STEPHEN KING

DINTR-UN BUICK 8

Colecția Cameleon

STEPHEN KING

DINTR-UN BUICK 8

Traducere din limba engleză

Mircea Pricăjan

Editura Aquila

Titlul în original
FROM A BUICK 8

de:
STEPHEN KING

Copyright © by **Stephen King**

© 2005 **EDITURA AQUILA '93**
Romanian edition and translation

Toate drepturile pentru limba română sunt rezervate Editurii Aquila '93.

Nici o parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă în mod electronic, mecanic, prin fotocopiere sau prin orice alt mod, fără acordul scris, dat în prealabil de Editura Aquila '93.

ISBN 973-714-051-6

Coperta: *Alexandru Sabo*

Această carte este pentru
Surendra şi Geeta Patel.

ACUM: *SANDY*

Băiatul lui Curt Wilcox a venit de multe ori pe la cazarmă în anul de după ce a murit taică-său, de foarte multe ori, dar nimeni nu i-a spus vreodată „Dispari de-aici!" sau să-l fi întrebat ce *dracu* făcea acolo din nou. Noi înțelegeam ce făcea: încerca să-și păstreze amintirea tatălui. Polițiștii știu multe despre psihologia durerii; mulți dintre noi știm mai multe despre asta decât am vrea să știm.

Acela a fost ultimul an al lui Ned Wilcox la Liceul Statler. Trebuie să fi renunțat la echipa de fotbal; când a venit vremea să se hotărască, a ales Detașamentul D. Ți-e greu să-ți închipui că un băiat ar putea face asta, să aleagă să muncească te miri ce fără plată în schimbul tuturor acelor meciuri de vineri seara și a petrecerilor de sâmbătă seara, dar asta a făcut. Am impresia că nici unul dintre noi nu i-a vorbit despre alegerea aia, dar l-am respectat pentru c-a făcut-o. Se hotărâse c-a sosit timpul să lase de-o parte jocurile, atâta tot. Deseori, oameni în toată firea nu sunt în stare să ia asemenea hotărâri; Ned s-a hotărât la o vârstă care încă nu-i permitea nici să-și cumpere legal o băutură alcoolică.

Sau un pachet de țigări, dacă tot veni vorba. Cred că taică-său ar fi fost mândru de el. Sunt sigur, de fapt.

Judecând după cât de mult timp își petrecea băiatul pe acolo, presupun că a fost inevitabil să vadă ce se afla în Magazia B, și să-ntrebe pe cineva despre ce e vorba și ce caută acolo. Șansele de-a mă întreba pe mine erau mari, fiindcă eu am fost cel mai apropiat prieten al tatălui său. Cel mai apropiat și care să fie în același timp și polițist, cel puțin. Cred că poate am vrut să se întâmple asta. Dacă nu te omoară, te lecuiește, obișnuiau să spună bătrânii. Dă-i pisicii ăleia curioase o doză bună de satisfacție.

Ce i s-a întâmplat lui Curtis Wilcox e un lucru simplu. Un bețiv de țară notoriu, unul pe care însuși Curtis îl știa bine și-l arestase de șase sau șapte ori, i-a luat viața. Bețivul, Bradley Roach, nu voia să rănească pe nimeni; bețivii rareori vor asta. Ceea ce, bineînțeles, nu te împiedică să vrei să le tragi una-n curu' ăla al lor amețit, de să zboare până-n Rocksburg.

Spre sfârșitul unei după-amiezi fierbinți de iunie, în anul zero-unu, Curtis a oprit unul dintre camioanele alea mari, cu șaișpe roți, o matahală pentru transportul interstatal de mărfuri care părăsise autostrada principală, fiindcă șoferul ei sperase să mănânce ceva gătit de casă și nu încă o doză din ce ofereau fast-food-urile Burger King sau Taco Bell de pe I-87. Curtis era parcat pe pavajul benzinăriei Jenny abandonate, de la intersecția lui Pennsylvania State Road 32 cu Humboldt Road – cu alte cu-

vinte, chiar în locul unde apăruse blestematul ăla de Buick Roadmaster vechi în partea noastră a necunoscutului univers, cu atâția ani în urmă. Puteți spune c-a fost o coincidență, dacă vreți, dar eu sunt polițist şi nu cred în coincidențe, doar în lanțuri de evenimente care se tot lungesc şi devin tot mai fragile până ce fie ghinionul, fie pur şi simplu vechea rea-intenție omenească le rupe.

Tatăl lui Ned s-a luat după acea maşină fiindcă avea o pană. Când a trecut pe lângă el, a văzut cauciucul desfăcându-se de pe una dintre roțile din spate ca ața de pe-un mosor negru şi mare. Mulți transportatori independenți folosesc cauciucuri reşapate (prețul motorinei fiind atât de mare, aproape că nu au de ales) şi uneori se desface peticul. Vezi tot timpul fâşii şi bucăți de cauciuc pe interstatală, zăcând pe autostradă sau împinse pe rampa de avarie aidoma unor piei lepădate de nişte şerpi negri gigantici. E periculos să stai în spatele unui camion cu pană, mai ales pe o şosea cu două benzi cum e SR 32, un tronson frumos, dar neîngrijit, făcând parte din autostrada statală care leagă Rocksburg de Statler. O bucată suficient de mare poate sparge parbrizul nefericitului şofer din spatele camionului. Şi chiar dacă nu-l sparge, îl poate speria pe şofer, care să intre apoi în şanț sau într-un copac, ori chiar să iasă afară de pe şosea, în Râul Redfern, care se intersectează cu şoseaua de 32 de ori pe o distanță de aproape şase mile.

Curt şi-a aprins girofarul, iar camionagiul a tras pe dreapta ca un băiat bun. Curt a oprit chiar în spatele lui, raportând mai întâi prin stație cod 20 şi motivul pentru care a oprit, şi a aşteptat ca Shirley

să confirme că a recepționat. Astea fiind făcute, a ieşit din maşină şi a păşit către camion.

Dacă s-ar fi dus direct la şoferul care se apleca pe geam afară şi se uita în spate la el, e posibil ca astăzi să mai fi fost încă pe planeta Pământ. Dar s-a oprit să examineze peticul de pe roata exterioară din spate, ba chiar a mai şi tras serios de el să vadă dacă nu-l poate dezlipi. Camionagiul a văzut asta şi a mărturisit-o în sala de judecată. Faptul că ofițerul Wilcox s-a oprit să facă asta a fost penultima verigă din lanțul care l-a făcut pe fiu-său să vină la Detaşamentul D şi care, într-un sfârşit, l-a făcut o parte din ce suntem noi. Ultima verigă aş spune că a fost faptul că Bradley Roach s-a aplecat să mai ia o bericică din pachetul de şase cutii care se afla pe podea, în locul pentru picioare al pasagerului vechiului său Buick Regal (nu *acel* Buick, dar *încă un* Buick, da – e ciudat cum, atunci când îți aminteşti de dezastre şi aventuri amoroase, lucrurile par să se alinieze ca planetele pe-un tabel astrologic). La mai puțin de-un minut după aceea, Ned Wilcox şi surorile lui nu mai aveau tată, iar Michelle Wilcox nu mai avea soț.

Nu la multă vreme după înmormântare, băiatul lui Curt a-nceput să apară pe la Popota Detaşamentului D. Veneam pentru trei-la-unşpe în toamna aia (sau poate numai ca să verific cum merg lucrurile; când tu ai cuțitul şi furculița în mână, e greu să te ții departe) şi, cel mai adesea, îl vedeam pe băiat înainte să-i văd pe toți ceilalți. În vreme ce prietenii lui erau pe terenul Floyd B. Clouse Field din spatele liceului, jucând fotbal şi plăcând manechi-

nele pentru antrenament şi bătându-şi fericiţi unii altora palmele, Ned era singur pe peluza din faţa cazărmii, încotoşmănat în jacheta lui de liceu verde cu auriu, făcând mormane mari din frunze căzute. Îmi făcea cu mâna şi eu îi răspundeam cu acelaşi gest: la fel şi ţie, puştiule. Uneori, după ce parcam maşina, venea în faţă şi omoram timpul împreună. Îmi povestea, de pildă, ce nerozii mai puneau la cale surorile lui în ultima vreme şi râdea, dar puteai vedea dragostea pe care le-o purta chiar şi atunci când râdea de ele. Uneori, intram doar prin spate şi-o întrebam pe Shirley ce se mai petrecea. Sistemul poliţienesc din vestul statului Pennsylvania s-ar duce de râpă fără Shirley Pasternak, ăsta-i un lucru de care puteţi fi siguri.

La venirea iernii, pe Ned îl găseai cel mai des în spate, în parcare, acolo unde ofiţerii îşi ţineau autovehiculele personale, acţionând maşina de împrăştiat zăpada. Perimetrul nostru îl au în îngrijire fraţii Dadier, doi băieţi bine dezvoltaţi din localitate, însă Detaşamentul D se află în ţinutul amish, pe muchia Dealurilor Scunde şi, când vine vreo furtună puternică, vântul suflă zăpada în perimetrul nostru aproape imediat ce a curăţat-o plugul. Mormanele alea de zăpadă mi se pare că seamănă cu o imensă cutie toracică albă. Ned le era, însă, naşul. Acolo îl găseai chiar dacă erau numai opt grade[1] şi vântul continua să viscolească peste dealuri: îmbrăcat într-un costum pentru snowmobile, cu jacheta lui verde cu auriu trasă pe deasupra, în

[1]Pe întreg cuprinsul cărţii am păstrat unităţile metrice americane şi cele de gradare a temperaturii conform scării Fahrenheit – n. tr.

mâini cu o pereche de mănuşi acoperite cu piele, din dotarea poliţiei, şi cu o mască de schi trasă peste faţă. Îi făceam cu mâna. Îmi răspundea cu un lafel-şi-ţie slab, apoi continua să macine mormanele cu maşina de împrăştiat zăpada. Mai târziu, venea uneori înăuntru pentru o cafea, sau poate pentru o cană de ciocolată caldă. Veneau oamenii la el şi-i vorbeau, îl întrebau despre şcoală, îl întrebau dacă le ţine la respect pe gemene (fetele aveau zece ani în iarna lui zero-unu, cred). Îl întrebau dacă n-are nevoie de nimic maică-sa. Uneori, mă prindeam şi eu la treaba asta, dacă nu ţipa nimeni prea tare şi dacă n-aveam prea multe hârţoage de completat. Nimic din ce vorbeam cu el nu se referea la taică-său; toate discuţiile erau despre taică-său. Înţelegeţi voi.

Să grebleze frunzele şi să se asigure că dunele de zăpadă nu iau în stăpânire parcarea era de fapt de datoria lui Arky Arkanian. Arky era îngrijitorul. Era, însă, şi el unul dintre noi, şi niciodată nu i-a sărit capsa şi nici n-a făcut pe posesivul în privinţa slujbei lui. La naiba, când venea vorba de curăţatul zăpezii, pun pariu că Arky se lăsa de-a dreptul în genunchi şi-i mulţumea lui Dumnezeu pentru puştiul ăla. Arky avea şaizeci de ani pe atunci, trebuie să fi avut, şi propriile lui zile de jucat fotbal erau de mult rămase în urmă. La fel şi acelea când putea să stea o oră şi jumate afară în temperaturi de zece grade (minus douăzeci şi cinci, dacă luai în calcul şi vântul) şi de-abia să-şi dea seama.

Apoi, puştiul a început s-o abordeze pe Shirley; în limbaj tehnic: ofiţerul de poliţie responsabil cu Comunicaţiile Pasternak. Când s-a întors primă-

vara, Ned petrecea din ce în ce mai mult timp cu ea în micuțul ei separeu unde se aflau telefoanele, DTS-ul (dispozitivul telefonic pentru surzi), Panoul de Localizare a Ofițerilor (cunoscut și cu numele de harta-D) și consola computerului care reprezintă centrul acelei mici lumi aflate sub mare presiune. I-a arătat bancul cu telefoane (cel mai important este cel roșu, care reprezintă terminația noastră a apelurilor 911). I-a explicat cum trebuie testat o dată la săptămână echipamentul de urmărire și cum se face asta, și cum trebuie să completezi zilnic foaia cu ordinea de serviciu, ca să știi cine a ieșit să patruleze pe străzile din Statler, Lassburg și Pogus City, și cine trebuie să se prezinte la tribunal ori cine are liber.

– Coșmarul meu e să pierd un ofițer și să nu știu că e pierdut, am auzit-o spunându-i lui Ned într-o zi.

– S-a întâmplat vreodată asta? – a întrebat-o Ned. Pur și simplu... să fie pierdut cineva?

– O dată, a spus ea. Înainte de mine. Uite-aici, Ned, ți-am făcut o copie a listei cu codurile de apel. Astăzi nu mai trebuie să le folosim, dar toți ofițerii încă le folosesc. Dacă vrei să fii dispecer, trebuie să le cunoști.

Apoi s-a întors la cele patru elemente de bază ale meseriei, recitându-i-le încă o dată: află locul întâmplării, află natura incidentului, află care sunt rănile, dacă sunt, și află care e cea mai apropiată patrulă. Locul, incidentul, rănile, CMAP, aceasta era mantra ei.

Mi-am spus: *Urmează să le recite el. Vrea să-l pună să le recite. Nu contează că, dacă intră colo-*

nelul Teague sau altcineva de la Scranton şi-l vede făcând asta, ea-şi va pierde slujba, ea vrea să-l pună să le recite.

Şi pe bunul Dumnezeu, chiar acolo era o săptămână mai târziu, şezând la biroul lui Pasternak din separeul dispeceratului, la început doar atunci când ea fugea la toaletă, dar apoi pentru perioade din ce în ce mai lungi de timp, când ea străbătea încăperea să-şi ia cafea sau chiar afară, în spate, să fumeze o ţigară.

Prima dată când m-a observat băiatul că-l văd stând acolo de unul singur, a sărit şi apoi a schiţat un zâmbet mare de vinovăţie, asemenea unui puşti care e surprins de mamă în camera plină de zbucium cât încă-şi ţine mâna pe ţâţa prietenei lui. Am înclinat din cap spre el şi am continuat fără alte cuvinte să-mi lustruiesc bocancii cu ceară. Şi n-am avut niciodată remuşcări în privinţa asta. Shirley predase dispeceratul Detaşamentului D din Statler unui puşti care încă trebuia să se bărbierească doar de trei ori pe săptămână, aproape o duzină de ofiţeri se aflau la celălalt capăt al dispozitivelor din acel separeu, dar eu nici măcar n-am încetinit pasul. Vedeţi voi, încă mai discutam despre tatăl lui. Shirley şi Arky, la fel ca mine şi alte uniforme alături de care Curtis Wilcox şi-a făcut meseria vreme de peste douăzeci de ani. Nu discuţi întotdeauna cu gura. Uneori, ce spui cu gura de-abia dacă are vreo importanţă. Trebuie să *sugerezi.*

Când am ajuns, însă, în afara câmpului său vizual, m-am oprit. Am rămas locului. Am ascultat. De cealaltă parte a camerei, în faţa ferestrelor dinspre autostradă, stătea Shirley Pasternak, uitându-se la

mine cu o cană de cafea Styrofoam în mână. Lângă ea se afla Phil Candleton, care tocmai ieşise din tură şi era iarăşi îmbrăcat în civil; şi el se uita ţintă în direcţia mea.

În separeul dispeceratului, radioul a pârâit.

– Statler, aici 12, a spus o voce.

Erau distorsiuni radio, dar eu tot îmi cunoşteam oamenii. Acesta era Eddie Jacubois.

– Aici Statler, vorbeşte, a răspuns Ned.

Era cât se poate de calm. Dacă se temea să n-o dea în bară, reuşea să n-o arate în voce.

– Statler, am un Volkswagen Jetta, înmatriculat 14-0-7-3-9 Foxtrot, Pennsylvania, oprit pe County Road 99. Am nevoie de un 10-28, răspunde!

Shirley a pornit într-acolo, mişcându-se repede. Puţină cafea i s-a vărsat în palmă peste buza ceştii Styrofoam. Am apucat-o de cot, oprind-o. Eddie Jacubois era acolo pe-un drum de ţară, tocmai oprise o Jetta pentru încălcarea unei legi – pentru depăşirea vitezei legale, asta era cea mai logică presupunere – şi voia să ştie dacă sunt bulinuţe roşii pe plăcuţele de înmatriculare sau pe deţinătorul lor. Voia să ştie fiindcă urma să coboare din patrulă şi să se apropie de Jetta. Voia să ştie fiindcă urma să-şi pună curu' la bătaie, nimic nou sub soare. Era furată maşina? Fusese implicată în vreun accident cândva în ultimele şase luni? Fusese chemat proprietarul ei în sala de judecată pentru violenţă în familie? Împuşcase pe cineva? Jefuise sau violase pe cineva? Primise vreo amendă mai ieşită din comun pentru parcare neregulamentară?

Eddie avea dreptul să ştie lucrurile astea, dacă ele se aflau în banca de date. Dar Eddie avea, de

asemenea, dreptul să ştie de ce tocmai îi spusese *Aici Statler, vorbeşte* un puşti de liceu. Mi-am spus că e decizia lui Eddie. Dacă răspundea cu *Unde dracu-i Shirley*, îi dădeam drumul la braţ. Iar dacă Eddie mergea mai departe, voiam să văd ce va face puştiul. *Cum* va face puştiul.

– Patrula 12, aşteaptă răspunsul.

Dacă începuse să transpire, tot nu se citea în vocea lui. S-a întors la monitorul computerului şi a deschis Uniscope-ul, motorul de căutare folosit de Poliţia Statului Pennsylvania. A lovit butoanele repede, dar fără greş, apoi a apăsat ENTER.

A urmat un moment de tăcere în care Shirley şi cu mine am stat umăr la umăr, tăcând şi sperând într-un unison perfect. Sperând ca puştiul să nu se blocheze, sperând să nu împingă dintr-o dată scaunul şi s-o tulească spre uşă, sperând mai mult ca orice să fi trimis codul potrivit în locul potrivit. A părut un moment foarte lung. Mi-amintesc că am auzit o pasăre cântând afară şi, foarte îndepărtat, huruitul unui avion. Am avut timp să mă gândesc la acele lanţuri de evenimente pe care unii insistă să le numească coincidenţe. Unul dintre lanţurile astea se rupsese când tatăl lui Ned a murit pe Route 32; aici era un altul, care tocmai începea să se formeze. Eddie Jacubois – mă tem că niciodată cea mai răsărită oaie din turmă – era acum legat de Ned Wilcox. În spatele lui, cu o verigă mai jos pe noul lanţ, se afla un Volkswagen Jetta. Şi oricine ar fi fost cel care-l conducea.

Apoi:

– 12, aici Statler.

– 12.

– Jetta e înmatriculată pe numele lui William Kirk Frady din Pittsburgh. A fost înainte... ă... aşteaptă...

A fost singura lui pauză, şi am auzit foşnetul grăbit de hârtii în vreme ce căuta cartonaşul pe care i-l dăduse Shirley, cel cu codurile de apel. L-a găsit, s-a uitat la el, l-a aruncat în lături cu un mormăit slab de nerăbdare. În tot acest timp, Eddie a aşteptat răbdător în patrula sa aflată cu doişpe mile mai spre vest. Probabil că se uita la micile căruţe amish cu un singur cal ori la casa unei ferme având perdeaua de la una dintre ferestrele din faţă trasă strâmb, indicând că familia amish care locuia înăuntru avea o fiică de vârsta măritişului, ori chiar dincolo de dealurile înceţoşate, spre Ohio. Numai că el nu vedea nici unul dintre lucrurile astea. Singurul lucru pe care-l vedea în acel moment – pe care-l vedea limpede – era Jetta parcată pe marginea drumului în faţa sa, şoferul fiind nimic altceva decât o siluetă în spatele volanului. Şi ce era acesta, şoferul de acolo? Un om bogat? Un om sărac? Un cerşetor? Un hoţ?

În cele din urmă, Ned a spus-o pur şi simplu, ceea ce-a fost tocmai alegerea potrivită.

– 12, Frady a fost de trei ori DUI, recepţionezi?

Un beţiv, asta era şoferul acelei Jetta. Poate că nu era beat chiar acum, dar, dacă mergea cu viteză, probabilitatea era mare.

– Recepţionat, Statler. (De-un laconism perfect.) Are respiraţia proaspătă?

Voia să ştie dacă era valabil permisul de conducere al lui Frady.

– Ă...

Ned s-a uitat iute cu ochii îngustați la literele albe de pe ecranul albastru. *Chiar în fața ta, băiete, nu vezi?* Mi-am ținut răsuflarea.

Apoi:

– Afirmativ, 12, şi l-a recăpătat acum trei luni.

Am dat drumul aerului. Lângă mine, Shirley a făcut şi ea acelaşi lucru. Erau veşti bune pentru Eddie. Frady circula legal, prin urmare erau mai puține şanse să fie nebun. Asta era regula, în orice caz.

– Mă apropii de vehicul, a transmis Eddie. Recepționat?

– Recepționat, 12, te apropii de vehicul, rămân pe recepție, a răspuns Ned.

Am auzit un clic şi apoi un suspin amplu, tremurat. Am înclinat din cap spre Shirley, care a început iarăşi să se mişte. Apoi am dus mâna şi mi-am şters fruntea, nu tocmai surprins să descopăr că era udă de transpirație.

– Cum merg lucrurile? – a întrebat Shirley.

Vocea ei egală şi normală spunea că, din punctul ei de vedere, totul era liniştit pe frontul de vest.

– Am vorbit cu Eddie Jacubois, i-a spus Ned. A cerut un 10-27.

Asta-nseamnă verificare prin stație, în limba poporului. Dacă eşti ofițer de poliție, ştii că asta presupune, în nouă cazuri din zece, şi să soliciți operatorului informații cu privire la eventualele încălcări ale legii din partea suspectului. Acum, Ned nu mai era chiar atât de stăpân pe vocea lui, dar şi ce dacă? Acum era în regulă dacă-i tremura puțin.

– Are un tip într-o Jetta pe Autostrada 99. Am rezolvat-o eu.

– Spune-mi cum, i-a cerut Shirley. Repetă procedura. Fiecare pas, Ned. Cât poți de repede.

Mi-am văzut mai departe de drum. Phil Candleton m-a oprit la ușa biroului meu. A înclinat din cap spre separeul dispeceratului.

– Cum s-o descurcat puștiu'?

– S-a descurcat bine, am spus, și am păşit pe lângă el în propriul meu separeu. Nu mi-am dat seama că mi se făcuseră picioarele ca de gumă până nu m-am aşezat şi le-am simțit tremurând.

Surorile lui, Joan şi Janet, erau identice. Se aveau una pe alta, iar mama lor avea puțin din bărbatul ei dispărut în amândouă: ochii albaştri, uşor înclinați ai lui Curtis, părul lui blond, buzele lui pline (porecla în anuarul de liceu al lui Curtis, sub numele lui, fusese „Elvis"). Michelle îşi avea bărbatul şi în fiul ei, unde asemănarea era chiar mai izbitoare. Dacă-i puneai câteva riduri în jurul ochilor, Ned ar fi putut fi propriul lui tată atunci când acesta a intrat în rândul forțelor de poliție.

Asta aveau ele. Ce avea Ned eram noi.

Într-o zi din aprilie, a intrat în cazarmă cu un zâmbet mare şi luminos pe față. Îl făcea să pară mai tânăr şi mai dulce. Dar, mi-amintesc că mi-am spus, cu toții arătăm mai tineri şi mai dulci când ne zâmbim zâmbetele adevărate – cele care ne vin pe buze atunci când suntem cu adevărat fericiți şi nu încercăm doar să jucăm cine ştie ce joc de societate tâmpit. M-a izbit puternic în acea zi fiindcă Ned nu zâmbea des. Şi în mod sigur nu *larg*. Nu cred că mi-am dat seama de asta până în acea zi, fiindcă el

era politicos şi sensibil şi ager la minte. O plăcere să-l ai prin preajmă, cu alte cuvinte. Nu-ţi dădeai seama cât de grav era până în ziua aceea rară, când îl vedeai luminându-se şi sclipind.

A venit în mijlocul camerei şi discuţiile noastre mărunte au încetat. Avea o hârtie în mână. În partea de sus se afla o ştampilă aurie, complicată.

– Pitt! – a spus, ridicând hârtia cu ambele mâini cum ridică un arbitru cartonaşul la Jocurile Olimpice. Am intrat la Pitt, băieţi! Mi-au oferit o bursă! Acoperă aproape toate cheltuielile!

Toată lumea a aplaudat. Shirley l-a sărutat direct pe gură, iar puştiul a roşit până la guler. Huddie Royer, care era liber în ziua aceea şi nu făcea decât să-şi piardă vremea pe acolo, bolborosind despre un caz în care trebuia să depună mărturie, a ieşit afară şi s-a întors cu o pungă de prăjituri L'il Debbie. Arky şi-a folosit cheia să deschidă automatul pentru sucuri răcoritoare şi am încins o petrecere. O jumătate de oră sau cam aşa ceva, nu mai mult, dar ne-am simţit bine. Toţi i-au strâns lui Ned mâna, scrisoarea de acceptare la Pitt şi-a croit drum în jurul încăperii (de două ori, cred) şi doi poliţişti care erau acasă au venit doar ca să vorbească cu el şi să-l felicite.

Apoi, desigur, lumea reală şi-a reintrat în rol. E linişte aici în vestul Pennsylvaniei, dar nu o linişte de mormânt. A fost un incendiu la o fermă din Pogus City (care-i oraş cam atât cât sunt eu arhiducele Ferdinand) şi o căruţă amish răsturnată pe Autostrada 20. Populaţia amish e închisă, dar acceptă cu bucurie puţin ajutor într-un caz ca ăsta. Calul n-a păţit nimic, ceea ce era cel mai important lucru.

Cele mai groaznice accidente de căruță se petrec în serile de vineri și sâmbătă, când vlăjganii tineri în negru au tendința de-a se îmbăta în spatele grajdului. Uneori, conving un „om de lume" să le cumpere o sticlă sau o ladă de bere Iron City, iar uneori beau ce produc singuri, o fiertură de porumb cu adevărat criminală, pe care n-ai recomanda-o nici celui mai mare dușman. Fac parte toate din decor; asta e lumea noastră și, în mare parte, ne place, inclusiv amish-ii cu fermele lor mari și ordonate și cu triunghiurile portocalii din spatele căruțelor lor mici și ordonate.

Și-ntotdeauna sunt hârțoage de completat, obișnuitele mormane de duplicate și triplicate din biroul meu. Cu fiecare an, devin tot mai multe. De ce-am vrut să fiu tipul de la conducere, mă depășește. Am dat testul care mă califica drept sergent-șef atunci când mi-a propus Tony Schoondist s-o fac, așa că atunci trebuie să fi avut vreun motiv, dar în zilele de acum îmi scapă asta.

Pe la șase, am mers în spate să fumez o țigară. Avem acolo o bancă ce stă cu fața la parcare. În spatele ei e-o privelițte foarte western. Ned Wilcox ședea pe bancă cu scrisoarea de acceptare de la Pitt într-o mână și cu lacrimile curgându-i pe față. S-a uitat în treacăt la mine, apoi și-a îndreptat privirea înspre zare, frecându-și ochii cu palma.

M-am așezat lângă el, m-am gândit să-mi pun brațul pe după umerii lui, dar n-am făcut-o. Dacă trebuie să te gândești să faci așa ceva, atunci când chiar o faci te simți aiurea. Oricum, așa cred. Nu m-am însurat niciodată, și ceea ce știu despre a fi tată puteți scrie pe vârful unui ac și încă v-ar mai

rămâne loc pentru Tatăl Nostru. Am aprins o țigară și, o vreme, am fumat.

– E-n regulă, Ned, am spus într-un sfârșit.

A fost singurul lucru la care m-am putut gândi și habar n-aveam ce însemna.

– Știu, a răspuns el imediat pe-o voce înfundată, de genul încerc-să-nu-plâng, și apoi, de parcă ar fi făcut parte din aceeași propoziție, o continuare a aceluiași gând: Ba nu-i.

Auzindu-l că folosește acele cuvinte, acele *ba nu-i*, m-a făcut să-mi dau seama cât de mult suferea. Ceva i se zvârcolea în stomac. Erau genul de cuvinte de care trebuie să se fi dezvățat cu mult timp în urmă, doar ca să nu fie pus la grămadă cu ceilalți țărănoi din Districtul Statler, zevzecii din orașe precum Patchin și Pogus City care conduceau camionete și snowmobile. Chiar și surorile lui, cu opt ani mai tinere ca el, probabil renunțaseră deja la *ba nu-i*, și cam din aceleași motive. Să nu spui ba nu-i, c-o să cadă mamă-ta într-un cui și taică-tău o să borască gutui. Mda, care tată?

Am fumat și am tăcut. În cealaltă parte a parcării, lângă unul dintre mormanele cu sare antiderapantă, erau o serie de clădiri din lemn care aveau nevoie fie de-o renovare, fie de-o dărâmare. Erau vechile clădiri ale Parcului Auto. Districtul Statler își mutase, cu zece ani în urmă, plugurile, grederele, 'dozerele și nivelatoarele de asfalt cu o milă sau așa ceva mai în josul drumului, într-o clădire nouă din cărămidă care arăta ca aripa unei închisori. Tot ce mai rămăsese aici era un singur morman mare de sare (pe care-l foloseam noi înșine, puțin câte puțin – odată ca niciodată, acel morman fusese un

munte) şi câteva clădiri dărăpănate din lemn. Una dintre ele era Magazia B. Literele în vopsea neagră de deasupra uşii – o uşă din aceea largă de garaj care se ridică pe şine – erau şterse, dar încă lizibile. Oare mă gândeam la Buick Roadmaster-ul dinăuntru când şedeam acolo lângă băiatul acela care plângea, vrând să-mi pun braţul pe după umerii lui şi neştiind cum? Nu ştiu. Cred că e posibil să mă fi gândit, dar nu cred că ştim vreodată tot ceea ce gândim. Poate că Freud spunea prostii despre multe lucruri, dar nu şi despre asta. Nu ştiu cum vine treaba cu subconştientul, dar în capul nostru bate un puls, sigur că da, aşa cum bate unul în piept, şi acesta poartă gânduri neformate, fără o limbă anume, pe care adesea nici măcar nu le putem citi, iar astea sunt cel mai des gândurile importante.

Ned a scuturat scrisoarea.

– *Lui* aş vrea de fapt să-i arăt asta. *El* a vrut să meargă la Pitt când era mic, dar nu şi-a permis. Din cauza lui m-am *înscris*, pentru numele lui Dumnezeu.

– O pauză; apoi, aproape prea slab să poată fi auzit: E de tot rahatu', Sandy.

– Ce-a spus mama ta când i-ai arătat-o?

Asta i-a scos un râset, apos, dar autentic.

– N-a *spus*. A strigat ca o domniţă ce-a câştigat o excursie în Bermuda la un concurs televizat. Apoi a plâns.

S-a întors spre mine. Lacrimile îi încetaseră, dar avea ochii roşii şi umflaţi. Atunci a arătat cu mult mai tânăr decât optşpe ani. Zâmbetul acela dulce a ieşit pentru o clipă iarăşi la suprafaţă.

– În general, a reacţionat minunat. Până şi Micu-

ţele J au reacţionat minunat. Ca şi voi, băieţi. Shirley m-a sărutat... omule, mi s-a făcut pielea de găină.

Am râs, gândindu-mă că poate şi lui Shirley i se făcuse puţin pielea de găină. Îl plăcea, era un puşti chipeş şi trebuie să-i fi trecut prin gând că joacă rolul lui Mrs. Robinson. Probabil că nu, dar nu era imposibil. Atunci, soţul ei dispăruse din peisaj deja de douăzeci de ani.

Zâmbetul lui Ned s-a ofilit. A scuturat iarăşi scrisoarea de admitere.

– Am ştiut că spune da din clipa când am scos-o din cutia poştală. Cumva, mi-am putut da seama pur şi simplu. Şi a început să-mi fie iarăşi dor de el. *Crunt*, adică.

– Ştiu, am spus, dar sigur că nu ştiam. Tatăl meu încă trăia, un bărbat de şaptezeci şi patru de ani, sănătos tun şi cârtitor până-n măduva oaselor. La şaptezeci, mama era la fel, plus o scrumbie ca desert.

Ned a suspinat, uitându-se în zare către dealuri.

– E atât de *tâmpit* cum a plecat dintre noi, a zis. Nici măcar n-o să le pot spune copiilor mei, dacă o să am vreunul, că Bunu s-a dus sub o ploaie de gloanţe în timp ce încerca să aresteze jefuitorii unei bănci ori tipii dintr-o organizaţie paramilitară care încercau să plaseze o bombă în judecătoria districtuală. Nimic de genul ăsta.

– Nu, am fost de acord, nimic de genul ăsta.

– Nu pot să le spun nici măcar c-a fost neatent. A fost doar... s-a nimerit să treacă pe acolo un beţiv şi pur şi simplu...

S-a aplecat, şuierând ca un bătrân cu crampe la stomac, şi de data aceasta mi-am pus cel puţin

mâna pe spatele lui. Încerca atât de tare să nu plângă; asta m-a atins. Încerca atât de tare să fie bărbat, indiferent de ce-nseamnă asta pentru un băiat de optşpe ani.

– Ned. E-n regulă.

A scuturat puternic din cap.

– Dacă ar exista un Dumnezeu, ar fi o explicație, a spus.

Se uita în jos la pământ. Mâna mea era încă pe spatele lui, şi-l simțea tresăltând, de parcă tocmai ar fi încheiat o cursă.

– Dacă ar exista un Dumnezeu, ar fi un soi de logică în treaba asta. Dar nu există. Din câte-mi dau eu seama, nu există.

– Dac-o să ai copii, Ned, spune-le că bunicul lor a murit la datorie. Apoi adu-i aici şi arată-le numele lui pe tabla comemorativă, alături de ceilalți.

N-a părut să mă audă.

– Am un vis de-o vreme-ncoace. E-un vis rău. – A făcut o pauză, gândindu-se cum s-o spună, apoi a trecut pur şi simplu la subiect: Visez că totul a fost un vis. Înțelegi ce spun?

Am încuviințat din cap.

– Mă trezesc plângând, şi privesc prin cameră, şi e soare afară. Păsările cântă. E dimineață. Simt miros de cafea venind de jos şi-mi spun: „E-n viață. Iisuse şi slavă Domnului, babacu-i în viață." Nu-l aud vorbind sau ceva, dar ştiu că-i bine. Şi-mi zic ce idee prostească a fost să meargă el pe lângă hârbu' cine ştie cărui individ să-i dea un avertisment pentru o pană de cauciuc şi să fie pur şi simplu spulberat de-un beţiv, genul de idee pe care-o poți avea numai într-un vis prostesc, în care totul pare

atât de *real*... şi dau să-mi cobor picioarele din pat... uneori îmi văd gleznele intrând pe-o bucată luminată de soare... mi se pare chiar că-i cald... apoi mă trezesc de-a binelea, şi e-ntuneric, şi păturile mă acoperă în întregime, dar tot mi-e frig, tremur şi mi-e frig, şi ştiu că *visul* a fost un vis.

– E-ngrozitor, am spus, amintindu-mi că, băiat fiind, am avut şi eu unele variante ale aceluiaşi vis. Erau în legătură cu câinele meu. M-am gândit să-i spun, dar nu i-am spus. Durerea e durere, dar un câine nu-i un tată.

– N-ar fi aşa de rău dacă l-aş avea în fiecare noapte. Atunci, cred că aş şti, chiar şi în somn, că nu-i nici un miros de cafea, că nici măcar nu-i dimineaţă. Dar nu vine... nu vine... şi apoi, când în sfârşit dispare, mă las păcălit din nou. Sunt atât de fericit şi uşurat, mă gândesc chiar şi la ceva frumos ce să fac pentru el, cum ar fi să-i cumpăr trusa aia de cinci crose pe care şi-o dorea de ziua lui... şi apoi mă trezesc. Mă las iarăşi păcălit.

Poate că din cauza gândului la ziua de naştere a tatălui său, nesărbătorită anul acela şi care nu va mai fi sărbătorită niciodată, au început să-i curgă lacrimi proaspete pe obraji.

– Urăsc să fiu păcălit. E ca atunci când a venit domnul Jones şi m-a scos de la ora de istorie universală ca să-mi spună, ba chiar mai rău. Fiindcă sunt singur când mă trezesc în întuneric. Domnul Grenville – psihologul de la şcoală – spune că timpul vindecă toate rănile, dar a trecut aproape un an şi eu încă am visul ăla.

Am înclinat din cap. Mi-l aminteam pe Ten-Pound, împuşcat în noiembrie de un vânător, înte-

penindu-se, când l-am găsit în propriul sânge sub un cer alb. Un cer alb care promitea toată zăpada iernii. În visul *meu*, când mă apropiam, era întotdeauna alt câine, nici vorbă de Ten-Pound, şi încercam aceeaşi uşurare. Până mă trezeam, cel puţin. Şi faptul că m-am gândit la Ten-Pound m-a făcut să mă gândesc pentru o clipă la mascota cazărmii noastre din zilele de demult. Domnul Dillon, aşa îl chema, după şeriful de la televizor jucat de James Arness. Un câine bun.

– Cunosc sentimentul, Ned.

– Da?

S-a uitat plin de speranţe la mine.

– Da. Şi devine tot mai bun. Crede-mă pe cuvânt, aşa se-ntâmplă. Dar el era tatăl tău, nu un coleg de şcoală sau un vecin din josul străzii. E posibil să ai visul ăsta şi anul viitor pe vremea asta. E posibil să-l ai chiar şi peste zece ani, din când în când.

– E oribil ce spui.

– Nu, am zis. Aşa sunt amintirile.

– Dacă ar exista vreo explicaţie. (Se uita serios la mine.) O blestemată de *explicaţie*. Înţelegi asta?

– Sigur că da.

– Crezi că *există* vreuna?

M-am gândit să-i spun că nu mă pricep la explicaţii, numai la lanţuri – cum se formează, verigă cu verigă, din nimic; cum se împletesc ele cu lumea în care trăim. Uneori poţi apuca un lanţ şi-l poţi folosi să ieşi dintr-un loc întunecat. De cele mai multe ori, însă, cred că te încâlceşti în ele. Te agăţi doar, dacă eşti norocos. Dacă nu eşti, te sugrumi de-a dreptul.

M-am surprins uitându-mă iarăşi fără ţintă de cealaltă parte a parcării, la Magazia B. Uitându-mă la ea, mi-am spus că dacă eu mă pot obişnui cu ceea ce e depozitat în interiorul ei întunecat, atunci şi Ned Wilcox se poate obişnui să ducă o viaţă fără tată. Oamenii se pot obişnuit cu aproape orice. Asta-i partea bună a vieţii, cred. Desigur, asta-i şi partea ei oribilă.

– Sandy? Tu ce crezi?

– Cred că pui întrebări cui nu trebuie. Mă pricep să lucrez, să sper şi să pun nuci deoparte pentru ZAP.

A rânjit. În Detaşamentul D, toată lumea vorbea foarte serios despre ZAP, ca şi când ar fi fost cine ştie ce subdiviziune complicată a forţelor de ordine. Însemna de fapt „zilele de aur ale pensiei". Cred că Huddie Royer a fost cel care a început să vorbească primul despre ZAP.

– Şi cred că mă pricep şi să păstrez lanţul dovezilor, aşa încât nici un deştept de avocat al apărării să nu-mi poată reteza picioarele de sub mine în sala de judecată şi să mă facă să par un neghiob. Dincolo de asta, nu-s decât un alt american de sex masculin confuz.

– Cel puţin eşti sincer, a spus.

Dar eram? Sau imploram să mi se pună blestemata aia de întrebare? Nu mă *simţeam* deosebit de sincer în clipa aia; mă simţeam ca unul care nu ştie să înoate şi se uită la un băiat care se zbate în apă adâncă. Şi, încă o dată, Magazia B mi-a reţinut atenţia. *E frig aici?* – întrebase tatăl băiatului ăstuia atunci, în vremea lui a-fost-odată-ca-niciodată, în ziua aceea. *E frig aici, sau mi se pare mie?*

Nu, nu i se păruse doar lui.

– La ce te gândeşti, Sandy?

– La nimic ce să merite repetat, am spus. Ce faci în vara asta?

– Hă?

– Ce faci în vara asta?

Nu era vorba de nişte partide de golf în Maine sau de plimbări cu barca pe lacul Tahoe, asta era sigur; cu sau fără bursă, lui Ned aveau să-i prindă bine toţi verzişorii foşnitori pe care-i putea câştiga.

– Parcările şi Zonele de Agrement Districtuale, presupun, a zis cu o simţitoare lipsă de entuziasm. Acolo am lucrat şi vara trecută până să... ştii tu.

Până să moară taică-său. Am încuviinţat din cap.

– Am primit săptămâna trecută o scrisoare de la Tom McClannahan, în care spunea că-mi ţine un loc liber. Zicea ceva de antrenarea echipei de juniori la fotbal, dar asta nu-i decât morcovul din vârful bâtului. În mare parte, va fi vorba de mânuirea hârleţului şi montarea instalaţiilor de irigat, ca şi anul trecut. Ştiu să mânuiesc un hârleţ şi nu mă tem să mă murdăresc pe mâini. Dar Tom...

În loc să încheie, a ridicat din umeri.

Ştiam ceea ce Ned era prea discret să spună cu voce tare. Există două feluri de alcoolici la locul de muncă, cei care-s prea a dracu' de răi să cadă la pământ şi cei atât de amabili, că oamenii continuă să-i acopere cu mult dincolo de pragul nebuniei. Tom era de genul celor răi, ultima ramură dintr-un arbore genealogic plin de funcţionari durdulii din partea districtului, cu rădăcini încă din secolul al nouăşpelea. Familia McClannahan dăduse un senator, doi membri în Camera Reprezentanţilor, o

jumătate de duzină de deputați de Pennsylvania și sinecurişti fără număr ai districtului Statler. Tom era, din toate punctele de vedere, un șef rău pe care nu-l anima deloc ambiția de-a se cățăra pe stâlpul totemic al politicii. Ce-i plăcea lui să facă era să le spună puștilor ca Ned, cei care au fost învățați de acasă să-și țină gura și să fie respectuoși, unde să stea pe vine și când să se screamă. Și, desigur, pentru Tom, aceștia nu se lăsau niciodată destul de jos și nici nu se scremeau suficient de tare.

– Să nu răspunzi încă la scrisoarea aia, am spus. Vreau să dau un telefon înainte să faci asta.

Am crezut că va fi curios, dar el n-a făcut decât să încline din cap. M-am uitat la el cum ședea acolo, ținând scrisoarea în poală, și mi-am spus că arată ca un băiat căruia i s-a refuzat un loc la colegiul pe care și-l alesese, nu ca unuia căruia i s-a oferit o bursă grasă, care să-l convingă s-o accepte.

Apoi m-am gândit mai bine. Nu i se refuzase, poate, doar un loc la colegiu, ci unul chiar în viață. Asta era adevărat – scrisoarea pe care o primise de la Pitt era doar unul dintre lucrurile care dovedeau asta –, dar nu mă-ndoiesc că așa se simțea atunci. Nu știu de ce reușitele ne fac deseori să ne simțim cu moralul la pământ mai mult ca eșecurile, dar știu că așa se întâmplă. Și amintiți-vă că nu avea decât optspe ani, o vârstă hamletiană, dacă există așa ceva.

M-am uitat iarăși peste parcare la Magazia B, gândindu-mă la ce era înăuntru. Nu că ar fi știut vreunul dintre noi ce era cu adevărat.

Telefonul pe care l-am dat în dimineața următoare

a fost către colonelul Teague în Butler, care este comandamentul nostru regional. I-am explicat situația și am așteptat cât a dat *el* un telefon, probabil la Scranton, acolo unde își agață pălăriile-n cui băieții importanți. Nu i-a luat mult lui Teague să se întoarcă la mine, iar veștile erau bune. Am vorbit apoi cu Shirley, deși asta nu era altceva decât o formalitate; îl plăcuse pe tată destul de mult, însă pe fiu de-a dreptul îl adora.

Când a venit Ned după-amiază, după terminarea orelor, la școală, l-am întrebat dacă nu i-ar plăcea să-și petreacă vara învățând să fie dispecer – și să fie plătit pentru asta – în loc să-l asculte pe Tom McClannahan suduind și jelindu-se la Parcuri și Agrement. Pentru o clipă, a părut uluit... zdrobit, aproape. Apoi a declanșat un rânjet enorm de încântare. Am crezut că mă va lua în brațe. Dacă mi-aș fi pus într-adevăr brațul pe după umerii lui cu o seară înainte, și nu doar să mă gândesc la asta, probabil c-ar fi făcut-o. Astfel stând lucrurile, s-a mulțumit să-și strângă pumnii, să-i ridice de-o parte și alta a feței și să șuiere:

– *Daaaa!*

– Shirley a fost de-acord să te ia de ucenic, și-ai primit acceptul oficial de la Butler. Sigur, nu seaseamănă cu mânuirea hârletului pentru McClannahan, dar...

De data asta, *chiar* m-a luat în brațe, râzând în timp ce-o făcea, iar mie mi-a convenit de minune. M-aș putea obișnui cu așa ceva.

Când s-a întors pe călcâie, a văzut-o pe Shirley stând acolo, flancată de doi ofițeri: Huddie Royer și George Stankowski. Toți trei părând în unifor-

mele lor cenuşii la fel de serioşi ca un atac de cord. Huddie şi George purtau pe cap caschetele, ceea ce-i făcea să pară înalţi de aproximativ nouă picioare.

– Nu te deranjează? – a întrebat-o Ned pe Shirley. Serios?

– O să te-nvăţ tot ce ştiu, a spus Shirley.

– Mda? – a întrebat Huddie. Şi ce-o să se facă după prima săptămână?

Shirley i-a expediat un cot; l-a ochit chiar deasupra patului pistolul său Beretta şi a nimerit perfect ţinta. Huddie a scos un *uuf!* exagerat şi s-a clătinat pe picioare.

– Am ceva pentru tine, puştiule, a spus George. A vorbit pe-un ton scăzut şi i-a oferit lui Ned cea mai bună privire a sa, care spunea „mergeau cu şaizeci în apropierea unui spital".

– Ce? – a întrebat Ned, părând puţin agitat în pofida evidentei sale bucurii. În spatele lui George, Shirley şi Huddie, se adunase o ceată de alţi ofiţeri din detaşament.

– Să n-o pierzi *niciodată*, a spus Huddie; tot pe-un ton scăzut şi cu seriozitate.

– Ce, băieţi, ce?

Mai nerăbdător ca niciodată.

Din spatele biroului său, George a scos o cutie albă, mică. I-a dat-o băiatului. Ned s-a uitat la ea, s-a uitat la ofiţerii adunaţi în jurul lui, apoi a deschis cutia. Înăuntru se afla o stea mare din plastic pe care erau imprimate cuvintele CÂNE AJUTOR DE ŞERIF.

– Bun venit în Detaşamentul D, Ned, a spus George.

A încercat să-şi menţină mina solemnă şi n-a putut. A început să hohotească de râs, şi, curând, cu toţii râdeau şi se îngrămădeau să-i strângă lui Ned mâna.

– Foarte comic, băieţi, a spus el, să mori de râs, nu alta.

Zâmbea, dar mie mi s-a părut că e în pragul lacrimilor. Nu era ceva ce să poţi vedea cu ochii, dar era acolo. Cred că a simţit-o şi Shirley Pasternak. Iar când băiatul s-a scuzat să meargă la closet, am bănuit că merge acolo ca să-şi recapete stăpânirea de sine, ori ca să se asigure că nu visează, ori amândouă. Uneori, când lucrurile merg rău, primim mai mult ajutor decât ne-am aşteptat vreodată. Şi uneori tot nu e de-ajuns.

A fost minunat să-l avem pe Ned prin preajmă în vara aceea. Toţi l-au plăcut, iar lui i-a plăcut să fie acolo. Îi plăceau în mod deosebit orele pe care le petrecea la dispecerat cu Shirley. O parte din plăcere era repetarea codurilor, dar mare parte era să înveţe răspunsurile corecte şi cum să se descurce cu mai multe apeluri. A început repede să se priceapă, transmiţând unităţilor de pe teren informaţiile cerute, apăsând tastele computerului de parcă ar fi fost un pian dintr-o crâşmă, intrând în legătură cu alţi ofiţeri când era nevoie, cum s-a întâmplat după o serie violentă de furtuni cu trăsnete care a măturat vestul Pennsylvaniei într-o seară, către sfârşitul lui iunie. N-au fost tornade, slavă Domnului, dar au fost vânturi puternice, grindină şi fulgere.

Singura dată când a fost aproape de panică s-a întâmplat o zi sau două mai târziu, când un tip adus

în fața judecătorului șef al districtului Statler a luat-o dintr-o dată razna și a-nceput să fugă de nebun, scoțându-și hainele și strigând ceva despre Iisus Penis. Așa-l numea tipul ăla; am notat asta undeva într-un raport. Vreo patru ofițeri diferiți au luat legătura cu dispecerul, doi care se aflau la locul faptei, doi care se dădeau de ceasul morții să ajungă acolo. Cât Ned încerca să-și dea seama cum să rezolve problema, a luat legătura cu el prin stație un ofițer din Butler, spunând că se află pe 99, angajat într-o urmărire de mare viteză după o... *zbang!* Legătura s-a întrerupt. Ned a presupus că tipul se rostogolise cu mașina și a presupus bine (ofițerul din Butler, unul nou în branșă, n-a pățit nimic, dar mașina lui a fost complet distrusă, iar suspectul pe care-l urmărea a scăpat). Ned a urlat după Shirley, îndepărtându-se de computer, de telefoane și de microfon, ca și când acestea s-ar fi încins dintr-o dată. Ea a preluat repede controlul, dar tot și-a luat un răgaz să-i ofere o îmbrățișare scurtă și-un sărut pe obraz înainte să se lase în scaunul pe care-l părăsise el. N-a fost nimeni omorât și nici rănit grav, iar domnul Iisus Penis a fost dus la spitalul Statler Memorial pentru investigații. A fost singura dată când l-am văzut pe Ned tulburat, dar s-a lepădat repede de starea asta. Și a învățat ceva din ea.

Luând totul în considerare, am fost impresionat.

Pe deasupra, și lui Shirley îi plăcea să-l învețe. Asta n-a fost o surpriză mare; deja dăduse dovadă că e dispusă să-și riște slujba, învățându-l fără a avea o aprobare oficială. Știa, sigur – știam cu toții – că Ned nu avea nici o intenție de a face carieră în poliție, nu ne-a oferit niciodată nici măcar un indi-

ciu în sensul ăsta, dar asta nu avea importanţă pentru Shirley. Iar lui îi plăcea să fie prin preajmă. Şi ştiam şi noi asta. Îi plăcea presiunea şi tensiunea, se hrănea cu ele. A fost, desigur, acea singură scăpare, însă eu chiar m-am bucurat să asist la ea. Era bine să ştii că pentru el nu era totul doar un joc pe computer; înţelegea că, de la panoul ăla electric, se pun în mişcare oameni adevăraţi. Iar dacă treburile nu ieşeau bine cu Pitt, cine putea şti? Deja era mai priceput ca Matt Babicki, predecesorul lui Shirley.

La începutul lui iulie – din câte ştiu eu, e posibil să fi fost chiar la un an după ziua în care fusese omorât tatăl lui – puştiul a venit să discute cu mine despre Magazia B. Am auzit o bătaie în canatul uşii, pe care-o las cel mai des deschisă, şi, când am ridicat privirea, l-am văzut stând acolo într-un tricou Steelers fără mâneci şi o pereche veche de jeanşi, cu câte o cârpă de curăţat atârnând din ambele buzunare de la spate. Am ştiu imediat despre ce era vorba. Poate din cauza cârpelor, sau poate datorită privirii din ochii lui.

– Am crezut că azi e ziua ta liberă, Ned.

– Mda, a spus, apoi a ridicat din umeri. Mai erau doar câteva trebuşoare pe care voiam să le fac. Şi... ei bine... când ieşi afară la o ţigară, vreau să te-ntreb ceva.

Era destul de neliniştit, judecând după felul cum vorbea.

– Nimic nu se compară cu clipa de-acum, am spus, ridicându-mă în picioare.

– Eşti sigur? Adică, dacă eşti ocupat...

– Nu-s ocupat, am spus, deşi eram. Hai să mergem.

Era începutul după-amiezii uneia dintre acele zile obişnuite în ţinutul amish al Dealurilor Scunde în toiul verii; mohorâtă şi fierbinte, căldura era amplificată de umiditatea siropoasă ce aburea orizontul şi făcea partea noastră de lume, care mie mi se pare de obicei mare şi generoasă, să arate în schimb mică şi ştearsă, ca o fotografie veche din care au pierit aproape toate culorile. Dinspre vest, se auzeau tunetele încă neformate. Pe la vremea cinei, era posibil să mai vină nişte furtuni – avuseserăm parte de ele trei zile pe săptămână, de la mijlocul lui iunie încoace, aşa mi se părea –, dar acum nu era decât căldura şi umiditatea, care-ţi storceau sudoarea imediat ce ieşeai afară de la aerul condiţionat.

În faţa Magaziei B, se aflau două găleţi din plastic, una cu zoaie şi una cu apă de clătit. Dintr-una ieşea coada unui mops. Băiatul lui Curt era un muncitor ordonat. Phil Candleton şedea pe banca fumătorilor şi, când am trecut pe lângă el şi am traversat parcarea, mi-a oferit o privire înţeleaptă.

– Spălam geamurile cazărmii, îmi explica Ned, şi, când am terminat, am dus găleţile acolo să le golesc.

A arătat cu degetul spre groapa de gunoi dintre Magazia B şi Magazia C, unde se aflau două lame de plug ruginite, două pneuri vechi de tractor şi-o grămadă de buruieni.

– Apoi mi-am spus ce dracu', să dau o dată repede şi peste geamurile de la magazie înainte să arunc apa. Cele de la Magazia C erau mizerabile,

dar cele de la B erau destul de curate.

Asta nu mă surprindea. Prin geamurile mici de pe partea din față a Magaziei B se uitaseră două (poate chiar trei) generații de ofițeri de poliție, de la Jackie O'Hara la Eddie Jacubois. Îmi aminteam că stăteau băieții la ușile alea rulante ca niște copii la un spectacol cu monștri de la bâlci. Shirley făcuse și ea lucrul ăsta de câteva ori, așa cum îl făcuse și predecesorul ei, Matt Babicki; apropiați-vă, dragii mei, și uitați-vă la crocodilul viu. Observați-i dinții, vedeți cum sclipesc?

Tatăl lui Ned intrase odată înăuntru cu o frânghie legată de mijloc. Și eu fusesem înăuntru. Și Huddie, desigur, și Tony Schoondist, vechiul sergent șef. Tony, al cărui nume de familie nu-l putea spune nimeni pe litere, datorită felului ciudat cum se pronunță (*Shane*-dinks), stătea deja de patru ani într-o instituție de „viață asistată" la vremea când Ned a venit să lucreze oficial la cazarmă. Mulți dintre noi fuseseră în Magazia B. Nu fiindcă am vrut asta, ci fiindcă din când în când trebuia s-o facem. Curtis Wilcox și Tony Schoondist și-au luat licența în asta (la Roadmaster în loc de Rhodes), și Curt a fost cel care a atârnat acolo termometrul acela rotund cu cifre mari pe care le puteai citi de afară. Ca să-l vezi, tot ce trebuia să faci era să-ți apropii fruntea de unul dintre geamurile din partea de sus a ușii rulante, aflate la o înălțime de aproximativ cinci picioare și jumătate, apoi să-ți faci palmele căuș de-o parte și de alta a feței pentru a înlătura lumina. Acela era singurul fel de curățare pe care-l primeau geamurile alea înainte să apară băiatul lui Curt; ocazionala lustruire oferită de frun-

țile celor care veniseră să vadă crocodilul viu. Sau, dacă vreți să fim exacți, silueta acoperită a ceva care aproape că semăna cu un Buick cu 8 cilindri. Era acoperită fiindcă aruncaserăm o prelată peste ea, așa cum arunci un cearșaf peste un cadavru. Numai că uneori prelata aluneca. Nu exista vreo explicație pentru lucrul ăsta, dar, din când în când, se întâmpla. Ce-aveam acolo înăuntru nu era un cadavru.

– Uită-te la ea! – a spus Ned când am ajuns acolo. A pronunțat cuvintele legat, așa cum face un copilaș entuziasmat.

– Ce mașină super, hă? E chiar mai fainâ ca Bel Air-ul lui tata! E-un Buick, măcar de atâta-mi dau seama și eu după beculețele ornamentale și după grilaj. Tre' să fie de la mijlocul anilor cincizeci, tu ce zici?

De fapt, era un model din '54, după spusele lui Tony Schoondist, Curtis Wilcox și Ennis Rafferty. Un *fel* de model '54. Când intrai în detaliu, nu era defel un 1954. Sau un Buick. Sau chiar o mașină. Era cu totul altceva, cum obișnuiam să spunem în zilele tinereții mele irosite.

Între timp, Ned continua să vorbească, aproape bâlbâindu-se.

– Da-i în condiții extra, îți poți da seama de asta și de-aici. A fost așa *ciudat*, Sandy! M-am uitat înăuntru și, la-nceput, tot ce-am văzut a fost o mogâldeață. Fiindcă era acoperită cu prelata aia. Am început să spăl geamurile... (Numai că ce-a spus el de fapt a fost *spăl jamurile*, fiindcă așa pronunțăm noi în partea asta de lume, unde supermagazinul Giant Eagle devine *Jaunt Iggle*.) ...și-am auzit un

sunet, sau două sunete, de fapt, un *fâşşş* şi-apoi un buf. Prelata a alunecat de pe maşină cât eu spălam geamurile! De parc-ar fi vrut ca eu s-o văd, sau ceva! Ei, e ciudat sau e ciudat lucrul ăsta?

– E destul de ciudat, sigur că da, am spus. Mi-am sprijinit fruntea de sticlă (aşa cum mai făcusem de multe ori înainte) şi-am dus palmele la tâmple, eliminând puţina reflecţie care se putea forma în ziua aia murdară. Da, semăna cu un Buick vechi, sigur că da, dar era aproape extra, exact cum spusese puştiul. Grilajul acela atât de caracteristic Buick-urilor din cincizeci, care mie mi se părea că seamănă cu gura unui crocodil din crom. Cauciucurile alea albe pe exterior. Apărătoarele de la spate – *hei, puicuţo*, obişnuiam să spunem, *ia-mă din parcare şi du-mă la plimbare.* Văzând-o în obscuritatea din Magazia B, probabil c-ai fi spus că-i neagră. Avea de fapt un albastru-întunecat.

Compania Buick chiar a fabricat în 1954 un Roadmaster pe albastru-întunecat – Schoondist a verificat –, dar niciodată unul de tipul ăstuia. Vopseaua avea un soi de textură cu aspect *flocos*, ca şi cartul împodobit al unui puştan.

Acolo înăuntru-i ţinutul cutremurelor, a spus Curtis Wilcox.

Am sărit în spate. Mort sau nu de-un an de zile, Curt mi-a vorbit chiar în urechea stângă. El sau altcineva, ori *altceva.*

– Care-i problema? – m-a întrebat Ned. Arăţi de parcă ai văzut o fantomă.

Am auzit o fantomă, aproape c-am spus. Ce-am spus *de fapt* a fost:

– Nimic.

– Eşti sigur? Ai tresărit.

– Mi-a călcat o gâscă pe mormânt, cred. Sunt bine.

– Deci, care-i povestea cu maşina asta? A cui e? Ce mai întrebare şi *asta!*

– Nu ştiu, am spus.

– Păi, ce caută acolo-n întuneric? Omule, dac-aş avea o frumuseţe umblătoare ca aia – şi clasică pe deasupra! – n-aş ţine-o niciodată într-o magazie murdară şi veche. (Apoi l-a lovit o idee.) E cumva maşina unui criminal? Probă „la dosar" într-un caz?

– Zi-i bun sechestrat, dacă vrei. Furt de servicii.

Aşa i-am fi spus *noi*. Nu mare lucru, dar, cum a spus Curtis însuşi cândva, ca să-ţi agăţi pălăria nu-ţi trebuie decât un singur cui.

– Ce servicii?

– Benzină în valoare de şapte dolari.

N-am reuşit să mă conving să-i spun cine-o pompase în rezervor.

– Şapte *dolari*? Atâta tot?

– Păi, am spus, ca să-ţi agăţi pălăria nu-ţi trebuie decât un singur cui.

S-a uitat încurcat la mine. Eu m-am uitat înapoi la el, tăcând.

– Putem intra? – a întrebat într-un sfârşit. Să ne uităm mai de-aproape?

Mi-am lipit iarăşi fruntea de sticlă şi am citit termometrul care atârna de grindă, la fel de rotund şi nepăsător ca faţa lunii. Tony Schoondist îl cumpărase de la Tru-Value din Statler, plătindu-l din propriul buzunar şi nu din mărunţişul Detaşamentului D. Iar tatăl lui Ned îl atârnase de grindă. Ca o pălărie într-un cui.

Deşi temperatura de afară, unde ne aflam noi, trebuia să fie de cel puţin optzeci şi cinci, şi toată lumea ştie că în magaziile şi hambarele slab ventilate căldura creşte chiar mai mult, acul mare şi roşu al termometrului stătea cu precizie între cei doi cinci din 55.

– Nu în momentul ăsta, am spus.

– De ce nu? Apoi, ca şi când şi-ar fi dat seama că păruse nepoliticos, poate chiar impertinent: Ce nu-i în regulă cu ea?

– În momentul ăsta nu-i sigur.

M-a studiat preţ de mai multe secunde. Interesul şi via curiozitate i s-au scurs atunci de pe faţă, şi a devenit iarăşi băiatul pe care-l văzusem atât de des de când începuse să vină pe la cazarmă, cel pe care-l văzusem cel mai clar în ziua când fusese acceptat la Pitt. Băiatul care şezuse pe banca fumătorilor cu lacrimile curgându-i pe obraji, vrând să ştie ce vrea să ştie orice copil din lume când este îmbrâncit de pe scena vieţii cineva pe care ei îl iubesc: de ce se-ntâmplă asta, de ce mi s-a întâmplat mie, există vreo explicaţie sau totul nu-i decât o ruletă ce-a luat-o razna? Dacă înseamnă ceva, eu ce să fac? Dacă nu-nseamnă nimic, cum s-o pot suporta?

– Are vreo legătură cu tata? – a întrebat. A fost cumva maşina tatei?

Intuiţia lui te speria. Nu, nu fusese maşina lui taică-său... cum să poată fi, când nici măcar nu era o maşină? Da, *fusese* maşina lui taică-său. Şi a mea... şi a lui Huddie Royer... şi a lui Tony Schoondist... şi a lui Ennis Rafferty. A lui Ennis mai mult ca a oricui, poate. A lui Ennis într-un fel pe

care noi ceilalți n-am putut niciodată să-l egalăm. N-am *vrut* niciodată să-l egalăm. Ned mă întrebase cui îi aparținea mașina, iar eu am presupus că adevăratul răspuns era Detașamentului D, Poliția Statului Pennsylvania. Aparținea tuturor ofițerilor de poliție, cei din trecut și cei din prezent, care au știut vreodată ce ținem noi în Magazia B. Dar, în majoritatea anilor pe care-i petrecuse în custodia noastră, Buick-ul fusese proprietatea de suflet a lui Tony și a tatălui lui Ned. Ei au fost îngrijitorii lui, licențiații lui la Roadmaster.

– Nu tocmai a lui taică-tău, am spus, știind c-am ezitat prea mult. Dar el știa de ea.

– Ce-i de știut? Știa și mama?

– Nimeni nu știe astăzi cu excepția noastră, am spus.

– Detașamentul D, vrei să zici.

– Da. Și așa o să și rămână.

Aveam în mână o țigară pe care de-abia dacă îmi aminteam s-o fi aprins. Am aruncat-o pe macadam și-am stins-o cu piciorul.

– E treaba noastră.

Am inspirat prelung.

– Dar dacă vrei într-adevăr să afli, o să-ți spun. Acum ești unul dintre noi... suficient de aproape de treburile oficiale, în orice caz.

Tatăl lui obișnuia să spună și asta – mereu, iar astfel de lucruri au un fel de-a se păstra.

– Poți chiar și să intri și să te uiți.

– Când?

– Când urcă temperatura.

– Nu pricep. Ce importanță are temperatura dinăuntru?

– Astăzi ies la trei, am spus şi-am arătat cu degetul spre bancă. Să ne-ntâlnim acolo, dacă n-o să cadă ploaia. Dacă plouă, mergem la etaj sau la Country Way Diner, dacă ţi-e foame. Bănuiesc că taică-tău ar vrea să ştii.

Era adevărat asta? De fapt, habar n-aveam. Şi totuşi, imboldul de a-i povesti părea suficient de puternic pentru a se califica la postul de intuiţie, poate chiar la cel de ordin direct venit de pe celălalt tărâm. Nu-s un om religios, dar cam cred în astfel de lucruri. Şi m-am gândit la bătrânii care spuneau că dacă nu te-omoară, te lecuieşte, dă-i pisicii ăleia curioase o doză bună de satisfacţie.

Faptul că ştii chiar te mulţumeşte? Rareori, după experienţa mea. Dar nu voiam ca Ned să plece la Pitt în septembrie aşa cum era în iulie, firea lui de obicei însorită să pâlpâie precum un bec ce nu-i înfiletat până la capăt. Credeam că are dreptul la nişte răspunsuri. Uneori ele nu există, ştiu asta, dar voiam să încerc. Simţeam că trebuie să încerc, în pofida tuturor riscurilor.

Ţinutul cutremurelor, mi-a spus Curtis Wilcox la ureche. *Acolo înăuntru-i ţinutul cutremurelor, aşa că fii cu băgare de seamă.*

– Iar ţi-a călcat o gâscă pe mormânt, Sandy? – m-a întrebat băiatul.

– Cred că, totuşi, n-a fost vorba de-o gâscă, am spus. Dar ceva a fost.

Ploaia n-a căzut. Când am ieşit să mă alătur lui Ned pe banca ce stă cu faţa către Magazia B de dincolo de parcare, Arky Arkanian era şi el acolo, fumând o ţigară şi vorbind despre base-ball cu

puştiul. Când am apărut eu, Arky a dat să plece, dar i-am spus să stea liniştit.

– O să-i povestesc lui Ned despre Buick-ul pe care-l ţinem acolo, am zis, înclinând din cap către magazia din depărtare. Dacă se hotărăşte să sune după oamenii-n haine albe fiindcă sergentul-şef al Detaşamentului D a luat-o pe răzor, îmi poţi servi de martor. La urma urmei, ai fost de faţă.

Zâmbetul lui Arky s-a ofilit. Părul lui cărunt, de culoarea fierului, îi flutura în jurul capului suflat de briza moale şi caldă ce se iscase.

– Ieşti sigur că-i bună ideea, dom' serjent?

– Curiozitatea a omorât pisica, am spus, dar...

– ... satisfacţia a readus-o la viaţă, a încheiat Shirley. O doză mare şi frumoasă de satisfacţie, aşa obişnuia să spună ofiţerul Curtis Wilcox. Pot sta cu voi? Sau astăzi s-a adunat Clubul Băieţilor?

– Pe banca fumătorilor nu se fac discriminări sexuale, am spus. Stai cu noi, te rog.

Ca şi mine, Shirley îşi terminase şi ea tura şi Steff Colucci îi luase locul la dispecerat.

S-a aşezat lângă Ned, i-a oferit un zâmbet, şi a scos din poşetă un pachet de ţigări Parliament. Era anul doi-zero-zero-doi, ştiam cu toţii că nu e bine să fumăm, ştiam de ani de zile, şi tot continuam să ne sinucidem. Incredibil. Sau poate, având în vedere că trăiam într-o lume în care beţivii puteau zdrobi poliţiştii statali de lateralul unui camion cu opt-şpe roţi, iar Buick-uri imaginare puteau apărea din când în când la benzinării reale, nu era chiar atât de incredibil. În orice caz, nu însemna nimic pentru mine în momentul ăla.

În momentul ăla avem de spus o poveste.

ATUNCI

În 1970, benzinăria Jenny de la intersecția lui SR 32 cu Humboldt Road încă era deschisă, dar se clătina puternic; OPEC le-a-nghițit pe toate astea mici pân' la urmă. Mecanicul și proprietarul era Herbert „Hugh" Bossey, și-n acea zi era plecat în Lassburg, unde-și îngrijea dinții – stătea și-n cap pentru niște batoane de ciocolată Snickers și câteva sticle de RC Cola, așa era Hugh Bossey. MECANICU-I LIBER CĂ-L DOARE DINȚII, spunea anunțul lipit în geamul de la intrarea în garaj. Băiatul de la pompă era un licean ratat pe nume Bradley Roach, de-abia intrat în vârsta majoratului. Individul ăsta, având douăjdoi de ani la activ și cu mii de beri mai târziu, nu va fi atent și-l va omorî pe tatăl unui băiat pe atunci încă nenăscut, zdrobindu-l cu o latură a cisternei Freuhauf pe care-o conducea, răsucindu-l ca pe-un fus de tors, învârtindu-l ca pe-o morișcă, rostogolindu-l aproape complet jupuit în mărăcini și lăsându-i pe autostradă hainele însângerate întoarse pe dos ca după un exercițiu de magie. Dar toate astea-s în lumea lui ceea-ce-va-fi. Acum suntem în trecut, în tărâmul magic al lui Atunci.

Cam pe la ora zece într-o dimineață din iulie, Brad Roach ședea în biroul benzinăriei Jenny cu picioarele ridicate, citind *Inside View*. Pe copertă se afla o fotografie a unei farfurii zburătoare plutind amenințător deasupra Casei Albe.

Clopoțelul din garaj a scos un clinchet atunci când pneurile unui autovehicul au călcat peste furtunul cu aer de pe pavaj. Brad a ridicat privirea și a văzut o mașină – chiar aceea care va petrece atâția ani în întunecimea din Magazia B – oprind la a doua dintre cele două pompe ale benzinăriei. Aceea era etichetată HI TEST. Era un Buick frumos, albastru miez-de-noapte, vechi (avea un grilaj mare și beculețe pe ambele laturi), dar era-n condiții excelente. Vopseaua scânteia, parbrizul scânteia, barele cromate instalate pe laturi scânteiau și, chiar înainte ca șoferul să deschidă portiera și să coboare, Bradley Roach a știut că era ceva în neregulă cu ea. Doar că nu putea spune exact despre ce era vorba.

A aruncat ziarul pe birou (dacă șeful n-ar fi fost plecat în oraș să-și trateze dințișorul, n-ar fi avut voie nici să-l scoată din sertar) și s-a ridicat exact atunci când, lângă cea mai îndepărtată pompă, șoferul Roadmaster-ului a deschis portiera și a coborât.

Plouase abundent cu o noapte în urmă și drumurile încă erau ude (la naiba, erau încă *sub apă* în unele locuri joase din partea vestică a zonei administrate de Statler), dar ieșise soarele pe la opt și, până la zece, ziua era luminoasă și caldă deopotrivă. Chiar și așa, bărbatul care a coborât din mașină era îmbrăcat într-un trenci negru și purta o pălărie

neagră mare. „Arăta ca un spion dintr-un film vechi", i-a spus Brad lui Ennis Rafferty cu o oră sau aşa ceva mai târziu, lăsându-se prins în ceea ce, pentru el, era o aventură cu tuşe poetice. Trenciul, de fapt, era atât de lung, încât aproape că era târât prin băltile formate pe pavajul din ciment, şi flutura în spatele şoferului Buick-ului în timp ce acesta păşea grăbit către partea laterală a benzinăriei şi către gâlgâitul râului Redfern, care curgea în spatele ei. Acesta se umflase frumuşel în urma căderilor de apă din noaptea trecută.

Brad, presupunând că bărbatul în haină neagră şi pălărie neagră fleşcăită se îndrepta spre toaletă, a strigat:

– E deschis la baie, domnu'... cât combustibil d-ăsta vreţi?

– Fă-i plinu', a spus clientul.

A vorbit pe-o voce care lui Brad Roach nu i-a prea plăcut. Ce le-a spus ofiţerilor anchetatori mai târziu a fost că tipul părea că vorbeşte cu gura plină de jeleu. Brad era cu siguranţă într-o stare poetică. Poate că avea vreo legătură cu asta şi faptul că Hugh era plecat în acea zi.

– Să verific uleiu'? – a întrebat Brad.

Clientul ajunsese deja la colţul micuţei clădiri albe a benzinăriei. Judecând după cât de repede se mişca, Brad şi-a spus că probabil are de descărcat un transport mare cât mai degrabă.

Tipul s-a oprit, însă, şi s-a întors puţin către Brad. Destul încât Brad să vadă o semilună palidă, aproape albă ca ceara dintr-un obraz, un ochi întunecat, sub formă de migdală, fără vreo porţiune albă vizibilă, şi-o şuviţă de păr negru şi rar căzând

pe lângă o ureche ciudat formată. Cel mai bine şi-a amintit Brad urechea, şi-a amintit-o cu mare claritate. Ceva legat de ea l-a neliniştit profund, dar nu putea explica ce anume. Aici, poezia nu-i mai era de ajutor. *Topită, parcă, de parc-ar fi ars într-un incendiu* – părea să fie cea mai bună explicaţie a sa.

– Uleiu-i bun! – a spus cu vocea lui gâtuită bărbatul în haină şi pălărie màro, şi-a dispărut după colţ într-o ultimă fluturare de pânză neagră, ca un liliac. Pe lângă natura vocii lui – acel sunet neplăcut, mucilaginos –, bărbatul avea un accent care l-a făcut pe Brad Roach să se gândească la vechea emisiune TV *Rocky and Bullwinkle* la Boris Badinoff spunându-i Natashei *Tre' şi-i optlim pă elan şi pă viviliţă!*

Brad s-a dus la Buick, a mers încet pe partea dinspre pompe (şoferul parcase prost, lăsând o grămadă de spaţiu între maşină şi insula pompelor), plimbându-şi mâna în acest timp de-a lungul ornamentelor cromate şi pe vopseaua netedă. Atingerea asta izvora mai degrabă din admiraţie decât din obrăznicie, deşi e posibil să fi conţinut şi puţină obrăznicie inofensivă; Bradley era atunci un bărbat tânăr, având temperamentul vulcanic al unui bărbat tânăr. În spate, aplecându-se spre gaura de alimentare, s-a oprit. Gaura de alimentare era la locul ei, nu însă şi plăcuţa de înmatriculare. Nu exista nici măcar vreun *suport* pentru aşa ceva, sau găurile pentru şuruburi acolo unde în mod normal ar fi trebuit instalată plăcuţa de înmatriculare.

Asta l-a făcut pe Bradley să-şi dea seama ce l-a izbit ca fiind nelalocul lui încă din clipa când a auzit *ding-dong*-ul clopoţelului şi a ridicat privirea

spre mașină pentru prima dată. Nu avea abțibildul de inspecție tehnică. Ei bine, nu era treaba lui dacă nu avea în spate numere de înmatriculare și nici abțibildul de inspecție tehnică pe parbriz, îl vor vedea și-l vor sancționa pentru asta fie polițiștii locali, fie cei statali de la Detașamentul D din susul drumului... sau poate nu. În orice caz, treaba lui Brad Roach era să pompeze benzină.

A învârtit manivela de pe lateralul pompei cu benzină hi-test pentru a reseta numărătoarea, a introdus mușțiucul în gaura de alimentare și-a reglat pe alimentare automată. Clopoțelul din pompă a început să clincăie și, până să termine, Brad s-a dus până de partea șoferului, încheind tura. S-a uitat din mers prin geamurile din partea stângă și interiorul mașinii l-a izbit ca fiind incredibil de gol pentru ceea ce aproape că era o mașină de lux în anii cincizeci. Tapițeria scaunelor era maro ca pana de pitulice, și la fel era și materialul cu care era drapat plafonul. Bancheta din spate era goală, bancheta din față era goală, iar pe podea nu era nimic – nici măcar staniolul unei gume de mestecat, ce să mai vorbim de-o hartă ori un pachet boțit de țigări. Volanul părea a fi din lemn încrustat. Bradley s-a întrebat dacă așa erau cele montate pe modelul ăsta sau dacă nu era un fel de opțiune specială. Părea de calitate. Și de ce era atât de *mare*? Dacă ar fi avut mânere pe margini, ai fi crezut că e de pe iahtul vreunui milionar. Probabil că trebuia să întinzi brațele până la nivelul pieptului doar ca să-l apuci. Trebuia să fie vreo lucrătură la cerere, iar Brad nu credea că e comod să-l manevrezi într-o cursă lungă. Absolut deloc comod.

De asemenea, era ceva ciudat cu bordul. Părea făcut din lemn de nuc tratat special, iar manetele cromate şi micuţele cadrane – încălzirea, radioul, ceasul – păreau în bună regulă... erau, în orice caz, în *locurile* potrivite... cheia de contact era şi ea în locul potrivit (*ce suflet încrezător în bunătatea umană!* şi-a spus Brad), şi totuşi era ceva cu acest decor care nu părea deloc în regulă. Greu, însă, de spus ce anume.

Brad s-a plimbat înapoi până în faţa maşinii, admirând grilajul cromat şi rânjit (scria Buick peste tot pe acel grilaj; partea aia, cel puţin, făcea toţi banii) şi verificând dacă nu e pe undeva abţibildul de inspecţie tehnică, cel de Pennsylvania sau de oriunde altundeva. Pe parbriz nu era nici un fel de abţibild. Proprietarul Buick-ului se pare că nu era membru al nici unuia dintre cluburile Triplu-A, Elks, Lions sau Kiwanis. Nu susţinea Universitatea Pitt sau Penn State (cel puţin nu atât încât să-şi pună siglă autoadezivă a vreuneia pe geamurile Buick-ului), iar maşina nu-i era asigurată nici de Mopar, nici de bunul şi bătrânul Rusty Jones.

O maşină destul de tare, chiar şi aşa... deşi şeful i-ar fi spus că treaba lui nu era să admire patru-roţile, ci doar să le facă repede plinu'.

Buick-ul a-nghiţit benzină din cea bună în valoare de şapte dolari înainte ca alimentatorul să se întrerupă. Asta însemna mult în zilele acelea, când un galon de hi-test se cumpăra cu şaptezeci de cenţi. Fie fusese rezervorul aproape gol când bărbatul în haină neagră plecase cu maşina la drum, fie condusese o bună bucată de drum fără să alimenteze.

Apoi, Bradley a ajuns la concluzia că cea de-a doua idee trebuie să fie-o bazaconie. Fiindcă drumurile erau încă ude, apa încă mai clipocea prin gropile din ele, pentru numele lui Dumnezeu, dar nu era nici măcar o dâră ori pată de noroi pe blana albastră şi netedă a Buick-ului. Nici urmă de mizerie nici pe cauciucurile alea grase şi luxoase, albe pe exterior. Iar lui Bradley Roach asta i se părea de-a dreptul imposibil.

Desigur, oricare-ar fi fost explicaţia, nu-nsemna nimic pentru el, dar îi putea spune proprietarului că-i lipseşte abţibildul de inspecţie tehnică. Asta-i putea aduce un bacşiş. Destul pentru un pachet de şase doze cu bere, poate. Încă mai avea şase sau opt luni până să poată cumpăra legal băutură, dar există căi şi mijloace dacă te dedici cauzei, şi chiar şi pe atunci, la începutul „carierei" sale, Bradley era o persoană dedicată cauzei.

S-a întors în birou, s-a aşezat, a ridicat revista *Inside View* şi l-a aşteptat pe individul în haină neagră să se întoarcă. Era, fără îndoială, o zi a naibii de caldă pentru o asemenea haină lungă, dar Brad credea deja că reuşise să găsească o explicaţie pentru asta. Tipul era un NTH, foarte puţin diferit de cei din jurul lui Statler. Făcea aparent parte dintr-o sectă care le permitea practicanţilor să conducă maşini. NTH, aşa le spuneau Bradley şi prietenii lui celor din comunitatea amish. Însemna „nemernici de tot rahatu".

Cincisprezece minute mai târziu, când Brad a terminat de citit articolul „Am *fost* vizitaţi!" scris de expertul în OZN-uri Richard T. Rumsfeld (ofiţer în rezervă) şi-a examinat-o îndeaproape pe

Blonda de la Pagina Patru, care părea că dă la peşti cu muscă artificială într-un pârâu de munte îmbrăcată doar în sutien şi chiloţei, şi-a dat seama că *încă* aşteaptă. Se părea că tipul nu mersese să-şi depună doar mărunţişul; era limpede că tipul era un milionar puturos.

Chicotind, imaginându-şi-l pe tip stând în poziţia regulamentară pe bideurile de sub ţevile ruginite, şezând acolo-n obscuritate (singurul bec se arsese cu o lună în urmă şi nici Bradley, nici Hugh nu se deranjaseră să-l schimbe), cu haina aia neagră căzută pe jos în jurul lui şi adunând pe ea excremente de şoareci, Brad şi-a ridicat iarăşi ziarul. A întors la pagina cu glume, care-i ajungea pentru următoarele zece minute (unele glume erau atât de comice, încât Brad le citea de trei sau chiar patru ori). A aruncat ziarul la loc pe birou şi s-a uitat la ceasul de deasupra uşii. Dincolo de el, la pompe, Buick Roadmaster-ul scânteia în lumina soarelui. Trecuse aproape o jumătate de oră de când şoferul strigase peste umăr „Uleiu-i bun!" cu vocea lui ciudată şi apoi dispăruse pe lângă clădire într-o fluturare diafană de pânză neagră. *Chiar* era un NTH? Avea voie *vreunul* dintre ei să conducă o maşină? Brad nu credea. NTH-ii credeau că tot ce are motor este lucrarea lui Satan, nu-i aşa?

Bine, atunci poate că nu era. Dar, orice ar fi fost, de ce nu se întorsese?

Dintr-o dată, imaginea acelui tip stând pe sumbrul şi decoloratul tron de acolo din spate, lângă pompa cu motorină, nu mai părea atât de amuzantă. Cu ochiul minţii, Brad încă îl mai putea vedea şezând acolo cu haina adunată în jurul lui pe lino-

leumul mizer şi cu pantalonii traşi în vine, dar acum îl vedea cu capul lăsat în jos, bărbia odihnindu-i-se pe piept, cu pălăria cea mare (care nu arăta deloc ca pălăria unui amish) coborâtă peste ochi. Nu se mişca. Nu *respira*. Nu se căca, ci era mort. Un atac de cord sau un atac cerebral sau altceva de genul ăsta. Era posibil. Dacă până şi afurisitul de Rege al Rock and Roll-ului a putut-o mierli în timp ce făcea Treaba Mare, *oricine* putea.

– No, a spus încet Bradley Roach. No, asta nu-i... n-ar... *no!*

A ridicat ziarul, a-ncercat să citească despre farfuriile zburătoare care ne ţin permanent sub supraveghere, şi n-a reuşit să transforme cuvintele în gânduri coerente. L-a lăsat jos şi s-a uitat pe uşă afară. Buick-ul era tot acolo, strălucind în bătaia soarelui.

Nici urmă de şofer.

O jumătate de oră... nu, treizeci şi cinci de minute acum. Doamne *sfinte*. Au mai trecut cinci minute şi s-a surprins că rupe fâşii din ziar şi că le lasă să cadă în coşul de gunoi, unde acestea alcătuiau mormane de confeti inegale.

– Blestemăţie, a spus şi s-a ridicat în picioare. A ieşit pe uşă şi a dat colţul micuţei clădiri cubice din cărămidă în care lucra de când se lăsase de şcoală. Toaletele se aflau în spate, pe partea de est. Brad nu se hotărâse dacă să joace pe faţă – *Domnule, sunteţi bine?* – sau s-o dea pe glumă – *Hei, domnule, am o pocnitoare, dacă aveţi nevoie.* După cum au ieşit lucrurile, n-a apucat să pronunţe nici una dintre aceste două fraze atent ticluite.

Uşa toaletei pentru bărbaţi avea o clanţă stricată

şi, dacă nu era încuiată din interior, se putea întâmpla să se deschidă la orice suflare de vânt mai puternică, aşa că Brad şi Hugh îndesau întotdeauna o bucată de carton în crăpătură pentru a o ţine închisă atunci când nimeni nu folosea toaleta. Dacă fusese acolo bărbatul cu Buick-ul, bucata de carton trebuia să se afle fie cu el înăuntru (lăsată probabil lângă unul dintre robinetele chiuvetei cât timp îşi vedea bărbatul de treabă), fie zăcea pe podeaua din ciment de dincolo de uşă. Aceasta din urmă era de obicei varianta valabilă, i-a spus mai târziu Brad lui Ennis Rafferty; el şi cu Hugh aşezau mereu bucata aia de carton la locul ei după ce plecau clienţii. Cel mai adesea, trebuiau să tragă şi apa la closet. Oamenii uită de treaba asta atunci când sunt departe de casă. De regulă, oamenii sunt de-a dreptul *josnici* atunci când sunt departe de casă.

Acum, bucata de carton ieşea din crăpătura dintre uşă şi canat, chiar deasupra clanţei, exact acolo unde ţinea mai bine. Chiar şi aşa, Brad a deschis uşa să verifice, prinzând expert bucata de carton în cădere – la fel de expert cum va învăţa să deschidă o sticlă de bere la mânerul portierei din partea şoferului a Buick-ului său în zilele de mai târziu. Îngustul separeu era gol, exact aşa cum ştiuse înlăuntrul său că va fi. Nici un semn că fusese folosită toaleta, şi nu se auzise nici sunetul apei fiind trasă cât stătuse el în birou şi citise ziarul. Şi nici vreo picătură de apă pe marginile pătate de rugină ale bideului.

Atunci i-a trecut prin gând lui Brad că tipul nu mersese pe lângă benzinărie ca să folosească buda, ci să arunce o privire la râul Redfern, care era destul

de frumos ca să merite o ocheadă (ori chiar un declic al bătrânului aparat Kodak) din partea unui trecător, cum curgea el cu Malurile Statler pe partea nordică şi toate sălciile alea plângătoare de deasupra lor, împrăştiind o mare verde precum părul unei sirene (era un poet băiatul ăsta, sigur că da, un adevărat Dylan McYeats). Dar nici pe-acolo nu se vedea vreo urmă a şoferului Buick-ului, numai bucăţi de maşină aruncate şi două axe străvechi de tractor zăcând în buruieni asemenea unor oase ruginii.

Râul bolborosea din toţi rărunchii, curgând larg şi înspumat. Ùmflarea lui avea să fie, desigur, ceva temporar – inundaţiile sunt, ca regulă, evenimente primăvăratice în vestul Pennsylvaniei –, dar, în acea zi, de obicei adormitul Redfern era un adevărat torent.

Văzând cât de mare e apa, în mintea lui Bradley Roach a apărut o ipoteză oribilă. A măsurat din priviri panta abruptă care cobora până la apă. Iarba era încă udă din cauza ploii şi probabil a naibii de alunecoasă, mai ales dacă un nesăbuit de NTH s-ar preumbla din stânga-n dreapta încălţat în pantofi cu tălpi alunecoase din piele. Gândindu-se la asta, ipoteza devenea tot mai mult o certitudine în mintea lui. Nimic altceva nu explica buda nefolosită şi maşina care încă aştepta lângă pompa hi-test cu rezervorul plin şi gata de drum, cu cheia încă atârnând în contact. Bătrânul domn Buick Roadmaster se dusese în spate ca s-arunce o privire Redfernului, se apropiase nesăbuit de mult de malul abrupt pentru a avea o imagine mai clară... şi-apoi hopa, s-a zis cu tine.

Bradley şi-a croit şi el drum în jos spre cursul apei, alunecând de câteva ori, în pofida bocancilor săi Georgia Giants, dar reuşind să nu cadă, păstrându-se mereu în apropierea vreunei bucăţi de reziduu de care să se prindă în caz că-şi pierdea într-adevăr aderenţa. Nu era nici urmă de acel bărbat la marginea apei, dar, când s-a uitat în aval, a văzut ceva prins la adăpostul unui mesteacăn doborât la pământ la vreo două sute de yarzi de locul unde stătea el. Săltând, sus-jos. Ceva negru. Era posibil să fie haina domnul Buick Roadmaster.

– Ah, căcat, a spus el, şi s-a grăbit înapoi la birou să sune la Detaşamentul D, care se afla cu cel puţin două mile mai aproape de unde era el decât secţia locală de poliţie. Şi uite-aşa

ACUM: *SANDY*

am ajuns noi să ne implicăm, am spus. Predecesorul lui Shirley a fost un tip pe nume Matt Babicki. El a luat legătura prin stație cu Ennis Rafferty...

– De ce Ennis, Ned? – a întrebat Shirley. Repede.

– CMAP, a spus imediat. Cea mai apropiată patrulă.

Dar nu-i stătea gândul la asta, şi nici nu s-a uitat la ea. Avea ochii ațintiți asupra mea.

– Ennis avea 55 de ani şi aştepta cu nerăbdare o pensie de care n-a apucat să se bucure, am spus.

– Iar tata era cu el, nu-i aşa? – Erau parteneri.

– Da, am spus.

Mai aveam multe de povestit, dar înainte trebuia ca el să treacă de această primă parte. Am tăcut, lăsându-l să se obişnuiască cu ideea că tatăl său şi Roach, cel care-l omorâse, stătuseră cândva față-n față şi discutaseră ca doi oameni normali. Acolo fusese Curtis, ascultându-l pe Bradley Roach cum vorbeşte, deschizându-şi carnețelul, începând să alcătuiască o succesiune a evenimentelor. Ned cunoştea deja care sunt procedurile, cum lucrăm noi la un caz nou.

Aveam impresia că asta va rămâne în amintirea puştiului indiferent ce mai aveam să-i povestesc, indiferent cât de sălbatică şi de confuză ar deveni povestea. Imaginea ucigaşului şi a victimei sale stând împreună la depărtare de nici măcar o aruncătură de băţ de locul unde viețile lor se vor ciocni din nou, de data aceasta cu o bubuitură mortală, douăzeci şi doi de ani mai târziu.

– Câți ani avea? – aproape că a şoptit Ned. Tata, câți ani avea în ziua despre care-mi vorbeşti?

Şi-ar fi putut da seama singur, presupun, însă era pur şi simplu prea uluit.

– Douăzeci şi patru, am spus.

A fost uşor. Viețile scurte se calculează simplu.

– Era în poliție de aproximativ un an. Şi atunci era ca acum, doi ofițeri pe patrulă doar în tura de la unşpe la şapte, începătorii făcând excepție de la regulă. Iar tatăl tău era încă un începător. Aşa că uneori era cuplat cu Ennis.

– Ned, eşti bine? – a întrebat Shirley.

A fost o întrebare corectă. Toată culoarea se scursese treptat de pe chipul puştiului.

– Da, doamnă, a spus. S-a uitat la ea, apoi la Arky, apoi la Phil Candleton. Aceeaşi privire s-a plimbat pe la toți trei, jumătate uluită şi jumătate acuzatoare. – Cât ştiați voi din povestea asta?

– Toată, a spus Arky. Avea în voce un uşor ritm vioi, nordic, care întotdeauna m-a dus cu gândul la Lawrence Welk când spunea: ei-unu şi ei-doi, acu' v-ofer p-adorabilele Lennon Sisters, nu-aşa c-arată dulci. – N-o fo' un secret. Tac-tu şi Bradley Roach se-nțălegeau bine p-atunci. Chiar ş-apoi. Curtis l-a arestat de trei-patru ori în anii optzăci...

– La naiba, de cinci sau şase, a bodogănit Phil. Ştii, a făcut-o întotdeauna el. Cinci sau şase cel puţin. Odată, l-a dus cu maşina pe zevzecu' ăla direct la o-ntâlnire a asociaţiei AA şi l-a convins să rămână, dar nu i-a ajutat la nimic.

– Slujba lu' taic-to era să fie poliţai statal, a spus Arky, şi, pe la mijlocu' anilor optzăci, slujba lu' Brad – slujba lui cu normă-ntreagă – era băutu'. D-obicei, pe când conducea pă drumurile lăturalnice. Îi plăcea să fac-aia. La atât dă mulţi le place. (Arky a suspinat.) Oricum, dac-au două slujbe, băiete, aproape sigur le dau cap în cap din când în când.

– Din când în când, a repetat Ned fascinat. Era de parcă ideea de timp câştigase o nouă dimensiune pentru el.

– Da' toate-alea ţineau strict de-afaceri. Cu ixcepţia poate-a Buick-ului ăluia. L-or avut p-ăstantre ei toţi anii dup-aia. (A înclinat din cap pe direcţia Magaziei B.) Buick-u' ăla atârna-ntre ei ca o cârpă pă funie. Şi nimeni n-a ţinut Buick-u' ăla-n secret – nu iexact – da' cre' c-aşa ceva-i, oricum.

Shirley dădea din cap. S-a întins şi l-a luat pe Ned de mână, iar el a lăsat-o să o ia.

– Oamenii o ignoră, de obicei, a spus ea, aşa cum ignoră întotdeauna lucrurile pe care nu le-nţeleg... atâta timp cât pot s-o facă, oricum.

– Uneori nu ne permitem s-o ignorăm, a spus Phil. Am ştiut asta încă de când... păi, să-ţi spună Sandy.

S-a uitat înapoi spre mine. Cu toţii s-au uitat. Privirea lui Ned era cea mai sclipitoare.

Am aprins o ţigară şi am început iarăşi să vorbesc.

ATUNCI

Ennis Rafferty şi-a găsit binoclul în trusa de scule, care îl însoţea dintr-o maşină-ntr-alta în timpul sezonului de pescuit. O dată ce-l avea, el şi Curt Wilcox au coborât la râul Redfern din acelaşi motiv pentru care ursul trece muntele: să vadă ce pot vedea.

– Şi *io* ce vreţi să fac? – a-ntrebat Brad când ei se-ndepărtau de el.

– Păzeşte maşina şi gândeşte-te la ce poveste o să ne spui, a zis Ennis.

– *Poveste?* De ce să-mi trebuiasc-o *poveste?*

Părea puţin agitat din pricina asta. Nici Ennis, nici Curt nu i-au răspuns.

Coborând încet panta aceea plină de buruieni, fiecare dintre ei gata să se apuce de celălalt dacă aluneca, Ennis a spus:

– Cu maşina aia nu-i în regulă ceva. O ştie chiar şi Bradley Roach, iar el stă cam prost la departamentul IQ.

Curt încuviinţa din cap încă dinainte ca bătrânul să termine de vorbit.

– Seamănă cu o poză dintr-o carte de exerciţii pe care-o aveam în copilărie. GĂSIŢI ZECE LUCRURI

CARE N-AU CE CĂUTA ÎN POZA ACEASTA.

– Dumnezeule, aşa-i cum zici!

Ennis a fost izbit de ideea aceasta. Îi plăcea de tânărul cu care era cuplat, şi credea că o să iasă un poliţist bun din el o dată ce va aduna puţină sare pe piele.

Ajunseseră deja la marginea apei. Ennis a apucat binoclul, pe care-l atârnase la gât.

– N-are abţibild de inspecţie tehnică. N-are afurisitele de *plăcuţe de înmatriculare*. Iar volanul! Curtis, ai văzut cât de mare-i chestia aia?

Curt a aprobat din cap.

– N-are antenă radio, a continuat Ennis, şi nici urmă de noroi pe caroserie. Cum a mers pe Route 32 fără să se murdărească de puţin noroi? *Noi* aruncam apa din bălţi la tot pasul. Avem jeg până şi pe parbriz.

– Nu ştiu. Ai văzut beculeţele ornamentale?

– Hă? Sigur, da' toate Buick-urile vechi au beculeţe d-alea.

– Mda, dar ceva nu-i în regulă cu astea. Sunt patru pe partea dreaptă şi numai trei pe partea stângă. Chiar crezi că Buick a scos din fabrică vreun model cu un număr inegal de beculeţe? Că io nu cred.

Ennis i-a oferit partenerului său o privire confuză, apoi a ridicat binoclul şi s-a uitat în aval. A reperat repede şi şi-a reglat focusul pe lucrul acela negru, săltător, care-l făcuse pe Brad să fugă la telefon.

– Despre ce-i vorba? E-o haină? – Curt îşi făcea umbră la ochi cu palma, care erau nespus mai buni decât ochii lui Bradley Roach. – Aşa-i că nu-i?

– Mnu, a spus Ennis, continuând să se uite atent. Seamănă cu... un tomberon pentru gunoi. Unu'

din-ăla din plastic negru cum se vând la Tru-Value în oraş. Sau poate-mi joacă feste ochii. Poftim. Uită-te şi tu.

I-a dat binoclul lui Curt, şi nu, nu-i jucau feste ochii. Ce-a văzut Curtis a fost într-adevăr un tomberon din plastic negru, probabil luat de apă din parcarea pentru rulote de pe Maluri în toiul furtunii din noaptea precedentă. Nu era o haină neagră şi nu s-a găsit niciodată vreo haină neagră, şi nici pălăria neagră, şi nici bărbatul cu chipul alb şi şuviţa de păr negru, rar, atârnând pe lângă o ureche ciudat formată. Poliţiştii statali e posibil chiar să se fi îndoit că *existase* vreodată un astfel de bărbat – mai târziu, Ennis Rafferty a observat fără greş exemplarul din revista *Inside View* de pe masa de lucru, atunci când l-a dus pe domnul Roach în birou să-i pună întrebări –, însă *exista* Buick-ul. Buick-ul ăla bătrân era o prezenţă de necontestat. Făcea parte din blestematul ăla de decor, cum stătea el aşa lângă pompe. Doar că, pe când a venit maşina de remorcat a municipalităţii să-l ducă de acolo, nici Ennis Rafferty, nici Curtis Wilcox nu mai credeau câtuşi de puţin că era vorba de-un Buick.

Pe atunci, habar nu aveau *ce* era.

Poliţiştii mai în vârstă au dreptul să aibă intuiţii, iar Ennis a avut una în timp ce se-ntorcea împreună cu tânărul său partener la Brad Roach. Brad stătea lângă Roadmaster-ul cu cele trei beculeţe frumos cromate pe o parte şi cu patru pe cealaltă. Intuiţia lui Ennis a fost că ciudăţeniile pe care le observaseră până atunci nu erau decât cireaşa de pe tort. Dacă aşa stăteau lucrurile, cu cât vedea acum mai

puține lucruri domnul Roach, cu atât avea apoi mai puțin de discutat. Motiv pentru care, deși Ennis era extrem de curios în privința mașinii ăleia abandonate și tânjea după o doză bună de satisfacție, i-a predat-o lui Curt, iar el l-a însoțit pe Bradley în birou. O dată ajunși acolo, Ennis a sunat după un remorcher ca să ducă Buick-ul la Detașamentul D, unde-l puteau lăsa în parcarea din spate, cel puțin pentru moment. Voia, de asemenea, să-l interogheze pe Bradley cât amintirile îi erau încă relativ proaspete. Se aștepta să aibă la rândul lui ocazia de-a se uita mai bine la ciudata lor captură, și încă pe-ndelete, mai târziu.

„A modificat-o cineva puțin, cred c-asta-i tot", i-a spus lui Curt înainte să-l ducă pe Bradley în birou. Curt părea neîncrezător. S-o modifici era un lucru, dar asta era o nebunie. Să elimini un bec cromat, apoi să cizelezi suprafața așa încât să nici nu se vadă urma? Să înlocuiești obișnuitul volan de Buick cu ceva care părea că-și are locul într-o cabină de iaht? Astea erau modificări?

– Aă, ține-un ochi pe ea cât eu văd de niște treburi, a spus Ennis.

– Pot să verific hardughia?

– În ce mă privește... Numa' să n-atingi volanul, ca să luăm niște amprente dacă ne trebe'. Și fii cu băgare de seamă. Încearcă să nu lași urme în ea.

Ajunseseră din nou la pompe. Brad Roach se uita cu nerăbdare la cei doi polițiști, cel pe care-l va omorî în secolul XXI și cel care va dispărea fără nici o urmă chiar în seara aceea.

– Ce credeți? – a întrebat Brad. E mort acolo-n râu? Înecat? Așa-i că-i?

– Numai dacă nu s-a vârât şi s-a înecat în tomberonu' care se-nvârte sub copacu' ăla căzut, a spus Ennis.

Lui Brad i-a căzut faţa.

– O, căcat. Asta-i tot?

– Mă tem că da. Şi-ar fi-un loc destul de strâmt pentru un om matur. Ofiţer Wilcox? Ai vreo-ntrebare pentru tânăru' de-aici?

Fiindcă el încă era elevul, iar Ennis încă profesorul, Curtis a pus într-adevăr câteva întrebări, cele mai multe ca să se asigure că Bradley nu e beat şi că e sănătos la minte. Apoi a înclinat din cap spre Ennis, care l-a lovit peste umăr pe Bradley, de parcă ar fi fost vechi amici.

– Hai cu mine-năuntru, ce zici? – a propus Ennis. Toarnă-mi o cană de cafea şi hai să vedem dacă reuşim să-i dă de cap poveştii ăsteia.

Şi l-a condus pe Brad de lângă maşină. Braţul prietenos petrecut pe după umerii lui Bradley Roach era foarte puternic, şi a continuat să-l împingă pe Brad către birou, în tot acest timp ofiţerul Rafferty vorbind ca o moară stricată.

Cât despre ofiţerul Wilcox, a avut la dispoziţie aproximativ trei sferturi de oră să studieze Buick-ul înainte să apară remorcherul municipalităţii cu girofarul lui portocaliu pornit. Patruzeci şi cinci de minute nu-i un timp lung, dar a fost suficient pentru a-l transforma pe Curtis într-un licenţiat Roadmaster get-beget. Dragostea adevărată se spune că se vede întotdeauna de la prima întâlnire.

Întorcându-se la Detaşamentul D, Ennis a condus în spatele camionetei tractoare şi a Buick-ului,

care rula cu botul ridicat pe rampă şi cu bara de protecţie din spate aproape târându-se pe şosea. Curt era în dreapta, fâţâindu-se puţin din cauza agitaţiei, ca un puştiulică ce trebuie să facă pipi. Între ei, radioul de poliţie Motorola, zgâriat şi îndoit, victima a Dumnezeu ştie câte vărsări de cafea şi cola, dar încă sănătos tun, boscorodea de unul singur pe canalul 23, Matt Babicki şi ofiţerii de pe teren comunicând lacunar informaţiile de rutină care le umpleau constant orele lucrătoare asemenea unei muzici de fundal. Acolo era, dar nici Ennis şi nici Curt n-o mai auzeau decât atunci când era rostit propriul lor număr de identificare.

– Primul lucru-i motorul, a spus Curt. Nu, presupun că primul lucru-i încuietoarea capotei. E mai mult pe partea şoferului şi trebuie s-o împingi, nu s-o tragi afară...

– N-am mai auzit d-aşa ceva înainte, a mormăit Ennis.

– Aşteaptă numai, aşteaptă, a spus tânărul său partener. Am găsit-o, oricum, şi am ridicat capota. Motorul... omule, *motorul* ăla...

Ennis s-a uitat la el cu expresia unuia care tocmai a avut o idee prea oribil de plauzibilă ca să fie negată. Strălucirea portocalie a girofarului de pe cabina remorcherului pulsa pe faţa lui, făcându-l să pară bolnav de icter.

– Să nu-ndrăzneşti să-mi zici că n-are motor, a spus. Să nu-ndrăzneşti să-mi zici că n-are altceva decât un cristal radioactiv ori vreo blestemăţie d-aia ca-n parascoveniile alea de farfurii zburătoare.

Curtis a râs. Sunetul a fost vesel şi sălbatic deopotrivă.

– Nu, nu, are motor, da-i complet greşit. Pe ambele laturi ale blocului motor scrie cu litere cromate mari BUICK 8, de parcă cei care l-au construit se temeau să nu uite ce era nerozia aia. Sunt opt bujii, câte patru pe o parte, iar *asta*-i corect – opt cilindri, opt bujii –, dar nu-i nici urmă de capac de distribuitor şi nici chiar de distribuitor, asta din câte-am putut eu vedea. Şi n-am văzut nici generator, nici alternator.

– Fugi d-aici!

– Ennis, să mor dacă mint.

– Unde duceau firele de la bujii?

– Din câte mi-am dat eu seama, fiecare făcea câte-o buclă mare şi se ducea direct înapoi în blocul motor.

– Asta-i o nebunie!

– Da! Dar ascultă, Ennis, ascultă bine!

Cu alte cuvinte: nu mă mai întrerupe şi lasă-mă să vorbesc. Curtis Wilcox se fâţâia în scaun, dar nu-şi dezlipea ochii de la Buick-ul ce era tractat în faţa lui.

– Bine, Curt. Te-ascult.

– Are radiator, dar, din câte mi-am dat eu seama, nu are nimic în el. Nici apă şi nici antigel. Nu are curea pentru ventilator, ceea ce-are într-un fel logică, fiindcă nu există ventilator.

– Uleiul?

– Are carter şi tijă de sondare, dar tija n-are graduţii. Are baterie, o Delco, dar, Ennis, fii atent, *nu-i conectată la nimic*. Nu are cabluri de baterie.

– Tu-mi descrii o maşină care n-are cum să funcţioneze, a spus Ennis fără ocolişuri.

– Mie-mi spui?! Am scos cheia din contact. E-un

lanț obișnuit, dar numa' atâta este: un lanț. Nici un breloc cu inițiale, nimic.

– Alte chei?

– Nu. Iar cheia de contact nu-i cu adevărat o cheie. E numa' o bucată de metal, cam atât de lungă.

Curt și-a depărtat degetul mare și indexul la lungimea unei chei.

– O cheie brută, despre așa ceva vorbești? Cum sunt cheile unui lăcătuș?

– *Nu*. Nu seamănă deloc cu o cheie. Nu-i decât un bețișor din oțel.

– Ai încercat-o?

Curt, care vorbise aproape fără să respire, n-a răspuns imediat.

– Zi-i, a vorbit Ennis. Sunt partenerul tău, pentru numele lui Christos. N-o să te muşc.

– Bine, da, am încercat-o. Am vrut să văd dacă funcționează motorul ăla ireal.

– Sigur că funcționează. Doar a venit cineva cu ea la benzinărie, nu?

– Așa spune Roach, dar, când m-am uitat mai bine sub capotă, m-am întrebat dacă nu minte sau dacă n-a fost poate hipnotizat. Oricum, asta încă rămâne o-ntrebare fără răspuns. Chestia aia ca o cheie n-a vrut să se răsucească. De parc-ar fi fost blocat contactul.

– Unde-i acum cheia?

– Am pus-o la loc în contact.

Ennis a înclinat din cap.

– Bun. Când ai deschis portiera, s-a aprins plafoniera? Sau nu există așa ceva?

Curtis a făcut o pauză, amintindu-și.

– Mda. Avea plafonieră și s-a aprins. Ar fi trebuit

să observ asta. Totuşi, cum de s-a aprins? Cum, când nici măcar nu era cuplată bateria?

– Din câte mă pricep, s-ar putea să fi fost alimentată de la două baterii de tip C. (Dar i se citea limpede în voce îndoiala.) Ce altceva?

– Am păstrat ce-i mai bun pentru sfârşit, i-a spus Curtis. A trebuit să ating ceva înăuntru, dar am folosit batista şi ştiu unde-am atins, aşa că nu-mi scoate ochii.

Ennis n-a spus nimic cu voce tare, dar i-a aruncat tânărului o privire care spunea că-i va scoate ochii dacă va merita asta.

– Butoanele de la bord sunt toate false, sunt lipite acolo doar de faţadă. Butoanele radioului nu se rotesc, la fel nici butonul de control al radiatorului. Maneta pe care-o mişti să cuplezi pe dezaburire nu se mişcă. Lasă impresia unui stâlp băgat în ciment.

Ennis a urmat apoi îndeaproape remorcherul pe drumul de acces care ducea spre capetele clădirii Detaşamentului D.

– Ce altceva? Mai era ceva?

– *Toate* erau. Toată maşina-i o ciudăţenie futută rău de tot.

Asta l-a impresionat pe Ennis, deoarece Curt nu era de obicei un om vulgar.

– Ştii volanul ăla mare? Cred că şi-ăla-i posibil să fie fals. L-am scuturat – doar cu laturile palmelor, te rog să nu faci un atac de apoplexie – şi se răsuceşte puţin, la dreapta şi la stânga, dar numa' puţin. Poate-i doar blocat, ca şi contactul, dar...

– Da' nu prea crezi.

– Nu. Nu cred.

Remorcherul a parcat în faţa Magaziei B. S-a au-

zit un geamăt hidraulic şi Buick-ul şi-a revenit din poziţia aceea cu botul-sus, coada-jos, aşezându-se la loc pe cauciucurile lui cu exteriorul alb. Şoferul remorcherului, bătrânul Johnny Parker, a venit să-l desfacă din legături, sorbind anevoie din ţigara Pall Mall pe care-o avea vârâtă în cioc. Ennis şi Curt au rămas în acest timp în Patrula D-19, uitându-se unul la celălalt.

– Ce dracu' avem aici? – a întrebat Ennis într-un sfârşit. O maşină care nu poate rula şi nici vira intră la benzinăria Jenny de pe Route 32 şi se-opreşte direct la pompa cu benzină hi-test. N-are plăcuţe de înmatriculare. N-are abţibild... (Îl lovi o idee.) Certificatul de înmatriculare? L-ai căutat?

– Pe suportul volanului nu era, a spus Curt, deschizând portiera, nerăbdător să coboare. Nici în torpedo nu era, fiindcă nu era nici un torpedo. Există un mâner şi-un buton de deschidere, dar butonul nu se poate apăsa, mânerul nu se poate trage, iar uşiţa nu se deschide. Nu-i decât de decor, ca toate celelalte de pe bord. Bordul însuşi e-o nerozie. În anii '50, maşinile n-aveau borduri din lemn. Nu cele americane, cel puţin.

Au coborât şi-au rămas locului, uitându-se la puntea din spate a Buick-ului rămas orfan.

– Portbagajul? – a întrebat Ennis. *Ăla* se deschide?

– Mda. Nu-i încuiat. Apeşi butonul şi sare ca portbagajul oricărei alte maşini. Dar miroase îngrozitor.

– Îngrozitor cum?

– Mlăştinos.

– Vreun cadavru înăuntru?

– Nici un cadavru, nimic.

– Nici un cauciuc de rezervă? Nici măcar un cric?

Curtis a scuturat din cap. Johnny Parker a venit spre ei, scoțându-și mănușile de lucru.

– Altceva, oameni buni?

Ennis și Curt au scuturat din cap.

Johnny a dat să plece, apoi s-a oprit.

– Ce dracu-i aia, că tot veni vorba? E gluma cuiva?

– Încă nu știm, i-a spus Ennis.

Johnny a dat din cap.

– Păi, dacă aflați, spuneți-mi și mie. Curiozitatea a omorât pisica, satisfacția a-nviat-o. Știți voi!

– Satisfacție cu caru', a spus automat Curt.

Treaba cu pisica și curiozitatea făcea parte din viața Detașamentului D, nu chiar o glumă cu circuit închis, doar ceva care se furișase în vocabularul de zi cu zi al meseriei.

Ennis și Curt l-au privit pe bătrân cum pleacă.

– Mai vrei să-mi spui ceva înainte să vorbim cu sergentul Schoondist? – a întrebat Ennis.

– Mda, a zis Curtis. Acolo înăuntru-i ținutul cutremurelor.

– Ținutul cutremurelor? Ce dracu' mai înseamnă și *asta*?

Așa că i-a povestit lui Ennis despre o emisiune pe care-o văzuse la postul TV PBS din Pittsburgh cu o săptămână în urmă. Se apropiaseră deja câțiva oameni. Printre ei se numărau Phil Candleton, Arky Arkanian, Sandy Dearborn și însuși sergentul Schoondist.

Emisiunea fusese despre prezicerea cutremurelor. Oamenii de știință mai aveau mult până să dezvolte un procedeu imbatabil de prezicere, le-a spus

Curtis, dar majoritatea dintre ei credeau că, în timp, asta se poate realiza. Fiindcă existau semne prevestitoare. Subvibrații. Le simțeau animalele și destul de adesea le simțeau și oamenii. Câinii deveneau fără stare și lătrau să fie lăsați afară. Vitele alergau prin staule sau dărâmau gardurile locurilor de păşunat. Puii închiși în cuşcă dădeau uneori din aripi atât de tare, că și le rupeau. Unii oameni au pretins că au auzit un murmur puternic venind din pământ cu cincisprezece sau douăzeci de minute înaintea unui cutremur serios (și dacă oamenii auzeau aşa ceva, era la mintea cocoşului că majoritatea animalelor îl auzeau chiar și mai limpede). De asemenea, se făcea mai rece. Nu toată lumea simțea aceste bucle de răceală dinaintea cutremurului, dar destul de mulți le simțeau. Existau multe informații meteorologice care susțineau aceste mărturii subiective.

– Îți bați joc de mine? – l-a întrebat Tony Schoondist.

Câtuși de puțin, a răspuns Curtis. Cu două ore înainte de marele cutremur din 1906, temperatura scăzuse în San Francisco cu până la şapte grade; ăsta era un lucru dovedit. Și asta în timp ce toate celelalte condiții meteorologice s-au păstrat constante.

– Fascinant, a spus Ennis, da' ce legătură are cu Buick-u' ăla?

Erau deja destui ofițeri de față să formeze un cerc de ascultători. Curtis s-a uitat în jur la ei, știind că era posibil să-și petreacă următoarele şase luni sau aşa ceva răspunzând apelativului de Puştiu' Cutremurelor în timpul transmisiilor radio, dar

era prea surescitat să-i mai pese. A spus că, în timp ce Ennis a stat în birou interogându-l pe Bradley Roach, el a stat în spatele volanului ăluia mare, având grijă să nu atingă ceva decât cu laturile palmelor. Şi, şezând acolo, a început să audă un murmur, un sunet foarte puternic. Le-a spus că l-a şi *simţit*.

– A venit din neant murmuru' ăsta puternic şi egal. Îl simţeam bâzâindu-mi în plombe. Cred că, dac-ar fi fost mai puternic, mi-ar fi făcut să zornăie chiar şi mărunţişul din buzunar. Este-un cuvânt pentru aşa ceva, l-am învăţat la fizică, cred, da' nu reuşesc să-mi amintesc pentru nimic în lume care-i.

– Oscilaţie armonică, a spus Tony. Apare atunci când două lucruri încep să vibreze laolaltă, aşa cum ar fi diapazoanele sau paharele pentru vin.

Curtis aproba din cap.

– Mda, asta-i. Nu ştiu ce-o produce, da-i foarte puternică. Mi s-a părut că se cuibăreşte chiar în mijlocul capului meu, aşa cum face sunetul liniilor de înaltă tensiune de pe Maluri atunci când stai chiar sub ele. O să vi se pară o nebunie, dar, dup-un minut sau aşa ceva, murmurul ăla aproape c-a părut că *vorbeşte*.

– I-am pus-o la o fată o dată acolo pă Malurile alea, a spus sentimental Arky, semănând mai tare ca niciodată cu Lawrence Welk. Şi-a fost dăstul d-armonic, da. Bâzz, bâzz, bâzz.

– Ţine-ţi amintirile pentru tine, gogomanule, a spus Tony. Continuă, Curtis.

– La-nceput am crezut că radioul e de vină, a spus Curt, fiindcă şi suna puţin ca unu': un radio vechi cu tub electronic cu vid, deschis şi potrivit la

o muzică ce vine de foarte departe. Aşa c-am luat batista şi m-am întins să-l opresc. Atunci am aflat că nu se mişcă butoanele, nici unul dintre ele. Nu-i un radio mai adevărat decât... păi, decât e Phil Candleton un adevărat poliţist statal.

– Foarte nostim, puştiu', a spus Phil. La fel de nostim ca şi-un pui de gumă, cred, sau...

– Taci, vreau s-aud asta, a spus Tony. Continuă, Curtis. Şi lasă poantele de-o parte.

– Da, domnule. Când am încercat butoanele radioului, mi-am dat seama că era frig înăuntru. E-o zi caldă şi maşina se afla la soare, dar înăuntru era frig. Era rece şi umed. Atunci m-am gândit la emisiunea despre cutremure. (Curt a scuturat încet din cap de la stânga la dreapta.) M-a încercat un sentiment că trebuie să cobor din maşină şi că trebuie s-o fac repede. Murmurul se domolea deja, dar era mai frig ca înainte. Parcă eram într-o cutie frigorifică.

Tony Schoondist, pe atunci sergentul-şef al Detaşamentului D, s-a dus către Buick. Nu l-a atins, s-a aplecat doar prin geam. A rămas aşa o bună parte dintr-un minut, aplecându-se în albastrul întunecat al maşinii, cu spatele înclinat, dar perfect drept, cu mâinile prinse la spate. În spatele lui stătea Ennis. Ceilalţi ofiţeri s-au adunat în jurul lui Curtis, aşteptând ca Tony să termine cu orice-ar fi fost ceea ce făcea. Pentru majoritatea dintre ei, Tony Schoondist era cel mai bun sergent-şef pe care-l vor avea cât vor purta uniforma cenuşie a Poliţiei Statului Pennsylvania. Era dur, curajos, corect, îndemânatic atunci când trebuia. Pe când ajungea un ofiţer de poliţie la gradul de sergent-şef,

politica îşi intra în drepturi. Întâlnirile lunare. Telefoanele de la Scranton. Gradul de sergent-şef era departe de a fi cea mai înaltă treaptă a scării, dar era destul de important ca porcăriile birocratice să se ambaleze în jurul lui. Schoondist îşi juca rolul destul de bine să-şi păstreze locul, dar el ştia, şi ştiau şi oamenii lui, că nu va ajunge niciodată mai sus de atât. Dar nici nu-şi dorea asta. Fiindcă pentru Tony cei mai importanţi erau băieţii lui... iar când Shirley l-a înlocuit pe Matt Babicki, cei mai importanţi erau băieţii şi fata lui. Detaşamentul lui, cu alte cuvinte. Detaşamentul D. Ei ştiau asta nu fiindcă ar fi spus el ceva, ci fiindcă ştia cum să-i ia.

Într-un sfârşit, s-a întors acolo unde-l aşteptau oamenii lui. Şi-a scos pălăria, şi-a trecut mâna prin ţepii părului tuns soldăţeşte, apoi şi-a pus pălăria la loc pe cap. Cu chinga la spate, cum spunea regulamentul de vară. Iarna, chinga era petrecută chiar pe după vârful bărbiei. Asta era tradiţia şi, ca în orice organizaţie, exista de multă vreme; erau multe tradiţii în PSP. Până în 1962, de pildă, ofiţerii aveau nevoie de permisiunea sergentului-şef pentru a se însura (iar sergenţii şefi se foloseau de puterea asta pentru a scăpa de toţi începătorii şi ofiţerii tineri pe care-i considerau nepotriviţi pentru acel post).

– Nici un murmur, a spus Tony. De asemenea, aş zice că temperatura înăuntru e cam aceea care-ar trebui să fie. Poate puţin mai scăzută ca asta de afară, dar...

A ridicat din umeri.

Obrajii lui Curtis s-au făcut de-un roz-intens.

– Domnule sergent, jur că...

– Nu mă îndoiesc de tine, a spus Tony. Dacă spui

că murmura ca un diapazon, te cred. De unde crezi tu că venea murmurul ăsta? De la motor?

Curtis a scuturat din cap.

– Din zona portbagajului?

A mai scuturat o dată.

– De dedesubt?

O a treia scuturare de cap şi acum, în loc de roz, obrajii, gâtul şi fruntea lui Curt erau de-un roşu-aprins.

– De unde, atunci?

– Din aer, a spus Curt cu fereală. Ştiu că sună nebunesc, dar... mda. Chiar din aer.

S-a uitat în jur, ca şi când s-ar fi aşteptat ca ceilalţi să râdă. Nici unul n-a râs.

Chiar atunci s-a alăturat grupului şi Orville Garrett. Fusese la graniţa districtului, la locul unei construcţii unde mai multe bucăţi de echipament greu fuseseră vandalizate cu o noapte în urmă. În urma lui venea agale Domnul Dillon, mascota Detaşamentului D. Era un ciobănesc german cu puţină sămânţă de ciobănesc scoţian la origini. Orville şi Huddie Royer îl găsiseră de pui, dând din lăbuţe într-un puţ cu apă mică de la o fermă abandonată de pe Sawmill Road. Era posibil ca puiul să fi căzut acolo dintr-un accident, însă era mai probabil că fusese aruncat.

Domnul D nu era un căţel K-9 dresat, dar numai pentru că nimeni nu-l antrenase să devină aşa ceva. Era deştept peste măsură şi era şi foarte săritor la nevoie. Dacă ridica vocea vreun băiat rău şi-ncepea să scuture din deget spre un ofiţer din Detaşamentul D cât era prin preajmă Domnul Dillon, tipul ăla se expunea riscului de-a se scărpina în nas

cu vârful unui creion pentru tot restul vieții.

– Care-i mișcarea, băieți? – a întrebat Orville, dar înainte să-i poată răspunde cineva, Domnul Dillon a început să urle. Sandy Dearborn, care se întâmpla să se afle chiar lângă el, nu mai auzise niciodată asemenea urlete în toată viața lui. Domnul D s-a dat în spate cu un pas și apoi s-a lăsat pe picioarele din spate cu fața către Buick. Își ținea capul ridicat. Arăta așa cum arată câinii când se ușurează – cu excepția blănii. I se ridicase pe tot corpul fiecare fir, stând drept ca la apel. Lui Sandy i s-a răcit pielea.

– Sfinte Doamne, ce-a pățit? – a întrebat Phil cu o voce scăzută de uimire și apoi Domnul D a mai scos un urlet prelung, tremurat. A făcut trei sau patru pași mici către Buick, fără a-și părăsi poziția aceea adunată, cocoșată, de câine care se ușurează, tot timpul cu botul îndreptat spre cer. Oferea o privelițte îngrozitoare. A mai făcut două sau trei mișcări din-acelea stângace, apoi a căzut lat pe macadam, gâfâind și scâncind.

– Ce *dracu'?* – a spus Orv.

– Pune-i lesa, i-a spus Tony. Du-l înăuntru.

Orv a făcut ce i-a spus Tony, fugind chiar să aducă lesa Domnului Dillon. Phil Candleton, care avusese întotdeauna o slăbiciune deosebită pentru cățel, s-a dus cu Orv de-ndată ce i-a fost pusă lesa, umblând pe lângă Domnul D, aplecându-se din când în când pentru a-i oferi o mângâiere de alinare și un cuvânt blând. Mai târziu, le-a spus celorlalți că Domnul D tremurase din toate mădularele.

Nimeni n-a spus nimic. Nimeni nu trebuia să spună ceva. Toți gândeau același lucru: că Domnul Dillon dovedise în linii mari teoria lui Curtis. Nu

se cutremura pământul şi Tony nu auzise nimic atunci când îşi vârâse capul prin geamul Buick-ului, dar ceva nu era în regulă cu el, sigur că da. Ceva cu mult dincolo de dimensiunea volanului sau ciudata cheie de contact fără crestături. Ceva mai rău.

În anii '70 şi '80, anchetatorii judiciari din cadrul Poliţiei Statului Pennsylvania erau bunuri de împrumut, făcând naveta de la cartierul general al districtului pe la diferitele detaşamente dintr-o zonă anume. În cazul Detaşamentului D, cartierul general era în Butler. Nu existau dube speciale pentru anchetatori; se visa la aceste obiecte de lux din oraşele mari, însă ele nu aveau să sosească în zonele rurale ale statului Pennsylvania decât aproape de sfârşitul secolului. Tipii de la judiciar mergeau în maşini de poliţie nemarcate, ducându-şi echipamentul în portbagaje şi pe banchetele din spate, cărându-le la locul faptei în genţi mari din pânză agăţate de umăr, pe care era imprimat logo-ul PSP. Majoritatea echipelor de anchetatori judiciari erau alcătuite din trei indivizi: şeful şi doi tehnicieni. Uneori mai era şi un ucenic. Cei mai mulţi dintre aceştia arătau prea tineri să-şi poată cumpăra singuri băutura într-un bar.

O astfel de echipă a apărut la Detaşamentul D în acea după-amiază. Venise din Shippenville, la cererea specială a lui Tony Schoondist. A fost o vizită neoficială distractivă, o examinare de autovehicul nu tocmai cum scria în regulament. Şeful de echipă era Bibi Roth, unul dintre seniori (oamenii glumeau că Bibi învăţase meseria la poalele lui

Sherlock Holmes şi ale doctorului Watson). El şi cu Tony Schoondist s-au înţeles bine, iar pe Bibi nu l-a deranjat să-i dea o mână de ajutor sergentului-şef al Detaşamentului D. Nu-l deranja deloc, atâta timp cât povestea rămânea doar între ei.

ACUM: *SANDY*

În acest moment al poveştii, Ned m-a oprit să mă întrebe de ce a fost făcută investigarea judiciară a Buick-ului într-un mod atât de (pentru el, cel puţin) neprofesionist.

– Fiindcă, i-am spus, singura plângere de natură criminală la care ne-am putut gândi cu toţii în această problemă a fost aceea de furt de servicii – benzină hi-test în valoare de şapte dolari. Ăsta-i un delict minor, care nu merita atenţia unei echipe de anchetatori judiciari.

– Tre' să fi ars cel puţin la fel de multă benzină venind dă la Shippenville încoace, a arătat Arky.

– Ca să nu mai vorbim de orele de lucru, a adăugat Phil.

Am spus:

– Tony nu voia să înceapă să lase hârtii în urmă. Aminteşte-ţi că nu exista nici o hârtie oficială la momentul respectiv. Tot ce avea era o maşină. O maşină ciudată, recunosc asta, o maşină fără plăcuţe de înmatriculare, fără certificat de înmatriculare şi – Bibi Roth a confirmat lucrul ăsta – fără serie de identificare.

– Dar Roach avea motive să creadă că proprietarul se înecase în râul din spatele benzinăriei!

– Puf, a spus Shirley. Haina şoferului s-a dovedit a fi un tomberon din plastic pentru gunoi. S-a zis cu supoziţiile lui Bradley Roach.

– Plus că – a adăugat Phil – Ennis şi taică-tău n-au văzut urme care să meargă în jos pe panta din spatele benzinăriei, iar iarba era încă udă. Dacă s-ar *fi* dus tipul acolo jos, ar fi lăsat vreo urmă.

– Mai mult ca orice, Tony voia să ţină povestea în familie, a spus Shirley. Nu crezi că-i un mod potrivit de-a pune lucrurile-n cuvinte, Sandy?

– Da. Buick-ul în sine era ciudat, dar modul nostru de-a ne ocupa de el n-a fost prea diferit de cel pe care l-am fi aplicat dacă ne-am fi confruntat cu orice altceva ieşit din comun: un ofiţer căzut la datorie – cum ar fi tatăl tău, anul trecut – sau unul care s-a folosit de arma din dotare, sau un accident, cum s-a întâmplat când a plecat George Morgan în urmărirea nemernicului ăluia nebun care-şi răpise copiii.

Am tăcut cu toţii pentru o clipă. Poliţiştii au coşmaruri, asta v-ar spune soţia oricăruia dintre noi, iar la departamentul vise-rele, cel cu George Morgan, era cel mai rău. Mergea cu nouăzeci de mile la oră, apropiindu-se de nemernicul ăla nebun, care avea obiceiul să-i bată pe copiii pe care-i răpise şi pe care pretindea că-i iubeşte, când s-a întâmplat nenorocirea.

George aproape că-l prinsese din urmă, când, dintr-o dată, a apărut de nicăieri o doamnă în vârstă care traversa strada: şaptezeci de ani, mai înceată ca un afurisit de melc şi oarbă cu toate actele

în regulă. Dacă ar fi început să traverseze cu trei secunde mai devreme, nemernicul ar fi fost cel care s-o lovească, dar n-a făcut asta. Nu, nemernicul a trecut chiar pe lângă ea, oglinda retrovizoare din partea dreaptă trecând atât de aproape de ea, că n-a lipsit mult să-i ia nasul de pe față. În urma lui venea George şi *kabum!* Avea în spate doisprezece ani imaculați în rândurile Poliției Statale, două medalii pentru curajul demonstrat şi nenumărate premii pentru serviciul adus în slujba comunității. Era un tată bun, un soț bun şi toate astea şi-au aflat sfârşitul când o femeie din Lassburg Cut a încercat să treacă drumul la momentul nepotrivit şi el a omorât-o cu patrula D-27 aparținând PSP-ului. George a fost exonerat de către Comisia Statală de Disciplină şi a revenit la o slujbă de birou la Detaşament, cu calificativul ÎPU – însărcinare permanent uşoară – la propria cerere. Din punct de vedere legal, ar fi putut să se întoarcă la vechile atribuții, dar era o problemă: George Morgan nu mai putea conduce o maşină. Nici măcar maşina personală până la piață. Începea să tremure de fiecare dată când se aşeza în spatele volanului. Ochii îi lăcrimau până începea să sufere de un soi de orbire pe bază nervoasă. Vara aceea a lucrat noaptea la dispecerat. După-amiezile antrena echipa de juniori sponsorizată de Detaşamentul D până a adus-o la campionatul statal. Când s-a încheiat acesta, le-a dat copiilor trofeele şi insignele, le-a spus că este foarte mândru de ei, apoi a plecat acasă (l-a dus cu maşina mama unuia dintre copii), a băut două beri şi şi-a zburat creierii în garaj. N-a lăsat nici un bilet; polițiştii nu fac asta decât

rareori. La aflarea veştii, am scris un comunicat de presă. Dacă l-aţi citi, nu v-aţi da seama că l-am scris cu lacrimi în ochi. Şi mi s-a părut dintr-o dată foarte important să-i spun băiatului lui Curtis Wilcox unele dintre motivele apariţiei acelor lacrimi.

– Suntem o familie, am spus. Ştiu că sună aiurea, dar e adevărat. Chiar şi Domnul Dillon ştia atâta lucru, şi ştii şi tu. Nu-i aşa?

Puştiu' a confirmat din cap. Sigur că ştia. În anul de după moartea tatălui său, noi am fost familia care a contat cel mai mult pentru el, cea pe care o căuta şi cea care-i oferea ceea ce-i trebuia lui ca să continue să-şi trăiască viaţa. Mama şi surorile lui îl iubeau, iar el le iubea pe ele, dar ele continuau să-şi trăiască viaţa într-un fel imposibil pentru el... cel puţin până acum. În parte, acest lucru se datora faptului că el era băiat, nu fată. În parte, fiindcă avea optşpe ani. Şi în parte, din cauza acelor întrebări începând cu *de ce*, care nu voiau să dispară.

Am spus:

– Ce se spune într-o familie şi cum se comportă familiile când sunt înăuntru' casei lor cu uşile închise şi ce se spune şi cum se comportă ele în faţa casei, pe peluză, când uşile sunt deschise... astea pot însemna lucruri cu totul şi cu totul diferite. Ennis ştia că Buick-ul nu-i a bună, tatăl tău ştia, Tony ştia, eu ştiam. Domnul D aproape sigur ştia şi el. Felul cum urlase câinele ăla...

Am tăcut pentru un moment. Am auzit urletul ăla în vise. Apoi m-am străduit să continuu.

– Dar, din punct de vedere legal, nu era decât un obiect – un *bun*, cum spun avocaţii – care nu avea nici o vină. Nu puteam considera *Buick*-ul răspun-

zător pentru furt de servicii, nu-i aşa? Iar bărbatul care comandase benzina ce intrase în rezervorul lui dispăruse de mult şi era greu de găsit. Cel mult puteam s-o considerăm drept bun luat sub sechestru.

Ned purta pe chip încruntarea cuiva care nu înţelege ce aude. Înţelegeam asta. Nu fusesem atât de limpede pe cât voisem. Ori poate că nu făceam decât să joc jocul ăla vechi, cel numit N-a Fost Vina Noastră.

– Ascultă, a spus Shirley. Să presupunem că s-ar opri o femeie să folosească toaleta de la benzinărie şi şi-ar uita pe polița chiuvetei inelul de logodnă cu diamant, iar Bradley Roach l-ar găsi. Bine?

– Bine... a spus Ned. Încă încruntându-se.

– Şi să spunem că Roach, în loc să-l vâre în buzunar şi să-l ducă apoi la o casă de amanet din Butler, l-ar aduce la noi. Am scrie un raport, am transmite probabil numele şi modelul maşinii acelei femei ofiţerilor de pe teren, dacă ni le-ar putea spune Roach... dar n-am lua inelul. Nu-i aşa, Sandy?

– Nu, am spus. L-am sfătui pe Roach să dea un anunţ la ziar – *Găsit inel femeiesc, dacă credeţi că vă aparţine, sunaţi la numărul de mai jos şi descrieţi-l.* Moment în care Roach ar începe să se văicărească de costul unui astfel de anunţ – trei dolari mari şi laţi.

– Apoi, *noi* i-am reaminti că oamenii care găsesc obiecte de preţ primesc deseori recompense, a spus Phil, iar el s-ar hotărî că, la urma urmei, poate-o să găsească trei gologani.

– Dar dacă femeia n-ar suna şi nici nu s-ar întoarce vreodată, am zis, inelul ar intra în proprietatea lui Roach. Asta-i una dintre cele mai vechi legi

din istorie: ce-am găsit să fie-al meu.

– Aşa că Ennis şi cu tata au luat Buick-ul.

– Nu, am spus. *Detaşamentul* l-a luat.

– Şi cum a rămas cu furtul de servicii? A fost raportat vreodată?

– O, păi, am spus cu un rânjet palid de disconfort. Pentru şapte dolari nici nu merita să scrii atâtea hârţoage. Nu-i aşa, Phil?

– Aha, a spus Phil. Dar am încheiat noi conturile cu Hugh Bossey.

Pe chipul lui Ned răsărea o geană de lumină.

– Aţi plătit benzina cu banii pentru cheltuieli mărunte.

Phil părea şocat şi amuzat deopotrivă.

– Nici vorbă, băiete! Ăia-s şi ei bani de la contribuabili.

– Am făcut chetă, am zis. Fiecare dintre cei de-acolo a dat câte puţin. A fost uşor.

– Dac-ar fi găsit Roach un inel şi nu l-ar fi pretins nimeni, al lui ar fi fost, a spus Ned. Aşa că n-ar fi trebuit şi Buick-ul să fie al lui?

– Poate, dacă l-ar fi păstrat, am zis. Da' ni l-a predat nouă, nu? Şi, în ceea ce l-a privit pe el, ăla a fost sfârşitul poveştii.

Arky şi-a lovit fruntea cu degetele şi i-a oferit lui Ned o privire înţeleaptă.

– N-avea nimic la mansardă tipu', a spus.

Preţ de-o clipă, am crezut că Ned se va pune cu tunurile pe tânărul care ajunsese la maturitate să-l omoare pe taică-său, dar s-a scuturat de acest impuls. Aproape că l-am văzut cum face asta.

– Continuă, mi-a spus. Ce s-a întâmplat apoi?

Măi, să fie! Se poate oare opune cineva la asta?

ATUNCI

Lui Bibi Roth şi copiilor lui (aşa-i numea) le-au luat doar patruzeci şi cinci de minute să verifice Buick-ul din cap până-n picioare, tinerii suflând praf şi măturându-l în căutare de amprente şi făcând fotografii, Bibi plimbându-se prin jur cu o mapă în mână şi uneori arătând fără rost cu pixul spre te miri ce.

La douăzeci de minute după ce începuseră, Orv Garrett a ieşit afară însoţit de Domnul Dillon. Câinele era în lesă, lucru rar la cazarmă. Sandy s-a dus către ei. Câinele nu striga, încetase să mai tremure şi şedea cu pământuful lui de coadă încolăcită atent peste labe, însă ochii lui mari şi negri stăteau fixaţi asupra Buick-ului şi nu se mişcau deloc. Din străfundul pieptului, aproape prea încet să se audă, se auzea un mârâit constant, asemenea huruitului unui motor puternic.

– Pentru numele lui Christos, Orvie, du-l înapoi înăuntru, a spus Sandy Dearborn.

– Bine. Credeam că i-o trecut deja. – A făcut o pauză, apoi a spus: Am auzit c-aşa se comportă uneori copoii când găsesc câte-un cadavru. Ştiu că

nu-i nici un cadavru, da' crezi că-i posibil să fi murit cineva acolo?

– Din câte ştim noi, nu.

Sandy îl privea pe Tony Schoondist ieşind pe uşa laterală a cazărmii şi mergând agale către Bibi Roth. Ennis era cu el. Curt Wilcox era iarăşi pe teren, în pofida dorinţei sale. Sandy credea că nici măcar nişte fete frumoase nu-l vor putea convinge în acea după-amiază să le dea avertismente şi nu amenzi. Curt voise să stea la cazarmă, să-l urmărească pe Bibi şi echipa lui la lucru, nu afară pe şosea; dacă nu putea face asta, cei care încălcau legea în vestul Pennsylvaniei trebuiau să plătească preţul.

Domnul Dillon şi-a deschis gura şi-a scos un schelălăit prelung şi jos, de parcă-l durea ceva înăuntrul corpului. Orville l-a dus înăuntru. Cinci minute mai târziu, şi Sandy se afla pe drum, împreună cu Steve Devoe, către locul unei tamponări în care erau implicate două maşini pe Autostrada 6.

Bibi Roth şi-a prezentat raportul în faţa lui Tony şi Ennis, în timp ce echipa lui (erau trei în acea zi) şedea la o masă de picnic la umbra Magaziei B, mâncând sandvişuri şi bând ceaiul cu gheaţă pe care le făcuse Matt Babicki.

– Apreciez că ţi-ai rupt timpul să faci asta, a spus Tony.

– Îţi accept aprecierile, a spus Bibi, şi sper să se încheie aici. Nu vreau să predau nici o hârtie oficială în cazul ăsta, Tony. Nimeni n-ar mai avea încredere în mine vreodată. (S-a uitat la echipa lui şi-a bătut din palme ca Miss Frances în serialul

Ding-Dong School.) Avem nevoie de hârţoage pentru treaba asta, copii?

Unul dintre „copiii" care au dat o mână de ajutor în ziua aceea a fost numit în 1993 Examinator Medical-Şef al statului Pennsylvania.

S-au uitat la el: trei tineri, doi băieţi şi o fată de-o frumuseţe extraordinară. Au ridicat sandvişurile, şi-au unit frunţile. Nici unul nu ştia care e răspunsul potrivit.

– Nu, Bibi! – i-a ajutat el.

– Nu, Bibi, au spus ei ascultători în cor.

– Nu ce? – a întrebat Bibi.

– Fără hârţoage, a spus tânărul numărul unu.

– Fără copii de dosar, a spus tânărul numărul doi.

– Fără duplicate sau triplicate, a spus tânăra femeie de-o frumuseţe extraordinară. Nici măcar vreun singlicat.

– Bun! – a spus el. Şi cu cine vom discuta despre asta, *Kinder*?

De data asta, n-au avut nevoie de nici un ajutor.

– Cu nimeni, Bibi!

– Exact, a fost de acord Bibi. Sunt mândru de voi.

– Tre' să fie-o glumă, oricum, a spus unul dintre tinerii bărbaţi. Cineva-ţi joacă feste, dom' sergent.

– Ţin cont şi de asta, a spus Tony, întrebându-se ce ar fi spus vreunul dintre ei dacă l-ar fi auzit pe Domnul Dillon urlând şi dacă i-ar fi văzut încercările de a înainta precum o creatură schiloadă. Domnul D nu jucase feste nimănui.

„Copiii" s-au întors la mestecat şi sorbit şi la discuţiile dintre ei. Bibi, între timp, se uita la Tony şi

Ennis Rafferty cu un zâmbet subțire, strâmb.

– Ei văd lucrurile din fața ochilor lor cu minunata claritate oferită de tinerețe și, în același timp, nu văd nimic, a spus el. Tinerii sunt niște idioți atât de minunați. Ce e, *totuși*, chestia aia, Tony? Ai vreo idee? De la martori, poate?

– Nu.

Bibi și-a întors atenția la Ennis, care poate s-a gândit pentru o clipă să-i spună ce știe despre povestea Buick-ului, dar în cele din urmă s-a hotărât să nu-i spună. Bibi era un om bun... dar nu purta uniforma cenușie.

– Nu-i un automobil, asta-i sigur, a spus Bibi. Dar o glumă? Nu, nici asta nu cred că-i.

– Sunt urme de sânge? – a întrebat Tony, neștiind dacă vrea sau nu să fie.

– Numai o examinare la microscop a mostrelor pe care le-am luat poate spune asta sigur, dar nu cred. Cu siguranță, dacă există ceva, nu sunt decât niște urme infinitezimale.

– Ce-ai spus?

– Într-un cuvânt, nimic. N-am prelevat mostre de pe cauciucuri, fiindcă n-am găsit nici o urmă de mizerie sau noroi sau pietricele sau sticlă sau altceva pe ele. Aș fi spus că asta-i imposibil. Henry, băiatul de colo – a arătat cu degetul spre tânărul numărul unu – a-ncercat să vâre o pietricică între striațiile unuia și pietricica a ieșit singură. Ei, ce să cred din asta? *De ce* s-a-ntâmplat asta? Și-ai putea patenta o astfel de invenție? Dacă da, Tony, ai putea ieși liniștit la pensie înainte de vreme.

Tony își freca obrazul cu vârfurile degetelor, gestul unui om dezorientat.

– Ascultă aici, a spus Bibi. Vorbim despre covoraşele de interior. Ca regulă, astea-s nişte depozite mici de pământ extraordinare. Fiecare poate oferi nişte informaţii geologice. De obicei. Nu şi-n cazul ăsta însă. Câteva pete de praf, o tulpină de păpădie. Atâta tot. (S-a uitat la Ennis.) De la pantofii partenerului tău, bănuiesc. Ai zis că s-a urcat la volan?

– Da.

– Locaşul pentru picioare din partea şoferului. Şi chiar acolo am găsit noi urmele astea.

Bibi şi-a lovit palmele una de alta, ca pentru a spune QED.

– Aţi găsit vreo amprentă? – a întrebat Tony.

– Trei urme diferite. O să am nevoie de mostrele amprentelor celor doi ofiţeri ai tăi şi ale băiatului de la pompă pentru a le putea compara. Cele prelevate de pe duza de alimentare aparţin cu siguranţă benzinarului. Eşti de-acord?

– Cel mai probabil, a spus Tony. O să verifici amprentele în timpul liber?

– Categoric, cu plăcere. La fel şi mostrele de fibre. Dar să nu mă baţi la cap cerându-mi să fac ceva ce implică folosirea cromatografului pentru benzină din Pittsburgh, ştiu că eşti băiat bun. O să fac tot ce mă ajută să fac echipamentul din pivniţa casei mele. Şi-asta o să fie destul de mult.

– Eşti un tip de treabă, Bibi.

– Da, dar chiar şi cel mai de treabă tip din lume ar accepta din când în când câte o cină gratis, dacă i-o oferă un prieten.

– Şi-o să i-o ofere. Între timp, spune-mi: ai mai găsit ceva?

– Sticla-i sticlă. Lemnu-i lemn... dar un bord din

lemn la o maşină de generaţia ăsteia – de generaţia *presupusă* a ăsteia – e complet aiurea. Fratele meu mai mare avea un Buick de la sfârşitul anilor '50, un Limited. Pe ea am învăţat să conduc şi mi-o amintesc bine. Cu teamă şi afecţiune. Bordul era tras în vinilin. Aş zice că husele ăsteia pe care o aveţi voi sunt din vinilin, ceea ce cred că e normal pentru modelul şi tipul ăsta de maşină; o să sun la General Motors să mă conving. Contorul kilometric... foarte amuzant. L-ai observat?

Ennis a scuturat din cap. Părea hipnotizat.

– Totu-i pe zero. Ceea ce presupun că se potriveşte. Maşina aia – *presupusa* maşină – n-are cum să meargă.

Ochii i s-au plimbat de la Ennis la Tony şi apoi înapoi la Ennis.

– Spune-mi că n-ai văzut-o mergând. N-ai văzut-o mişcându-se din forţă proprie nici măcar un inci.

– Nu, chiar nu am văzut-o, a spus Ennis.

Ceea ce era adevărat. Nu era nevoie să adauge că Bradley Roach pretindea c-a văzut-o mişcându-se din forţă proprie, şi că Ennis, un veteran într-ale interogatoriilor, îl credea.

– Bun. – Bibi a părut uşurat. A bătut din palme, semănând încă o dată cu Miss Frances. – E vremea să plecăm, copii! Spuneţi frumos mulţumim!

– Mulţumim, dom' sergent, au spus ei în cor.

Tânăra femeie de o frumuseţe extraordinară şi-a terminat ceaiul cu gheaţă, a râgâit, şi şi-a urmat colegii în haine albe înapoi la maşina cu care veniseră. Pe Tony l-a fascinat să observe că nici unul dintre cei trei n-a aruncat măcar o privire spre Buick. Pentru ei, acum era un caz clasat, iar înainte îi

aşteptau alte cazuri. Pentru ei, Buick-ul nu era decât o maşină veche, bătrână, care îmbătrânea sub soarele verii cu fiecare clipă care trecea. Şi ce dacă pietricelele cădeau când încercai să le vâri în striaţiile cauciucului, chiar şi atunci când le vârai atât de sus pe curbura roţii, când şi numai gravitaţia ar fi trebuit să le ţină în loc? Şi ce dacă erau trei becuri cromate pe-o parte a maşinii în loc de patru?

Ei văd lucrurile şi în acelaşi timp nu le văd, spusese Bibi. *Tinerii sunt nişte idioţi atât de minunaţi.*

Bibi şi-a urmat minunaţii idioţi către propria sa maşină (lui Bibi îi plăcea să meargă la locul crimei, oricând era posibil, în braţele suave ale singurătăţii), apoi s-a oprit.

– Am spus că lemnu-i lemn, că vinilinu-i vinilin şi că sticla-i sticlă. M-aţi auzit spunând asta?

Tony şi Ennis au înclinat din cap.

– Mi se pare că şi sistemul de eşapament al maşinii ăsteia presupuse e făcut din sticlă. Sigur, m-am uitat dedesubt numai dintr-o parte, dar am folosit lanterna. Şi încă una destul de puternică.

Preţ de câteva clipe, n-a făcut decât să stea acolo uitându-se ţintă la Buick-ul parcat în faţa Magaziei B cu mâinile în buzunare şi legănându-se pe picioare.

– N-am auzit niciodată să existe vreo maşină cu sistem de eşapament din sticlă, a spus într-un sfârşit, şi-apoi a păşit către maşină.

O clipă mai târziu, el şi copiii lui plecaseră.

Pe Tony îl neliniştea să vadă maşina acolo unde era, afară, nu doar datorită posibilelor furtuni, ci pentru că o putea vedea oricine se întâmpla să vină

în spatele cazărmii. La vizitatori îi stătea lui gândul, la domnul şi doamna Cutare. Poliţia Statală se afla în slujba domnului Cutare şi a familiei sale atât cât îi stătea în puteri, în unele cazuri chiar şi cu preţul vieţii. Totuşi, nu avea întru totul încredere în ei. Familia domnului Cutare nu era familia Detaşamentului D. Eventualitatea ca vorba să răzbată în afară – mai rău, ca *zvonul* să iasă în afară – îl făcea pe sergentul Schoondist să stea ca pe ace.

Pe la trei fără un sfert a mers abătut la micuţul birou al lui Johnny Parker (Parcul Auto Districtual se afla încă pe atunci vizavi) şi l-a convins cu vorba bună pe Johnny să scoată plugurile din Magazia B şi să pună în locul lor Buick-ul. Afacerea a fost pecetluită cu o halbă de whisky, iar Buick-ul a fost remorcat în întunericul mirosind a ulei de motor care i-a devenit casă. Magazia B avea uşi de garaj la ambele capete, iar Johnny a tras Buick-ul înăuntru prin cea din spate. Prin urmare, în toţi anii şederii lui, acesta a stat cu faţa către cazarma Detaşamentului D. Era un lucru de care majoritatea ofiţerilor de poliţie au devenit conştienţi o dată cu trecerea timpului. Nu ceva care să le stea pe cap, nici pe departe un gând limpede, ci unul care le plutea în spatele minţii, niciodată complet format şi niciodată complet dispărut: apăsarea rânjetului său cromat.

În 1979, Detaşamentul D era alcătuit din optsprezece ofiţeri care se roteau conform obişnuitelor schimburi de lucru: de la şapte la trei, de la trei la unsprezece şi schimbul de noapte, când mergeau câte doi pe patrulă. Vinerea şi sâmbăta, schimbul

de la unsprezece la şapte era numit între ei Patrula Borâturii.

Până la ora patru a zilei în care a sosit Buick-ul, majoritatea ofiţerilor care aveau liber auziseră de el şi au venit să-l vadă. Sandy Dearborn, întors de la accidentul de pe Autostrada 6 şi bătând la maşină raportul, i-a văzut mergând acolo în grupuri şuşotitoare de câte trei şi patru, aproape ca nişte grupuri de turişti. Curt Wilcox ieşise deja din tură şi multe dintre aceste grupuri le-a condus chiar el, arătându-le numărul inegal de becuri cromate şi volanul cel mare, ridicând capota ca ei să se poată minuna la vederea ciudatelor angrenaje şi a acelui BUICK 8 imprimat pe ambele laturi ale blocului motor.

Alte tururi au fost conduse de Orv Garrett, care le spunea fără încetare povestea reacţiei Domnului D. Sergentul Schoondist, deja fascinat de ciudăţenia aceea (o fascinaţie care nu-l va părăsi niciodată complet până când boala Alzheimer îi va şterge memoria), mergea acolo cât de des putea. Sandy şi-l amintea stând odată chiar în faţa uşii deschise de la Magazia B, cu un picior aşezat pe scândurile din spatele lui şi cu braţele încrucişate pe piept. Lângă el se afla Ennis, fumând una dintre acele mici Tiparillos care-i plăceau lui şi vorbind, în timp ce Tony încuviinţa din cap. Era trecut de ora trei şi Ennis se schimbase în jeanşi şi o cămaşă albă, simplă. După trei, atât a putut spune Sandy mai târziu. Îşi dorea să spună mai multe, dar nu putea.

Au venit cei de la poliţia locală, s-au uitat la motor (capota stătea deja permanent deschisă, căscată precum o gură), s-au ciucit să se uite la exoticul

sistem de eşapament din sticlă. S-au uitat peste tot, n-au pus mâna niciunde. Domnul Cutare şi familia lui n-ar fi ştiut să-şi ţină chioambele acasă, dar poliţiştii ăştia ştiau. Au înţeles că, deşi atunci Buick-ul nu era un *bun*, mai târziu situaţia era posibil să se schimbe. Mai cu seamă dacă se-ntâmpla ca tipul care-l părăsise la benzinăria Jenny să fie găsit mort.

– Dacă nu se-ntâmplă asta şi dacă nu apare altceva pe tapet, intenţionez să ţin maşina aici, le-a spus Tony la un moment dat lui Matt Babicki şi lui Phil Candleton.

Era deja ora cinci sau aşa ceva, toţi trei ieşiseră oficial din tură de două ore, iar Tony se gândea în sfârşit să meargă acasă. Sandy plecase şi el pe la patru, fiindcă voia să tundă iarba din faţa casei înainte să se aşeze la masa de cină.

– De ce aici? – a întrebat Matt. Ce-i aşa de mare lucru cu ea, dom' sergent?

Tony i-a întrebat pe Matt şi Phil dacă ştiu despre Uriaşul din Cardiff. Au spus că nu ştiu, aşa că Tony le-a spus povestea. Uriaşul fusese „descoperit" în nordul statului New York, în Valea Onondaga. Se presupunea că e cadavrul fosilizat al unui umanoid gigantic, ceva poate dintr-o altă lume sau veriga lipsă dintre om şi maimuţă. S-a dovedit că nu e altceva decât o farsă pusă la cale de un producător de trabucuri din Binghamton, pe nume George Hull.

– Dar înainte să iasă Hull la iveală, a spus Tony, aproape toată lumea din lumea largă – inclusiv P. T. Barnum – a venit acolo să arunce o privire. Lanurile de cereale ale fermelor din împrejurimi au

fost făcute terci. S-au înregistrat spargeri de case. Un nemernic de domn Cutare instalat cu cortul în pădure a pornit un incendiu. Oamenii au continuat să vină chiar şi după ce Hull a recunoscut că a comandat cuiva din Chicago să i-l cioplească pe „omul pietrificat" şi că acesta i-a fost trimis în nordul statului New York cu un tren al companiei Railway Express. Refuzau să creadă că Uriaşul nu era adevărat. Aţi auzit zicala „În fiecare minut se naşte câte-un fraier"? A fost inventată în 1869, făcând trimitere la Uriaşul din Cardiff.

– Ce vrei să spui? – a întrebat Phil.

Tony i-a oferit o privire nerăbdătoare.

– Ce vreau să spun? Vreau să spun că nu-mi trebuie nici un Afurisit de Uriaş din Cardiff cât sunt la cârmă. Dacă pot face să nu-l am, nu-l vreau. Şi, în privinţa asta, nu-mi trebuie nici măcar blestematul de Buick din Turin.

Ducându-se înapoi spre cazarmă, li s-a alăturat Huddie Royer (cu Domnul Dillon la picior, mergând acum la fel de cuminte ca şi-un pudel la expoziţia canină). A prins propoziţia cu Buick-ul din Turin şi a chicotit. Tony i-a aruncat o privire aspră.

– Nu-i nici un Uriaş din Cardiff în vestul Pennsylvaniei; ascultaţi, băieţi, ce vă zic şi daţi vorba mai departe. Fiindcă o să facem totul de la om la om, prin vorbe – n-o să lipesc nici un bileţel pe afişier. Ştiu c-o să se nască nişte bârfe, dar o să moară cu vremea. N-o să *permit* ca o duzină de ferme amish să fie călcate în picioare de venetici cu pitici la mansardă chiar în toiul anotimpului de creştere, aţi înţeles?

Înţeleseseră.

Până la şapte seara, lucrurile se întorseseră la un fel de normalitate. Sandy Dearborn aflase singur asta, fiindcă se întorsese după cină să arunce şi el o a doua privire maşinii. A găsit doar trei ofiţeri – doi ieşiţi din tură şi unul în uniformă – care se plimbau în jurul Buick-ului. Buck Flanders, unul dintre cei doi ieşiţi din tură, făcea poze cu aparatul său Kodak. Asta l-a făcut pe Sandy să se simtă puţin neliniştit, însă ce avea să apară în ele? Un Buick, atâta tot, unul încă nu destul de vechi să fie considerat oficial o antichitate.

S-a lăsat în mâini şi genunchi şi s-a uitat sub maşină, folosind o lanternă uitată în apropiere (de cineva care o folosise, probabil, exact în acelaşi scop). S-a holbat bine la sistemul de evacuare a gazelor. Lui i se părea că seamănă cu sticla Pyrex. S-a aplecat prin geamul şoferului pentru o vreme (nici un murmur, nici o undă de răceală), apoi s-a întors la cazarmă să piardă vremea cu Brian Cole, care ocupa în schimbul acela locul de sergent-şef. Au început amândoi să discute despre Buick, au trecut apoi la familiile lor şi tocmai începuseră cu baseball-ul, când Orville Garrett şi-a vârât capul în cadrul uşii.

– L-aţi văzut careva pe Ennis? Îl caută Balauru' la telefon şi nu pare deloc fericită doamna.

Balaurul era Edith Hyams, surora lui Ennis. Era cu opt sau nouă ani mai mare ca Ennis, o domnişoară văduvă cu vechime. Erau voci în Detaşamentul D care credeau că-şi omorâse soţul, că-l trimisese pur şi simplu în mormânt cu cicălelile ei. „Ceare ea-n gură nu-i limbă, îi un cuţit Ginsu," a remarcat odată Dicky-Duck Eliot. Curt, care se întâl-

nea cu domnişoara mai des ca şi ceilalţi ofiţeri (de obicei, Ennis era partenerul lui; se înţelegeau bine în pofida diferenţei de vârstă), era de părere că Edith era motivul pentru care ofiţerul Rafferty nu se însurase niciodată. „Cred că, în adâncul fiinţei lui, se teme că toate sunt ca ea", i-a spus el cândva lui Sandy.

Niciodată nu-i o idee bună să te întorci la serviciu după ce ai ieşit din tură, şi-a spus Sandy după ce a petrecut zece minute lungi la telefon cu Balaurul. *Unde-i, mi-a promis că se întoarce cel târziu până la şase treizeci, am luat carnea de friptură pe care-o voia de la Pepper's, optzeci şi nouă de cenţi poundul, acuma-i tare ca şi-o cizmă veche, neagră ca apa după spălat* (numai că, desigur, ce-a spus doamna a fost *apa după şpălat*), *spune-mi chiar acu', Sandy, dacă-i la The Country Way sau la The Tap, ca să-l sun şi să-i spun v-o două.* L-a mai informat pe Sandy şi că i s-au terminat pastilele de hidratare şi că Ennis trebuia să-i aducă o cutie nouă. Aşa că unde dracu' stă? Face ore suplimentare? N-ar fi nici o problemă cu asta, a adăugat ea, Dumnezeu ştie că le-ar prinde bine banii, numai c-ar fi trebuit să dea un telefon. Sau bea pe undeva? Chiar dacă n-a ajuns s-o spună cu voce tare, Sandy îşi dădea seama că Balaurul pe asta-şi punea toţi banii.

Sandy şedea la biroul dispecerului cu o mână aşezată peste ochi, încercând să strecoare şi el câte-un cuvânt, când a apărut Curtis Wilcox îmbrăcat în civil şi arborând un aer sportiv din cap până-n picioare. Asemenea lui Sandy, şi el venise să mai arunce o privire Roadmaster-ului.

– Aşteaptă, Edith, aşteaptă numai o secundă, a

spus Sandy şi şi-a lipit receptorul de piept. Dă-mi o mână de ajutor, băiete. Ştii cumva unde s-a dus Ennis când a plecat de-aici?

– A plecat?

– Mda, da' se pare că n-a mers acasă.

Sandy a arătat către receptor, pe care încă-l ţinea lipit de piept.

– Îl caută soră-sa la telefon.

– Dac-a plecat, cum de încă-i aici maşina lui? – a întrebat Curt.

Sandy s-a uitat la el. Curtis a întors privirea. Şi apoi, fără să rostească vreun cuvânt, amândoi au tras ca Jack şi Jill aceeaşi concluzie.

Sandy a expediat-o pe Edith – i-a spus c-o sună mai târziu sau că-l pune pe Ennis s-o sune, dacă era pe-acolo. O dată asta rezolvată, Sandy a ieşit în spate însoţit de Curt.

Nu aveai cum să confunzi maşina lui Ennis cu o alta, acel Gremlin de la American Motors pe seama căruia făceau cu toţii glume. Nu se afla departe de plugul pe care Johnny Parker îl scosese din Magazia B pentru a face loc Buick-ului. Umbrele maşinii şi-ale plugului se alungeau mult în lumina din ce în ce mai slabă a acelei seri de vară, imprimate pe pământ aidoma unor tatuaje.

S-au uitat în interiorul Gremlin-ului şi n-au văzut decât obişnuitele mizerii: ambalaje de hamburgeri, doze de suc, cutii de Tiparillo, vreo două hărţi, o cămaşă de rezervă pentru uniformă atârnată de mânerul din spate, un manual al infracţiunilor pe bordul prăfuit, câteva unelte de pescuit. După goliciunea sterilă a Buick-ului, harababura asta lor

li se părea mai degrabă confortabilă. Să-l vadă pe Ennis în spatele volanului, sforăind cu vechea lui şapcă purtând emblema echipei Pirates înclinată peste ochi ar fi fost chiar mai confortabil, dar nu era nici urmă de el.

Curt s-a întors pe călcâie şi a pornit înapoi spre clădirea cazărmii. Sandy a trebuit să grăbească pasul pentru a-l putea prinde din urmă şi să-l apuce de braţ.

– Unde crezi că mergi? – l-a întrebat.

– Să-l sun pe Tony.

– Nu încă, a spus Sandy. Lasă-l să cineze în pace. Îl sunăm mai târziu, dacă trebuie. Sper din tot sufletul să nu trebuiască.

Înainte să verifice altceva, chiar şi camera de odihnă de la etaj, Curt şi Sandy au verificat Magazia B. S-au plimbat în jurul maşinii, s-au uitat înăuntrul maşinii, s-au uitat dedesubtul maşinii. În nici unul dintre locurile astea nu era vreo urmă de Ennis – cel puţin din câte au putut vedea ei. Desigur, să caute semne înăuntrul şi în jurul Buick-ului în seara aceea era ca şi cum ai căuta urmele unui cal anume după ce-a trecut pe acolo o herghelie întreagă. Nu era nici o urmă de Ennis *în special*, dar...

– E frig aici, sau mi se pare mie? – a întrebat Curt.

Erau aproape gata să se întoarcă la cazarmă. Curt stătuse în genunchi cu capul înclinat, aruncând o ultimă privire sub maşină. Acum se ridică în picioare şi se scutură pe genunchi.

– Adică, ştiu că nu-i frig de să-ţi *îngheţe* oasele sau ceva, da-i mai frig de cum ar trebui, nu crezi?

Lui Sandy îi era de fapt prea cald – îi curgea

transpirația pe față –, dar asta era posibil să fie din cauza agitației și nu a temperaturii din magazie. Credea că răceala pe care o simțea Curt e doar o rămășiță a ceea ce simțise, sau crezuse că simțise, pe când se afla la benzinăria Jenny.

Curt i-a citit cu ușurință gândul ăsta pe față.

– Poate că-i frig. Poate că doar *mie* mi-e frig. Futu-i, nici măcar *eu* nu-mi dau seama. Hai să verificăm în cazarmă. Poate că moțăie în magazia din beci. N-ar fi prima oară.

Cei doi nu intraseră în Magazia B prin nici una dintre ușile rulante, cu deschidere mecanică, ci printr-o ușă simplă cu clanță, dispusă lateral. Curt, în loc să iasă prin ea, s-a oprit în cadrul ei, uitându-se *în spate peste umăr la Buick.*

Privirea pe care o aruncă de acolo de unde se afla, lângă peretele pe care atârnau ciocane, cleşti, greble, lopeți și un țăruș de dat găuri în pământ (cele două litere AA roșii de pe mâner nu erau un acronim pentru Alcoolicii Anonimi, ci pentru Arky Arkanian) era una de mânie. Aproape otrăvită.

– Nu mi s-a părut doar mie, a spus, mai mult sieşi decât lui Sandy. A fost *frig*. Acum nu mai e, dar a fost.

Sandy n-a spus nimic.

– Să-ți zic un lucru, a vorbit Curt. Dacă blestemăția aia de maşină o să mai stea aici mult timp, cumpăr un termometru să-l atârnăm de grindă. Îl plătesc din buzunarul meu dacă trebuie. Ia uită-te! A lăsat cineva portbagajul deschis. Mă-ntreb cine...

S-a oprit. Ochii li s-au întâlnit, şi între ei a apărut pentru scurtă vreme un singur gând: *Ce mai*

polițiști de elită suntem și noi.

Se uitaseră înăuntrul Buick-ului, se uitaseră și dedesubt, dar ignoraseră tocmai locul acela care era – conform filmelor, cel puțin – locul preferat de criminalii ageamii și profesioniști deopotrivă pentru depozitarea temporară a cadavrelor.

Au mers amândoi până lângă Buick și s-au oprit lângă puntea din spate, uitându-se atenți la dunga de întuneric de acolo unde era întredeschis portbagajul.

– Fă-o tu, Sandy, a spus Curt.

A vorbit pe o voce joasă, cu puțin mai mult de-o șoaptă.

Sandy nu voia s-o facă, dar și-a spus că trebuie – Curt era, la urma urmei, doar un începător. A inspirat profund și a ridicat capacul portbagajului. S-a deschis mai repede decât se așteptase. S-a auzit un clanc atunci când a ajuns la capătul aperturii, destul de puternic să-i facă pe amândoi să tresară. Curt l-a apucat pe Sandy cu o mână; avea degetele atât de reci, că Sandy aproape a strigat.

Mintea e-o mașinărie puternică, în care deseori nu te poți încrede. Sandy era atât de sigur că-l vor descoperi pe Ennis Rafferty în portbagajul Buick-ului, că, preț de-o clipă, chiar a văzut cadavrul: o siluetă adunată în poziție fetală îmbrăcată în jeanși și o cămașă albă, semănând cu ceea ce un lichidator al Mafiei ar lăsa în portbagajul unui Lincoln furat.

Însă cei doi ofițeri de poliție au văzut doar niște umbre suprapuse. Portbagajul Buick-ului era gol. Nu era altceva înăuntru decât covorașul maro pe care nu se afla nici o unealtă și nici măcar o pată

de ulei. Au stat în tăcere preț de-o clipă sau două, apoi Curt a scos un sunet cu răsuflarea tăiată, fie un chicot, fie un sforăit de exasperare.

– Haide, a spus. Să ieşim de-aici. Şi-nchide bine portbagajul ăla de data asta. Era să mă sperie de moarte.

– Şi pe mine, a spus Sandy, şi-a trântit cu forță capacul portbagajului. L-a urmat pe Sandy spre uşa din spatele zidului cu panoplia de unelte. Curtis se uita iarăşi în urmă.

– E-o adevărată drăcovenie chestia aia, a spus el încet.

– Da, a fost de acord Sandy.

– E dată naibii, nu crezi?

– Cred, bibane, chiar cred, dar partenerul tău nu-i în ea. Şi nici pe-aici prin preajmă. Atâta măcar e sigur.

Pe Curt nu l-a deranjat cuvântul *biban*. Zilele lui de bibănie erau aproape gata şi ştiau amândoi asta. Încă se mai uita la maşină, atât de lucioasă şi de rece şi de *prezentă*. Îşi ținea ochii îngustați, arătând doar două linii subțiri de albastru.

– Aproape că parcă ne vorbeşte. Adică, sunt sigur că-i doar închipuirea mea...

– Ne îngână, asta face.

– ... da' aproape c-o aud. Tot bombăne-bombăne-bombăne.

– Termină înainte să-mi dai fiori.

– Adică nu-i simți deja?

Sandy a ales să nu răspundă la asta.

– Hai să plecăm, vrei?

Au plecat, Curt aruncând o ultimă privire în urmă înainte să închidă uşa.

Au verificat amândoi la etaj, în cazarmă, unde se afla o cameră de recreere şi, în spatele unei perdele albastre, simple, un dormitor ca de cămin în care se aflau patru paturi de campanie. Andy Colucci se uita la televizor la un serial de comedie şi doi ofiţeri din schimbul de noapte sforăiau; Sandy le auzea sforăiturile. A tras perdeaua să verifice. Erau doi, da, unul scoţând pe nas un *fârr-fârr* – politicos – şi celălalt scoţând pe gura deschisă un *hârr-hârr-hârr* – mare şi grosolan. Nici unul nu era Ennis. Oricum, nu se aşteptaseră să dea acolo peste el; când moţăia Ennis, o făcea cel mai adesea în magazia din pivniţă, tolănit într-un vechi scaun rotitor, frate bun cu biroul metalic din perioada celui de-al doilea război mondial de acolo, radioul bătrân şi zgâriat de pe raft cântând încet muzica unei formaţii de dans. Nu era în camera depozitului în seara aceea. Radioul era închis şi scaunul rotativ cu pernă pe şezut era liber. Nu era nici în vreunul din locaşele pentru depozitare, slab luminate şi aproape la fel de înfiorătoare precum celulele dintr-o carceră subterană.

În clădire se găseau în total patru toalete, dacă puneai la socoteală şi modelul din oţel inoxidabil fără capac din Colţul Băieţilor Răi. Ennis nu se ascundea în nici una dintre cele cu uşă. Şi nici în chicinetă, nici în dispecerat, nici în biroul sergentului-şef, care era pentru moment gol, cu uşile deschise şi becurile stinse.

Pe atunci, lui Sandy şi Curt li se alăturase şi Huddie Royer. Orville Garrett plecase acasă (temându-se probabil să nu apară surora lui Ennis în carne şi oase), şi-l lăsase pe Domnul Dillon în grija

lui Huddie, aşa că era şi câinele cu el. Curt i-a explicat ce făceau şi de ce. Huddie a priceput imediat despre ce era vorba. Avea o faţă mare, de fermier muncit, însă nu era nici pe departe prost. L-a dus pe Domnul D la dulăpiorul lui Ennis şi l-a lăsat să miroasă înăuntru, ceea ce câinele a făcut cu mare interes. În acel moment, li s-au alăturat Andy Colucci şi doi ofiţeri ieşiţi din tură care veniseră să arunce pe furiş o privire Buick-ului. Au ieşit afară, s-au împărţit în două grupuri, şi-au dat ocol clădirii pe direcţii diferite, strigând numele lui Ennis. Încă era destulă lumină pe cer, dar începuse să se înroşească.

Curt, Huddie, Domnul D şi Sandy făceau parte dintr-un grup. Domnul Dillon mergea încet, mirosind totul, dar singura dată când chiar a muşinat ceva şi s-a întors, mirosul pe care l-a prins l-a dus ată la Gremlin-ul lui Ennis. Nu era nimic acolo.

La început, li s-a părut aiurea să strige numele lui Ennis, dar, pe când au renunţat şi s-au întors înapoi în cazarmă, nu li se mai părea deloc aşa. Asta era partea înfricoşătoare: cât de repede a încetat să li se mai pară prostesc să-l strige şi cât de repede a început să li se pară un lucru serios.

– Să-l ducem pe Domnul D în magazie şi să vedem ce miroase acolo, a propus Curt.

– Nici gând, a spus Huddie. Nu-i place maşina aia.

– Haide, omule, Ennie-i partenerul meu. Pe de altă parte, poate că bătrânu' D are acum alte sentimente pentru maşina aia.

Dar bătrânu' D avea exact aceleaşi sentimente. N-a avut nimic în faţa magaziei, de fapt a început chiar şi să tragă de lesă când ofiţerii s-au apropiat

de uşa laterală. Îşi ţinea capul jos, aproape frecând cu nasul de macadam. A părut şi mai interesat atunci când chiar au ajuns la uşă. Bărbaţii nu aveau absolut nici o îndoială că prinsese mirosul lui Ennis, limpede şi puternic.

Apoi, Curtis a deschis uşa şi Domnul Dillon a uitat complet de ceea ce-o fi mirosit înainte. A început imediat să urle şi s-a lăsat iarăşi pe picioarele din spate, ca şi când l-ar fi prins nişte crampe cumplite. Blana i s-a zbârlit ca penele unui păun şi-a stropit cu urină pragul uşii şi podeaua de ciment a magaziei. O clipă mai târziu, smucea lesa pe care o ţinea Huddie, continuând să urle, continuând să încerce într-un fel nebunesc şi şovăielnic să intre înăuntru. Ura şi se temea de maşină, asta se citea în fiecare mişcare a corpului său – şi în ochii lui sălbatici –, dar tot încerca să sară asupra ei.

– Ăă, las-o baltă! Scoate-l de-aici! a strigat Curt.

Până atunci se stăpânise foarte bine, dar fusese o zi lungă şi stresantă pentru el şi ajungea în sfârşit la limita rezistenţei.

– Nu-i vina lui, a spus Huddie şi, înainte să mai spună ceva, Domnul Dillon şi-a ridicat botul şi-a urlat iarăşi... numai că lui Sandy i s-a părut că e mai mult un ţipăt decât un urlet. A mai făcut un pas şovăitor, împiedicat, în faţă, făcând braţul lui Huddie să se întindă precum un steag umflat de-un vânt puternic. Acum era înăuntru, urlând şi scâncind, opintindu-se să înainteze şi urinând peste tot ca un puişor. Urinând de groază.

– Ştiu că nu-i! – a spus Curt. Ai avut de la început dreptate, o să-ţi dau scuzele şi-n scris dacă vrei, da' scoate-l dracului de-aici!

Huddie a încercat să-l tragă de lesă pe Domnul D, dar era un câine mare, de vreo nouăzeci de pfunzi, şi se mai şi opunea. A trebuit să tragă şi Curt ca să-l convingă pe câine să meargă în direcţia bună. Într-un sfârşit, l-au tras afară pe uşa laterală, în tot acest timp D împotrivindu-se şi urlând şi muşcând aerul între dinţi. Era ca şi când am fi tras de-un sac plin cu dihori, avea să spună Sandy mai târziu.

Când au reuşit într-un sfârşit să scoată câinele afară, Curtis a trântit uşa. În secunda aceea, Domnul Dillon s-a relaxat şi a încetat să se mai împotrivească. A fost ca şi când i-ar fi răsucit cineva un buton din minte. A continuat să stea pe rână un minut sau două, recăpătându-şi răsuflarea, apoi a sărit în picioare. Le-a oferit poliţiştilor o privire uluită, care părea că spune: „Ce s-a-ntâmplat, băieţi? N-aveam nici pe naiba, şi-apoi parc-aş fi leşinat."

– Măiculiţa... mea... *futu-i*, a spus Huddie pe-o voce joasă.

– Du-l înapoi în cazarmă, a zis Curt. Am greşit cerându-ţi să-l laşi înăuntru, da-s al naibii de îngrijorat pentru Ennis.

Huddie a dus câinele înapoi în cazarmă, Domnul D fiind iarăşi liniştit ca o piftie îngheţată, oprindu-se doar să muşine pantofii ofiţerilor care ajutaseră la cercetarea perimetrului. Acestora li se alăturaseră alţii care-l auziseră pe Domnul D făcând tărăboi şi veniseră să vadă despre ce era vorba.

– Mergeţi înăuntru, băieţi, a spus Sandy, apoi a adăugat ceea ce le spunea curioşilor care se adunau întotdeauna la locul accidentelor: „Spectacolul s-a încheiat."

Au mers înăuntru. Curt şi Sandy i-au urmărit din priviri, stând acolo lângă uşa închisă a magaziei. După o vreme, Huddie s-a întors fără Domnul D. Sandy l-a privit pe Curt cum întinde mâna către clanţă şi a simţit o urmă de teamă şi tensiune ridicându-i-se ca un val în cap. Era pentru prima dată când Magazia B îl făcea să simtă asta, însă nu şi ultima. În cei douăzeci de ani bătuţi pe muchie care i-au urmat acelei zile, avea să intre de zeci de ori în Magazia B, însă niciodată fără să simtă că-l năpădeşte acel val mental întunecat, niciodată fără să aibă intuiţia unor orori şi abominaţii aproape văzute cu colţul ochiului.

Nu că ar fi trecut neobservate toate ororile. La urma urmei, au văzut destule.

Au intrat toţi trei înăuntru, pantofii bocănindu-le pe cimentul murdar. Sandy a apăsat comutatoarele de lumină de lângă uşă şi, în strălucirea becurilor fără abajur, Buick-ul li s-a părut că seamănă cu o ustensilă rămasă singură într-un garaj gol, sau cu un exponat de artă dintr-o galerie decorată pentru expoziţie sub forma unui garaj. Cum să-i spui unui astfel de lucru? – s-a întrebat Sandy. *Dintr-un Buick 8* i-a trecut lui prin minte, probabil fiindcă exista un cântec de-al lui Bob Dylan cu un titlu asemănător. Cum stăteau acolo, în mintea lui a auzit refrenul, părând să amplifice sentimentul acela de teamă: *Păi, dacă la pământ eu o să cad lat, ştii bine că ea o să-mi pună pătura pe pat.*

Stătea acolo, cu farurile lui de Buick holbate şi cu grilajul lui de Buick rânjit. Stătea acolo pe cauciucurile lui grase şi luxoase, albe pe laturi, şi înă-

untru se afla un bord plin de-o mulțime de butoane false și-un volan destul de mare să cârmească până și o corabie de pirați. Înăuntru se afla ceva care-l făcea pe câinele cazărmii să urle de groază și, în același timp, să sară în față ca sub atracția unui magnetism extatic. Dacă fusese frig acolo înăuntru înainte, acum nu mai era; Sandy vedea transpirația sclipind pe fețele celorlalți doi bărbați și o simțea pe cea de pe fața lui.

Huddie a fost cel care, în cele din urmă, a spus-o cu voce tare, iar Sandy s-a bucurat pentru asta. Știa și el, îl simțea, dar n-ar fi putut niciodată pune în cuvinte gândul acela; era prea ieșit din comun.

– Porcăria aia l-a-nghițit, a spus Huddie cu o siguranță categorică. Nu știu cum se poate așa ceva, da' cred c-a venit aici singur să mai arunce o privire și mașina... cumva... pur și simplu... la-nghițit.

Curt a spus:

– Se uită la noi. Simțiți și voi asta?

Sandy s-a uitat la ochii de sticlă ai farurilor. La gura cu colțurile lăsate, rânjită, plină de dinți din crom. La liniile decorative de pe laturi, care aproape că puteau fi luate drept două șuvițe lucioase de păr uns. Simțea *ceva*, sigur că da. Poate că nu era altceva decât groaza copilărească în fața necunoscutului, teroarea pe care o simt copiii când stau în fața caselor despre care inimile le spun că sunt bântuite. Sau poate că era într-adevăr ceea ce spusese Curt. Poate că se uita la ei. Măsura distanța dintre ei.

Se uitau la ea; de-abia dacă respirau. Stătea acolo, așa cum avea să stea în toții anii care urmau, în timp ce președinții vor veni și vor pleca, în timp ce

discurile de vinilin vor fi înlocuite de CD-uri, în timp ce bursa de valori va urca şi doi zgârie-nori vor fi doborâți, în timp ce vedetele de cinema vor trăi şi vor muri, iar ofițerii vor veni şi vor pleca din cazarma D. Stătea acolo la fel de reală ca pietrele într-un râu. Şi, într-o anumită măsură, cu toții au simțit ceea ce simțise Domnul Dillon: *atracția* ei. În lunile care au urmat, a devenit o privelişte obişnuită cea a polițiştilor stând umăr la umăr în fața Magaziei B. Vor sta cu palmele lipite de tâmple pentru a împiedica lumina să se reflecte, uitându-se cu atenție prin geamurile care împânzeau uşa din față, mare ca de garaj. Se uitau aşa cum se uită de pe trotuar şeful de echipă la clădirea în construcție. Uneori intrau şi înăuntru, dar totuşi niciodată singuri; când venea vorba de Magazia B, amiciția era la mare preț şi întotdeauna păreau mai tineri atunci, asemenea unor copii care se furişează în cimitirul din localitate pentru a-şi dovedi curajul.

Curt şi-a dres vocea. Sunetul i-a făcut pe ceilalți să tresară, apoi au râs cu nervozitate.

– Haideți să mergem înăuntru şi să-l sunăm pe dom' sergent, a spus el, şi de data asta

ACUM: *SANDY*

– ... şi de data aia n-am zis nimic. Am mers în cazarmă ca un băiat cuminte.

Gâtul îmi era uscat ca iasca. M-am uitat la ceasul de la mână şi n-am fost deloc surprins să văd că trecuse mai bine de o oră. Ei bine, n-avea nimic; ieşisem din tură. Cerul era mai întunecat ca niciodată, însă bolborositul slab al tunetului se mutase mai la sud de noi.

– Zilele bune de demult, a spus cineva, părând trist şi amuzat în acelaşi timp – asta-i o şmecherie pe care numai evreii şi irlandezii par s-o poată face cu graţie. Credeam să suntem nemuritori, nu-i aşa?

M-am uitat în jur şi l-am văzut pe Huddie Royer, îmbrăcat acum în civil, şezând la stânga lui Ned. Nu ştiu când ni s-a alăturat. Avea aceeaşi faţă cinstită de fermier muncit pe care o arborase prin lume în '79, numai că acum ridurile îi puneau buzele în paranteze, părul îi era aproape complet încărunţit şi chelia îi avansase către creştetul capului, scoţând la iveală o frunte lată şi luminoasă. Avea, am estimat, cam aceeaşi vârstă pe care o avusese Ennis atunci când dispăruse precum judecătorul

Crater[1]. Planurile lui Huddie pentru pensie erau de a-şi cumpăra o rulotă Winnebago şi de a-şi vizita copiii şi nepoţii. Avea din-ăştia peste tot, din câte reuşisem eu să-mi dau seama, inclusiv în provincia Manitoba. Dacă-l întrebai – şi chiar dacă nu – îţi arăta o hartă a Statelor Unite conţinând, marcate în roşu, toate rutele pe care voia el să meargă.

– Mda, am spus. Aşa credeam. Când ai venit, Huddie?

– O, treceam doar pe aici şi v-am auzit discutând despre Domnul Dillon. A fost un cățel de milioane, nu-i aşa? V-amintiţi cum se rostogolea pe spate dacă-i spunea cineva: „Eşti arestat"?

– Mda, am spus şi am zâmbit unul către celălalt, aşa cum fac bărbaţii când vorbesc despre dragoste sau istorie.

– Ce s-a întâmplat cu el? – a întrebat Ned.

– A dat colţu', a spus Huddie. Eddie Jacubois şi cu mine l-am îngropat acolo. – A arătat cu degetul spre terenul acoperit cu arbuşti pitici care alcătuia panta unui deal la nord de cazarmă. – Tre' să fi fost cu cinşpe ani în urmă. Nu-i aşa, Sandy?

Am încuviinţat din cap. Erau de fapt paişpe ani, aproape încheiaţi.

– Cre' c-a fost bătrân, nu? – a întrebat Ned.

Phil Candleton a spus:

– Era pe-aproape, da, dar...

– A fost otrăvit, a spus Huddie pe o voce hârşâită de furie şi apoi a tăcut.

[1]Cazul dispariţiei judecătorului Curţii Supreme de Justiţie din New York, Joseph F. Crater, este unul dintre cele mai celebre astfel de cazuri din istoria Americii, nu rareori atribuindu-i-se conotaţii supranaturale. Dispariţia a avut loc în 1930, la New York – n. tr.

– Dacă vrei să auzi restul poveştii... **am început.**

– Vreau, a răspuns Ned imediat.

– ... atunci tre' să-mi ung gâtlejul.

Am dat să mă ridic tocmai atunci când Shirley a ieşit cu o tavă în mâini. Pe ea se afla un platou cu sandvişuri groase – şuncă şi brânză, friptură de vacă, pui – şi-o carafă mare de ceai cu gheaţă Red Zinger.

– Aşează-te la loc, Sandy, a spus. M-am ocupat eu de asta.

– Ce, ştii cumva să citeşti gândurile?

Când a aşezat tava pe bancă, a zâmbit.

– Mnu. Dar ştiu că bărbaţilor li se face sete când discută şi că bărbaţilor le e-ntotdeauna foame. Până şi doamnelor li se face foame şi sete din când în când, dacă-ţi vine să crezi. Mâncaţi, băieţi, şi m-aştept să topeşti două dintre sandvişurile astea şi tu, Ned Wilcox. Eşti al naibii de slab.

Văzând tava aia plină, gândul mi-a zburat la Bibi Roth, cum discuta el cu Tony şi Ennis, în timp ce echipa lui – copiii lui, nu cu mult mai mari de cum era Ned acum – beau ceai cu gheaţă şi înfulecau sandvişuri pregătite în aceeaşi chicinetă, cu nimic altceva mai diferită acum faţă de atunci decât că gresia de pe pereţi are acum altă culoare şi că avem un cuptor cu microunde. Cred că şi asta e ţinută laolaltă de lanţuri.

– Da, doamnă, bine.

I-a oferit un zâmbet, dar mi s-a părut c-o face mai degrabă din datorie, decât din spontaneitate; continua să se uite la Magazia B. Era prins acum de vraja maşinii, aşa cum mulţi oameni au fost prinşi de-a lungul anilor. Ca să nu mai vorbim şi

de-un câine ascultător. Şi, în timp ce mi-am băut primul pahar de ceai cu gheaţă, rece şi bun cum îmi curgea pe gâtlejul uscat, îndulcit cu zahăr adevărat şi nu cu porcăria aia artificială fără gust, am avut timp să mă întreb dacă-i făceam vreun serviciu lui Ned Wilcox. Ori dacă va crede măcar restul poveştii. Era posibil să se ridice pur şi simplu în picioare şi să plece ţeapăn şi mânios, crezând că mi-am bătut joc de el şi de durerea lui. Era posibil. Huddie, Arky şi Phil mi-ar fi susţinut povestea – la fel şi Shirley, dacă tot veni vorba. Ea n-a fost pe aici când a venit Buick-ul, dar a văzut destule – şi *a făcut* destule – de când a preluat funcţia de dispecer la mijlocul anilor optzeci. Era posibil, însă, ca puştiul tot să nu mă creadă. Era o poveste al naibii de greu de înghiţit.

Prea târziu, totuşi, să dau în spate acum.

– Ce s-a-ntâmplat în privinţa ofiţerului Rafferty? – a întrebat Ned.

– Nimic, a spus Huddie. Nu i-au pus nici măcar mutra pe cutiile cu lapte.

Ned s-a uitat nesigur la el, neştiind dacă Huddie glumea sau nu.

– Nu s-a-ntâmplat nimic, a repetat Huddie, de data asta mai încet. Asta-i partea rea a unei dispariţii, fiule. Ce-a păţit taică-tău a fost îngrozitor şi n-o să-ncerc să te conving de altceva. Da' cel puţin tu *ştii*. E ceva şi asta, nu? Ai un loc unde te poţi duce să-i faci o vizită, ai unde să-i pui flori. Sau unde să-i duci scrisoarea de accept la colegiu.

– Despre ce vorbeşti nu-i decât un mormânt, a spus Ned. A vorbit cu o răbdare ciudată, care pe mine m-a neliniştit. – E-o bucată de pământ şi e-o

cutie sub ea, şi-n cutie e ceva îmbrăcat în uniforma tatei, da' nu-i tata.

– Da' tu ştii ce i s-a întâmplat, a insistat Huddie. Cu Ennis...

Şi-a depărtat braţele cu palmele în jos, apoi le-a răsucit ca un magician la sfârşitul unui truc reuşit.

Arky intrase înăuntru probabil pentru a se uşura. Acum a revenit şi s-a aşezat jos.

– Totu-i bine? – am întrebat.

– Păi, da şi nu, dom' sergent. Steff mi-a zis să vă zic că iar aude bârâiturile alea la staţie, ălea scurte. Ştii ce zic. Şi DSS-u' îi mort. La televizor nu-i decât semnu' ăla care zice AŞTEPTAŢI CĂUTĂM REŢEAUA.

Steff era Stephanie Colucci, înlocuitoarea la dispecerat pentru schimbul doi şi nepoata bătrânului Andy Colucci. DSS era micuţa noastră antenă parabolică, pe care am plătit-o din propriile noastre buzunare, ca şi aparatele de exerciţii din colţul de la etaj (cu un an sau doi în urmă, cineva lipise un poster pe perete lângă gantere, înfăţişând nişte motociclişti musculoşi şi pletoşi făcând exerciţii de forţă în curtea închisorii din Shabene – NU-ŞI IAU NICI O ZI LIBERĂ, era poanta de dedesubt).

Arky şi cu mine am schimbat o privire, apoi ne-am uitat către Magazia B. Dacă n-o luase încă razna cuptorul cu microunde din chicinetă, curând avea s-o ia. Era posibil să pierdem şi curentul şi semnalul telefonic, deşi trecuse o bună bucată de vreme de când se mai întâmplase asta.

– Am făcut o colectă pentru curva aia nenorocită cu care era însurat, a spus Huddie. A fost un gest mare din partea Detaşamentului D, aşa-l văd eu.

– Am crezut c-am făcut-o să-i închidem gura, a spus Phil.

– *Nimic* nu-i putea închide gura, a zis Huddie. Voia să-şi spună păsul. Toţi care-o întâlniseră ştiau asta.

– N-a fost tocmai o colectă şi n-a fost însurat cu ea, am spus. Femeia aia era sora lui. Am crezut c-am fost limpede.

– Era însurat cu ea, a insistat Huddie. Se comportau ca orice cuplu cu vechime, întruna pălăvrăgeau şi se îngânau, şi-şi ştiau toate punctele slabe. Făceau tot ce fac oamenii căsătoriţi, mai puţin să se hâţâne, şi din câte ştiu eu...

– Hei, hei, las-o moartă, a spus Shirley cu blândeţe.

– Mda, a zis Huddie. Ar cam trebui.

– Tony a trecut căciula pe la fiecare şi toţi am zvârlit în ea cât am putut, i-am spus lui Ned. Apoi fratele lui Buck Flanders – e agent de bursă în Pittsburgh – a investit banii în numele ei. A fost ideea lui Tony să procedăm aşa, nu să-i punem doar cecul în mână.

Huddie aproba din cap.

– I-a venit la întâlnirea aia pe care a convocat-o, aia ţinută în camera din spate de la The Country Way. Să avem grijă de Balaur a fost aproape ultimul lucru de pe agenda întâlnirii.

Huddie s-a întors direct spre Ned.

– Ştiam deja că nimeni nu-l va găsi pe Ennis, şi că nu se va întâmpla ca Ennis să intre pur şi simplu într-o secţie de poliţie de undeva din Bakersfield, California, sau Nome, Alaska, afectat de-o amnezie căpătată în urma unei lovituri la cap.

Dispăruse, plecase poate în acelaşi loc unde plecase tipu' cu haină neagră şi pălărie sau poate altundeva, dar dispăruse. Nu exista un cadavru, nu existau urme de violenţă, nici măcar vreo *haină* – Ennis dispăruse. (Huddie a râs. A fost un sunet supărător.) O, curva aia rea până-n măduva oaselor era atât de *sălbatică*. Sigur, a fost pe jumătate nebună încă de la început...

– Mai mult de juma', a spus Arky satisfăcut şi s-a servit cu un sandviş cu şuncă şi brânză. Suna tot timpu', de trei-patru ori pe zi, şi aproape că-l făcea pă Matt Babicki de la dispecerat să-şi smulgă păru' din cap. Ai putea să-i mulţămeşti Cerului c-o murit, Shirley. Edith Hyams! Ce mai lucrătură dă om!

– Ea ce-a crezut că s-a întâmplat? – a întrebat Ned.

– Cine ştie? – am spus. Poate că l-am omorât din cauza datoriilor de la pocher şi că l-am îngropat în pivniţă.

– Jucaţi *pocher* în cazarmă pe atunci? (Ned arăta fascinat şi îngrozit în acelaşi timp.) Juca şi tata?

– O, te rog, am spus. Tony ar fi scalpat pe oricine ar fi prins jucând pocher în cazarmă, chiar şi numai pe chibrituri. Şi eu aş face exact la fel. Glumeam.

– Nu suntem *pompieri*, băiete, a spus Huddie cu un aşa dispreţ, că a trebuit să râd. Apoi s-a întors la subiectul de pe tapet: Femeia aia bătrână credea că avem vreo legătură cu treaba asta fiindcă ne ura. Ar fi urât pe oricine i-ar fi distras lui Ennis atenţia de la ea. Ura-i un cuvânt prea dur, dom' sergent?

– Nu, am spus.

Huddie s-a întors iarăşi spre Ned.

– Noi îi ocupam timpul şi noi îi furam energia.

Şi cred că cea mai bună parte din viaţă Ennis şi-a petrecut-o aici sau în maşina lui de patrulă. Ea ştia şi ura asta – „Meseria, meseria, meseria", spunea ea. „Numai de asta-i pasă, de blestemata aia de *meserie* a lui." În ce-o privea pe ea, noi *trebuie* să-i fi luat şi viaţa. Nu noi îi luam şi toate celelalte?

Ned părea uluit, poate fiindcă ura faţă de meserie nu făcuse niciodată parte din viaţa sa de familie. Nu din câte văzuse el, oricum. Shirley şi-a aşezat blând mâna pe genunchiul lui.

– Trebuia să urască pe *cineva*, înţelegi? Trebuia să dea vina pe cineva.

Am spus:

– Edith ne suna, Edith ne teroriza, Edith trimitea scrisori congresmanului ei şi Avocatului General al Statului, cerând o anchetă amănunţită. Cred că Tony ştia că toate astea n-au nici o şansă de reuşită, dar tot a ţinut să organizeze întâlnirea pe care am ţinut-o cu câteva nopţi mai târziu, şi tot a propus să avem grijă de ea. Dacă nu făceam asta, a spus el, nimeni n-o va face. Ennis nu lăsase mare lucru în urmă şi, fără ajutorul nostru, mai avea puţin şi ajungea pe drumuri. Ennis avusese asigurare pe viaţă şi putea primi şi pensie de urmaş – probabil optzeci la sută din salariul lui de bază –, dar nu avea să vadă nici un sfanţ din banii ăştia o bună bucată de vreme. Fiindcă...

– ... el doar dispăruse, a spus Ned.

– Corect. Aşa că am strâns un ajutor pentru Balaur. Vreo două sute de dolari, nici mai mult, nici mai puţin, la care au contribuit până şi ofiţeri precum Lawrence, Beaver şi Mercer. Fratele lui Buck Flanders i-a investit în acţiuni pe piaţa computere-

lor, care erau nou-nouțe pe atunci, și-a ajuns să facă o mică avere.

Cât despre Ennis, a-nceput să circule o poveste printre ofițerii de poliție din vestul Pennsylvaniei cum că ar fi fugit în Mexic. Mereu vorbea despre Mexic și citea articolele din ziare care vorbeau despre Mexic. Foarte repede, ideea se transformase în cuvânt de Evanghelie: Ennis fugise de sora lui înainte ca ea să apuce să-l felieze cu limba aia ca un cuțit Ginsu pe care o avea. Chiar și cei care știau adevărul – sau ar fi trebuit să-l știe – au început în scurtă vreme să spună povestea asta, cei care se aflau în camera din spate de la The Country Way atunci când Tony Schoondist a spus-o clar, cu voce tare, că el crede că Buick-ul din Magazia B are ceva de-a face cu dispariția lui Ennis.

– S-a oprit chiar înainte să-l numească unitate de transport de pe Planeta X, a zis Huddie.

– Dom' serjent a fost foarte convingător în sara aia, a spus Arky, semănând atât de tare la voce cu Lawrence Welk – *Amu', uite-o aci pă draga de Alice* –, că a trebuit să duc mâna la gură ca să-mi acopăr zâmbetul.

– Când i-a scris congresmanului ei, cred că nu i-a spus de ceea ce-aveați voi acolo în Zona Crepusculară, nu-i așa? – a întrebat Ned.

– Cum să-i fi scris? – am întrebat. Nu știa nimic. Ăsta a fost principalul motiv pentru care sergentul Schoondist a convocat întâlnirea aia. Ca să ne amintească mai mult ca orice că gura slobodă scapă că...

– Ce-i aia? – a întrebat Ned, ridicându-se pe jumătate de pe bancă.

Nici măcar nu trebuia să mă ridic de jos ca să ştiu ce vedea, dar sigur că m-am uitat şi eu. La fel a făcut şi Shirley, Arky şi Huddie. Nu puteai să nu te uiți, nu puteai să nu fii fascinat. Nici unul dintre noi nu se uşurase şi nu urlase la Roadmaster cum făcuse sărmanul şi bătrânul Domn D, dar eu țipasem de cel puțin două ori. O, da. Strigasem de era cât pe ce să-mi sară ochii din orbite. Iar coşmarurile de după aia... Măiculiță, Doamne.

Furtuna se îndepărtase la sud de noi, doar că într-un fel n-o făcuse. Într-un fel, furtuna fusese închisă înăuntru' Magaziei B. De la banca fumătorilor unde ne aflam noi puteam vedea explozii puternice şi surde de lumină declanşându-se înăuntru. Şirul de geamuri din uşa rulantă, negre ca smoala, deveneau apoi de-un albastru-albicios. Şi la fiecare fulgerare, ştiam bine, stația radio de la dispecerat scuipa câte o repriză nouă de zbârnâieli. În loc să arate ***5:18 PM***, ceasul de pe cuptorul cu microunde arăta ***ERROR***.

Dar, pe de-a întregul, asta nu era una dintre cele rele. Fulgerele de lumină lăsau în urmă imagini reziduale – pătrate verzui care-ți pluteau înaintea ochilor –, dar te puteai uita. Primele trei sau patru ori când se întâmplase o astfel de furtună în pahar, era imposibil să ne uităm – ne-ar fi fript ochii exact acolo-n cap unde se aflau.

– Sfinte Doamne, a şoptit Ned.

Avea chipul lung de mirare...

Nu, e-o exprimare prea blândă. Şocul, în după-amiaza aia am văzut pe chipul lui şocul. Şi nici măcar nu avea să se termine aici. Când i s-au limpezit puțin ochii, am văzut aceeaşi privire de fasci-

nație pe care-o văzusem în ochii tatălui său. Și în ochii lui Tony. Și ai lui Huddie. Și-n ai lui Matt Babicki și Phil Candleton. Și n-o simțisem oare chiar și-n propriii mei ochi? Așa arătăm, cred, cel mai adesea când înfruntăm necunoscutul cel mai profund și mai veritabil – când observăm locul acela unde universul nostru familiar încetează și unde începe adevărata întunecime.

Ned s-a întors spre mine.

– Sandy, Iisuse Christoase, ce-i aia? *Ce-i aia?*

– Dacă trebuie neapărat să-i spui cumva, spune-i cutremur de lumină. Unul ușor. În zilele de acum, majoritatea lor sunt ușoare. Vrei s-arunci o privire mai de aproape?

Nu m-a întrebat dacă nu-i periculos, nu m-a întrebat dacă nu-i va exploda în față sau dacă nu-i va pârli bătrâna fabrică de spermă de mai jos. A spus doar:

– *Da!*

Ceea ce nu m-a surprins câtuși de puțin.

Ne-am apropiat, eu și cu Ned în față, ceilalți nu foarte în urmă. Străfulgerările neregulate erau foarte bine vizibile în întunecimea sfârșitului de zi, dar se puteau vedea cu ochiul liber chiar și în plină zi. Și, când am intrat în posesia lui (dacă stau bine să mă gândesc, asta se întâmpla chiar pe atunci când uzina nucleară de la Three-Mile Island aproape c-a sărit în aer), mai lipsea puțin ca unul dintre spectacolele de lumini ale Buick Roadmaster-ului să strălucească mai tare ca soarele.

– N-am nevoie de ochelari de soare? – a întrebat Ned când ne apropiam de ușa magaziei.

Puteam auzi deja murmurul de dinăuntru –

același murmur pe care-l observase tatăl lui Ned când stătuse la volanul supradimensionat al Buick-ului, în fața benzinăriei Jenny.

– No, strânge numa' din ochi, a spus Huddie. Da' ți-ar fi trebuit ochelari în '79, asta-ți pot zice sigur.

– Ba bine că nu, a spus Arky, și Ned își apropie fața de unul dintre geamuri, strângând din ochi și străduindu-se să vadă înăuntru.

M-am introdus și eu lângă Ned, fascinat ca-ntotdeauna. Apropiați-vă să vedeți crocodilul viu.

Roadmaster-ul era complet la vedere, prelata de care se descotorosise cumva zăcând mototolită de partea șoferului. Mie mi se părea că seamănă mai mult ca niciodată cu un *objet d'art* – dinozaurul ăla autopropulsat mare și bătrân cu liniile lui curbate și cu aspectul lui de decapotabilă, cu roțile lui mari și grilajul ca o gură rânjită. Bun venit, doamnelor și domnilor! Bun venit la reprezentația din seara asta a spectacolului *Dintr-un Buick 8!* Doar să păstrați o distanță rezonabilă, fiindcă avem de-a face cu un obiect de artă care mușcă.

Stătea acolo imobil și mort... imobil și mort... apoi interiorul lui s-a umplut de-o lumină purpurie sclipitoare. Volanul supradimensionat și oglinda retrovizoare au ieșit în evidență cu o limpezime întunecată absolută, aidoma unor obiecte la orizont în timpul unui foc de baraj al artileriei. Ned a icnit și-a ridicat o mână ca să-și apere fața.

A fulgerat iar și iar, fiecare detonare tăcută imprimându-și umbrele săltărețe de-a lungul podelei din ciment și pe peretele din scânduri, unde încă mai atârnau în cuie câteva unelte. Acum era foarte

limpede murmurul. Mi-am îndreptat privirea spre termometrul circular care atârna de grinda de deasupra Buick-ului şi, când a înflorit iarăşi lumina, am reuşit să citesc temperatura fără nici o problemă: cincizeci şi patru de grade Fahrenheit. Nu cine ştie ce, dar nici de toată ruşinea. Cel mai adesea trebuia să-ţi faci griji atunci când temperatura cobora în Magazia B sub cincizeci; cincizeci şi cinci nu era deloc o cifră rea. Totuşi, era mai bine să jucăm fără riscuri. Trăseserăm câteva concluzii în privinţa Buick-ului de-a lungul anilor – stabiliserăm câteva reguli –, dar ştiam bine că nu trebuie să ne încredem foarte tare în ele.

S-a mai declanşat un fulger surd şi luminos înăuntru' Buick-ului, apoi nu s-a mai întâmplat nimic preţ de aproape un minut întreg. Ned nu s-a clintit deloc. Nu-s sigur nici măcar că respira.

– S-a terminat? – a întrebat într-un sfârşit.

– Aşteaptă, am spus.

I-am mai acordat încă două minute şi, când am văzut că tot nu se întâmplă nimic, am deschis gura să spun c-am putea acum să ne întoarcem şi să ne aşezăm, că Buick-ul şi-a epuizat rezerva de artificii din seara aia. Înainte să pot vorbi, s-a mai văzut o ultimă străfulgerare monstruoasă. Un tentacul ondulator de lumină, asemenea unei scântei dintr-un ciclotron gigantic, a ţâşnit afară şi în sus de pe geamul din spate al Buick-ului. S-a înălţat pe o diagonală zigzagată către colţul din spate al magaziei, unde se afla un stativ înalt plin de cutii vechi, majoritatea umplute cu nimicuri mecanice. Acestea s-au luminat de-un galben palid, cumva supranatural, de parcă înăuntrul cutiilor s-ar fi aflat lumânări

aprinse, şi nu piuliţe desperecheate, bolţuri, şurubelniţe şi arcuri. Murmurul s-a intensificat, făcându-mi dinţii să clănţănească şi chiar să mi se pară că-mi vibrează de-a lungul punţii nasului. Apoi a încetat. La fel a făcut şi lumina. În ochii noştri orbiţi, interiorul magaziei arăta acum întunecat ca-n nucă, şi nu doar întunecos. Buick-ul era doar un morman cu colţuri rotunde şi licăriri furtive care marcau suprafeţele cromate din jurul farurilor.

Shirley a expirat într-un suspin prelung şi s-a dat cu un pas în spate de lângă fereastra prin care se uitase. Tremura. Arky şi-a petrecut un braţ pe după umerii ei şi i-a oferit o îmbrăţişare de alinare.

Phil, care se uitase prin geamul din dreapta mea, a spus:

– Indiferent de câte ori văd chestia asta, şefu', tot nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ea.

– Ce-i asta? – a întrebat Ned.

Teama lui admirativă părea să-i fi şters zece sau doişpe ani de pe chip şi să-l fi transformat într-un copil mai mic decât surorile lui.

– De ce se-ntâmplă asta?

– Nu ştim, am spus.

– Cine mai ştie de asta?

– Toţi ofiţerii care-au lucrat în Detaşamentul D în ultimii douăzeci şi ceva de ani. Ştiu şi câţiva dintre tipii de la Parcul Auto. Comisarul de la Drumuri Districtuale, cred...

– Jamieson? – a spus Huddie. Mda, ştie.

– ... ştie şi şeful poliţiei din Statler, Sid Brownell. În afară de ei, puţini mai ştiu.

Acum ne îndreptam înapoi spre bancă, majoritatea dintre noi aprinzându-ne ţigările. Ned arăta ca

şi când i-ar fi prins şi lui bine o ţigară. Sau ceva. O duşcă sănătoasă de whisky, poate. În cazarmă, lucrurile trebuia că se întorceau la normal. Steff Colucci trebuia să observe deja o îmbunătăţire a recepţiei radio şi, curând, farfuria DSS de pe acoperiş avea să prindă iarăşi semnal – toate filmele, toate ştirile, plus şase posturi de cumpărături prin comandă telefonică. Dacă asta nu te putea face să uiţi de gaura din stratul de ozon, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nimic nu te putea face.

– Cum se poate ca oamenii să nu ştie? – a întrebat Ned. Cum e posibil să nu se afle de ceva atât de mare?

– Nu-i cine ştie ce mare lucru, a spus Phil. Adică, nu-i decât un *Buick*, fiule. Un Cadillac, ei bine... *ăsta* ar fi ceva.

– Unele familii nu pot ţine un secret şi altele pot, am spus. A noastră poate. Tony Schoondist a convocat întâlnirea de la The Country Way, la două nopţi după ce a fost adus Buick-ul şi a dispărut Ennis, mai mult ca să se asigure că-l vom păstra. Tony ne-a vorbit despre tot soiul de lucruri în seara aia. Despre sora lui Ennis, desigur – cum o să avem noi grijă de ea şi cum ne vom comporta cu ea până ce se va linişti...

– Dacă s-a liniştit cândva, eu nu mi-am dat seama, a spus Huddie.

– ... şi despre cum să ne purtăm cu reporterii, dacă femeia le vindea pontul.

Fuseseră doişpe ofiţeri de poliţie acolo în seara aia şi, cu ajutorul lui Huddie şi Phil, am reuşit să-i numesc pe toţi. Ned nu avea cum să-i fi întâlnit pe toţi faţă în faţă, dar probabil că le auzise numele la

masa de seară, dacă taică-său vorbea din când în când despre serviciu. Majoritatea ofițerilor de poliție fac asta. Nu despre chestiile urâte, sigur, nu în fața familiilor lor – despre scuipături și înjurături și despre accidentele sângeroase de pe autostradă –, da' sunt și chestii haioase, cum s-a întâmplat atunci când am fost chemați fiindcă un puști amish patina pe rotile prin suburbia Statler-ului, ținându-se de coada unui cal în galop și râzând ca un descreierat. Sau când a trebuit să vorbim cu tipul de pe Culverton Road care făcuse o sculptură din zăpadă înfățișând un bărbat și o femeie, goi amândoi, stând într-o poziție explicit sexuală. *Da-i artă!* striga el întruna. Am încercat să-i explicăm că pentru vecini nu era artă; erau scandalizați. De n-ar fi venit un val de căldură și o ploaie furtunoasă, probabil c-am fi ajuns cu treaba aia în sala de judecată.

I-am spus lui Ned cum am tras noi mesele într-o încăpere pătrată, mare și goală fără să ne spună nimeni să facem asta, și cum Brian Cole și Dicky-Duck Eliot le-a condus pe chelnerițe afară și a închis ușile în urma lor. Ne-am servit singuri cu mâncare din recipientele cu aburi amplasate în partea din față a camerei. Mai târziu s-a băut bere, ofițerii ieșiți din tură turnându-și singuri în halbe și achitând consumația ca de obicei, iar fumul albastru de țigară ridicându-se către tavan. Peter Quinland, care era pe atunci proprietarul restaurantului, îl iubea pe „Președintele Consiliului de Administrație" și, cât am mâncat și am băut și am fumat și am discutat, un șuvoi constant de cântece ale lui Frank Sinatra a curs peste noi din difuzoare: „Luck Be a Lady", „Summer Wind", „New York, New

York" şi, desigur, „My Way", poate cele mai aiurea cântece pop din secolul XX. Nici astăzi nu-l pot asculta – aşa cum, de fapt, nu pot asculta nici un alt cântec al lui Sinatra – fără să mă gândesc la The Country Way şi la Buick-ul din Magazia B.

În privinţa şoferului lipsă al Buick-ului, trebuia să spunem că nu deţinem nici un nume, nici o descriere şi că nu avem nici un motiv să credem că individul făcuse ceva împotriva legii. Nici o vorbă despre furtul de servicii, cu alte cuvinte. Întrebările referitoare la Ennis trebuiau luate în serios şi tratate cu sinceritate – până la un anumit punct, în orice caz. Da, eram cu toţii încurcaţi. Da, eram cu toţii îngrijoraţi. Da, trimisesem comunicate de căutare şi chemare – ceea ce noi numeam C2. Da, era posibil ca Ennis să-şi fi făcut doar socotelile şi să fi mers mai departe. De fapt, eram instruiţi să spunem, *totul* e posibil, iar Detaşamentul D făcea tot ce putea pentru a avea grijă de sora ofiţerului Rafferty, o scumpă doamnă care era atât de profund afectată, că era în stare să spună orice.

– Cât despre Buick, dacă întreabă cineva de el, spuneţi-i că-i luat sub sechestru, zisese Tony. Nimic altceva decât asta. Dacă spune vreunul dintre voi mai mult de atât, o să aflu care a fost şi-o să-l strivesc sub picior ca pe-o ţigară.

S-a uitat de jur împrejur; oamenii lui s-au uitat înapoi la el şi nimeni n-a fost atât de prost să zâmbească. Erau în preajma lui dom' sergent de destulă vreme ca să ştie că, atunci când arăta aşa cum arăta atunci, *nu* glumea deloc.

– Ne-am înţeles pe subiectul ăsta? Toată lumea a prins ideea?

Un murmur general de aprobare l-a acoperit pentru o vreme pe preşedintele Consiliului de Administraţie, care cânta „It Was a Very Good Year". Prinseserăm ideea, ba bine că nu.

Ned a ridicat o mână şi eu m-am oprit din vorbit, lucru care mi-a făcut chiar plăcere. De la început nu-mi dorisem prea mult să retrăiesc întâlnirea aia demult încheiată.

– Ce s-a ales de testele pe care le-a făcut tipu' ăla, Bibi Roth?

– Toate au fost neconcludente, am spus. Chestia aia care semăna cu vinilinul nu era *tocmai* vinilin – era pe aproape, dar numai atât. Mostrele de vopsea nu se potriveau cu nici o altă mostră pe care o avea Bibi. Lemnul era lemn. „Cel mai probabil stejar", mi-a spus Bibi, da' asta a fost numai ce a *vrut* să-mi spună, indiferent cât de tare l-a presat Tony. Ceva îl deranja cu privire la maşina aia, dar nu voia să spună ce anume.

– Poate că nu putea, a zis Shirley. Poate că nu ştia.

Am înclinat din cap.

– Sticla din geamuri şi din parbriz nu-i decât simplă sticlă securit, dar n-are un producător precis. N-a fost instalată pe nici una din liniile de asamblare de la Detroit, cu alte cuvinte.

– Amprentele?

I-am numărat pe degete.

– Ennis. Taică-tău. Bradley Roach. Şi atât. Nici o amprentă a tipului în trenci negru.

– Probabil că purta mănuşi, a spus Ned.

– Aşa ai zice, da. Brad nu putea fi sigur, da'

credea că-şi aminteşte să-i fi văzut mâinile tipului şi să-şi fi spus că erau la fel de albe ca şi faţa.

– Numai că, după o vreme, oamenii inventează uneori astfel de detalii, a comentat Huddie. Martorii oculari nu-s chiar atât de încredere pe cât ne-ar plăcea nouă să fie.

– Ai terminat cu filozofia? – am întrebat.

Huddie mi-a oferit o fluturare amplă din mână.

– Continuă.

– Bibi n-a găsit nici o urmă de sânge în maşină, dar mostrele de textile prelevate dinăuntru' portbagajului au scos la iveală urme microscopice de materie organică. Bibi n-a reuşit să identifice nici una şi toate – le spunea „zoaie" – s-au dezintegrat. Toate lamelele s-au curăţat într-o săptămână. N-a mai rămas pe ele decât agentul colorant pe care l-a folosit.

Huddie a ridicat mâna ca un şcolar. Am înclinat din cap spre el.

– După o săptămână nu se mai vedeau locurile unde au cioplit tipii ăia bordul şi roata ca să ia mostre. Lemnul a crescut la loc aşa cum creşte coaja pe strugure. La fel şi materialul din portbagaj. Dacă zgâriai o apărătoare cu briceagul sau cu o cheie, şase sau şapte ore mai târziu, zgârietura dispărea.

– Se *vindecă* singură? – a spus Ned. Poate face asta?

– Da, a spus Shirley. Îşi aprinsese o altă ţigară Parliament şi o fuma cu pufăituri mici şi dese de agitaţie. – Taică-tău m-a forţat să particip odată la unul dintre experimentele lui – m-a pus să mânuiesc camera video. A tras o zgârietură lungă pe uşa

şoferului, chiar sub bara cromată, şi-am lăsat aparatul să meargă, întorcându-ne la fiecare cinşpe minute. N-a fost ceva spectaculos, aşa cum vezi în filme, da' a fost destul de-al naibii de uimitor. Zgârietura a devenit mai superficială şi a început să se întunece pe la margini, de parcă se străduia să copieze culoarea vopselei. Şi-ntr-un sfârşit, pur şi simplu a dispărut. N-a mai rămas nici o urmă.

– La fel şi cauciucurile, a spus Phil Candleton, preluând ştafeta. Înfigeai o şurubelniţă într-unul şi aerul începea să iasă vâjâind afară, aşa cum era de aşteptat. Numai că apoi vâjâitul se subţia într-un fluierat şi, câteva secunde mai târziu, fluieratul se oprea. Apoi, şurubelniţa cădea pe podea. (Phil şi-a pungit buzele şi a scos un *ffpp*.) Ca atunci când scuipi un sâmbure de pepene.

– E vie? – m-a întrebat Ned. Vocea îi era atât de joasă, că de-abia i-am auzit-o. – Adică, dacă se poate *vindeca* singură...

– Tony spunea mereu că nu e, am zis. Era foarte pornit pe ideea asta. „Nu-i decât un dispozitiv mecanic", spunea el. „Numa' un fel de blestemat de truc magic ieftin pe care nu-l înţelegem." Taică-tău credea exact contrariul şi, către sfârşit, era la fel de pornit cât fusese şi Tony. Dacă ar fi trăit Curtis...

– Ce? Dacă ar fi trăit, ce?

– Nu ştiu, am spus.

Dintr-o dată, m-am simţit insensibil şi prost. Mai aveam o grămadă de povestit, dar brusc nu mai voiam să spun nimic. Nu mă simţeam în stare s-o fac şi inima îmi era grea din această perspectivă, aşa cum ţi se îngreunează de obicei când ai de făcut ceva absolut de trebuinţă, dar greu şi stupid –

rădăcini de scos înainte de lăsatul soarelui, fân de adunat în snopi în hambar înainte de ploaia de după-amiază.

– Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trăit, şi ăsta-i adevărul adevărat, Domnul ştie.

Huddie mi-a venit în ajutor.

– Taică-tău era nebun după maşina aia, Ned. Vreau să zic, nebun de legat. Era acolo lângă ea în fiecare minut liber, îi dădea târcoale, îi făcea fotografii... o atingea. Asta făcea cel mai des. O tot atingea şi atingea, ca pentru a se asigura că-i adevărată.

– Dom' serjent făcea acelaşi lucru, a contribuit şi Arky.

Nu tocmai, mi-am spus, dar nu am rostit cu voce tare. Pentru Curt fusese altfel. În cele din urmă, Buick-ul fusese al lui într-un fel în care nu fusese niciodată al lui Tony. Iar Tony ştiuse asta.

– Cum rămâne cu ofiţerul Rafferty, Sandy? Crezi că Buick-ul...?

– L-a înghiţit, a spus Huddie. A vorbit cu o siguranţă rece. – Asta am crezut atunci şi asta-i ceea ce cred acum. E ceea ce-a crezut şi taică-tău.

– Chiar aşa? – m-a întrebat Ned.

– Păi, da. L-a înghiţit sau l-a dus departe într-un alt loc.

Iarăşi, imaginea unei munci prosteşti m-a năpădit – rânduri întregi de paturi de primenit, rafturi de farfurii de spălat, acri de fân de cosit şi adus acasă.

– Ce-mi spui, a rostit Ned, e că nici unui om de ştiinţă nu i s-a permis niciodată să studieze drăcovenia aia de când ofiţerul Rafferty şi tata au descoperit-o? *Niciodată?* Nici unui fizician, nici unui

chimist? Nimeni n-a făcut o analiză la spectrograf?

– Bibi s-a întors cel puțin o dată, cred, a zis Phil, părând defensiv doar cât un vârf de ac. Singur, însă, fără copiii ăia cu care obișnuia să călătorească. El, cu Tony și taică-tău au dus acolo înăuntru o mașinărie mare... poate că *era* un spectrograf, dar nu știu ce-a arătat. Tu știi, Sandy?

Am scuturat din cap a negare. Nu avea cine altcineva să răspundă la întrebarea asta. Sau la o mulțime de altele. Bibi Roth a murit de cancer în 1998. Curtis Wilcox, care deseori umbla în jurul Buick-ului cu un carnețel Spiral în mână, notând tot felul de lucruri (și uneori făcând schițe), a murit și el. Tony Schoondist, alias bătrânu' dom' sergent, era încă în viață, dar avea acum aproape optzeci de ani și era pierdut în acel confuz purgatoriu crepuscular rezervat oamenilor cu boala Alzheimer. Mi-am amintit că am mers să-l vizitez, împreună cu Arky Arkanian, la azilul unde locuiește. Chiar înainte de Crăciun se întâmpla asta. Arky și cu mine i-am dus un medalion cu Sf. Cristofor, pe care-l cumpărasem din banii strânși de câțiva dintre noi prin chetă. Mi s-a părut că bătrânu' dom' sergent avea una dintre zilele lui bune. A deschis pachetul fără cine știe ce probleme și a părut încântat de medalion. A desfăcut singur chiar și clema, deși a trebuit să-l ajute Arky s-o închidă la loc după ce și l-a petrecut pe după cap. Când în sfârșit operațiunea s-a încheiat, Tony s-a uitat îndeaproape la mine cu sprâncenele unite întruna, ochii lui cețoși reflectând o parodie a vechii sale priviri pătrunzătoare. A fost o clipă în care chiar a părut că e el. Apoi i s-au umplut ochii de lacrimi și iluzia s-a spulberat. „Cine

sunteți voi, băieți?" – întrebase. „Aproape că-mi amintesc de voi." Apoi, la fel de nepăsător ca un tip prezentând vremea: „Sunt în iad, să știți. Ăsta-i iadu'."

– Ned, ascultă, am spus. Întâlnirea aia din The Country Way poate fi redusă doar la un singur lucru. Polițiștii din California au lucrul ăsta scris pe laturile mașinilor de patrulă, poate fiindcă uneori le joacă memoria feste și trebuie să-l noteze undeva. Noi nu trebuie să facem asta. Știi despre ce vorbesc aici?

– Să slujim și să protejăm, a spus Ned.

– Asta e. Tony credea că drăcovenia aia ne-a căzut în brațe aproape ca rezultat al voinței Domnului. Nu spunea direct asta, dar noi o înțelegeam. Iar taică-tău credea același lucru.

Îi spuneam lui Ned Wilcox ce credeam că avea nevoie să audă. Ce nu i-am spus a fost despre lumina din ochii lui Tony și despre cea din ochii tatălui său. Tony putea ține predici despre datoria noastră de a sluji și proteja; ne putea spune cum cei din Detașamentul D sunt cel mai bine echipați să aibă grijă de un *bun* atât de periculos; putea chiar să ne spună cât de târziu vom preda ciudățenia unei echipe de cercetători atent alese, poate una condusă de Bibi Roth. Ne putea debita toate poveștile astea, și chiar o făcea. Nici una nu făcea o para chioară. Tony și Curt voiau Buick-ul fiindcă pur și simplu nu se puteau îndura să-l dea altcuiva. Acela era tortul, și tot restul nu era decât glazura. Roadmasterul era ciudat și exotic, unic, și era *al lor*. Nu se puteau îndura să-l cedeze altora.

– Ned, am întrebat, știi cumva dacă a lăsat vreun

carnețel tatăl tău? Marca Spiral trebuie să fi fost, de genul celor pe care le duc copiii la școală.

La aceste cuvinte, buzele lui Ned au tresărit. Și-a lăsat capul în pământ și a vorbit către un loc aflat undeva între genunchii săi.

– Mda, carnețele de tot felu', de fapt. Mama a spus că probabil erau jurnale. Oricum, în testament a cerut ca mama să-i ardă toate hârtiile, și asta a și făcut.

– Cred că are sens ce spui, a zis Huddie. Se potrivește, cel puțin, cu ceea ce știu eu despre Curt și bătrânu' dom' sergent.

Ned a ridicat ochii spre el.

Huddie s-a explicat:

– Tipii ăștia doi n-aveau încredere în oamenii de știință. Știi cum le spunea Tony? Avioanele morții de împrăștiat pesticide. Spunea că marea lor misiune în viață era să împrăștie otravă pretutindeni, spunându-le oamenilor să continue să mănânce tot ce vor, că era fapt dovedit științific și că nu le va face rău – că-i va elibera. (A făcut o pauză.) Mai era o problemă.

– Ce problemă? – a întrebat Ned.

– Discreția, a spus Huddie. Polițiștii pot păstra secretele, dar Curt și Tony credeau că oamenii de știință nu pot. „Uite cât de repede au împrăștiat bomba atomică peste tot în lume", l-am auzit odată pe Tony spunând. „I-am pârlit pe Rosenbergi pentru ea, da' oricine cu juma' de creier știe că rușii oricum ar fi avut bomba în doi ani. De ce? Fiindcă oamenilor de știință le place să stea la palavre. S-ar putea să nu fie echivalentul unei bombe atomice chestia aia pe care-o avem noi în Magazia B, dar la

fel de bine s-ar putea să fie. Un lucru-i sigur, nu-i bomba atomică a *nimănui* atâta timp cât stă acolo sub o bucată de pânză."

Eu credeam că asta-i numai o parte din adevăr. M-am întrebat din când în când dacă Tony şi tatăl lui Ned într-adevăr aveau nevoie vreodată să vorbească despre ea – vreau să zic că în unele seri târzii din timpul săptămânii, când timpul curgea cel mai lent la cazarmă, când unii moţăiau la etaj, iar alţii se uitau la un film la aparatul video şi mâncau floricele de porumb făcute la cuptorul cu microunde, numai ei doi se aflau la parter, departe de toate astea, stând în biroul lui Tony cu uşa închisă. Nu vorbesc de poate sau cam sau într-un fel. Mă întreb dacă-şi spuneau sau nu vreodată adevărul pe faţă: *Niciunde nu-i un lucru ca ăsta, iar noi suntem cei care-l au.* Nu cred. Fiindcă tot ce trebuiau să facă, de fapt, era să se uite unul în ochii celuilalt. Să vadă aceeaşi înflăcărare – dorinţa de-a o atinge şi de a o cunoaşte în toate amănuntele. La dracu', şi numai de-a se plimba în jurul ei. Era un lucru secret, un mister, un miracol. Dar nu ştiam dacă putea accepta băiatul un asemenea lucru. Ştiam că nu-i era doar dor de taică-său; era furios pe el că murise. În starea asta, era posibil să vadă ce făceau ei ca fiind furt, şi nici ăsta nu era adevărul. Cel puţin, nu tot adevărul.

– Pe atunci ştiam deja de cutremurele de lumină, am spus. Tony le numea „evenimente disparate". Credea că Buick-ul se descotoroseşte de ceva, eliminându-l sub formă de electricitate statică. Lăsând la o parte problema discreţiei şi a îngrijirii, către sfârşitul anilor '70 oamenii din Pennsylvania –

nu doar noi, ci toată lumea – aveau un motiv mare şi tare de a nu se încrede în oamenii de ştiinţă şi în electronişti.

– Three-Mile, a spus Ned.

– Da. Plus că maşina aia face mai mult decât doar să se vindece singură şi să ţină praful la depărtare. Face mult mai multe.

M-am oprit. Mi se părea prea greu, prea mult.

– Haide, zi-i, a spus Arky. Părea aproape furios, un şef de formaţie muzicală călcat pe bătături, aflat la capătul carierei. – I-ai zis toate ăştia ce nici pă dracu' nu-nsamnă, zi-i amu' şi restu'. (S-a uitat la Huddi, apoi la Shirley.) Chiar şi din 1988. Mda, chiar şi partea aia. (A făcut o pauză, a suspinat, s-a uitat la Magazia B.) Prea târzâu să te-opreşti amu', dom' serjent.

M-am ridicat în picioare şi am pornit să traversez parcarea. În urma mea, l-am auzit pe Phil spunând:

– Nu, ă-ă. Lasă-l să meargă, băiete, o să sentoarcă.

Ăsta-i unul dintre avantajele faptului că stai în scaunul ăl mare; oamenii pot spune asta şi aproape tot timpul să aibă dreptate. Cu excepţia atacurilor cerebrale, atacurilor de cord şi a şoferilor beţi, cred. Cu excepţia voinţei a ceea ce noi, muritorii, credem că e Dumnezeu. Oamenii care stau în scaunul cel mare – care au muncit să ajungă acolo şi muncesc să rămână pe el – nu spun niciodată „O, futu-i, plec la pescuit". Nu. Noi, oamenii din scaunele mari, continuăm să facem paturile, să spălăm vasele şi să strângem fânul în căpiţe, încercând să le facem cât mai bine. *A, omule, ce ne-am face fără*

tine? – spun oamenii. Răspunsul e că majoritatea dintre ei ar continua să facă tot ceea ce le place, la fel ca-ntotdeauna. Să plece în iad în aceeaşi nemuritoare corfiţă.

Am stat în faţa uşii rulante a Magaziei B, uitându-mă la termometru printr-una dintre ferestre. Scăzuse la cincizeci şi doi. Tot nu era rău încă – nu era *înspăimântător*, în orice caz –, dar era suficient de rece să mai ofere o zvâcnire sau două înainte să se liniştească de tot pentru seara aceea. Nu avea rost, atunci, s-o acoperim iarăşi cu prelata; era foarte posibil să trebuiască s-o facem din nou mai târziu.

Se destinde: aceasta era ideea acceptată unanim cu privire la Roadmaster, Evanghelia după Schoondist şi Wilcox. Încetineşte ca un ceas cu arcul netras, gâfâie ca o mocăniţă obosită, bipăie ca un detector de fum care nu-şi mai poate da seama ce înseamnă încins. Alegeţi-vă metafora care vă place. Şi poate că aşa era. Dar, iarăşi, poate că nu. Nu ştiam nimic despre ea, nu cu adevărat. Să ne spunem că ştim era doar o strategie pe care o foloseam fiindcă ne ajuta să locuim vizavi de ea fără prea multe vise rele.

Am mers înapoi la bancă, mi-am aprins încă o ţigară şi m-am aşezat între Shirley şi Ned. Am spus:

– Vrei să auzi despre prima dată când am văzut ce-am văzut în seara asta?

Înflăcărarea pe care i-am citit-o pe faţă a făcut să-mi fie puţin mai uşor să continuu.

ATUNCI

Sandy era acolo când a început, singurul care a fost. În anii de mai târziu va spune – pe jumătate glumind – că a fost singura lui pretenție la celebritate. Ceilalți au sosit imediat la locul faptei, însă chiar de la început a fost prezent doar Sander Freemont Dearborn, care stătea lângă pompa de benzină cu gura căscată și ochii îngustați, convins că în numai câteva secunde toți colegii lui, ca să nu mai vorbim de fermierii amish și cei câțiva neamish din zonă, nu vor fi altceva decât praf radioactiv purtat de vânt.

S-a întâmplat la două săptămâni după ce Detașamentul D a intrat în posesia Buick-ului, în jur de întâi august în anul 1979. Pe atunci, interesul ziariștilor pentru dispariția lui Ennis Rafferty se cam risipea. Majoritatea poveștilor despre ofițerul de poliție statală dispărut apăruseră în ziarul districtului Statler *American*, însă *Pittsburgh Post-Gazette* a publicat un articol de fond pe prima pagină a ediției sale de duminică, la sfârșitul lunii iulie. **SORA POLIȚISTULUI DISPĂRUT RĂMÂNE CU MULTE SEMNE DE ÎNTREBARE**, spunea

titlul, şi dedesubt: **EDITH HYAMS CERE O ANCHETĂ AMĂNUNŢITĂ.**

În general, povestea a ieşit exact aşa cum sperase Tony Schoondist să iasă. Edith credea că oamenii din Detaşamentul D ştiau mai multe despre dispariţia fratelui ei decât spuneau; a fost citată cu asta în ambele ziare. Ce a rămas printre rânduri a fost că sărmana femeie îşi pierduse pe jumătate minţile de durere (ca să nu mai pomenim de furie) şi că voia să dea vina pe cineva pentru ceea ce era posibil să se fi întâmplat numai din vina ei. Nici unul dintre ofiţeri n-a spus nimic despre limba ei ascuţită şi aproape constanta căutare de vinovaţi, dar Ennis şi Edith aveau vecini care nu erau la fel de discreţi. Reporterii ambelor ziare au pomenit şi că, acuzaţi sau nu, colegii de Detaşament ai lui Ennis îşi continuau planul de a-i oferi femeii un modest ajutor financiar.

Fotografia alb-negru începţoşată a lui Edith din *Post-Gazette* nu-i ajuta ei cu nimic; o făcea să semene cu Lizzie Borden cu vreo cincisprezece minute înainte să pună mâna pe secure.

Primul cutremur de lumină s-a petrecut în amurg. Sandy venise din patrulare pe la şase în seara aceea pentru a avea o discuţie scurtă cu Mike Sanders, avocatul districtual. Îi aştepta peste scurtă vreme un proces urât de fugă de la locul accidentului, Sandy fiind martorul principal al acuzării, victimă fiind un copil rămas cvadriplegic în urma accidentului. Mike voia să fie foarte sigur că responsabilul domn Afacerist trăgător de cocaină pe nas va fi trimis la închisoare. Ţelul lui era o pedeapsă de cinci

ani, dar nu ieşeau din discuţie nici zece. Tony Schoondist a fost de faţă la întrevederea lor, care a luat loc într-un colţ al camerei de recreere de la etaj, apoi s-a dus la parter în biroul său, cât Mike şi Sandy încheiau. Când întâlnirea a luat sfârşit, Sandy s-a hotărât să umple rezervorul maşinii de patrulă înainte să mai plece pe drumuri pentru încă vreo trei ore.

Când a trecut pe lângă dispecerat, în drum spre uşa din spate, l-a auzit pe Matt Babicki spunând pe o voce joasă, de genul „vorbesc şi eu singur":

– O, blestemăţia naibii.

Aceste cuvinte au fost urmate de sunetul unei lovituri de palmă.

– De ce nu mergi *ca lumea?*

Sandy s-a uitat pe furiş după colţ şi l-a întrebat pe Matt dacă e la perioada aceea delicată a lunii.

Matt nu s-a arătat amuzat.

– Ascultă aici, a spus el şi-a ridicat volumul staţiei radio. Butonul, a observat Sandy, era deja întors complet până la +.

Brian Cole a confirmat recepţie de la Patrula 7, Herb Avery de la a 5-a, care se afla pe Sawmill Road, George Stankowski de Dumnezeu ştie unde. Aceasta era aproape complet pierdută într-o răbufnire vălurită de pârâituri.

– Dacă se-nrăutăţeşte, nu ştiu cum o să mai pot ţine legătura cu băieţii, darămite să le mai dau vreo informaţie, s-a plâns Matt.

A plesnit iarăşi aparatul radio, ca pentru a-şi sublinia cuvintele.

– Şi dacă sună cineva cu vreo reclamaţie? Se pregăteşte de-o furtună cu fulgere, Sandy?

– Cerul era curat ca-n palmă când am venit eu, am spus, apoi m-am uitat pe fereastră. Şi-acum e curat ca-n palmă... după cum ai vedea şi singur dacă ţi-ai putea roti puţin capul. Eu aşa m-am născut, vezi?

Sandy şi-a rotit capul dintr-o parte în alta.

– Foarte comic. N-ai cumva de arestat vreun om nevinovat sau ceva?

– Asta-i bună, Matt. E-o revanşă foarte elastică.

Continuându-şi drumul, Sandy a auzit pe cineva de la etaj spunând că vrea să ştie dacă nu căzuse cumva nenorocita aia de antenă TV, fiindcă imaginea se dusese dintr-o dată dracului în timpul reluării unui episod destul de bun din *Star Trek*, cel despre Tribbles.

Sandy a ieşit afară. Era o seară caldă, ceţoasă, tunetul bubuind în depărtare, dar fără vreo pală de vânt şi cu un cer curat deasupra. Lumina începea să se refugieze înspre vest şi fuioarele de ceaţă se ridicau din iarbă; ajunsese la o înălţime de poate cinci picioare.

S-a urcat în maşina sa de patrulă (D-14 în schimbul acela, cea cu o tetieră stricată), a condus-o până la pompa de benzină Amoco, a coborât, a deşurubat capacul duzei pentru benzină de sub numărul de înmatriculare, apoi s-a oprit. Devenise dintr-o dată conştient de cât era de linişte – nici un greiere nu ţârâia în iarbă, nici o pasăre nu cânta primprejur. Singurul sunet era un murmur încet şi egal, asemănător cu sunetul pe care-l auzi când stai sub liniile de înaltă tensiune sau lângă o substaţie de furnizare a curentului electric.

Sandy a dat să se întoarcă şi, făcând asta, întreaga

lume s-a făcut alb-purpurie. Primul lui gând a fost că, în pofida cerului curat de deasupra, fusese lovit de fulger. Apoi a văzut Magazia B aprinzându-se precum...

Dar nu avea cum să termine comparația. Nimic nu *semăna* cu ea, nimic din propria lui experiență.

Dacă s-ar fi uitat direct la acele prime scânteieri, credea că ar fi fost orbit – poate temporar, poate pentru totdeauna. Spre norocul lui, ușa rulantă din față a magaziei nu se afla cu fața către pompa de benzină. Și totuși, sclipirea a fost suficient de puternică să-i orbească privirea și să lumineze acel crepuscul de vară ca-n toiul zilei. Și a făcut Magazia B, o structură din lemn suficient de rezistentă, să pară la fel de amorfă ca un cort făcut din voal. Lumina răzbătea prin fiecare crăpătură și gaură de cui rămasă liberă; răzbătea afară pe sub streașină printr-o fantă îngustă care e posibil să fi fost roasă de o veveriță; se revărsa la nivelul solului, unde căzuse o scândură, într-o rază mare și sclipitoare. Pe acoperiș se afla o gaură de aerisire și lumina a țâșnit prin aceasta către cer în serii neregulate, asemenea unor semnale cu fum, doar că acum făcute cu o lumină violetă pură. Străfulgerările ieșite prin rândurile de geamuri de pe ușile rulante, din față și din spate, au transformat ceața de la nivelul solului într-un înfiorător vapor electric.

Sandy era calm. Uluit, dar calm. Și-a spus: *Acuma-i acum, explodează blestemăția aia, ne-am dus cu toții pe copcă.* Ideea de-a fugi sau de-a sări în mașina de patrulă nici nu i-a trecut prin minte. Unde să fugă? Unde să meargă cu mașina? Era o glumă.

Ce voia era o nebunie: să se apropie. Îl *atrăgea*. Nu îl înspăimânta, aşa cum îl înspăimântase pe Domnul D; se simţea fascinat, dar nu înfricoşat. O nebunie sau nu, voia să se apropie. Aproape c-o auzea cum îl *cheamă* să se apropie.

Simţindu-se ca într-un vis (i-a trecut prin gând că era foarte posibil să viseze), s-a dus înapoi de partea şoferului a patrulei D-14, s-a aplecat înăuntru prin geamul deschis şi şi-a apucat ochelarii de soare de pe bord. Şi i-a pus pe nas şi a pornit către magazie. Era puţin mai bine cu ochelarii, dar nu cu mult. Umbla cu mâna ridicată înainte şi cu ochii îngustaţi sub forma unor tăieturi severe. Lumea bubuia în jurul lui de-o lumină tăcută şi pulsa de un foc purpuriu. Sandy îşi vedea umbra sărindu-i de la picioare, dispărând, apoi sărind din nou. Vedea lumina ieşind spasmodic prin gemurile uşii rulante şi sclipind în spatele cazărmii.

Îi vedea pe ofiţeri începând să iasă afară în goană, dându-l la o parte pe Matt Babicki de la dispecerat, care fusese cel mai aproape şi care ieşise afară primul. Văzuţi în străfulgerările de lumină venind din magazie, toţi se mişcau sacadat, precum actorii într-un film mut. Cei care aveau ochelari de soare în buzunare s-au grăbit să şi-i pună pe nas. Câţiva dintre cei care n-aveau s-au întors şi s-au împleticit înapoi să şi-i ia. Un ofiţer şi-a scos chiar şi pistolul din toc, s-a uitat în jos la el ca pentru a spune *Ce dracu' vreau să fac cu ăsta?* şi l-a vârât la loc. Doi dintre ofiţerii fără ochelari au orbecăit, totuşi, vitejeşte către magazie, ţinându-şi capul în pământ şi mâinile întinse înainte asemenea mâinilor unor somnambuli, atraşi cum fusese şi Sandy

către sclipirile acelea pâlpâite şi către murmurul jos şi înnebunitor. Ca şi gâzele către o lampă anti-insecte.

Apoi a fugit printre ei Tony Schoondist, lovindu-i cu palmele, împingându-i cu coatele, spunându-le să plece dracului înapoi, să se întoarcă la cazarmă şi că ăsta era un ordin. Încerca şi el să-şi pună ochelarii pe nas şi nu reuşea să-şi nimerească faţa. I-a pus la locul lor pe nas doar după ce şi-a vârât un braţ al lor în gură şi celălalt în sprânceana stângă.

Sandy n-a văzut şi n-a auzit nimic din toate astea. Ce auzea el era murmurul. Ce vedea el erau străfulgerările de lumină, care transformau ceaţa de la nivelul solului în dragoni electrici. Ce vedea era columna de lumină purpurie pâlpâitoare care se ridica din gaura conică de aerisire din acoperiş, înjunghiind către cer aerul tot mai întunecat.

Tony l-a apucat, l-a scuturat. Înăuntrul magaziei s-a mai declanşat o ghiulea tăcută de lumină, transformând lentilele ochelarilor de soare ai lui Tony în două mingi mici de foc albastre. Striga, deşi nu era nevoie; Sandy îl auzea perfect. Era murmurul acela, şi *cineva* care şoptea *Dumnezeule mare atotputernic*, şi atâta tot.

– Sandy! Erai aici când a început asta?

– Da!

S-a trezit că, fără să vrea, strigă răspunsul. Cumva, situaţia cerea ca ei să strige. Lumina fâlfâia şi strălucea orbitor – un fulger mut. De fiecare dată când se întrerupea, clădirea cazărmii părea să sară înainte de parcă ar fi fost vie, umbrele ofiţerilor crescând în sus pe peretele ei de scânduri.

– Ce a pornit-o? Ce a declanşat-o?

– Nu ştiu!

– Treci înăuntru! Sună-l pe Curtis! Spune-i ce se petrece! Spune-i să-şi mişte curu-ncoace *acum*!

Sandy a rezistat tentației de a-i spune sergentului-şef că vrea să stea şi să vadă ce se mai întâmplă. Într-un fel foarte elementar, ideea era de-a dreptul prostească: nu puteai vedea de fapt nimic. Era prea multă lumină. Chiar şi cu ochelari de soare la ochi, tot era prea multă lumină. Pe lângă asta, recunoştea un ordin atunci când îl auzea.

A mers înăuntru, s-a împiedicat de scări (era imposibil de măsurat adâncimea sau distanța în acele fulgerări strălucitoare şi pâlpâitoare) şi şi-a croit împleticit drum către dispecerat, fluturând înainte din brațe. Văzut prin ochii lui înecați în lacrimi, orbiți, interiorul cazărmii nu era altceva decât o suprapunere de umbre. Singura realitate vizuală pentru el în acel moment erau puternicele fulgere purpurii care-i pluteau înaintea ochilor.

Radioul lui Matt Babicki arunca o bolboroseală nesfârşită de pârâituri şi câteva voci care ieşeau dintre ele asemenea picioarelor sau degetelor unor oameni îngropați în pământ. Sandy a ridicat receptorul telefonului obişnuit de lângă cel atribuit special apelurilor de 911, spunându-şi că nici acesta nu va funcționa – era sigur că nu va funcționa –, dar nu avea nimic. A format numărul lui Curtis, citindu-l de pe lista lipită pe afişier. Până şi telefonul părea că tresaltă de teamă de fiecare dată când încăperea era luminată de unul dintre fulgerele acelea alb-purpurii.

I-a răspuns Michelle şi i-a spus că soțul ei e în

spatele casei, unde tunde iarba înainte să se întunece. Nu voia să-l cheme înăuntru, asta i se citea limpede în glas. Dar, când a rugat-o Sandy a doua oară, a spus:

– Bine, doar un minut; chiar nu-l lăsați, băieți, nici o clipă să se odihnească?

Așteptarea i s-a părut interminabilă lui Sandy. Ciudățenia din Magazia B continua să fulgere ca în mijlocul unei apocalipse incredibile de neon, iar încăperea părea să vălurească într-o perspectivă ușor diferită de fiecare dată când se întâmpla asta. Lui Sandy i se părea aproape imposibil să creadă că un lucru care generează o asemenea sclipire poate fi altfel decât distructiv, și totuși el era în viață și respira în voie. Și-a atins obrajii cu mâna în care nu ținea receptorul, căutând arsuri sau umflături. Nu avea nimic.

Pentru moment, cel puțin, și-a spus. Continua să aștepte ca polițiștii de afară să înceapă să strige atunci când ciudățenia din garajul cel vechi avea să explodeze sau să se topească sau să elibereze cine știe ce – ceva inimaginabil cu ochi arzând electric. Astfel de idei se aflau la un milion de mile distanță de ruta obișnuită a gândurilor unui polițist, dar Sandy Dearborn nu se simțise niciodată mai puțin polițist și mai mult băiețel speriat ca acum. Într-un sfârșit, Curt a ridicat receptorul, sunând deopotrivă curios și cu răsuflarea tăiată.

– Trebuie să vii chiar acum, i-a spus Sandy. Așa zice dom' sergent.

Curt a știut imediat despre ce e vorba.

– Ce face, Sandy?

– Aruncă focuri de artificii. Flăcări și scântei.

Nici măcar nu te poți uita la Magazia B.

– A luat foc clădirea?

– Nu cred, da' n-ai cum să-ți dai sigur seama. Nu poți vedea înăuntru. E prea multă lumină. Vino încoace.

Recepția de partea lui Curt s-a întrerupt fără să se mai audă vreun alt cuvânt și Sandy s-a dus înapoi afară. Dacă vor fi expuși radiațiilor atomice, s-a hotărât el, voia să fie alături de prietenii lui când se va întâmpla.

Zece minute mai târziu, Curt a venit în trombă pe drumul de acces marcat DOAR PENTRU OFIȚERI la volanul mașinii sale Bel Air frumos refăcută, cea pe care o va moșteni fiul său douăzeci și doi de ani mai târziu. Când a dat colțul, conducea tot cu viteză, iar Sandy a trăit un moment oribil când și-a spus că prietenul său va da cu bara de protecție peste vreo cinci indivizi. Dar Curt a apăsat repede frâna (încă avea reflexele unui puști) și-a făcut Chevy-ul să se oprească la mustață.

A coborât din mașină, amintindu-și să oprească motorul, dar nu și farurile, împiedicându-se în propriile sale picioare nerăbdătoare și aproape lungindu-se pe macadam. Și-a recăpătat echilibrul și-a luat-o la fugă spre magazie. Sandy a avut timp să observe ce-i atârna într-o mână: o pereche de ochelari pentru sudură prinși cu o panglică elastică. Sandy văzuse la viața lui oameni surescitați – sigur, o grămadă, aproape fiecare tip pe care-l opreai pentru depășirea vitezei legale era surescitat într-un fel sau altul –, dar nu văzuse niciodată pe cineva care să ardă de nerăbdare așa cum ardea Curt

atunci. Ochii păreau să-i iasă din orbite, iar părul lăsa impresia că-i stă măciucă... deşi asta era posibil să fie doar o iluzie provocată de viteza cu care fugea.

Tony a întins mâna şi l-a apucat din mers, aproape făcându-l să cadă iarăşi. Sandy a văzut mâna liberă a lui Curt strângându-se în pumn şi dând să se ridice în aer. Apoi s-a relaxat. Sandy nu ştia cât de aproape fusese tânărul să-şi lovească sergentul şi nici nu voia să ştie. Ce conta era că-l recunoscuse pe Tony (şi autoritatea pe care o avea Tony asupra lui) şi că-şi păstrase cumpătul.

Tony a întins mâna după ochelarii de protecţie.

Curt a scuturat din cap.

Tony i-a spus ceva.

Curt i-a răspuns, scuturând vehement din cap.

În străfulgerările încă puternice, Sandy l-a văzut pe Tony Schoondist întreţinând propria sa luptă de scurtă durată, voind să-i ordone pur şi simplu lui Curt să-i dea ochelarii de protecţie. În schimb, s-a rotit pe călcâie şi s-a uitat la ofiţerii adunaţi afară. În graba şi surescitarea lui, sergentul-şef le dăduse ceea ce puteau fi considerate drept două ordine: să se întoarcă şi să meargă înapoi în cazarmă. Majoritatea aleseseră să se supună celui dintâi şi să-l ignore pe al doilea. Tony a inspirat o dată profund, a expirat, apoi i-a vorbit lui Dicky-Duck Eliot, care l-a ascultat, a încuviinţat din cap şi s-a dus înapoi în cazarmă.

Ceilalţi l-au urmărit pe Curt cum fuge către Magazia B, aruncându-şi şapca de base-ball pe jos şi punându-şi ochelarii de protecţie la ochi. Oricât de mult i-ar fi plăcut şi l-ar fi respectat Sandy pe cel

mai nou membru al Detaşamentului D, nu reuşea să vadă nimic eroic în aventura asta, nici chiar în timp ce se afla în desfăşurare. Eroismul e actul de-a merge înainte în pofida fricii. Curt Wilcox n-a simţit nici un pic de frică în acea seară, nici cea mai slabă crispare de frică. Era pur şi simplu furat de surescitare şi de-o curiozitate atât de profundă, încât era un viciu. Cu mult mai târziu, Sandy va ajunge la concluzia că bătrânu' dom' sergent l-a lăsat pe Curtis să meargă, fiindcă a văzut că n-are şanse să-l ţină locului.

Curt s-a oprit la zece picioare în faţa uşii rulante, ridicând mâinile să-şi apere ochii atunci când o fulgerare deosebit de luminoasă a izbucnit dinăuntrul magaziei. Sandy a văzut lumina străbătând prin degetele lui Curt în dâre alb-purpurii. În acelaşi timp, umbra lui Curt a apărut pe ceaţă asemenea siluetei unui gigant. Apoi, lumina a pierit şi, printr-o pată de strălucire reziduală, Sandy l-a văzut pe Curt înaintând din nou. A ajuns la uşă şi s-a uitat înăuntru. A rămas în poziţia aceea până la următoarea străfulgerare. S-a dat, atunci, înapoi, dar a revenit într-o clipă la geam.

Între timp, Dicky-Duck Eliot s-a întors cu misiunea îndeplinită, indiferent care ar fi fost aceasta. Când a trecut pe lângă el, Sandy a văzut ce ţinea în mână. Dom' sergent insista ca toate maşinile Detaşamentului D să fi dotate cu aparate de fotografiat Polaroid, iar Dicky-Duck se dusese să-i aducă un astfel de aparat. I l-a înmânat lui Tony, crispându-se involuntar când magazia s-a aprins cuprinsă de-o nouă salvă tăcută de lumină.

Tony a luat aparatul şi a alergat spre Curtis, care

încă se străduia să se uite înăuntrul magaziei şi dându-se înapoi la fiecare nouă străfulgerare (sau la fiecare serie de străfulgerări). Se părea că nici măcar ochelarii pentru sudură nu ofereau o protecţie suficientă în faţa a ceea ce se întâmpla acolo înăuntru.

Ceva i-a atins mâna lui Sandy şi aproape că a strigat înainte să se uite în jos şi să vadă câinele cazărmii. Era posibil ca Domnul Dillon să fi dormit netulburat până atunci, sforăind pe linoleumul dintre chiuvetă şi sobă, locul lui preferat. Acum ieşise să vadă ce provoca atâta agitaţie. Văzând sclipirea din ochii lui, urechile ciulite şi capul pe care-l ţinea ridicat, lui Sandy îi era limpede că Domnul D ştia că se petrecea *ceva*, însă nu era nici urmă din teroarea pe care o simţise înainte. Luminile pulsatile nu păreau să-l deranjeze câtuşi de puţin.

Curtis a încercat să apuce Polaroid-ul, dar Tony n-a vrut să-i dea drumul. Stăteau acolo, în faţa uşii de la Magazia B, transformaţi în siluete clipitoare de către fiecare nouă fulgerare venind din magazie. Se certau? Sandy credea că nu. Nu tocmai, oricum. I se părea că poartă genul de discuţie aprinsă pe care ar purta-o oricare doi oameni de ştiinţă în timpul observării unui fenomen nou. *Sau poate că nu-i deloc un fenomen*, şi-a spus Sandy. *Poate că-i un experiment, iar noi suntem cobaii.*

În vreme ce el şi toţi ceilalţi se uitau la cei doi bărbaţi din faţa magaziei, unul purtând o pereche supradimensionată de ochelari de protecţie şi celălalt ţinând în mână un aparat de fotografiat Polaroid, amândoi conturaţi asemenea unor siluete de pe-un ring de dans luminat cu raze stroboscopice,

Sandy a început să măsoare lungimea intervalelor de întuneric. Când începuseră, scăpărările de lumină semănau cu niște fulgere în lanț, acum însă făceau pauze semnificative. Sandy a numărat șase secunde între... zece secunde... șapte... paisprezece... douăzeci.

Lângă el, Buck Flanders a spus:

– Cred că se termină.

Domnul D a lătrat și-a dat s-o ia din loc. Sandy l-a apucat de zgardă și l-a oprit. Poate că nu voia să meargă decât la Curt și Tony, dar poate că, totuși, voia să meargă la ciudățenia din magazie. Poate că-l chema din nou. Lui Sandy nu-i păsa care era varianta corectă; îi plăcea să-l vadă pe Domnul Dillon chiar acolo unde era atunci.

Tony și Curt s-au dus pe lateralul clădirii la ușa cu clanță. Erau angajați într-o altă discuție încinsă. Într-un sfârșit, Tony a înclinat din cap a aprobare – cu reținere, i s-a părut lui Sandy – și i-a dat lui Curt aparatul de fotografiat. Acesta a deschis ușa și, făcând asta, ciudățenia a mai fulgerat o dată, îngropându-l într-un val de lumină orbitoare. Sandy a fost aproape convins că va dispărea când lumina va pieri, dezintegrat sau poate teleportat într-o galaxie de departe, tare departe, unde-și va petrece restul vieții lubrifiind avioane de luptă cu aripi în formă de X sau poate lustruind fundul negru și lucios al lui Darth Vader.

A mai avut timp doar să-l observe pe Curt stând tot acolo, cu o mână ridicată să-și apere ochii slab protejați de ochelarii de sudură. La dreapta și puțin în spatele lui, Tony Schoondist a fost surprins de strălucire chiar în timp ce încerca să se întoarcă din

calea ei, cu brațele ridicate să-și apere fața. Ochelarii de soare pur și simplu nu-i erau de nici un ajutor; Sandy purta și el o pereche și știa bine asta. Când a putut vedea din nou, Curt intrase deja în magazie.

În clipa aceea, întreaga atenție a lui Sandy s-a mutat asupra Domnului Dillon, care se opintea să înainteze în pofida mâinii lui Sandy care-l ținea de zgardă. Calmul de dinainte al câinelui dispăruse. Mârâia și scâncea, își ținea urechile lipite de cap, botul îi era încrețit, scoțând la iveală sclipirea albă a dinților.

– Ajutați-mă, dați-mi o mână de ajutor aici! – a strigat Sandy.

Buck Flanders și Phil Candleton l-au prins și ei pe Domnul D de zgardă, dar la început nu s-a simțit nici o diferență. Câinele a continuat să pedaleze, tușind și picurându-i balele pe jos, cu ochii ațintiți asupra ușii laterale. În mod normal, era cel mai dulce cățel din lume, dar în momentul acela Sandy își dorea să aibă la îndemână o lesă și o botniță. Dacă se întorcea să-i muște, era posibil ca unul dintre ei să se trezească la o mână cu unul sau două degete mai puțin.

– Închide ușa! – a urlat Sandy la sergent. Dacă nu-l vreți pe D acolo cu voi, *închide blestemata aia de ușă!*

Tony a părut uluit, apoi a observat care era problema și a închis ușa. Aproape cât ai zice pește, Domnul Dillon s-a relaxat. Mârâitul s-a oprit, apoi și scâncitul. A scos două lătrături anemice, de parcă nu și-ar fi putut aminti ce-l sâcâise. Sandy s-a întrebat dacă nu murmurul era oare de vină, care se

auzea cu mult mai tare cu ușa deschisă, ori vreun miros anume. Credea că cel din urmă, dar nu avea cum să fie sigur. Buick-ul nu se măsura în ceea ce știai despre el, ci în ceea ce nu știai.

Tony a văzut doi indivizi înaintând și le-a spus să rămână pe loc. Să-i audă atât de limpede vocea vorbind normal avea un efect calmant, însă tot i se părea nelalocul ei. Sandy nu se putea abține să nu simtă că ar fi trebuit să se audă pe fundal strigăte de luptă și țipete, explozii ca-n filme, poate chiar huruituri venind dinspre însuși pământul revoltat.

Tony s-a întors înapoi spre geamurile din ușa rulantă și s-a uitat înăuntru.

– Ce face, dom' sergent? – a întrebat Matt Babicki. E-n regulă?

– E bine, a spus Tony. Se plimbă-n juru' mașinii și face poze. Tu ce cauți aici afară, Matt? Treci la dispecerat, pentru numele lui Christos.

– Radiou-i FUBAR[1], șefu. Bruiaje.

– Păi, poate că-și revine. Fiindcă și *asta*-și revine.

Lui Sandy i s-a părut că încearcă să vorbească normal – așa cum trebuie să vorbească un sergent –, dar surescitarea încă-i pulsa în voce. Și, când Matt s-a întors să plece, Tony a adăugat:

– Nu spune nimic despre asta prin stație, m-auzi? Nu în clar, oricum. Nici acum, nici niciodată. Dacă trebuie să vorbești despre Buick, îi spui... Cod D. Mă-nțelegi?

[1]FUBAR, în original – acronim pentru „Fucked Up Beyond Any Recognition" [distrus dincolo de orice putere de recunoaștere], despre dispozitive electrice și mecanice – n. tr.

– Da, să trăiți, a spus Matt și a urcat scările din spatele clădirii cu umerii lăsați, de parcă fusese pălmuit.

– Sandy! – a strigat Tony. Ce-i cu câinele?

– Câinele-i bine. Acum. Ce-i cu mașina?

– Și mașina pare că-i bine. Nu arde nimic și nu-s urme c-ar fi explodat ceva. Termometrul spune cincizeci și patru de grade. Dacă-i să fie ceva, atunci e frig acolo-năuntru.

– Dacă mașina n-are nimic, de ce-i face poze? – a întrebat Buck.

– Y e-o literă strâmbă pe care n-ai cum să o îndrepți, a răspuns sergentul Schoondist, de parcă asta explica totul. Își ținea un ochi la Curtis, care tot dădea ture mașinii așa cum se-nvârte un fotograf de modă în jurul manechinului, apăsând butonul aparatului, îndesând la brâul vechilor pantaloni scurți kaki pe care-i purta fiecare fotografie îndată ce ieșea prin fanta aparatului. În acest timp, Tony le-a permis celorlalți prezenți să se apropie în grupuri de patru și să arunce o privire. Când i-a venit rândul lui Sandy, a fost uimit de cum se aprindeau verzi gleznele lui Curt atunci când Buick-ul reflecta lumina blițului. *Radiații!* – și-a spus. *Iisuse Christoase, are arsuri de la expunerea la radiații!* Apoi și-a amintit ce făcea Curt mai devreme și a trebuit să râdă. Michelle nu voise să-l cheme la telefon fiindcă tundea iarba.

Și chiar asta avea pe glezne – pete de la iarbă.

– Ieși de-acolo, a bolborosit Phil din stânga lui Sandy. Încă ținea câinele de zgardă, deși Domnul D părea acum destul de docil. – Haide afară, nu-ți forța norocul.

Curt a început să meargă cu spatele către uşă, de parcă l-ar fi auzit pe Phil – sau pe toţi ceilalţi – gândind acelaşi lucru. Cel mai probabil, rămăsese fără film.

De-ndată ce a ieşit pe uşă, Tony i-a pus un braţ pe după umeri şi l-a tras de-o parte. Cât au stat şi-au discutat, a mai venit un ultim spasm de lumină purpurie. N-a fost mai mult decât o tresărire slabă. Sandy s-a uitat la ceasul de la mână. Era nouă şi zece minute. Întregul eveniment durase mai puţin de o oră.

Tony şi Curt se uitau la fotografii cu o intensitate pe care Sandy nu o putea înţelege. Asta, desigur, dacă Tony spusese adevărul atunci când le spusese că Buick-ul şi celelalte lucruri din magazie erau neschimbate. Iar lui Sandy toate i se păreau într-adevăr neschimbate.

Într-un sfârşit, Tony a aplecat din cap, de parcă stabilise ceva, şi a mers înapoi spre ceilalţi ofiţeri. Curt, între timp, s-a dus la uşa rulantă pentru a trage o ultimă ocheadă. Acum avea ochelarii de sudor ridicaţi pe frunte. Tony le-a ordonat tuturor să intre în cazarmă, mai puţin lui George Stankowski şi Herb Avery. Herb se întorsese de pe teren cât spectacolul de lumini se afla încă în desfăşurare, probabil ca să-şi golească intestinele. Herb era în stare să se abată cinci mile din drum numai ca să-şi golească intestinele; era celebru pentru lucrul ăsta, şi accepta cu stoicism toate ironiile. Spunea că poţi lua tot soiul de boli de la colacele unor toalete străine şi că toţi care nu-l credeau meritau tot ce primeau. Sandy credea că Herb pur şi simplu nu se putea lipsi de revistele din căcăstoarea de la etaj. Ofiţerul

Avery, care va muri într-un accident de mașină zece ani mai târziu, era un cititor fervent al revistei *American Heritage*.

– Voi doi faceți primul rond de pază, a spus Tony. Dați de veste dacă observați ceva ieșit din comun. Chiar și dacă aveți doar *impresia* că-i ieșit din comun.

Herb a cârtit că e pus de santinelă și a dat să protesteze.

– Ține-ți clampa, a spus Tony, arătându-l cu degetul. Nu vreau să mai aud nici un cuvânt.

Herb a observat petele roșii de pe obrajii sergentului-șef și-a închis imediat gura. Lui Sandy i s-a părut că asta demonstra o excelentă înțelegere a situației.

Matt Babicki vorbea prin stație când au trecut cu toții prin camera de pregătire în urma sergentului Schoondist. Când Matt i-a spus Patrulei 6 să-și declare douăzeciul, răspunsul lui Andy Colucci a fost puternic și clar. Bruiajul se curățase din nou.

Au ocupat toate scaunele din micuța cameră de recreere de la etaj, cei aflați ultimii în șir trebuind să se mulțumească să ocupe fiecare câte-un loc pe covor. Camera de pregătire de jos era mai mare și avea mai multe scaune, dar Sandy și-a spus că hotărârea lui Tony de-a aduce echipa la etaj era o hotărâre bună. Asta era o treabă de familie, nu una de poliție.

Nu o treabă *strict* de poliție, cel puțin.

Curtis Wilcox a venit ultimul, ținând fotografiile Polaroid într-o mână, cu ochelarii de sudor încă trași pe frunte, și în picioarele verzi purtând șlapi din cauciuc. Pe tricoul lui scria DEPARTAMENTUL DE

S-a dus la sergent și amândoi s-au angajat într-o discuție murmurată, cât ceilalți au așteptat. Apoi, Tony s-a întors spre ei.

– N-a fost nici o explozie, și nici Curt, nici eu nu credem că a existat vreo scurgere de radiații.

Această veste a fost primită cu suspine profunde de ușurare, dar mai mulți ofițeri arătau totuși neîncrezători. Sandy nu știa cum arăta el, nu avea nici o oglindă la îndemână, dar el tot *neîncrezător* se simțea.

– Treceți-le de la unu' la altu', dacă vreți, a spus Curt și le-a dat din teancul de fotografii câte două sau trei la fiecare. Unele fuseseră făcute în timpul fulgerelor și nu arătau aproape nimic: o sclipire de grilaj, o bucată din capota Buick-ului. Altele erau mult mai clare. Cea mai bună avea acea calitate ciudată, plată, declamatoare, care aparține în exclusivitate fotografiilor Polaroid. *Văd o lume în care nu există decât cauză și efect*, păreau să spună. *O lume în care fiecare obiect era un avatar și-n spatele scenelor nu se mișcă nici un zeu.*

– Ca și filmul fotografic obișnuit sau insignele pe care le poartă muncitorii care lucrează în medii bogate în radiații, a spus Tony, și hârtia Polaroid se încețoșează când e expusă la puternice radiații gama. Unele dintre pozele astea sunt supraexpuse, dar nici una nu e încețoșată. Cu alte cuvinte, nu ne-am pârlit.

Phil Candleton a spus:

– Fără nici o jignire, dom' sergent, da' nu-s așa de nebun să-mi scot pielea la mezat bazându-mă pe Compania Polaroid din America.

– O să merg în Burg mâine la prima oră şi-o să cumpăr un aparat de măsură Geiger, a spus Curt. A vorbit cu calm şi chibzuit, însă tot i se simţea pulsul surescitării în glas. Sub vocea vreţi-vă-rog-să-coborâţi-din-maşină-domnule, Curt Wilcox era cât pe ce să-şi spargă bojocii. – Se vând la magazinul de desfacere a articolelor în surplus ale Armatei de pe strada Grand. Cred că-s pe la trei sute de dolari. O să iau banii din fondul de cheltuieli neprevăzute, dacă nu se opune nimeni.

Nimeni nu s-a opus.

– Între timp, a spus Tony, e mai important ca oricând să păstrăm tăcerea despre asta. Cred că, din noroc sau semn divin, ciudăţenia aia a căzut pe mâinile unor oameni care chiar pot face asta. Ce ziceţi?

Au fost murmure de acceptare.

Dicky-Duck şedea cu picioarele încrucişate pe podea, mângâindu-l pe Domnul Dillon pe cap. D dormea cu botul pe labe. Pentru mascota cazărmii, surescitarea se încheiase cu siguranţă.

– Sunt de-acord cu asta atâta vreme cât acul Geiger-ului nu iese de pe verde, a spus el. Dacă iese, zic să-i chemăm pe federali.

– Crezi că ei s-ar putea ocupa de asta mai bine ca noi? – a întrebat Curt cu emfază. Iisuse Christoase, Dicky! Federalii n-o ştiu decât p-a lor şi...

– Dacă ai de gând să întreţii Magazia B cu banii din fondul pentru cheltuieli neprevăzute... – a început să spună altcineva.

– Asta-i o idee cam prost... – a început Curt, apoi Tony i-a pus o mână pe umăr, domolindu-l pe puşti înainte ca acesta să meargă mai departe şi poate

chiar să dea cu capul de zid în cele din urmă.

– Dacă-i periculoasă, a început Tony, o să ne descotorosim de ea. Promit.

Curt i-a aruncat o privire de om trădat. Tony s-a uitat înapoi la el cu calm. *Noi* ştim *că nu-i radioactivă*, spunea privirea aceea, *pozele dovedesc asta, aşa că de ce vrei să-ncepi să fugi după propria-ţi coadă?*

– Cred c-ar trebui s-o predăm oricum guvernului, a spus Buck. Ei s-ar putea să ne ajute... ştiţi voi... sau să descopere tot soiu' de chestii... chestii legate de apărare...

Vocea-i devenea din ce în ce mai joasă pe măsură ce simţea dezaprobarea tăcută dimprejur. Ofiţerii din cadrul Poliţiei Statului Pennsylvania lucrau zilnic sub o formă sau alta cu guvernul federal – FBI, IRS, DEA, OSHA şi, mai mult ca orice, Comisia de Comerţ Interstatal. Nu-ţi trebuiau mulţi ani în rândul forţelor de poliţie ca să-ţi dai seama că majoritatea băieţilor ăstora federali *nu* erau mai deştepţi ca orice băiat de la ţară. Părerea lui Sandy era că, atunci când federalii chiar manifestau câte-un dram de inteligenţă, aceasta avea tendinţa de-a le servi numai lor şi uneori era de-a dreptul pizmaşă. Cel mai adesea nu erau decât nişte sclavi imberbi, veneratori la altarul Procedurii de Rutină. Înainte să intre în PSP, Sandy văzuse acelaşi fel de gândire mergi-pe-culoarele-gata-făcute în Armată. De asemenea, el nu era cu mult mai în vârstă decât Curtis însuşi, ceea ce-l făcea destul de tânăr să urască ideea de-a renunţa la Roadmaster. Mai bine să-l ofere, însă, oamenilor de ştiinţă din sectorul privat, dacă se ajungea până acolo – poate chiar

unei cete de la colegiul care-şi făcea reclamă pe tricoul de tuns iarba al lui Curt.

Cel mai fericit caz, Detaşamentul. Familia cenuşie.

Buck vorbise tot mai încet, până ce tăcuse.

– Nu-i o idee bună, cred, a spus.

– Nu-ţi face griji, a zis cineva. *Chiar* o să câştigi *Enciclopedia Grolier* şi nemaipomenitul nostru joc pentru acasă.

Tony a aşteptat ca puţinele chicote să tremure prin cameră şi apoi să se stingă singure înainte să continue:

– Vreau ca toată lumea care lucrează în cazarma asta să afle ce s-a întâmplat astă seară, ca să ştie la ce să se aştepte dacă se mai întâmplă vreodată. Împrăştiaţi vorba. Împrăştiaţi şi codul Buick-ului – D de la duduie. Doar D. Bine? Iar eu o să vă comunic tot ce se mai întâmplă, începând cu aparatul de măsură Geiger. Vom face testul înaintea schimbului doi de mâine, vă garantez lucrul ăsta. Domnilor, n-o să le spunem soţiilor sau surorilor sau fraţilor sau celor mai buni prieteni ai noştri din afara forţelor de poliţie ce avem aici, dar o să ne ţinem unul pe altul *splendid* de bine informaţi. Asta vă promit. O s-o facem cum o făceau bătrânii, raportând verbal. Nu s-a completat nici o hârtie oficială în legătură cu vehiculul de acolo – dacă *este* un vehicul – şi aşa or să rămână lucrurile. Ne-am înţeles?

S-a mai auzit un murmur de aprobare.

– N-am să tolerez nici o gură-spartă în Detaşamentul D, domnilor; fără bârfe şi fără poveşti seara-n pat. Ne-am înţeles şi cu *asta*?

Se părea că da.

– Uitați-vă la asta, a spus brusc Phil, ridicând una dintre fotografii. E deschis portbagajul.

Curt a înclinat din cap.

– Da' acuma-i închis la loc. S-a deschis în timpul unui fulger şi cred că s-a închis la următorul.

Sandy s-a gândit la Ennis şi a văzut o imagine, pentru foarte scurtă vreme, dar foarte clară, a capacului portbagajului de la Buick deschizându-se şi închizându-se ca o gură înfometată. Uitați-vă la crocodilul viu, uitați-vă bine, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu băgați degetele acolo.

Curt a continuat:

– Cred că s-au acționat pentru scurtă vreme şi ştergătoarele de parbriz, deşi ochii-mi erau deja prea orbiți ca să fiu sigur, şi asta nu se vede în nici una dintre poze.

– De ce? – a întrebat Phil. De ce să se întâmple aşa ceva?

– Tensiune electrică, a presupus Sandy. Acelaşi lucru care-a dat peste cap radioul de la dispecerat.

– Poate ştergătoarele de parbriz, da' portbagajul nu e acționat electric. Când vrei să deschizi portbagajul, pur şi simplu apeşi butonul şi ridici capacul. Nimic altceva.

Sandy nu avea nici un răspuns pentru asta.

– Temperatura a mai scăzut în magazie cu încă vreo două grade, a spus Curt. Asta într-adevăr merită văzut.

Întâlnirea s-a încheiat şi Sandy a plecat înapoi să patruleze. Din vreme-n vreme, când lua legătura cu baza, îl întreba pe Matt Babicki dacă D era 5-cu. Răspunsul era întotdeauna *Recepționat; D e 5-cu-5*. În anii de după aceea, acesta va deveni apelul de

verificare standard în regiunea Dealurilor Scunde dimprejurul localităților Statler, Pogus City și Patchin. În cele din urmă, l-au preluat și alte câteva cazărmi, chiar și vreo două de lângă granița cu Ohio. L-au preluat pentru a spune *Totu-i în regulă acasă?* Lucrul acesta-i amuza pe cei care lucrau în Detașamentul D, fiindcă exact asta și însemna *D e tot 5-cu?*

Până în dimineața următoare, toți din Detașamentul D erau la curent cu întâmplarea, dar asta nu perturba cu nimic buna desfășurare a lucrurilor. Curt și Tony s-au dus la Pittsburgh să cumpere aparatul de măsură Geiger. Sandy era liber, dar a trecut pe acolo de două sau trei ori doar ca să arunce o privire Buick-ului. Stătea tăcut acolo înăuntru, șezând pur și simplu pe ciment și semănând cu un exponat de artă; însă acul termometrului mare și rotund atârnat de grindă continua să coboare. Asta i-a izbit pe toți ca fiind ceva extrem de bizar, o confirmare tăcută a faptului că ceva se petrecea acolo. Ceva dincolo de puterea de înțelegere a unor simpli ofițeri de poliție statală, darămite de-a o mai și controla.

Nimeni n-a intrat cu adevărat în magazie până să se întoarcă Tony și Curt în Bel Air-ul lui Curt – ordinele sergentului-șef. Când au apărut ei doi, Huddie Royer se uita la Buick prin geamurile magaziei. A venit spre ei tocmai când Curt deschidea cutia pe care o așezase pe capota mașinii sale și a scos din ea aparatul de măsură Geiger.

– Unde vă sunt costumele din *Virusul Andromeda*? – a întrebat Huddie.

Curt s-a uitat la el fără să zâmbească.

– M-ai spart, a spus el.

Curt şi sergentul şi-au petrecut o oră înăuntru' magaziei, trecând aparatul de măsură Geiger peste toată caroseria Buick-ului, ţinând cadranul deasupra motorului, ducând aparatul în maşină, verificând scaunele şi bordul şi ciudatul volan supradimensionat.

Curt s-a vârât dedesubt pe-o platformă cu rotile, iar sergentul a verificat portbagajul, manifestând o grijă mare; au fixat capacul deschis sprijinindu-l cu o greblă de perete. Acul aparatului de măsură de-abia dacă a tremurat puţin în tot acest timp. Singura dată când clac-clac-clac-ul egal ieşind din micuţul lui difuzor s-a intensificat a fost când Tony a ţinut Geiger-ul aproape de cadranul cu radium al ceasului său de mână, vrând să se asigure că funcţionează aparatul. Funcţiona, dar Roadmaster-ul nu avea nimic să-i spună.

S-au întrerupt doar o dată, când au ieşit din magazie şi şi-au luat sveterele. Afară era o zi călduroasă, dar în Magazia B acul termometrului se stabilise doar cu puţin sub 48. Lui Sandy nu-i plăcea asta şi, când au ieşit amândoi afară, a propus să ridice uşile şi să lase să intre nişte căldură. Domnul Dillon moţăia în chicinetă, le-a spus Sandy; îl puteau închide acolo.

– Nu, a spus Tony, iar Sandy a observat că şi Curtis era de acord cu asta.

– De ce nu?

– Nu ştiu. Aşa simt.

Pe la ora trei după-amiaza, în vreme ce Sandy îşi scria cu sârguinţă numele în condică la rubrica

Schimbul 2/3P-11P şi se pregătea să plece în patrulare, temperatura în Magazia B scăzuse la 47. Asta însemna cu patruzeci de grade mai puţin decât avea ziua de vară de dincolo de pereţii aceia subţiri din lemn.

Trebuie să fi fost pe la ora trei, în vreme ce Sandy stătea parcat lângă Jimmy's Diner, pe vechea Şosea Statler, bând cafea şi pândindu-i pe vitezomani, când Roadmaster-ul a născut pentru prima dată.

Arky Arkanian a fost prima persoană care a văzut arătarea care a ieşit din Buick, deşi nu ştia ce e ceea ce vede. Lucrurile erau liniştite în cazarma Detaşamentului D. Nu tocmai senine, dar liniştite. Aceasta se datora în mare parte informaţiilor oferite de Curt şi Tony că nu emanau deloc radiaţii din Magazia B. Arky venise din rulota sa aflată în Dreamland Park de pe vârful Malurilor, vrând să tragă şi el o ocheadă maşinii sechestrate. Era singur; Magazia B era pentru moment complet părăsită.

Cu patruzeci de yarzi mai încolo, cazarma era cuprinsă de liniştea de la mijlocul schimbului, adică atât de tăcută cât devenea ea vreodată. Matt Babicki fusese în schimbul de noapte şi acum la dispecerat se afla unul dintre poliţiştii tineri. Dom' sergent plecase acasă la ora cinci. Curt, care-i oferise soţiei sale o poveste născocită despre chemarea pe care o primise seara trecută, era probabil încălţat iarăşi cu sandalele sale fără bretele şi-şi termina de tuns peluza ca un băiat bun ce era.

La şapte şi cinci minute, îngrijitorul Detaşamen-

tului D (pe atunci deja foarte palid, foarte îngândurat şi foarte speriat) a trecut pe lângă puştiul de la dispecerat şi-a intrat în chicinetă, să vadă pe cine poate găsi. Avea nevoie de cineva care să nu fie începător, de cineva care să ştie cum stau lucrurile. L-a găsit pe Huddie Royer, care tocmai făcea ultimele retuşuri unui ceaun mare de Macaroane Kraft cu Brânză.

ACUM: *ARKY*

– Şi? zice puştiu', şi-i atât dă mult din ta-su în el atunci – felu' cum şade pe bancă, felu' cum să uită-n ochii tăi, felu' cum i se-ncreţesc sprâncenele, şi mai mult ca orice nerăbdarea aia fără marjini.

– Asta nu-i partea mea de poveste, îi zice Sandy. N-am fost de faţă. Însă erau ei doi.

Aşa c-atunci, sigur, puştiu' se-ntoarce de la Sandy la mine şi Huddie.

– Zi-i tu, Hud, spun. Eşti obişnuit să faci rapoarte.

– Mă cac pe ele, îmi zice imediat, tu ai fost primu' acolo. Tu ai văzut-o primu'. Începe tu.

– Ăă...

– Ei bine, să-nceapă *unu'* dintre voi! – ne zice puştiu' şi pam! Îşi loveşte fruncea cu podu' palmei, direct între ochi. N-am putut să nu râd.

– Dă-i bice, Arky, îmi zice dom' serjent.

– Aa, prostii, zic io. N-am zis-o niciodat', ştii, ca pe-o poveste. Nu ştu' cum o să sune.

– Fă cum poţi mai bine, zice dom' serjent, şi-aşa fac.

O fo' dăstul dă greu să mă pornesc – mi se părea că-i simt ochii lu' puştiu' că mă-nţapă ca şi nişte

unghii şi-mi tot ziceam: *N-o să creadă nimic dinasta, cine-ar crede?* Da' mi-a fo' mai uşor dup-un pic. Dacă vorbeşti dăspre ceva ce s-o-ntâmplat cu mult timp în urmă, dăscoperi că ţi se dăschide-n faţă ca şi prima oară. Ţi se deschide ca şi-o floare. Cre' c-asta poa' să fie-un lucru bun sau unu' rău. Şezând acolo-n seara aia, vorbindu-i lu' băiatu' lu' Curtis Wilcox, mi s-o părut că-s amândouă.

Huddie-o intervenit şi el dup-o vreme şi-o-nceput să m-ajute. Şi-amintea tot soiu' de lucruri, chiar şi partea dăspre cum că cânta Joan Baez la radiou'. „Mântuirea-i în detalii", zicea bătrânu' dom' serjent (de-obicei când uita cineva să treacă-ntr-un raport ceva ce-ar fi trăbuit trecut). Şi-n tot timpu' ăsta puştiu' şedea acolo pă bancă, uitându-se la noi cu ochii din ce în ce mai mari, în vreme ce seara se-ntuneca şi-şi arunca mirosurile cum face vara şi liliecii zburau deasupra noastră şi tunetu' bubuia dăparte-nspre sud. M-a-ntristat să văd cât de mult sămăna cu ta-su. Nu ştu' dă ce.

M-o oprit numa' o dată. S-o-ntors către Sandy, vrând să ştie dacă încă o mai avem...

– Da, i-o zis imediat Sandy. O, da. Sigur că o mai avem. Plus o tonă de fotografii. Fotografii Polaroid, majoritatea. Dacă ştiu poliţiştii de-un lucru, puştiu', ăla-i cum să previnã un lanţ de evenimente. Acuma taci. Vrei să ştii; lasă-l să-ţi povestească.

Ştiam că la mine să referea, aşa c-am început iară să vorbesc.

ATUNCI

Arky avea în zilele acelea o camionetă Ford veche, una standard, cu trei viteze (*Da' am patru, dacă pui la socoteală şi marşarieru'*, obişnuia să glumească) şi cu o trapă care scârţâia. O parca acolo unde avea s-o parcheze şi peste douăzeci şi trei de ani, deşi pe atunci o va fi schimbat pe un Dodge Ram cu transmisie automată *şi* schimbător cu patru viteze.

În 1979, la capătul îndepărtat al parcării, se afla un ancestral autobuz şcolar al Districtului Statler, o barjă galbenă mâncată de rugină care stătea acolo cel puţin din vremea Războiului Coreean, scufundându-se din ce în ce mai mult în buruieni şi mizerii cu fiecare an care trecea. De ce nu l-a luat nimeni de-acolo niciodată era doar un alt mister al vieţii. Arky şi-a cuibărit camioneta lângă el, apoi a traversat parcarea spre Magazia B şi s-a uitat printr-unul dintre geamurile din uşa rulantă, ţinându-şi mâinile căuş la tâmple pentru a opri lumina soarelui, care strălucea dinspre vest.

Deasupra se afla un bec, iar Buick-ul care şedea dedesubt i se părea lui Arky că seamănă cu un

model pus la expoziție, genul acela de mașină care arată atât de frumoasă în bătaia luminii, că orice om sănătos la minte ar vrea să semneze pe loc și să plece acasă la volanul ei. Totul părea 5-cu, mai puțin capacul portbagajului. Era iarăși ridicat.

Ar trebui să raportez asta la ofițeru' de serviciu, și-a spus Arky. El nu era polițist, doar îngrijitor, dar în cazul lui, cenușiul uniformei de polițist statal se cam spălăcea. A făcut un pas în spate, îndepărtându-se de geam, apoi s-a întâmplat să-i cadă ochii pe termometrul pe care-l agățase Curt de una dintre grinzile de sus. Temperatura crescuse iarăși în magazie și încă destul de mult. Înăuntru erau șaizeci și unu de grade. I-a trecut prin minte că Buick-ul e-un fel de bobină ciudată de frigider care acum se oprise singură (sau poate că se arsese în timpul spectacolului cu focuri de artificii).

Ridicarea bruscă a temperaturii era un alt lucru de care nu știa nimeni, iar Arky se simțea surescitat. A dat să se îndepărteze de ușă, voind să meargă repede direct la cazarmă. Atunci s-a întâmplat să vadă arătarea din colțul magaziei.

Nu-i dăcât un morman dă cârpe vechi, și-a spus, dar altceva îi sugerea... ei bine, altceva. S-a dus înapoi la sticlă, punându-și iarăși palmele la tâmple. Și nu, pentru numele lui Dumnezeu, arătarea aia din colț *nu* era doar un morman de cârpe.

Arky a simțit o slăbiciune ca de gripă cuprinzându-i încheieturile genunchilor și mușchii coapselor. Senzația s-a extins în sus, în stomac, chircindu-l, și apoi la inimă, accelerându-i bătăile. A urmat un moment îngrijorător când a fost aproape convins că va cădea leșinat la pământ.

Hei, suiedez mare şi prost ce ieşti – dă ce nu-ncerci să respiri dân nou? Vezi dacă te-ajută la ceva.

Arky a tras în piept două guri mari şi uscate de aer, nepăsându-i prea mult de sunetul pe care l-a scos. Babacul său scosese sunete asemănătoare atunci când făcuse atac de cord, întinzându-se pe sofa şi aşteptând să vină ambulanţa.

A făcut un pas departe de uşa rulantă, mângâindu-şi mijlocul pieptului cu latura unui pumn strâns.

– Hai, iubire. Bagă gaz, dă-i drumu'.

Soarele, asfinţind într-un cazan de sânge, îi strălucea în ochi. Stomacul continuase să i se chircească, făcându-l să aibă impresia că-i vine să vomite. Clădirea cazărmii i s-a părut dintr-o dată că e la o distanţă de două, poate chiar trei mile. A pornit pe direcţia aceea, amintindu-şi să respire şi concentrându-se să facă paşi mari şi constanţi. O parte din el voia s-o rupă la fugă şi o parte înţelegea că, dacă încerca să facă asta, chiar că *putea* să leşine.

– Băieţii n-or să te ierte niciodată pântru *asta*, şi-o ştii bine.

Dar nu sâcâielile îl preocupau cu adevărat. În mare parte, nu voia să intre în cazarmă cu ochii mari cât cepele şi apăsându-şi butonul panicii ca orice domn Cutare de pe marginea drumului care are ceva de povestit.

Şi, pe când a intrat înăuntru, Arky se simţea într-adevăr puţin mai bine. Încă era speriat, dar nu atât cât să-i vină să vomite sau s-o ia la fugă unde-l vor duce picioarele, departe de Magazia B. Atunci, va avea deja o idee care să-l fi liniştit puţin. Poate că nu era decât un truc. Un renghi. Ofiţerii îi pregă-

teau mereu tot soiul de glume, şi nu-i spusese cumva lui Orville Garrett că poate se va-ntoarce în seara aceea să arunce o privire la Buick-ul ăla? Îi spusese. Şi poate că Orv se hotărâse să-i joace o festă. O grămadă de comici, cu aşa ceva lucra el, *întotdeauna* se găsea cineva care să-i joace o festă.

Gândul a reuşit să-l calmeze, dar în adâncul inimii lui, Arky nu credea asta. Orv Garrett era un adevărat păcălici, sigur că da, îi plăcea să se distreze ca oricui, dar n-ar fi inclus în trucul său ciudăţenia aia din magazie. Nici unul dintre ei n-ar fi făcut asta. Nu, având în vedere cât era de tensionat sergentul Schoondist cu privire la ea.

Ah, dar dom' sergent nu era acolo. Uşa biroului lui era închisă şi panoul înghețat din sticlă era întunecat. Lumina era aprinsă însă în chicinetă şi prin uşă se auzea muzică: Joan Baez, cântând despre noaptea când au doborât-o pe bătrâna Dixie. Arky a intrat şi l-a văzut pe Huddie Royer, care tocmai arunca un calup gigantic de margarină într-un ceaun cu tăiței. *N-o să-ți mulțămească inima păntru* căcatu' *ăla,* şi-a spus Arky. Radioul lui Huddie – unul mic atârnat de-o panglică pe care-l ducea cu el peste tot – se afla pe tejghea lângă prăjitorul de pâine.

– Hei, Arky! – a spus el. Ce cauți aici? De parcă n-aş şti.

– Orv îi p-aci? – a întrebat Arky.

– Mnu. Şi-a luat trei zile libere, începând de mâine. Zevzecu' ăla norocos s-a dus la pescuit. Vrei un bol cu d-asta?

A ridicat ceaunul, s-a uitat bine la Arky şi şi-a dat seama că se uită la un om speriat de moarte.

– Arky? Ce dracu-i cu tine?

Arky s-a aşezat greoi într-unul dintre scaunele de bucătărie, cu mâinile atârnându-i între coapse. S-a uitat în sus la Huddie şi a deschis gura, dar la început nu i-a ieşit nici un cuvânt.

– Care-i problema? – A aruncat ceaunul cu macaroane pe tejghea fără nici o remuşcare. – Buick-ul?

– Ieşti liber în sara asta, Hud?

– Mda. Până la unşpe.

– Cine mai îi p-aci?

– Vreo doi tipi la etaj. Poate. Dacă-ţi faci griji de şefu', nu-ţi mai face. Eu-s cel mai mare-n grad în seara asta. Aşa că zi-i.

– Vino-n spate, i-a spus Arky. Să vezi cu ochii tăi. Ş-adă nişte binoacle.

Huddie a înşfăcat o pereche de binocluri din camera cu provizii, dar s-a dovedit că nu le sunt de nici un ajutor. Arătarea din colţul Magaziei B era de fapt prea aproape – văzută prin lentile nu era decât o chestie încețoşată. După două sau trei minute de jonglat cu butonul de focalizare, Huddie a renunţat.

– O să intru acolo.

Arky l-a prins de încheietura mâinii.

– Iiesuse, nu! Sună-l pă dom' serjent! Lasă-l pă el să hotărască!

Huddie a scuturat din cap.

– Dom' sergent doarme. Ne-a sunat soţia lui şi aşa a spus. Ştii ce-nseamnă când face asta – nimeni nu tre' să-l trezească decât dacă-i al treilea război mondial.

– Şi dacă chestia aia d-acolo *chiar* îi al treilea război mondial?

– Nu-mi fac eu griji, a spus Huddie. Ceea ce, judecând după chipul lui, era minciuna deceniului, dacă nu a secolului. S-a uitat iarăşi înăuntru cu palmele făcute căuş la tâmple, binoclul stând, inutil, pe jos, lângă piciorul său stâng. – E moartă.

– Poate, a spus Arky. Şi poate că nu face dăcât p-oposumu'.

Huddie´s-a uitat în spate la el.

– Doar nu vorbeşti serios. (O pauză) Nu?

– Nu şt'u ce vorbesc serios şi ce nu. Nu şt'u dacă chestia aia d-acolo-i moartă de-a binelea sau numa' s-odihneşte. Şi nici tu nu ştii. Şi dacă *vrea* să intre cineva acolo? Te-ai gândit la asta? Şi dacă te-aşteaptă pă tine?

Huddie s-a gândit la asta, apoi a spus:

– Cred că-n cazul ăsta o să primească ce vrea.

A făcut un pas în spate de lângă uşă, arătând la fel de speriat cum arătase Arky când intrase în bucătărie, dar arătând şi serios. Convins. Un olandez bătrân şi căpos.

– Arky, ascultă la mine.

– Mda.

– Carl Brundage e-n camera de recreere de sus. La fel şi Mark Rushing – aşa cred, în orice caz. Nu-l deranja pe Loving de la dispecerat, n-am încredere în el. Are prea mult caş la gură. Da' du-te şi spune-le celorlalţi ce se-ntâmplă. Şi şterge-ţi expresia aia de pe faţă. Probabil că nu-i nimic, da' n-are ce rău ne face nişte întăriri.

– Numa-n caz că nu-i nimic.

– Corect.

– Fiindcă s-ar putea să fie *ceva.*

Huddie a înclinat din cap.

– Eşti sigur?

– Ă-hă.

– Bine.

Huddie s-a dus pe lângă uşa rulantă, a dat colţul şi-a rămas în faţa uşii mai mici din lateral. A inspirat profund, şi-a ţinut respiraţia cât să numeri până la cinci, a expirat. Apoi a desfăcut capsa care-i ţinea fix pistolul – în zilele acelea, un Ruger 357.

– Huddie?

Huddie a tresărit. Dacă ar fi avut degetul pe trăgaci şi nu pe piedică, probabil că s-ar fi împuşcat în picior. S-a întors pe călcâie şi l-a văzut pe Arky stând la colţul magaziei, ochii lui negri şi mari înecaţi în lacrimi pe faţa ciupită de vărsat.

– Iisuse Christoase! – a strigat Huddie. De ce dracu' te furişezi după mine?

– Nu mă furişam, ofiţere – mergeam numa' normal.

– Du-te înăuntru! Adu-i pe Carl şi Mark, cum ţi-am spus.

Arky a scuturat din cap. Speriat sau nu, se hotărâse că vrea să ia parte la ceea ce se întâmpla. Huddie credea că-l poate înţelege. Cenuşiul uniformei de poliţist statal chiar avea tendinţa de-a se spălăci.

– Bine, suedez prost ce eşti. Hai să mergem.

Huddie a deschis uşa şi a păşit înăuntrul magaziei, unde încă era mai rece decât afară... deşi *cât* era de rece le-ar fi fost amândurora imposibil să spună, fiindcă transpirau amândoi ca nişte porci. Huddie îşi ţinea pistolul ridicat lângă pometele drept. Arky a apucat o greblă din cuiele de lângă uşă. A clănţănit lovindu-se de-o lopată şi amândoi au tresărit.

Pentru Arky, aspectul umbrelor lor pe perete era chiar mai rău ca sunetul acela: păreau să *sară* dintr-un loc în altul, asemenea umbrelor unor spiriduşi agili.

– Huddie..., a început el.

– Şşş!

– Dacă-i moartă, dă ce faci şşş?

– Nu face pe deşteptu'! – i-a şoptit Huddie ca răspuns.

A pornit să traverseze podeaua de ciment către Buick. Arky l-a urmat cu mânerul greblei strâns puternic în mâinile transpirate, cu inima bubuindu-i în piept. Gura i se părea uscată şi cumva arsă. Nu fusese niciodată atât de speriat în toată viaţa sa, iar faptul că nu ştia cu precizie *de ce* era speriat nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

Huddie a ajuns la partea din spate a Buick-ului şi s-a uitat furtiv în interiorul portbagajului deschis. Era atât de lat în umeri, că Arky n-a putut vedea nimic pe lângă el.

– Ce-i acolo, Hud?

– Nimic. E gol.

Huddie a dus mâna spre capacul portbagajului, a ezitat, apoi a ridicat din umeri şi l-a trântit. Amândoi au tresărit la auzul sunetului pe care l-a scos şi s-au uitat la arătarea din colţ. Nu s-a mişcat. Huddie a pornit către ea, cu pistolul ridicat iarăşi de-o parte a capului. Sunetul picioarelor lui târşâindu-se pe ciment era foarte puternic.

Arătarea era într-adevăr moartă, cei doi bărbaţi deveneau din ce în ce mai siguri de lucrul ăsta pe măsură ce se apropiau, dar asta nu îmbunătăţea cu nimic situaţia, fiindcă nici unul dintre ei nu mai

văzuse vreodată ceva asemănător. Nici în pădurile din vestul Pennsylvaniei, nici într-o grădină zoologică, nici într-o revistă despre viața în natură. Era pur și simplu *diferită*. Atât de-a dracu' de *diferită*. Huddie s-a trezit că-și amintește de filmele horror pe care le văzuse, dar arătarea înghesuită în colțul unde se întâlneau pereții magaziei nu semăna de fapt nici cu arătările din ele.

A dracu' de diferită era expresia la care se tot întorcea. Expresie la care amândoi se tot întorceau. Totul striga la ea că nu e de aici, *aici* însemnând nu doar Dealurile Scunde, ci întreaga planetă Pământ. Poate și din întreg universul, cel puțin atât cât pricepeau acest concept niște elevi de nota C la știință cum erau ei. Era ca și când s-ar fi trezit brusc un soi de circuit de avertizare îngropat adânc în capetele lor și ar fi început să țipe.

Arky se gândea la păianjeni. Nu fiindcă arătarea din colț *semăna* cu un păianjen, ci fiindcă... ei bine... păianjenii erau diferiți. Atâtea picioare – și nu puteai avea nici o idee despre ce gândeau sau despre cum de puteau exista. Arătarea asta așa era, numai că mai rău. I se făcea scârbă numai uitându-se la ea, încercând să-și dea seama ce-i spuneau ochii că văd. Pielea îi devenise rece și umedă, inima îi rata bătăi și viscerele i se părea că luaseră în greutate. Voia să fugă. Să facă stânga-mprejur și s-o tulească afară de acolo.

– Christoase, a spus Huddie pe-un geamăt slab de voce. Ohhh, *Christoase*.

Era ca și când ar fi implorat-o să dispară. Pistolul i-a coborât și s-a îndreptat sacadat în față până ce țeava lui era îndreptată către podea. Nu avea

decât trei pfunzi, dar brațul lui nu mai putea susține nici măcar această greutate neînsemnată. Îi atârnau și mușchii feței, trăgându-i ochii în jos, deschizându-i larg, și făcându-i maxilarul să cadă până ce i s-a deschis gura. Arky n-a uitat niciodată felul cum sclipeau în umbre dinții lui Huddie. În același timp, a început să tremure din toate încheieturile, iar Arky a început să conștientizeze că și el tremură.

Arătarea din colț avea dimensiunea unui liliac foarte mare, asemenea celor ce își duceau traiul în Peșterile Miracolelor din Lassburg sau în așa-numita Cavernă a Minunii (grupurile organizate de turiști: trei dolari pe persoană; oferim tarife speciale pentru familii întregi) din Pogus City. Aripile îi acopereau mare parte din corp. Nu erau împăturite, ci zăceau într-o învălmășeală de pliuri suprapuse, de parcă ar fi *încercat* să le împăturească – și nu reușise – înainte să moară. Aripile erau fie negre, fie de-un verde marmorean foarte întunecat. Ce puteau vedea ei din spatele creaturii era verde mai deschis. Zona stomacului avea o nuanță de-un alb brânzos, asemenea capătului unui butuc putrezit sau gâtului unui crin de mlaștină în descompunere. Capul ei triunghiular era răsucit într-o parte. Un ciot osos care era posibil să fie un nas sau un cioc creștea din fața fără ochi. Sub el, gura creaturii atârna deschisă. De ea spânzura o funie galbenă de țesut, de parcă arătarea și-ar fi regurgitat ultima masă în timp ce murea. Huddie a aruncat o privire și a știut că nu va mai mânca o bună bucată de vreme macaroane cu brânză.

Sub cadavru, împrăştiată sub picioarele sale din spate, se afla o baltă superficială de lichid negru pe cale de coagulare. Gândul că orice substanţă ca aceasta ar putea servi de sânge l-a făcut pe Huddie să-i vină să strige din toţi rărunchii. Şi-a spus: *N-o s-o ating. O să-mi omor propria mamă înainte să ating chestia aia.*

Încă-şi spunea asta când o vergea lungă din lemn i-a intrat în câmpul vizual periferic. A scos un strigăt slab şi s-a tras reflex în spate.

– Arky, nu! – a ţipat, dar era prea târziu.

Mai târziu, Arky n-a putut spune sigur de ce împunsese arătarea din colţ – a fost pur şi simplu o pornire puternică în faţa căreia cedase înainte să fie complet conştient de ceea ce face.

Când a atins capătul mânerului de greblă locul unde aripile se suprapuneau, s-a auzit un sunet asemănător cu foşnetul de hârtie şi s-a simţit un miros urât, ca de varză murată stricată. De-abia au băgat amândoi de seamă. Partea de sus a feţei acelei arătări a părut să se retragă, scoţând la iveală un ochi mort şi sticlos care părea la fel de mare ca un rulment.

Arky s-a tras înapoi, aruncând grebla cu un huruit şi acoperindu-şi gura cu ambele mâini. Deasupra degetelor sale răşchirate, din ochi începuseră să-i curgă lacrimi de spaimă. Huddie a rămas pur şi simplu unde era, paralizat locului.

– Era o pleoapă, a spus pe o voce joasă, hârşâită. Doar o pleoapă, atâta tot. Ai zgâlţâit-o cu grebla, nebun ce eşti. Ai zgâlţâit-o şi ea s-a tras.

– Christoase, Huddie!

– E moartă.

– Christoase, Iiesuse **Dumne**...

– E *moartă*, bine?

– Bi... bine, a spus Arky cu accentul acela al său imposibil de suedez. Era mai pronunţat ca niciodată. – Hai şă plecă d-acilea.

– Eşti destul de deştept pentr-un îngrijitor.

S-au îndreptat amândoi către uşă – încet, mergând cu spatele, vrând să nu piardă arătarea din vedere. Dar şi pentru că amândoi ştiau că-şi vor pierde controlul şi-o vor lua la goană dacă ar *vedea* de-a dreptul uşa. Siguranţa oferită de uşă. Promisiunea unei lumi logice de dincolo de uşă. Li se părea că le ia o eternitate să ajungă acolo.

Arky a ieşit primul cu spatele pe uşă şi a început să inspire guri mari de aer proaspăt de seară. Huddie a ieşit în urma lui şi a trântit uşa. Apoi, preţ de o clipă, n-au făcut altceva decât să se uite amândoi unul la celălalt. Arky făcuse mai mult decât să se albească la faţă şi se îngălbenise. Lui Huddie, aceasta i se părea că seamănă cu un sandviş cu brânză fără feliile de pâine.

– Dă ce râzi? – l-a întrebat Arky. Ce-i aşa dă comic?

– Nimic, a spus Huddie. Încerc doar să nu mă las cuprins de isterie.

– Acuma o să-l suni pe dom' serjent Schoondist?

Huddie a încuviinţat din cap. Se tot gândea cum toată partea de sus a capului arătării păruse să se retragă atunci când l-a împuns Arky. Avea o bănuială că va revedea clipa aceea în visele de mai târziu, iar asta s-a dovedit a fi absolut corect.

– Şi cu Curtis ce facem?

Huddie s-a gândit la asta şi a scuturat din cap. Curt avea o soţie tânără. Soţiilor tinere le plăceau

să-şi aibă soţii acasă şi, când nu primeau câteva nopţi la rând ce le plăcea, erau şanse mari să-şi simtă sentimentele rănite şi să pună întrebări. Era un lucru normal. Aşa cum era normal şi pentru soţii tineri să le răspundă uneori la întrebări, chiar şi atunci când ştiau că nu trebuie s-o facă.

– Numa' pe dom' serjent, atunci?

– Nu, a spus Huddie. Hai să-l chemăm şi pe Sandy Dearborn. Sandy are-o minte brici.

Sandy încă se afla în parcarea localului Jimmy's Diner cu radarul în poală, când s-a auzit o voce din radio.

– Patrula 14, Patrula 14.

– 14.

Ca de obicei, Sandy se uitase la ceasul de mână când îşi auzise numărul de patrulă. Era şapte şi douăzeci de minute.

– Ă, te-ai putea întoarce la bază, 14? Avem Cod-D, repet: Cod-D, m-ai recepţionat?

– 3? – a întrebat Sandy.

În majoritatea forţelor de poliţie americane, 3 înseamnă urgenţă.

– Nu, negativ, dar ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

– Recepţionat.

S-a întors cu aproximativ zece minute înainte ca dom' sergent să sosească şi el în maşina personală, care se întâmpla să fie o camionetă International Harveste chiar mai veche decât Fordul lui Arky. Vorba începuse deja să se împrăştie, iar Sandy a văzut un adevărat congres al ofiţerilor de poliţie în faţa Magaziei B – o mulţime de indivizi la gea-

muri, toți uitându-se înăuntru cu ochii îngustați. Brundage și Rushing, Cole și Devoe, Huddie Royer. Arky Arkanian umbla în cercuri mici în spatele lor cu mâinile îndesate până la antebraț în buzunarele pantalonilor și ridurile urcându-i pe frunte asemenea treptelor unei scări. Nu-și aștepta, însă, rândul la geam. Arky văzuse tot ce-i trebuise să vadă, cel puțin pentru o singură noapte.

Huddie l-a pus pe Sandy la curent cu ceea ce se întâmplase și apoi Sandy s-a uitat și el îndelung și bine la arătarea din colț. A încercat și să-și dea cu părerea ce-ar vrea sergentul când avea să vină și-a pus obiectele într-o cutie de carton lângă ușa laterală.

Tony a intrat în parcare, a oprit strâmb în spatele bătrânului autobuz școlar și-a venit în pas alert către Magazia B. L-a dat neceremonios cu cotul la o parte pe Carl Brundage de lângă fereastra cea mai apropiată de creatura aceea moartă și s-a holbat la ea în timp ce Huddie i-a dat raportul. Când a terminat Huddie, Tony l-a chemat pe Arky și-a ascultat și versiunea lui a poveștii.

Sandy credea că mijloacele lui Tony de-a gestiona problema Roadmaster-ului au fost puse la încercare în seara aceea și că s-au dovedit rezistente. Cât au ținut audierile lui Huddie și Arky, membri ai Detașamentului D au continuat să-și facă apariția. Majoritatea dintre ei erau în timpul lor liber. Acei puțini îmbrăcați în uniformă fuseseră suficient de aproape pentru a veni să arunce o privire rapidă atunci când Huddie le-a comunicat codul Buick-ului. Și totuși, nu s-a auzit nici o remarcă spirituală, nimeni nu s-a luptat pentru un loc mai

bun, n-a ținut nimeni calea anchetei lui Tony și nici nu încetinise nimeni lucrurile cu o grămadă de întrebări stupide. Mai presus de orice, n-au fost spirite încinse și nici urmă de panică. Dacă ar fi fost acolo niște reporteri și ar fi simțit puterea atavică a acelei arătări – o arătare care, deși era moartă, rămânea îngrozitoare și cumva amenințătoare – Sandy se temea să se gândească la consecințe. Când i-a spus de asta lui Schoondist a doua zi, dom' sergent a râs. „Uriașul din Cardiff în iad", a spus el. „*Asta* ar fi fost consecința, Sandy."

Amândoi, sergentul de atunci și sergentul care va să vie, știau cum numeau cei din presă astfel de mușamalizări, cel puțin atunci când cei care mușamalizau erau polițiști: fascism. Era un termen cam greu, sigur că da, dar nici unul dintre ei nu puneau la îndoială cu adevărat faptul că de-a lungul acelui drum, după o curbă sau două, îi așteptau tot soiul de abuzuri. („Dacă vrei să vezi polițiști care și-au pierdut cumpătul, uită-te la L.A.", a spus Tony odată. „La fiecare trei polițiști buni, dai de câte doi Hitleri micuți pe motociclete.") Totuși, treaba cu Buick-ul era un Caz Special cum scrie la carte. Nici unul dintre ei nu puneau la îndoială nici asta.

Huddie voia să știe dacă făcuse bine că nu-l chemase pe Curtis. Se temea să nu se simtă Curtis lăsat pe dinafară, omis. Dacă voia dom' sergent, a spus Huddie, putea merge în cazarmă chiar în clipa aceea și să dea un telefon. O făcea cu dragă inimă.

– Curtis face bine acolo unde-i acuma, a zis Tony, și, când îi vom explica de ce nu l-am chemat, o să-nțeleagă. Cât despre voi ceilalți, amicii mei...

Tony s-a îndepărtat de ușa rulantă. Poziția pe

care o adoptase era relaxată şi degajată, însă chipul îi era foarte palid. Îl afectase şi pe el să vadă arătarea aia din colţ chiar şi numai printr-un geam de sticlă. La fel se simţea şi Sandy. Dar putea, de asemenea, simţi şi surescitarea sergentului Schoondist, curiozitatea de neînfrânat pe care o împărţea cu ofiţerul Wilcox. Şoapta pulsatilă care spunea *Blestemăţie, îţi vine să CREZI drăcovenia aia!?* Sandy a auzit cuvintele acestea şi le-a recunoscut adevărata natură, deşi el nu încerca deloc un asemenea sentiment, nici o iotă din el. Credea că nici vreunul dintre ceilalţi nu-l încerca. Cu siguranţă, curiozitatea lui Huddie – şi a lui Arky – se ofilise destul de repede. „S-a dus cum se duce iapa la montat", după cum ar fi spus Curtis.

– Voi, cei în timpul orelor de program, ascultaţimă cu atenţie, a spus Tony. Pe chip purta rânjetul acela subţire şi strâmb, dar lui Sandy i se părea în seara aceea puţin forţat. – În Statler au izbucnit incendii, în Leesburg se înregistrează inundaţii şi în Pogus County s-a declanşat o veselie de jafuri; îi bănuim pe amishi.

După aceste cuvinte, s-au auzit câteva râsete.

– Aşa că ce mai aşteptaţi?

A urmat un exod general de ofiţeri, după care s-a auzit sunetul motoarelor de Chevrolet V-8 pornind. Cei care erau în afara programului au mai zăbovit o vreme, dar nimeni nu trebuia să le spună să meargă mai departe, mai departe, haideţi, băieţi, spectacolul s-a încheiat. Sandy l-a întrebat pe dom' sergent dacă trebuie să urce şi el în şa şi s-o ia la galop.

– Nu, domnule ofiţer, a spus el. Eşti cu mine.

Şi a pornit în pas alert către uşa rulantă, oprindu-se doar cât să examineze obiectele pe care le pusese Sandy în cutia de carton: unul dintre aparatele de fotografiat Polaroid, film de rezervă, o riglă de un yard, o trusă de prelevare a dovezilor. Sandy luase din chicinetă şi doi saci verzi din plastic pentru gunoi.

– Bine lucrat, Sandy.

– Mulţumesc, domnule.

– Eşti gata să intrăm?

– Da, domnule.

– Eşti speriat?

– Da, domnule.

– Speriat ca mine sau nu chiar atât de speriat?

– Nu ştiu.

– Nici eu. Da-s speriat, asta-i sigur. Dacă leşin, prinde-mă.

– Numai să cădeţi în direcţia mea, domnule.

Tony a râs.

– Haide. Păşeşte în cerdacul meu, a spus păianjenul către muscă.

Speriaţi sau nu, cei doi au întreprins o anchetă destul de amănunţită. Au întocmit împreună o diagramă a interiorului magaziei şi, când l-a complimentat mai târziu Curt pe Sandy pentru ea, Sandy a înclinat din cap şi-a fost de acord că era reuşită. Destul de reuşită să fie folosită în sala de judecată, că tot veni vorba. Totuşi, mare parte dintre liniile ei erau vălurite. Mâinile au început să le tremure aproape din clipa când au intrat în magazie şi nu s-au oprit până ce n-au ieşit iarăşi afară.

Au deschis portbagajul fiindcă fusese deschis

atunci când se uitase pentru prima dată Arky înăuntru şi, deşi era la fel de gol ca şi înainte, i-au făcut câteva fotografii. Au fotografiat şi termometrul (care urcase deja până la şaptezeci de grade), în mare parte fiindcă Tony şi-a spus că aşa ar vrea Curt să facă. Şi au făcut poze şi cadavrului din colţ, le-au făcut din toate unghiurile la care s-au putut gândi. Fiecare instantaneu Polaroid arăta acel cumplit ochi unic. Era sclipitor, ca smoala proaspătă. Să-şi vadă reflecţia în el l-a făcut pe Sandy Dearborn să-i vină să strige. Şi, o dată la două sau trei secunde, unul dintre ei se uita peste umăr la Buick-ul Roadmaster.

Când au terminat cu fotografiile, dintre care pe unele le-au făcut aşezând băţul de un yard lângă cadavru, Tony a scos şi a scuturat unul dintre sacii pentru gunoi.

– Adu o lopată, a spus.

– Nu vrei s-o laşi acolo până ce vine Curt şi o...

– Tânărul ofiţer Wilcox se poate uita la ea şi în beci, în camera cu provizii, a spus Tony.

Vocea îi era ciudat de strânsă – aproape sugrumată – şi Sandy şi-a dat seama că se lupta din răsputeri să nu i se facă rău. Şi stomacul lui Sandy a făcut un salt mic, poate din empatie.

– Se poate uita acolo la ea cât îi pofteşte inima. De data asta nu trebuie să ne facem griji că rupem lanţul dovezilor, fiindcă niciodată n-o să fie implicat în treaba asta vreun avocat districtual. Între timp, hai să luăm pe făraş căcăreaza *asta*.

Nu striga, dar în voce-i apăruse o nuanţă tăioasă.

Sandy a luat o lopată de pe perete şi i-a vârât lama sub creatura moartă. Aripile ei au scos un pârâit

cumva îngrozitor, ca de hârtie. Apoi una dintre ele a căzut, scoțând la iveală o parte neagră și spână a corpului. Pentru a doua oară de când păşiseră amândoi înăuntru, lui Sandy i-a venit să strige. N-ar fi putut spune cu precizie de ce, însă era ceva adânc în străfundul minții sale care implora în genunchi să nu i se mai arate nimic altceva.

Şi-n tot acest timp, îi simțeau mirosul. Putoarea ei acră, de varză murată stricată.

Sandy a observat că transpirația îi ieşise lui Tony pe toată fruntea în picături mici şi transparente. Unele dintre ele se spărseseră şi-i curgeau pe obraji, lăsând urme ca de lacrimi.

– Haide, a spus el, ținând deschisă gura sacului. Haide-acum, Sandy. Arunc-o înăuntru înainte să-mi pierd cumpărăturile.

Sandy a răsturnat-o în sac şi s-a simțit puțin mai bine când greutatea ei a căzut de pe lopată. După ce-a luat Tony un sac plin cu rumeguş roşu absorbant pe care-l țineau pentru scurgerile de ulei şi l-a împrăştiat peste pata gelatinoasă din colț, amândoi s-au simțit mai bine. Tony a răsucit partea de sus a sacului în care se afla creatura, apoi a înnodat-o. O dată asta făcută, au început amândoi să meargă cu spatele către uşă.

Tony s-a oprit chiar înainte să ajungă la ea.

– Fă-i o poză, a spus, arătând cu degetul spre un loc din partea de sus a uşii rulante din spatele Buick-ului – uşa prin care Johnny Parker remorcase maşina înăuntru. Lui Tony Schoondist şi Sandy Dearborn li se părea că asta se întâmplase deja cu mult timp în urmă. – Şi ăleia, şi acolo, şi dincolo.

La început, Sandy n-a văzut ce-i arăta dom' ser-

gent. S-a uitat în altă parte, a clipit o dată sau de două ori, apoi s-a uitat înapoi la locul indicat. Şi acolo erau: trei sau patru pete mânjite de-un verde întunecat care l-au făcut pe Sandy să se gândească la praful care-ţi rămâne pe degete când atingi aripile unei molii. În copilărie, se convinseseră unul pe altul că praful de molie este o otravă mortală, că te orbea dacă te mânjeai pe degete şi apoi te frecai la ochi.

– Înţelegi ce s-a întâmplat, nu? – a întrebat Tony cât timp Sandy a ridicat Polaroidul şi l-a îndreptat spre prima pată. Aparatul i se părea foarte greu şi mâinile încă-i tremurau, dar a reuşit să facă fotografiile.

– Nu, dom' sergent, eu, ă... nu cred că-nţeleg.

– Orice-ar fi arătarea aia – pasăre, liliac, vreun soi de gâză robotică – a zburat afară din portbagaj când s-a deschis capacul. S-a izbit de uşa din spate, de acolo-i prima pată, apoi a-nceput să se tot lovească de pereţi. Ai văzut vreodată o pasăre prinsă într-o magazie sau hambar?

Sandy a încuviinţat din cap.

– Aşa ceva.

Tony şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi s-a uitat la Sandy. A fost o privire pe care tânărul n-a uitat-o niciodată. Nu văzuse niciodată ochii domnului sergent atât de goi. Era, şi-a spus el, privirea pe care o vezi uneori în ochii copiilor mici când reuşeşti să pui capăt unei neînţelegeri în familie.

– Măi, să fie, a spus Tony cu apăsare. *Futu-i.*

Sandy a dat din cap.

Tony s-a uitat în jos la sacul din plastic.

– Ţi se pare că seamănă cu un liliac?

– Mda, a spus Sandy, apoi: Nu. După încă o pauză, a adăugat: căcat.

Tony a izbucnit într-un râset puternic care părea cumva nestăpânit.

– Ai pus punctul pe i. Dac-ai fi fost chemat ca martor la proces, nici un avocat al apărării n-ar fi putut drege cumva vorba *aia*.

– Nu ştiu, Tony.

Ce ştia Sandy era că voia să nu mai facă poze şi că voia să iasă afară la aer proaspăt.

– Tu ce crezi?

– Păi, dacă-i după mine, seamănă c-un liliac, a spus Tony. Şi după fotografiile pe care le-am făcut seamănă c-un liliac. Dar... nu ştiu cum s-o zic, dar...

– Nu lasă *impresia* unui liliac, a spus Sandy.

Tony a zâmbit sumbru şi a întins degetul către Sandy ca pe-un pistol.

– Foarte Zen, Cosaşule. Da' urmele alea de pe perete sugerează că cel puţin s-a *comportat* ca un liliac, sau ca o pasăre prinsă în cuşcă. A zburat pe-aci pân-a căzut lată-n colţ. Căcat, din câte ştim noi, se poate să fi murit de frică.

Sandy şi-a amintit de acel ochi mort şi sclipitor, un lucru atât de nepământean, că de-abia te puteai uita la el, şi şi-a spus pentru prima oară în viaţă că înţelegea conceptul articulat de sergentul Schoondist. Să moară de frică? Da, se putea. Chiar se putea. Apoi, fiindcă se părea că dom' sergent aşteaptă ceva, a spus:

– Sau poate că s-a lovit de perete atât de rău, că şi-a frânt gâtul. (I-a venit încă o idee.) Sau – ascultă, Tony – poate că a omorât-o *aerul*.

– Cum zici?

– Poate că...

Însă ochii lui Tony se aprinseseră şi înclina din cap.

– Sigur, a spus. Poate că aerul de partea cealaltă a portbagajului Buick-ului e altfel de aer. Poate că nouă ni s-ar părea că-i gaz toxic... poate că ne-ar distruge plămânii...

Pentru Sandy, atâta-i ajungea.

– Trebuie să ies de aici, Tony, sau *eu* o să fiu ăla care-o să vomite.

Dar adevăratul pericol pe care-l simţea era acela de-a se îneca, nu de-a vomita. Dintr-o dată, bulevardul traheii sale se redusese la dimensiunea unei găuri ca de ac.

O dată ce s-au aflat iarăşi afară (deja era aproape întuneric şi se iscase o briză de vară incredibil de plăcută), Sandy s-a simţit mai bine. Avea impresia că aşa se simţea şi Tony; în mod sigur îi revenise ceva culoare în obraji. Când Tony a închis uşa cu clanţa, Huddie şi alţi câţiva ofiţeri au venit spre ei, dar nimeni n-a spus nimic. O persoană străină de contextul acelei scene s-ar fi uitat la chipurile lor şi-ar fi spus că murise preşedintele sau că se declarase stare de război.

– Sandy? – a întrebat Tony. Ţi-e mai bine acum?

– Mda.

A făcut din cap spre sacul pentru gunoi, care atârna asemenea unui pendul mort din pricina ciudatei greutăţi de pe fundul său.

– Chiar crezi c-a omorât-o aerul nostru?

– E posibil. Sau poate doar şocul de-a se afla în

lumea noastră. Nu cred c-aş putea trăi mult în lumea din care vine arătarea asta, asta-ţi pot zice sigur. Chiar dacă aş putea *respira* ae... – Tony s-a oprit, fiindcă dintr-o dată Sandy arăta iarăşi rău. Îngrozitor, de fapt. – Sandy, care-i problema? Ce nu-i bine?

Sandy nu era sigur că vrea să-i spună sergentului-şef ce nu era bine, nici măcar nu era sigur că putea. La ceea ce se gândise fusese Ennis Rafferty. Ideea ofiţerului dispărut adăugată lucrului pe care tocmai îl descoperiseră în Magazia B propunea o concluzie la care Sandy nu voia să se gândească. O dată ce-i venise în minte, însă, era greu s-o alunge. Dacă Buick-ul era un canal de legătură către o altă lume, iar dacă arătarea-liliac îl traversase pe o direcţie anume, atunci aproape sigur că Ennis Rafferty îl traversase pe cealaltă.

– Sandy, vorbeşte cu mine.

– Nu-i nimic, şefu', i-a răspuns Sandy, apoi a trebuit să se aplece şi să-şi apuce tibiile cu ambele mâini. Era un bun procedeu de-a împiedica un leşin; sigur, dacă aveai timp să-l aplici. Ceilalţi au stat în jur uitându-se la el, tăcând în continuare, purtând în continuare feţele acelea lungi care spuneau că Regele a murit, trăiască Regele.

Într-un târziu, lumea şi-a recăpătat echilibrul şi Sandy s-a îndreptat de spate.

– Sunt bine, a spus. Serios.

Tony i-a studiat chipul, apoi a aplecat din cap. A ridicat puţin sacul verde din plastic.

– Ăsta-l pun în debaraua din camera cu provizii, cel în care-şi ţine Andy Colucci revistele porcoase.

Această veste a fost întâmpinată cu câteva chicote tensionate.

– Accesu-n camera aia o să fie strict interzis tuturor cu excepția mea, a lui Curtis Wilcox şi a lui Sandy Dearborn. DBPS, oameni buni, ați priceput?

Au încuviințat din cap. Doar pe bază de permisiune scrisă.

– Sandy, Curtis şi cu mine – asta-i de-acum ancheta noastră, aşa am hotărât.

Stătea drept de spate în mijlocul umbrelor tot mai dese, aproape în poziție de drepți, ținând într-o mână sacul pentru gunoi şi în cealaltă fotografiile Polaroid.

– Chestia asta-i o dovadă. A ce, deocamdată habar n-am. Dacă vreunuia dintre *voi* vă vine vreo idee, să mi-o spuneți. Dacă vi se pare o idee prostească, spuneți-mi-o chiar mai repede. E-o situație nebunească. Dar, nebunesc sau nu, *o să* lucrăm cazu' ăsta. O să-l lucrăm ca pe oricare altul. Întrebări?

N-a fost nici o întrebare. Sau, dacă voiai să priveşti altfel problema, a reflectat Sandy, n-a fost nimic altceva *decât* întrebări.

– Tre' să avem un responsabil cu magazia aia cât mai des posibil, a spus Tony.

– Să facă de gardă, dom' sergent? – a întrebat Steve Devoe.

– Hai să-i spunem supraveghere, a zis Tony. Haide, Sandy, mai stai cu mine până ce pun chestia asta la păstrare. Nu vreau s-o duc în pivniță de unu' singur, şi ăsta-i adevăru' gol-goluț.

Când au pornit să traverseze parcarea, Sandy l-a auzit pe Arky Arkanian spunând c-o să se supere Curt că nu l-or sunat, stai să vezi, băiatu' ăla o să hie mai furios ca şo ghină udă.

Dar Curtis a fost prea surescitat să mai fie furios, prea ocupat să încerce să ierarhizeze lucrurile pe care voia să le facă, prea plin de întrebări. A reușit să pună doar una dintre ele înainte s-o tulească în pivniță să se uite la cadavrul creaturii descoperite în Magazia B: unde fusese în seara trecută Domnul Dillon? Cu Orville, i s-a spus. De obicei, când avea câteva zile libere, Orville Garrett îl lua cu el pe Domnul D.

Sandy Dearborn (cu ajutorul ocazional al lui Arky) a fost cel care l-a pus la curent pe Curtis. Acesta a ascultat în tăcere, sprâncenele ridicându-i-se atunci când Arky a descris cum toată partea de sus a capului arătării ăleia a părut că se răsfrânge, dezvăluindu-i ochiul. S-au ridicat din nou când Sandy i-a spus despre petele mânjite de pe ușă și pereți, și despre cum îi amintiseră de praful de molie. A pus întrebarea despre Domnul D, a primit răspunsul, apoi a apucat o pereche de mănuși chirurgicale dintr-o trusă de prelevare a dovezilor și s-a dus aproape alergând spre pivniță. Sandy s-a dus cu el. Cumva, asta i se părea că e de datoria lui, dat fiind că Tony îl numise coanchetator, însă a rămas în camera cu provizii cât a mers Curtis în debaraua în care lăsase Tony sacul pentru gunoi. Când i-a desfăcut Curtis nodul, Sandy l-a auzit foșnind; pielea l-a furnicat și i s-a răcit imediat.

Fâș, fâș, fâș. O pauză. Încă un foșnet. Apoi, foarte încet:

– Christoase atotputernice.

O clipă mai târziu, Curt a ieșit afară în fugă cu mâna apăsată peste gură. La jumătatea coridorului care ducea spre scări se afla o toaletă. Ofițerul

Wilcox a ajuns acolo exact la timp.

Sandy Dearborn şedea la masa de lucru aglomerată din camera cu provizii, ascultându-l cum vomită şi ştiind că asta, privită la scara mare a lucrurilor, probabil că nu însemna nimic. Curtis nu avea să dea înapoi. Cadavrul arătării-liliac îl revoltase la fel de mult cât îi revoltase pe Arky şi Huddie sau pe oricare dintre ei, însă el, că-l revolta sau nu, s-a întors să-l examineze mai amănunţit. Buick-ul – şi lucrurile care *aparţineau* Buick-ului – devenise pasiunea lui. Chiar şi ieşind din debara cu gâtul crâmpoţit şi cu obrajii palizi şi cu mâna apăsându-şi gura, Sandy îi văzuse ineluctabila surescitare din ochi, pusă doar puţin în umbră de disconfortul său fizic. Pasiunea este cel mai sever şef.

Din josul culoarului se auzea sunetul apei curgând. S-a oprit, apoi Curtis s-a întors în camera cu provizii, uscându-şi gura cu un şervețel de hârtie.

– Destul de îngrozitoare, nu? – a întrebat Sandy. Chiar şi moartă.

– Destul de îngrozitoare, a fost el de acord, dar se îndrepta înapoi într-acolo chiar în timp ce vorbea. Am crezut c-am înţeles, da' m-a luat prin surprindere.

Sandy s-a ridicat în picioare şi s-a dus spre uşă. Curt se uita iarăşi în sac, dar nu *băga mâna* în el. Nu încă, cel puţin. Asta era o uşurare. Sandy nu voia să fie prin preajmă când urma puştiul s-o atingă, chiar şi dacă purta mănuşi. Nu voia nici măcar să se *gândească* la aşa ceva.

– A fost un schimb, crezi? – a întrebat Curt.

– Hă?

– Un schimb. Ennis pentru arătarea asta.

Preț de-o clipă, Sandy n-a răspuns. N-a *putut* răspunde. Nu fiindcă ideea era oribilă (deși așa era), ci fiindcă puștiu' ajunsese la ea atât de repede.

– Nu știu.

Curt se legăna înainte și înapoi pe tocurile papucilor săi și se încrunta spre sacul din plastic pentru gunoi.

– Nu cred, a spus după o vreme. Când faci trocu', de-obicei închei afacerea toată deodată. Corect?

– De-obicei, mda.

A închis sacul și (cu o silă evidentă) i-a reînnodat gura.

– O s-o disec, a spus.

– Curtis, nu! *Christoase!*

– Da.

S-a întors spre Sandy: avea fața suptă și albă, ochii îi sclipeau.

– Trebuie s-o facă *cineva*, și nu pot s-o duc pur și simplu la Departamentul Biologic de la Horlicks. Dom' sergent a zis să nu scoatem povestea din casă, și asta-i decizia corectă, da' cine rămâne atunci să facă asta? Numa' eu. Doar dacă nu-mi scapă ceva.

Sandy și-a spus: *N-ai duce-o la Horlicks nici dacă n-ar fi scos Tony nici un cuvânt despre păstrarea poveștii în familie. Suporți să ne ai pe noi prin preajmă, probabil fiindcă nimeni în afara lui Tony nu vrea să aibă ceva de-a face cu ea, dar s-o împarți cu altcineva? Cineva care nu poartă uniforma cenușie a poliției statale din Pennsylvania și nu știe când să schimbe chinga pălăriei din spatele capului sub bărbie? Cineva care s-ar putea să ți-o ia înainte și apoi să ți-o ia de tot? Nu prea cred.*

Curt şi-a dat jos mânuşile.

– Problema e că n-am mai deschis nimic de la Chauncey încoace, care era un fetus de porc de la ora de biologie. Asta se-ntâmpla cu nouă ani în urmă şi atunci am luat nota C. Nu vreau s-o dau în bară, Sandy.

Atunci, nici măcar să n-o atingi.

Sandy a gândit, dar nu a spus asta. N-ar fi avut rost s-o spună.

– Eh, asta-i. (Puştiu' vorbea singur acum. Îşi vorbea numai sieşi.) O să-mi fac curaj. O să mă pregătesc. Am timp. N-are rost să fiu nerăbdător. Curiozitatea a omorât pisica, dar satisfacţia...

– Şi dacă asta-i o minciună? – a întrebat Sandy. Era surprins cât de tare îl obosise deja vorba aia nevinovată. – Şi dacă nu există nici o satisfacţie? Şi dacă nu reuşeşti niciodată să-l afli pe *x*?

Curt s-a uitat în sus la el, aproape şocat. Apoi a rânjit.

– Ce crezi c-ar zice Ennis? Dacă l-am putea întreba, desigur.

Sandy a găsit întrebarea condescendentă şi insensibilă în acelaşi timp. Şi-a deschis gura să spună asta cu voce tare – să spună *ceva*, oricum – apoi n-a spus. Curtis Wilcox nu voia răul nimănui; nu făcea decât să se lase purtat pe sus de adrenalină, la fel de ameţit ca orice drogat inveterat. Şi într-adevăr nu era *decât* un puşti. Chiar şi Sandy îşi dădea seama de asta, deşi erau cam de aceeaşi vârstă.

– Ennis ţi-ar spune să ai grijă, a spus Sandy. Măcar de asta-s sigur.

– O să am, a fost Curt de acord, pornind în sus pe scări. O, da, sigur c-o să am.

Dar astea nu erau decât vorbe, ca şi imnul de laudă pe care-l spui în grabă ca să termini odată cu biserica în dimineaţa de duminică. Sandy ştia asta chiar dacă tânărul ofiţer Wilcox n-o ştia.

În săptămânile care au urmat, Tony Schoondist (fără a mai pomeni de ceilalţi membri ai personalului Detaşamentului D) s-a convins că nu e suficientă forţă de muncă pentru a institui un sistem de supraveghere a Buick-ului din magazia din spate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Şi nici vremea n-a fost de partea lor; a doua jumătate a acelui august a fost ploioasă şi nepotrivit de răcoroasă.

Vizitatorii reprezentau o durere de cap în plus. La urma urmei, Detaşamentul D nu trăia într-un vid pe creasta dealului; Parcul Auto se afla vizavi, iar Avocatul Districtual (plus echipa lui) era chiar în josul drumului, erau avocaţi, erau răufăcători care-şi răcoreau călcâiele în Colţul Băiatului Rău, din când în când era câte un tur al Cercetaşilor, curgerea constantă de oameni care voiau să depună plângeri (împotriva vecinilor, împotriva soţiilor, împotriva căruţaşilor amish care ocupau prea mult din şosea, împotriva Poliţiei Statale înseşi), soţii care aduceau prânzuri uitate acasă sau, uneori, cutii cu nimicuri, şi uneori doar un curios domn Cutare care voia să vadă ce se făcea cu banii pe care-i plătea prin taxe. Aceştia din urmă erau, de obicei, surprinşi şi dezamăgiţi de calmul ce domnea în cazarmă, de sentimentul apăsător al birocraţiei în desfăşurare. Nu lăsa impresia serialelor lor preferate de la televizor.

Într-o zi de la sfârşitul acelei luni, le-a făcut o vizită membrul din Camera Reprezentanţilor a Statelor Unite care răspundea de districtul Statler, însoţit de zece sau doisprezece dintre cei mai apropiaţi prieteni ai săi din mass-media, pentru a organiza o întâlnire formală şi pentru a ţine un discurs pe marginea proiectului de lege cu privire la Ajutorul Poliţienesc, Ştiinţa şi Infrastructura care se afla atunci în dezbatere în Cameră, un proiect de lege care se întâmpla să fie coiniţiat tocmai de tipul acesta. Asemenea multor reprezentanţi ai districtelor rurale, tipul acesta arăta ca un bărbier dintr-un oraş mic care a avut o zi norocoasă la cursele de câini şi spera să aibă parte de o felaţie înainte de culcare. Stând lângă una dintre maşinile de patrulă (Sandy credea că e cea cu tetiera stricată), le-a spus prietenilor săi de la presă cât erau poliţiştii de importanţi, mai cu seamă capabilii domni şi doamne din Poliţia Statului Pennsylvania, mai cu seamă capabilii domni şi doamne din Detaşamentul D (asta era o informaţie uşor eronată, dat fiind că nu exista nici un ofiţer femeie şi nici o dispeceră în D la vremea aceea, dar nici unul dintre ofiţeri nu s-a oferit să-l corecteze, cel puţin nu în timp ce aparatele de filmat încă înregistrau). Aceştia erau, a spus reprezentantul, o linie subţire şi cenuşie care-i separau pe domnul şi doamna Contribuabil Cutare de răul reprezentat de Gaşca Haos, şi aşa mai departe şi aşa mai departe, Dumnezeu să binecuvânteze America, fie ca toţi copiii voştri să crească mari şi să cânte la vioară. Căpitanul Diment a venit din Butler, probabil fiindcă cineva credea că dungile lui ar fi împrumutat un ton suplimentar evenimen-

tului, iar el i-a spus mai târziu lui Tony Schoondist pe un mârâit jos: „Gură-spartă ăla îmbrăcat la patru ace mi-a cerut să-i rezolv amenda de depăşire a vitezei legale a lu' soţie-sa."

Şi în timp ce reprezentantul bătea din gură şi oamenii din preajma lui făceau tururi şi reporterii făceau reportaje şi aparatele video înregistrau, Buick Roadmaster-ul şedea liniştit la numai cincizeci de yarzi depărtare, albastru precum un apus profund, pe roţile lui grase şi luxoase cu exteriorul alb. Şedea sub termometrul mare şi rotund pe care-l agăţase Curt de una dintre grinzi. Şedea acolo cu kilometrajul arătând zero, iar praful refuzând să se aşeze pe el. Ofiţerilor care ştiau de existenţa lui, blestemăţia aia li se părea o mâncărime între omoplaţi, în singurul loc unde nu... prea... poţi... ajunge.

A fost vremea rea cu care să se confrunte, au fost tot soiul de domni Cutare cu care să se confrunte – mulţi care au venit să laude familia, dar care nu făceau *parte* din familie – şi au fost, de asemenea, ofiţeri de poliţie aflaţi în vizită şi ofiţeri din alte cazărmi. Aceştia din urmă erau într-un fel cel mai periculoşi, fiindcă poliţiştii au ochi ageri şi minţi scrutătoare. Ce şi-ar fi spus oare dacă ar fi văzut un ofiţer îmbrăcat într-o pelerină de ploaie (sau un anume îngrijitor vorbind cu accent suedez) stând în faţa Magaziei B asemenea unuia dintre soldaţii ăia cu pălării înalte care păzeau poarta la Palatul Buckingham? Mergând din când în când la uşa rulantă şi uitându-se înăuntru? Ar fi fost curios un poliţist care vedea asta ce anume se afla acolo înăuntru? Se cacă ursul în pădure?

Curt a rezolvat problema asta atât cât putea fi ea

rezolvată mai bine. I-a trimis lui Tony un bilet oficial în care spunea că-i o ruşine felul cum ratonii se tot vâră în gunoiul nostru şi-l împrăştie peste tot, şi că Phil Candleton şi Brian Cole fuseseră de acord să construiască o gheretă mică în care să adăpostească tomberoanele pentru gunoi. Curt credea că locul potrivit ar fi fost în spatele Magaziei B, dacă sergentul-şef era de acord. Sergentul-şef Schoondist a scris OK în partea de sus a biletului şi acesta, dintre toate, a fost introdus la dosar. Ce omitea el să spună era că ofiţerii nu avuseseră vreo problemă serioasă cu ratonii de când cumpărase Arky de la Sears două tomberoane din plastic pentru gunoi, de genul celor cu capace basculante, cu arc.

Ghereta a fost construită, vopsită (în cenuşiul Poliţiei Statului Pennsylvania, desigur) şi gata de acţiune la trei zile după ce biletul oficial aterizase pe biroul lui Tony. Făcută din materiale prefabricate şi pur funcţională, aceasta era doar atât de mare cât să adăpostească două tomberoane pentru gunoi, trei rafturi şi un ofiţer de poliţie şezând pe-un scaun de bucătărie. Servea dublului scop de a-l ţine pe ofiţerul de serviciu la pază (a) ferit de vremea de afară şi (b) ferit de privirile nedorite. La fiecare zece sau cincisprezece minute, acesta se ridica în picioare, părăsea ghereta şi se uita prin unul dintre geamurile din uşa rulantă din spatele Magaziei B. Ghereta era dotată cu sucuri carbogazoase, gustări reci, reviste şi o găleată galvanizată. Găleata avea o etichetă din hârtie pe care scria NU M-AM MAI PUTUT ŢINE. Aceasta a fost contribuţia lui Jackie O'Hara. Ceilalţi îl numeau Copilul Minune Irlan-

dez şi niciodată nu dădea greş cu poantele. Îi făcea să râdă chiar şi trei ani mai târziu, când zăcea în dormitor, murind de cancer la esofag, cu ochii sticloşi din pricina morfinei, spunându-le poveşti despre Padeen, irlandezul beat, pe-o voce slabă, hârşâită, atunci când vechii lui colegi îl vizitau şi uneori îl ţineau de mână când durerea era deosebit de mare.

Mai târziu vor fi destule camere video la Detaşamentul D – la toate cazărmile Poliţiei Statului Pennsylvania – fiindcă, până în anii '90, toate maşinile de patrulă erau dotate cu dispozitive Panasonic Eyewitness montate pe bord. Acestea erau făcute special pentru organizaţiile de apărare a legii şi nu aveau microfoane. Era legal să înregistrezi video maşinile oprite în trafic; înregistrarea audio însă, din pricina legilor în vigoare, era interzisă. Dar asta se întâmpla mai târziu. La sfârşitul verii lui 1979, au trebuit să se descurce cu o video-cameră primită de Huddie Royer de ziua lui. O ţineau pe unul dintre rafturile din gheretă, depozitată în cutia ei şi împachetată în plastic pentru a nu se umezi. O altă cutie conţinea baterii de rezervă şi douăsprezece casete goale cu celofanul desfăcut, astfel încât să fie gata de folosit. Mai era şi o plăcuţă pe care era scris un număr: temperatura dinăuntrul magaziei la un moment dat. Dacă ofiţerul de serviciu observa vreo schimbare, ştergea ultima notaţie, scria noua valoare şi adăuga cu creta o săgeată îndreptată în sus sau jos. Aceasta era cea mai îndepărtată formă de mărturie scrisă pe care o admitea sergentul Schoondist.

Tony a părut încântat de aceste aranjamente.

Curt încerca să-i copieze starea de spirit, dar uneori grijile şi frustrările lui erupeau la suprafaţă. „N-o să fie nimeni la post când o să se-ntâmple data viitoare", spunea el. „Stai să vezi dacă n-am dreptate – aşa se-ntâmplă întotdeauna. Nimeni n-o să se ofere voluntar într-o noapte de la doişpe la patru şi ăla care-o să vină de la patru o să se uite înăuntru şi-o să vadă capacu' portbagajului deschis şi încă un liliac mort pe podea. Stai să vezi."

Curt a încercat să-l convingă pe Tony să ţină cel puţin o foaie de evidenţă a voluntarilor. Nu ducem lipsă de voluntari, l-a contrazis el; ceea ce le lipsea era spiritul organizatoric şi plănuirea, lucruri care vor fi uşor de schimbat. Tony a rămas neclintit: fără hârtii compromiţătoare. Când s-a oferit Curt să preia el o mai mare parte din sarcina de santinelă (mulţi dintre ofiţeri au început să o numească Patrula de Gheretă), Tony l-a refuzat şi i-a spus să se calmeze. „Ai tu alte responsabilităţi", i-a zis. „Nu ultima dintre ele-i nevastă-ta."

Curt avea prezenţa de spirit să păstreze tăcerea cât se afla în biroul sergentului-şef. Mai târziu, însă, i s-a descărcat lui Sandy, vorbind cu o înverşunare surprinzătoare, în vreme ce stăteau amândoi afară, în colţul îndepărtat al cazărmii.

– Dac-aş fi vrut un consilier matrimonial, m-aş fi uitat în blestematele alea de Pagini Aurii, a spus.

Sandy i-a oferit un zâmbet, unul fără prea mult umor în el.

– Cred c-ai face bine să asculţi pocnetul, a zis el.

– Despre ce vorbeşti?

– Pocnetul. Un sunet foarte uşor de recunoscut. Îl auzi când în sfârşit îţi iese capu' din cur.

Curtis s-a holbat la el, în obraji arzându-i doi boboci cruzi de trandafiri roşii.

– Îmi scapă mie ceva, Sandy?

– Da.

– Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, *ce*?

– Slujba şi viaţa ta, a spus Sandy. Nu neapărat în ordinea asta. Ai probleme cu vederea în perspectivă. Buick-ul ăla începe să ţi se pară prea mare.

– Prea... !

Curt şi-a lovit fruntea cu podul palmei aşa cum făcea de obicei. Apoi s-a întors şi s-a uitat în depărtare către Dealurile Scunde. Într-un sfârşit, s-a răsucit înapoi spre Sandy.

– E ceva dintr-o altă lume, Sandy – *dintr-o altă lume*. Cum *poate* ceva de felul ăsta să pară prea mare?

– Exact asta-i problema ta, i-a răspuns Sandy. Problema ta cu vederea în perspectivă.

Avea o bănuială că următorul lucru pe care-l va spune Curtis va fi începutul unei certe, probabil una serioasă. Aşa că, înainte să poată spune el ceva, Sandy a plecat înăuntru. Şi poate că discuţia aceea a făcut un dram de bine, fiindcă, atunci când august s-a dat la o parte din calea lui septembrie, cererile aproape constante ale lui Curt pentru a primi perioade mai lungi de supraveghere au încetat. Sandy Dearborn n-a încercat niciodată să se convingă de faptul că puştiul acela văzuse lumina, însă i se părea că mersese cât de departe putuse, cel puţin pentru moment. Ceea ce era bine, dar poate că nu suficient de bine. Sandy credea că Buick-ul i se va părea întotdeauna prea mare lui Curtis. Dar, pe de altă parte, mereu au existat două feluri de

oameni pe lume. Curt era de genul celor care credeau că satisfacția a adus într-adevăr felina înapoi din lumea marii divinități.

A început să vină la cazarmă aducând cu el cărți de biologie în loc de revista *Field and Stream*. Cea observată cel mai des la subrațul său ori zăcând pe rezervorul toaletei din căcăstoare era *Douăzeci de disecții simple*, Editura Universității Harvard, 1968. Când s-au dus Buck Flanders și soția lui să ia cina la el într-o seară, Michelle Wilcox s-a plâns de „noul hobby scârbos" al soțului ei. Începuse să ia specimene de la un depozit de produse medicale, a spus ea, și zona din beci care plănuise cu doar un an în urmă s-o transforme în cameră obscură mirosea acum a chimicale de morgă.

Curt a început cu șoareci și cobai, apoi a trecut la păsări, ajungând într-un sfârșit și la o bufniță cu corn. Uneori își aducea specimenele la locul de muncă.

– N-ai trăit niciodată cu adevărat, i-a spus Matt Babicki lui Orville Garrett și Steve Devoe într-o zi, până ce n-ai mers în pivniță după o cutie nouă de pixuri și n-ai dat peste borcanul cu formaldehidă de pe aparatul Xerox în care se află un ochi de bufniță. Omule, asta te-aduce cu picioarele pe pământ.

O dată ce-a fost cucerită bufnița, Curtis a trecut la lilieci. A disecat opt sau nouă, fiecare specimen dintr-o altă specie. Vreo doi pe care i-a prins chiar el în curtea din spate; restul i-a comandat de la un depozit de animale din Burg. Sandy n-a uitat niciodată ziua când i-a arătat Curtis un liliac-vampir sud-american țintuit în cuie pe un panou. Arătarea

era blănoasă, maronie pe burtă şi neagră-catifea pe aripile membranoase. Dinţii ei mici şi ascuţiţi erau dezveliţi într-un zâmbet psihotic. Viscerele îi erau dispuse, printr-o tehnică din ce în ce mai bine stăpânită de Curt, sub forma unei lacrimi. Sandy credea că profesorul de biologie din liceu al lui Curt – cel care-i dăduse acel C – ar fi fost surprins să vadă cât de repede învăţa vechiul lui elev.

Desigur, când la cârmă se află dorinţa nestăvilită, orice prost poate fi profesor.

A fost în timp ce Curt Wilcox învăţa arta secretă a disecţiei de la doctorul Maturin când Jimmy şi Rosalynn s-au stabilit cu locuinţa în Buick-ul 8. Ei erau cioaca lui Tony. Ideea i-a venit într-o zi la Tri-Town Mall, în timp ce soţia lui proba haine la Country Casuals. Atenţia i-a fost atrasă de-un însemn ferit plasat în fereastra magazinului Animalul Meu: **INTRĂ ŞI ALĂTURĂ-TE DEZMĂŢULUI GERBILILOR[1]!**

Tony nu s-a alăturat tocmai atunci dezmăţului gerbililor – soţia l-ar fi luat la o mie de întrebări –, dar l-a trimis pe imensul George Stankowski înapoi chiar în ziua aceea cu bani luaţi din fondul de situaţii neprevăzute şi ordine de-a cumpăra o pereche de gerbili. Dar şi o cuşcă din plastic în care să locuiască aceştia.

– Să le iau şi nişte mâncare? – a întrebat George.

– Nici vorbă, i-a răspuns Tony pe un ton serios, uşor ironic. Categoric, nu. O să cumpărăm doi ger-

[1]gerbil – rozător mic asemănător cu şoarecele originar din zonele aride ale Africii şi Asiei Mici, având picioarele din spate şi coada foarte lungi – n. tr.

bili şi-o să-i lăsăm să moară de foame în magazie.

– Chiar aşa? Mi se pare cam crud pentru...

Tony a suspinat.

– Ia-le mâncare, George, da. Ia-le mâncare neapărat.

Singura specificare pe care a făcut-o Tony cu privire la cuşcă a fost aceea să se potrivească bine pe scaunul din faţă al Buick-ului. George a cumpărat una frumoasă, nu de ultimă generaţie, dar pe aproape. Era făcută din plastic galben transparent şi consta dintr-un coridor lung având la ambele capete câte o încăpere pătrăţoasă. Una era sufrageria gerbililor şi cealaltă era versiunea din lumea gerbililor a sălii de gimnastică Gold's Gym. Sufrageria avea prinsă de laturi un recipient pentru mâncare şi o sticlă pentru apă; sala de gimnastică avea o roată pentru exerciţii.

– Locuiesc mai bine decât multă lume, a spus Orvie Garrett.

Phil, care-o privea pe Rosalynn cum se uşurează în recipientul pentru mâncare, a spus:

– Vorbeşte pentru tine.

Dicky-Duck Eliot, poate nu cel mai sănătos cal care să fi gonit vreodată pe hipodromul vieţii, a vrut să ştie de ce ţinem gerbili în Buick. Nu era cumva cam periculos?

– Păi, ne-om convinge noi de asta, nu-i aşa? – a întrebat Tony pe-o voce ciudat de blândă. O să vedem dacă e sau nu periculos.

Într-o zi, nu cu mult după ce Detaşamentul D i-a cumpărat pe Jimmy şi Rosalynn, Tony Schoondist şi-a trecut propriul Rubicon şi a mînţit în faţa presei.

Nu c-ar fi fost foarte impresionant corespondentul pentru Al Patrulea Ținut în cazul de față, doar un roșcat subțirel de vreo douăzeci de ani, un reporter de-o vară la ziarul districtului, *American*, care era posibil să se întoarcă înapoi în statul Ohio peste o săptămână sau așa ceva. Avea un fel de a te asculta cu gura pe jumătate deschisă care-l făcea să semene, în cuvintele lui Arky, cu un prost din naștere, vânător de umbre pe pereți. Numai că el *nu* era un prost, și-și petrecuse mare parte dintr-o după-amiază aurie de septembrie ascultându-l pe domnul Bradley Roach. Brad îi dăduse tânărului reporter o grămadă de informații despre bărbatul cu accent rusesc (pe atunci, Brad era ferm convins că tipul fusese rus) și despre mașina abandonată de acesta. Roșcatul ciolănos, Homer Oosler pe numele lui, voia să scrie un articol de fond despre toate astea și să se-ntoarcă la colegiu încununat de lauri. Sandy și-a spus că tânărul își imagina probabil un titlu de primă pagină care să spună **MAȘINA MISTERIOASĂ**. Poate chiar **MAȘINA MISTERIOASĂ A SPIONULUI RUS**.

Tony n-a ezitat nici o clipă, a acceptat și a mințit. Fără îndoială că ar fi făcut același lucru dacă reporterul care s-a prezentat în ziua aceea ar fi fost bătrânul vultur Trevor Ronnick, care deținea ziarul districtului *American* și care uitase mai multe povești decât ar fi reușit roșcatul să scrie vreodată.

– Mașina a fost dusă, a spus Tony, și asta era: minciuna fusese spusă, Rubiconul fusese trecut.

– Dusă? – a întrebat Homer Oosler, evident dezamăgit. Avea în poală un aparat de fotografiat Minolta mare și vechi. PROPRIETATE A ZIARULUI DIS-

TRICTUAL AMERICAN era scris cu folie autocolantă pe spatele carcasei. Dusă unde?

– Biroul Statal al Obiectelor Sechestrate, a spus Tony, creând pe loc această organizație cu nume sonor. În Philly.

– De ce?

– Ei scot la licitație mașinile nerevendicate. După ce le caută de droguri, desigur.

– Sigur. Aveți vreo hârtie care să dovedească asta?

– Tre' să am, a spus Tony. Am pentru toate alelalte. O s-o caut și-o să te sun.

– Cât credeți c-o să dureze asta, domnule sergent Schoondist?

– O vreme, fiule.

Tony a fluturat din mână către tăvița cu hârtii de pe birou, care era burdușită cu documente. Oosler n-avea de unde să știe că majoritatea dintre ele erau porcăriile trimise săptămânal de la Scranton – tot soiul de chestii, de la informații de ultimă oră despre beneficiile pensionării și până la programul de toamnă al campionatului de softball – și că acestea vor ajunge în coșul de gunoi înainte ca sergentul să plece acasă. Fluturarea aceea tremurată de mână sugera că existau peste tot mormane de hârtii asemănătoare.

– E greu să ții pasul cu treburile astea, să știi. Se zice c-o să se schimbe lucrurile când o să-ncepem să ne computerizăm, da' asta n-o să se-ntâmple anu' ăsta.

– Săptămâna viitoare mă întorc la școală.

Tony s-a aplecat înainte în scaun și s-a uitat atent la Oosler.

– Şi sper c-o să munceşti pe brânci, a spus. Trăim într-o lume dură, fiule, da' dacă munceşti pe brânci poţi reuşi.

Vreo două zile după vizita lui Homer Oosler, Buick-ul a mai declanşat o furtună de lumini. De data aceasta s-a întâmplat în plină zi, o zi inundată de lumină solară, dar tot a fost o reprezentaţie destul de spectaculoasă. Şi toate grijile lui Curtis cu privire la ratarea următoarei manifestaţii s-au dovedit neîntemeiate.

Temperatura din magazie a spus limpede că Buick-ul pune iarăşi ceva la cale, scăzând de la şaptezeci şi cinci până spre ultimele grade cincizeci în decurs de cinci zile. Toţi au devenit nerăbdători să le vină rândul în gheretă; toată lumea voia să fie de gardă când asta avea să se întâmple, indiferent ce va însemna acum „asta".

Brian Cole a câştigat la loterie, însă toţi ofiţerii din cazarmă au împărţit experienţa aceasta într-o anumită măsură. Brian s-a dus în Magazia B la aproximativ două după-amiaza să vadă ce fac Jimmy şi Rosalynn. Făceau foarte bine, Rosalynn stând în sufrageria cuştii şi Jimmy opintindu-se să-nvârtă roata de exerciţii din sala de gimnastică. Dar, când Brian s-a întins mai mult înăuntrul maşinii să verifice rezerva lor de apă, a auzit un murmur. Era profund şi egal, genul de sunet care-ţi face ochii să vibreze în orbite şi plombele în măsele. Dincolo de el (sau împletit cu el) era ceva cu mult mai deranjant, un soi de şoaptă solzoasă, fără cuvinte. O strălucire purpurie, foarte ştearsă, se răspândea încet peste bord şi volan.

Gândindu-se la Ennis Rafferty, plecat fără întoarcere deja de mai bine de o lună, ofițerul Cole a plecat în grabă din apropierea Buick-ului. A continuat, totuși, fără urmă de panică să ia camera video din gheretă, s-o înșurubeze pe trepied, să-i pună o casetă nouă, să verifice codul temporal (era bine) și nivelul de încărcare a bateriei (era pe verde până în capăt). Înainte să iasă afară, a aprins becurile din tavan, apoi a așezat trepiedul în fața unui geam, a apăsat butonul RECORD și-a mai verificat o dată să se asigure că Buick-ul se afla în mijlocul imaginii captate de obiectiv. Așa era. A pornit înapoi spre cazarmă, apoi a pocnit din degete și s-a întors la gheretă. Acolo se afla o geantă întreagă plină cu accesorii pentru camera video. Unul dintre ele era un filtru de luminozitate. L-a atașat lentilei camerei video fără să se deranjeze să apese butonul PAUSE (preț de-o clipă, umbra mare și neagră a mâinilor lui acoperă imaginea Buick-ului, apoi, când ies iarăși din cadru, Buick-ul reapare ca-ntr-un crepuscul profund). Dacă l-ar fi văzut cineva cum face pregătirile astea – unul dintre acei domni Cutare curioși să afle cum le sunt cheltuiți banii din taxe, poate – n-ar fi bănuit nici o clipă cât de repede-i bătea inima ofițerului Cole. Era temător și surescitat în același timp, dar s-a descurcat bine. Când vine vorba de-a te confrunta cu necunoscutul, instruirea primită la școala de poliție își spune cuvântul. Una peste alta, a uitat doar de un singur lucru.

Și-a vârât capul în biroul lui Tony la aproximativ două și șapte minute și a spus:

– Dom' sergent, cre' că s-a-ntâmplat ceva cu Buick-u'.

Tony a ridicat privirea din carnețelul său galben, în care mâzgălea prima variantă a unui discurs pe care trebuia să-l țină la un simpozion al forțelor de apărare a legii în toamna aceea, și a spus:

– Ce ai în mână, Bri?

Brian s-a uitat în jos și a văzut că ține în mână recipientul pentru apă al gerbililor.

– Ei, și ce dracu', a spus. Oricum, cre' că n-o să mai aibă nevoie de el.

Pe la două și douăzeci, ofițerii din cazarmă puteau auzi bine murmurul. Nu că ar fi fost mulți acolo înăuntru; majoritatea stăteau în șir la geamurile celor două uși rulante ale Magaziei B, șold la șold și umăr la umăr. Tony a văzut asta, a pregetat dacă să le ordone sau nu să plece de acolo, și s-a hotărât într-un sfârșit să-i lase să stea acolo unde erau. Cu o singură excepție.

– Arky.

– Da, dom' serjent.

– Vreau să mergi în față și să tunzi iarba.

– Tocma' ce-am tuns-o luni!

– Știu. Mi s-a părut că o oră întreagă ai tuns doar porțiunea de sub geamul biroului meu. Totuși, vreau s-o tunzi din nou. Ținând asta în buzunarul din spate al pantalonilor. (I-a înmânat un aparat de emisie-recepție.) Și dacă vine cineva care n-ar trebui să vadă zece ofițeri ai Poliției Statului Pennsylvania stând în păr în fața magaziei aleia de parcă s-ar desfășura înăuntru o luptă de cocoși cu miză mare, dă-mi de veste. Ai priceput?

– Mda, totu-i clar.

– Bun. Matt! Matt Babicki, ieși la interval!

Matt s-a grăbit să vină, gâfâind şi roşu la faţă de surescitare. Tony l-a întrebat unde era Curt. Matt i-a spus că-i pe teren.

– Spune-i să revină la bază, cod D şi să vină pâş-pâş, ai priceput?

– Cod D şi să vină pâş-pâş, am recepţionat.

A venit pâş-pâş înseamnă a veni *sans* girofar şi sirenă. Curt s-a supus, probabil acestei porunci, însă tot a ajuns înapoi la cazarmă până la trei fără un sfert. Nimeni n-a îndrăznit să-l întrebe de cât de departe venise într-o jumătate de oră. Indiferent cât de multe mile trebuie să fi fost, a sosit teafăr şi înainte ca focurile de artificii silenţioase să înceapă din nou. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să ia camera video de pe trepied. Până să se încheie focurile de artificii, prinderea în imagini a evenimentului avea să fie grija lui Curtis Wilcox.

Pe acea casetă (una dintre multele pitite în debaraua din beci) se păstrează ceea ce s-a putut vedea şi auzi. Murmurul Buick-ului se aude bine, sunând ca un fir dezlipit într-o boxă stereo, şi se aude simţitor mai tare pe măsura trecerii timpului. Curt a filmat termometrul cel mare cu acul lui roşu stând doar puţin dincolo de 54. Se aude vocea lui Curt cerând permisiunea de-a intra înăuntru şi de-a vedea cum sunt Jimmy şi Rosalynn, şi vocea sergentului Schoondist răspunzându-i aproape imediat, aspră şi sigură, nelăsând loc nici unui compromis, cu „Permisiunea se respinge".

La 3:08:41 P, conform codului temporal din partea de jos a ecranului, pe parbrizul Buick-ului începe să răsară o roşeaţă ca de apus violet. La început, un privitor ar putea expedia acest fenomen cu

titlul de defecțiune tehnică sau de iluzie optică sau poate un soi de reflecție.

Andy Colucci: „Ce-i aia?"

Vorbitor necunoscut: „Un puseu de tensiune sau un..."

Curtis Wilcox: „Care aveți ochelari de protecție, puneți-i. Cei care n-aveți, e cam riscant, eu m-aș da dracului în spate. Avem..."

Jackie O'Hara (probabil): „Cine mi-a luat..."

Phil Candleton (probabil): „Dumnezeule *mare!*"

Huddie Royer: „Nu cred c-ar trebui să..."

Sergentul-șef Schoondist, părând la fel de calm ca un ghid turistic într-o plimbare prin natură: „Puneți-vă ochelarii ăia, domnii mei, eu așa aș face. Hai-hai."

La 3:09:24, acea lumină violetă a făcut un salt auroral în toate geamurile Buick-ului, transformându-le în niște oglinzi purpurii sclipitoare. Dacă ar încetini cineva banda și apoi ar da-o cadru cu cadru, ar putea chiar vedea reflecții apărând în ceea ce înainte au fost doar niște geamuri din sticlă transparentă: uneltele agățate în cuie, lama portocalie de plug proptită de perete, oamenii de afară care se uită înăuntru cu ochii îngustați. Majoritatea poartă ochelari de protecție și seamănă mai degrabă cu niște extratereștri dintr-un film științifico-fantastic ieftin. Curtis poate fi recunoscut din pricina aparatului video care-i acoperă partea stângă a feței. Murmurul devine din ce în ce mai puternic. Apoi, cu vreo cinci secunde înainte ca Buick-ul să înceapă să emită acele fulgere, sunetul se oprește. Un privitor al acestei casete poate auzi o bolboroseală surescitată de voci, nici una identificabilă,

toate părând să pună întrebări.

Apoi, imaginea dispare pentru prima dată. Buick-ul şi magazia dispar amândouă, pierdute în alb.

„Iisuse Christoase, aţi văzut asta, băieţi?" – strigă Huddie Royer.

Se aud strigăte de *Daţi-vă în spate, Porcăria dracului* şi preferata tuturor la vremi de restrişte *O, căcat.* Cineva spune *Nu vă uitaţi la ea* şi altcineva spune *Se pişă fulgere* pe tonul acela ciudat de degajat pe care-l auzi de obicei în înregistrările din carlinga avioanelor, un pilot care vorbeşte fără să-şi dea seama, care nu ştie decât că mai are de trăit numai vreo zece sau douăsprezece secunde.

Apoi, Buick-ul se întoarce din tărâmul supraexpunerii, arătând la început ca un cocoloş indistinct, apoi recăpătându-şi forma adevărată. Trei secunde mai târziu, fulgeră din nou. Strălucirea proiectează raze groase prin toate geamurile şi apoi albeşte iarăşi imaginea. În acest timp, Curt spuse *Ne trăbă un filtru mai bun* şi Tony răspunde *Poate data viitoare.*

Fenomenul continuă în următoarele patruzeci şi şase de minute, fiecare frântură fiind captată pe bancă. La început, Buick-ul dispare într-o mare de alb la fiecare fulger. Apoi, când fenomenul începe să slăbească în intensitate, privitorul poate vedea vag silueta unei maşini scufundate adânc în răbufnirile tăcute de lumină mai mult purpurie decât albă. Uneori, imaginea se clatină şi urmează o mişcare rapidă şi înceţoşată de chipuri când se grăbeşte Curtis spre un alt loc de observare, sperând să aibă parte de o revelaţie (sau poate doar de un unghi de vedere mai bun).

La 3:28:17 se poate vedea o dâră zigzagată de foc răbufnind în sus din (sau poate prin) portbagajul închis al Buick-ului. Țâșnește până la tavan, unde pare să se împrăștie în toate direcțiile precum apa unei fântâni arteziene.

Voce neidentificabilă: „Porcăria dracului, voltaj ridicat, voltaj ridicat!"

Tony: „Ba pe dracu." Apoi, probabil către Curt: „Continuă să înregistrezi."

Curt: „O, mda. Fii sigur d-asta."

Se mai văd câteva străfulgerări, unele răzbătând prin geamurile Buick-ului, unele ridicându-se prin capotă ori portbagaj. Una sare de sub mașină și țâșnește direct spre ușa rulantă din spate. Se aud strigăte de surpriză când bărbații se feresc în spate, dar camera de luat vederi rămâne nemișcată. Curt era pur și simplu prea surescitat să se mai teamă.

La 2:55:03 se înregistrează o ultimă sclipire slabă – provine de pe bancheta din spate, din partea șoferului – și-apoi nu se mai vede nimic. Îl poți auzi pe Tony Schoondist spunând: „De ce nu economisești bateria, Curt? Se pare că s-a-ncheiat spectacolul." În acel moment, înregistrarea se întunecă pentru o vreme.

Când imaginea revine la 4:08:16, Curt e în cadru. De brâul lui e înfășurat ceva galben. Face vesel cu mâna și spune: „Mă-ntorc imediat."

Tony Schoondist – el e cel care rulează atunci camera – răspunde: „Atâta-ți trebuie să nu." Și nu pare câtuși de puțin vesel.

Curt voia să intre și să verifice gerbilii – să vadă cum sunt, presupunând că încă mai erau acolo. To-

ny i-a refuzat ferm şi imediat permisiunea. Nimeni nu avea să intre în Magazia B o bună bucată de vreme, a spus el, nu până nu erau siguri că se putea face asta fără nici un pericol. A ezitat, poate revăzând în gând remarca aceea şi dându-şi seama cât era de absurdă – atâta vreme cât Buick Roadmaster-ul se afla în Magazia B, niciodată nu avea să fie nimic sigur – şi a schimbat-o în: „Toată lumea rămâne afară până revine temperatura la peste şaizeci şi cinci."

– Cineva *tre'* să intre, a spus Brian Cole. A vorbit cu răbdare, discutând parcă o adunare simplă cu o persoană îngustă la minte.

– Nu reuşesc să-mi dau seama de ce, domnule ofiţer, a spus Tony.

Brian şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos recipientul pentru apă al lui Jimmy şi Rosalynn.

– Au o grămadă de pastile d-alea de care mănâncă ei, da' fără asta o să moară de sete.

– Nu, n-o să moară. Nu imediat.

– S-ar putea să treacă vreo două *zile* până să se ridice temperatura la şaizeci şi cinci. Ţi-ar plăcea să stai patruzeci şi opt de ore fără să bei nimic?

– Ştiu că *mie*, unu', nu mi-ar plăcea, a spus Curt. Încercând să nu zâmbească (şi zâmbind, totuşi, puţin), a luat tubul gradat din plastic de la Brian. Apoi, Tony l-a luat de la *el* înainte să-nceapă să i se pară lui Curt că acolo i-e locul. Făcând asta, sergentul-şef nu s-a uitat la colegul său licenţiat în buickologie; şi-a ţinut privirea aţintită asupra ofiţerului Brian Cole.

– Ar trebui să-i permit unuia dintre oamenii de sub comanda mea să-şi rişte viaţa pentru a duce

apă unei perechi de şoareci de rasă. Asta-mi spui tu, ofițere? Vreau să m-asigur că am auzit bine.

Dacă se aştepta ca Brian să se înroşească sau să se enerveze, a fost dezamăgit. Brian a continuat să se uite la el în felul acela răbdător, ca şi când ar fi spus: *Da, da, aruncă tot ce ai pe suflet, şefu' – cu cât faci asta mai repede, cu atât o să te relaxezi mai repede şi-o să iei hotărârea cea bună.*

– Nu-mi vine să cred, a spus Tony. Unul dintre noi şi-a pierdut mințile. Probabil că eu sunt ăla.

– Nu-s decât nişte mititei, a spus Brian. Vocea îi era la fel de răbdătoare ca şi chipul. – Iar noi suntem ăia de i-au pus acolo înăuntru, dom' sergent, nu-i ca şi când s-ar fi oferit voluntari. Suntem răspunzători pentru ei. Ei bine, o fac eu, dacă vrei, eu sunt cel care-a uitat să...

Tony şi-a ridicat brațele către cer, ca pentru a invoca ajutorul divin, apoi le-a lăsat să-i cadă pe lângă corp. Roşeața îi ieşea de sub guler, îi urca pe gât şi-i cuprindea maxilarul. S-a întâlnit cu petele roşii din obraji: ce mai faci, vecine?

– *Căcat* pe cântar! – a bolborosit.

Ceilalți îl mai auziseră spunând asta şi ştiau că nu trebuie nici măcar să schițeze un zâmbet. În astfel de momente, mulți oameni – poate chiar majoritatea lor – ar fi țipat: „O, fute-o-ai! Fă ce vrei!", şi-ar fi plecat în trombă. Dar când stai în scaunul ăl mare, când primeşti mălaiu' gros fiindcă iei hotărârile cele grele, nu poți face asta. Ofițerii Detaşamentului D adunați în fața magaziei ştiau lucrul ăsta şi-l ştia, desigur, şi Tony. A rămas acolo, uitându-se în jos la pantofii săi. Din fața clădirii cazărmii se auzea zumzetul constant al bătrânei

maşini de tuns iarba Briggs & Stratton roşie a lui Arky.

– Dom' sergent..., a început Curtis.

– Puştiule, fă-ne-o favoare tuturor şi ţine-ţi fleanca.

Curt şi-a ţinut fleanca.

După o clipă, Tony şi-a ridicat privirea.

– Frânghia pe care te-am rugat s-o aduci – ai adus-o?

– Da, domnule. E din-aia sănătoasă. O poţi folosi la căţăratul pe munţi. Cel puţin, asta a spus tipul de la Calling All Sports.

– E-acolo înăuntru? – a înclinat Tony din cap către magazie.

– Nu, e-n portbagajul maşinii mele.

– Eh, lăudat fie Domnul pentru micile lui daruri. Adu-o aici. Şi sper să nu trebuiască niciodată să aflăm cât de sănătoasă e. S-a uitat la Brian:

– Poate c-ai vrea să mergi la The Agway sau The Giant Eagle, ofiţere Cole. Ia-le şoriceilor ălora câteva sticle de apă Evian sau Poland Spring. La dracu', ia-le Perrier! Ce zici de nişte Perrier?

Brian n-a spus nimic, i-a oferit doar sergentului încă o porţie mică din privirea aceea răbdătoare. Tony n-a putut s-o suporte şi s-a uitat în altă parte.

– Şoareci de rasă! Căcat pe cântar!

Curt a adus frânghia, o bucată lungă de cel puţin o sută de picioare din nailon galben împletit în trei. A făcut o buclă glisantă, şi-a petrecut-o în jurul brâului, apoi i-a dat colacul lui Huddie Royer, care cântărea două sute cincizeci de pfunzi şi servea mereu de ancoră când Detaşamentul D juca lupta

cu odgonul împotriva altor echipe de opt ofițeri din cadrul Poliției Statului Pennsylvania în timpul picnicului de Patru Iulie.

– Dacă vă dau semnalul, i-a spus Tony lui Huddie, îl trageți îndărăt de parcă i-ar fi luat foc curu'. Și să nu vă faceți griji că-i rupeți claviculele sau craniul lui ăla gros când îl trageți pe ușă afară. Ați înțeles asta?

– Da, dom' sergent.

– Dacă-l vedeți căzând la pământ sau și numai legănându-se pe picioare de parcă l-ar fi prins amețelile, nu așteptați semnalul. Trageți-l. Ne-am înțeles?

– Da, dom' sergent.

– Bine. Mă bucur că înțelege cineva ce se petrece aici. E-un afurisit de căcat pe cântar care pute de la o poștă, asta-i.

Și-a trecut mâna prin firele scurte de păr de pe cap, apoi s-a întors iarăși spre Curt:

– Tre' să-ți zic să te-ntorci și să ieși de-acolo dacă simți că ceva – *ceva oricât de mic* – nu-i în regulă?

– Nu.

– Iar dacă se deschide portbagajul mașinii ăleia, Curtis, ai *zburat*. Pricepi? Zbori afară de-acolo ca o pasăre cu curu' mare.

– Așa o să fac.

– Dă-mi camera de luat vederi.

Curtis i-a întins-o și Tony a luat-o. Sandy nu era acolo – ratase tot spectacolul – dar, când i-a spus Huddie mai târziu c-a fost prima dată când l-a văzut pe dom' sergent arătând speriat, Sandy s-a bucurat că și-a petrecut după-amiaza aceea pe teren.

Unele lucruri chiar nu vrei să le vezi.

– Ai un minut la dispoziție să stai în magazie, ofițere Wilcox. După aia te trag singur înapoi indiferent dacă leșini, te beșești sau cânți „Columbia, nestematul Oceanului".

– Nouăzeci de secunde.

– Nu. Iar dacă mai încerci o singură dată să te târguiești cu mine, îți reduc timpul la treizeci de secunde.

Curtis Wilcox stă în bătaia soarelui în fața ușii cu clanță din partea laterală a Magaziei B. Frânghia e legată în jurul mijlocului său. Arată tânăr pe casetă, tot mai tânăr cu fiecare an ce trece. S-a uitat el însuși la casetă din când în când și probabil că a simțit același lucru, deși n-a spus-o niciodată. Și nu pare speriat. Absolut deloc. Doar surescitat. Face cu mâna către obiectiv și spune: „Mă-ntorc imediat."

„Atâta-ți trebuie să nu", răspunde Tony.

Curt se întoarce cu spatele și intră în magazie. Pentru o clipă, arată fantomatic, de-abia prezent, apoi Tony mișcă aparatul în față ca să iasă din lumina puternică a soarelui și-l poți vedea iarăși limpede. Merge direct spre mașină și îi dă ocol către partea din spate.

„Nu! strigă Tony. Nu, zevzecule, vrei să înnozi frânghia? Vezi de gerbili, dă-le blestemata aia de apă și ieși odată dracului de acolo!"

Curt ridică o mână fără să se întoarcă, arătându-i cu degetul mare semnul de „în regulă". Imaginea tremură când Tony folosește zoom-ul pentru a se apropia de el.

Curtis se uită prin geamul de pe partea şoferului, apoi se crispează şi strigă: „*Căca-m-aş* în papuci!"

„Dom' sergent, să trag de...", începe Huddie şi apoi Curt se uită la ei peste umăr. Tony tremură iarăşi imaginea – nu are îndemânarea lui Curtis şi obiectivul se duce peste tot –, dar încă e suficient de stabilă să poţi citi expresia lăţită de şoc de pe chipul lui Curtis.

„Să nu-ndrăzneşti să mă tragi înapoi!" – strigă Curt. „Să n-o faci! Sunt cinci-cu-cinci!" Şi, spunând asta, deschide portiera Roadmaster-ului.

„Nu intra acolo!" – strigă Tony din spatele aparatului ce tremură tare.

Curt îl ignoră şi scoate din maşină cuşca decomandată a gerbililor, mişcând-o înainte şi înapoi pentru a o trece de imensul volan. Îşi foloseşte genunchiul pentru a închide portiera şi apoi se întoarce la uşa magaziei ţinând cu grijă cuşca în braţe. Cu o încăpere pătrată la ambele capete, chestia aia seamănă cu un soi ciudat de halteră din plastic.

„Prinde-o pe film!" – strigă Curt, aproape *sâsâind* de surescitare. „Prinde-o pe film!"

Tony a prins-o. Imaginea se focalizează pe partea stângă a imaginii imediat ce Curt păşeşte afară din magazie şi iese înapoi în lumina soarelui. Şi uite-o pe Rosalynn, nu mai mănâncă acum, dar se agită dintr-un loc într-altul destul de voioasă. Devine conştientă de oamenii adunaţi în jurul ei şi se întoarce direct către cameră, mirosind plasticul galben, mustăţile îi tremură, ochii-i scânteiază şi pare interesată. Era simpatic, dar pe ofiţerii din Cazarma D Statler nu-i interesa asta atunci.

Camera face o mişcare smucită îndepărtându-se

de ea, plimbându-se de-a lungul coridorului gol către sala de gimnastică goală din capăt a gerbililor. Amândouă fantele cuştii sunt perfect închise şi nimic altceva mai mare decât un ţânţar n-ar fi putut trece prin tubul de alimentare cu apă, dar, chiar şi aşa, gerbilul Jimmy nu e nicăieri – a dispărut la fel ca Ennis Rafferty sau ca bărbatul cu accent de Boris Badinoff, cel care a adus Buick Roadmasterul în viaţa lor.

ACUM: *SANDY*

M-am oprit şi am băut din patru înghiţituri un pahar întreg din ceaiul cu gheaţă făcut de Shirley. Asta mi-a înfipt un piolet în mijlocul frunţii şi a trebuit să aştept să se topească.

Într-un anumit punct, ni se alăturase Eddie Jacubois. Era îmbrăcat în civil şi şedea la capătul băncii, arătând mâhnit că se află acolo şi, în acelaşi timp, nevenindu-i să plece. Pe mine nu mă încercau sentimente atât de contradictorii; eram încântat să-l văd. Îşi putea povesti partea. Huddie îl va ajuta, dacă-i va trebui ajutor; la fel şi Shirley. În 1988, ea era alături de noi deja de doi ani, iar Matt Babicki nu era decât o amintire împrospătată uneori de câte o vedere înfăţişând palmieri în însorita Sarasota, acolo unde Matt şi soţia lui deţineau o şcoală de şoferie. Una foarte de succes, cel puţin după spusele lui Matt.

– Sandy? – a întrebat Ned. Eşti bine?

– N-am nimic. Mă gândeam numai la cât de neîndemânatic era Tony cu camera aia de luat vederi, am spus. Tatăl tău era nemaipomenit, Ned, un adevărat Steven Spielberg, dar...

– Dacă aş vrea, aş putea vedea casetele alea? – a întrebat Ned.

M-am uitat la Huddie... Arky... Phil... Eddie. În fiecare pereche de ochi am văzut acelaşi lucru: *Tu hotărăşti*. Desigur, aşa era. Când şezi în scaunul ăl mare, tu iei toate hotărârile importante. Şi-n majoritatea cazurilor îmi place să fac asta. N-am de ce să mint.

– Nu văd de ce nu, am spus. Atâta timp cât o faci aici. Nu m-aş simţi bine să le scoţi din cazarmă – ai putea spune că sunt proprietatea Detaşamentului D –, dar aici? Sigur. Le poţi rula la aparatul video din camera de recreere de la etaj. Ai face bine, însă, să iei o pastilă de Dramamine înainte să te uiţi la ce-a filmat Tony. Am dreptate, Eddie?

Pentru o clipă, Eddie s-a uitat de partea cealaltă a parcării, dar nu spre locul unde era depozitat Roadmaster-ul. Privirea lui părea să se odihnească pe locul unde, până în 1982 sau pe acolo, se afla Magazia A.

– Nu prea şt'u ce să zic, a vorbit el. Nu-mi amintesc multe. Mare parte din ce era important s-a terminat pe când am ajuns eu, să ştii.

Până şi Ned trebuie să-şi fi dat seama că mintea; Eddie era catastrofal la asta.

– Am ieşit numa' ca să-ţi zic c-am făcut alea trei ore rămase din luna mai, dom' sergent – ştii, când am plecat să-l ajut pe cumnatu-meu să-şi construiască noul studio.

– Ah, am spus.

Eddie a dat din cap sus-jos cu viteză.

– Ă-hă. Îs la zi cu toate, şi ţi-am pus pe birou şi raportul despre plantele alea de marijuana pe care

le-am găsit pe terenul din spate al lu' Robbie Rennerts. Aşa că io am plecat spre casă, dacă nu mai ai nevoie de mine.

Se ducea la The Tap, asta voia să spună. Casa lui departe de casă. O dată ce-şi dădea jos uniforma, viaţa lui Eddie J era ca un cântec de George Jones. A dat să se ridice în picioare şi l-am apucat de încheietura mâinii.

– De fapt, Eddie, mai am.

– Hă?

– Mai am nevoie de tine. Vreau să mai rămâi pe-aici o vreme.

– Şefu', serios c-ar trebui să...

– Rămâi pe-aici o vreme, am repetat. Cred că-i datorezi ceva puştiului aici de faţă.

– Nu ştiu ce vrei să...

– Taică-său ţi-a salvat viaţa, ţi-aminteşti?

Umerii lui Eddie s-au ridicat într-un soi de postură defensivă.

– Nu şt'u dac-aş zice tocma' că...

– Haide, termină cu asta, a spus Huddie. Am fost *de faţă*.

Dintr-o dată, Ned nu mai era atât de interesat de casetele video.

– Ţi-a salvat tata viaţa, Eddie? Cum?

Eddie a ezitat, apoi a cedat.

– M-a tras din calea unui tractor John Deere. Fraţii O'Day, ei...

– Nemaipomenita saga a fraţilor O'Day e-o poveste pentru altă dată, am spus. Ideea, Eddie, e că ţinem o mică petrecere de exhumare aici, iar tu ştii unde-i îngropat unul dintre cadavre. Şi vorbesc cât se poate de direct.

– Or fost de față și Huddie și Shirley, ei pot...
– Mda, au fost. La fel și George Morgan, cred...
– Era, a spus Shirley încet.
– ... da' și ce dacă?

Încă-l mai țineam pe Eddie de încheietura mâinii și-a trebuit să mă-mpotrivesc dorinței de a-l mai strânge o dată. Din greu. Îmi plăcea de Eddie, întotdeauna-mi plăcuse, și putea fi curajos, însă mai făcea și pe el. Nu știu cum de pot exista lucrurile astea unul lângă celălalt la același om, dar pot; am văzut-o mai mult de-o singură dată. Eddie a înghețat de frică atunci în '96, în ziua când Travis și Tracy O'Day au început să tragă cu dichisitele lor pistoale automate pe geamurile casei de la fermă. A trebuit să-i vină Curt în ajutor și să-l tragă de spatele jachetei la loc sigur. Iar acum, uite-l cum încerca să scape de rolul pe care-l jucase într-o altă poveste, cea în care tatăl lui Ned ocupase o poziție atât de importantă. Nu fiindcă făcuse ceva greșit – nu făcuse –, ci fiindcă amintirile erau dureroase și înfricoșătoare.

– Sandy, chiar c-ar trebui s-o iau din loc. Am o grămadă de treburi pe care le-am tot amânat și...

– Îi povesteam băiatului de taică-său, am spus. Și ce cred c-ar trebui să faci tu, Eddie, e să șezi acolo în liniște, poate să mănânci un sandviș și să bei un pahar de ceai cu gheață, și s-aștepți până o să ai ceva de spus.

S-a așezat înapoi la capătul băncii și s-a uitat la noi. Știu ce a văzut în ochii băiatului lui Curt: confuzie și curiozitate. Deveniserăm un soi de mic consiliu al bătrânilor, înconjurându-l pe tânărul nostru prieten, cântându-i cântecele noastre de luptă

din trecut. Dar ce urma după ce se terminau cântecele? Dacă Ned ar fi fost un indian tânăr, poate că ar fi fost trimis într-un fel de călătorie inițiatică – omoară animalul potrivit, încearcă viziunea potrivită în vreme ce sângele din inima animalului încă-ți mânjește gura, întoarce-te bărbat în toată puterea cuvântului. Dacă ar exista vreun fel de test la capătul acestei povești, am reflectat, vreun fel în care Ned să-și poată demonstra noua maturitate și înțelegere, lucrurile ar fi mult mai simple. Dar nu așa merg lucrurile în zilele de astăzi. Cel puțin nu în general vorbind. În zilele de astăzi, accentul cade mai mult pe ce simți decât pe ce faci. Și cred că-i greșit să fie așa.

Și ce vedea Eddie în ochii noștri? Resentiment? O atingere de dispreț? Poate chiar dorința ca el să fi fost cel care să tragă pe dreapta camionul cu pană și nu Curt Wilcox, ca el să fi fost cel întors pe dos de Bradley Roach? Mereu aproape supraponderalul Eddie Jacubois, care bea prea mult și care va face probabil o mică excursie la Scranton pentru o ședere de două săptămâni în cadrul Programului de Asistență dacă nu reușea curând să-și stăpânească setea? Tipul care întotdeauna își completa încet rapoartele și care aproape niciodată nu pricepea poanta unei glume dacă nu-i era explicată? Sper să nu fi văzut nici unul dintre lucrurile astea, fiindcă mai exista o latură a lui – o latură mai bună –, dar nu pot spune sigur că n-a văzut măcar o parte din ele. Poate chiar pe toate.

– ... despre imaginea de ansamblu?

M-am întors spre Ned, bucuros să fiu distras de la incomoda pistă a propriilor mele gânduri.

– Cum ai spus?

– Am întrebat dacă ați discutat vreodată despre ce era de fapt Buick-ul, de unde venea, ce însemna. Dacă ați discutat, știi, despre imaginea de ansamblu.

– Păi... a fost întâlnirea de la The Country Way, am spus. Nu prea înțelegeam spre ce bătea. – Ți-am povestit despre aia...

– Mda, dar mi s-a părut c-a fost, știi, o întâlnire mai degrabă administrativă decât orice altceva...

– O să te dăscurci dă minune la colejiu, a spus Arky, și l-a mângâiat pe genunche. Orice puști care poa' să zic-un cuvânt ca ăla, să-l rostească fără probleme, are șanse să să dăscurce dă minune la colejiu.

Ned a rânjit.

– Administrativă. Organizatorică. Birocratică. Compartimentată.

– Nu te mai da mare, puștiu', a spus Huddie. Mă faci să mă doară capu'.

– Oricum, aia de la The Country Way nu-i genul de întâlnire despre care vorbesc eu. Trebuie să fi... adică, pe măsură ce trecea timpul *trebuie* să fi...

Știam despre ce vorbea și, în același timp, am mai știut ceva: că băiatul nu va înțelege *niciodată* pe de-a-ntregul cum a fost cu adevărat. Cât de *obișnuit* a fost, cel puțin în majoritatea zilelor. În majoritatea zilelor, merseserăm doar mai departe. Așa cum merg oamenii după ce-au văzut un apus de soare frumos, sau au gustat o șampanie minunată, sau au primit vești proaste de acasă. Aveam cel mai mare miracol al lumii în spatele clădirii în care lucram, dar asta nu schimba cu nimic cantitatea de

hârtii pe care le aveam de completat şi felul în care ne periam dinţii sau cum făceam dragoste cu soţiile noastre. Nu ne ridica spre noi sfere ale existenţei sau la noi niveluri de percepţie. Tot ne mânca în cur şi, când se-ntâmpla asta, tot ne scărpinam.

– Cred că Tony şi cu taică-tău discutau mult despre asta, am spus, dar la slujbă, cel puţin pentru noi ceilalţi, Buick-ul a trecut treptat în fundal ca orice alt caz inactiv. El...

– *Inactiv!*

Aproape c-a strigat cuvântul, şi-a semănat atât de mult cu taică-său, că era ceva de speriat. Era un alt lanţ, mi-am spus, asemănarea asta dintre tată şi fiu. Lanţul fusese deformat, dar nu fusese rupt.

– Pentru perioade lungi de timp, a fost, am spus. Estimp, erau accidentele uşoare pe şosea şi accidentele cu fuga de la locul faptei şi spargerile şi drogurile şi ocazionala crimă.

Expresia dezamăgită de pe chipul lui Ned m-a făcut să mă simt prost, de parcă i-aş fi înşelat aşteptările. Ridicol, presupun, dar adevărat. Apoi mi-a trecut ceva prin gând.

– Îmi amintesc *într-adevăr* o discuţie lejeră pe care am avut-o despre el. A fost la...

– ... picnic, a încheiat Phil Candleton. Picnicul de Ziua Muncii. La asta te gândeşti, nu?

Am încuviinţat din cap. 1979. Vechiul teren de fotbal european al Academiei, cel de lângă râul Redfern. Tuturor ne plăcea picnicul de Ziua Muncii mult mai mult decât cel de Patru Iulie, în parte fiindcă era mult mai aproape de casă şi cei care aveau familii puteau veni împreună cu ele, dar în general fiindcă eram doar noi – doar Detaşamentul

D. Picnicul de Ziua Muncii chiar *era* un picnic.

Phil şi-a sprijinit capul de scândurile cazărmii din spatele băncii şi a râs.

– Măi să fie, aproape uitasem de el. Am discutat, puştiule, despre blestematu' ăla de Buick şi despre aproape nimic altceva. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât beam mai mult. M-a durut capu' vreme de două zile.

Huddie a spus:

– Picnicu' ăla-i întotdeauna un prilej bun pentru aşa ceva. Ai fost şi tu vara trecută, nu-i aşa, Ned?

– Acum două veri, a spus Ned. Înainte să moară tata. Leagănul ăla făcut dintr-un pneu tăiat care trece peste apă? Paul Loving a căzut din el şi şi-a scrântit genunchiul.

Am râs cu toţii de asta; Eddie a râs la fel de tare ca noi ceilalţi.

– Numai vorbe şi nici măcar o singură concluzie, am spus. Dar la ce concluzie puteam ajunge? Numai la una, de fapt: când coboară temperatura înăuntru' magaziei, se-ntâmplă tot soiul de lucruri. Numai că şi asta s-a dovedit a nu fi o regulă de fier. Uneori – mai ales pe măsură ce au trecut anii – temperatura cobora puţin, apoi îşi revenea. Uneori începea murmurul ăla... şi apoi înceta, întrerupt ca şi când ar fi scos cineva din priză un dispozitiv electric. Ennis a dispărut fără nici un spectacol de lumini, gerbilul Jimmy a dispărut după un spectacol de lumini *monstruos*, iar Rosalynn n-a dispărut deloc.

– Aţi pus-o înapoi în Buick? – a întrebat Ned.

– Nţţ, a zis Phil. Trăim în America, puştiule – riscul nu se repetă.

– Rosalynn şi-a trăit restul vieţii în camera de recreere de la etaj, am spus. Avea trei sau patru ani când a murit. Tony a zis că asta-i o vârstă respectabilă pentru un gerbil.

– Au mai ieşit alte lucruri din el? Din Buick?

– Da. Dar nu puteai corela apariţia lucrurilor ăstora cu...

– Ce fel de lucruri? Şi cu liliacul cum a rămas? A reuşit taică-meu să-l disece? Pot să-l văd? Există măcar poze cu el? A fost...

– Oau, opreşte-te, am spus, ridicând mâna. Mâncă un sandviş sau ceva. Domoleşte-te.

A ridicat un sandviş şi-a început să-l molfăie, uitându-se la mine pe deasupra lui. Pentru o clipă, m-a dus cu gândul la gerbilul Rosalynn, întorcându-se să se uite cu ochii scăpărători şi cu mustăţile tremurând în obiectivul camerei de luat vederi.

– Au apărut din când în când diverse lucruri, am spus, şi din când în când dispăreau diverse lucruri – lucruri însufleţite. Broaşte. Un fluture. O lalea chiar din ghiveciul în care creştea. Dar nu puteai corela răcoarea, murmurul sau spectacolele de lumini nici cu dispariţiile, nici cu ceea ce taică-tău numea avorturile Buick-ului. Pe răceală te cam poţi baza, n-a fost niciodată vreun foc de artificii fără o scădere de temperatură care să-l preceadă – dar nu orice scădere de temperatură anunţă un foc de artificii. Înţelegi ce vreau să zic?

– Aşa cred, a spus Ned. Norii nu aduc mereu ploaia, dar n-ai parte de ploaie fără ei.

– N-aş fi putut-o explica mai bine, am spus.

Huddie l-a lovit admirativ pe Ned pe genunche.

– Ştii cum zic oamenii: „E-o excepţie pentru

orice lucru"? Ei bine, în cazu' Buick-ului, aveam o singură regulă şi vreo duzină de excepţii. Şoferul însuşi e una – ştii, tipul în haină şi pălărie neagră. *El* a dispărut, dar nu din apropierea Buick-ului.

– Poţi fi sigur de asta? – a întrebat Ned.

M-a uluit. E normal ca un băiat să semene cu taică-său. E normal chiar şi să-i semene la vorbă. Dar preţ de-o clipă, vocea şi înfăţişarea lui Ned s-au îmbinat pentru a da naştere la ceva care era mai mult decât o simplă asemănare. Şi nici n-am fost eu singurul care a simţit asta. Shirley şi Arky au schimbat o privire înfrigurată.

– Ce vrei să spui? – l-am întrebat.

– Roach citea ziarul, nu-i aşa? Şi, după cum l-ai descris, probabil că aia-i răpea mare parte din atenţie. Aşa că de unde ştii că tipul nu s-a întors la maşină?

Avusesem la dispoziţie în jur de douăzeci de ani să mă gândesc la ziua aceea şi la consecinţele ei. Douăzeci de ani, iar ideea că şoferul Roadmasterului să se fi întors (poate chiar să se fi întors pe *furiş*) nu-mi trecuse niciodată prin minte. Mie sau, din câte ştiam eu, nimănui altcuiva. Brad Roach a spus că tipul nu s-a întors, iar noi acceptaserăm informaţia fără nici o reţinere. De ce? Fiindcă poliţiştii au din construcţie în dotare detectoare de braşoave şi, în cazul acela, nici unul dintre ace nu trecuse pe roşu. Nici măcar nu tresărise. De ce s-o fi făcut? Brad Roach măcar *crezuse* că spune adevărul. Asta nu însemna, însă, că ştia ce vorbeşte.

– Cred că-i posibil, am spus.

Ned a ridicat din umeri ca pentru a spune: *Ei, ai văzut?*

– Nici Sherlock Holmes, nici locotenentul Colombo n-au lucrat vreodată în Detaşamentul D, am spus. Mi s-a părut că am vorbit cam defensiv. M-am *simţit* cam defensiv. – Dacă reduci totul la scară, noi nu suntem decât mecanicii sistemului legal. Salahori care poartă în loc de salopete albastre uniforme cenuşii şi care au o educaţie uşor peste medie. Ştim să vorbim la telefon, să prelevăm dovezi dacă sunt dovezi de prelevat, să facem din când în când câte o deducţie. În zilele noastre bune putem face deducţii destul de *strălucite*. Dar Buick-ul nu ne oferea nici o consistenţă, deci nici o bază pentru deducţie, strălucită sau dimpotrivă.

– Unii dintre noi credeau că a venit din spaţiu, a spus Huddie. Că-i... oh, nu ştiu, o navă spaţială deghizată sau ceva. Îşi formaseră ideea că Ennis a fost răpit de un extraterestru deghizat să aducă cel puţin a fiinţă omenească aşa îmbrăcat cum era, cu haina şi pălăria lui neagră. Aşa s-a discutat la picnic – la picnicul de Ziua Muncii, da?

– Mda, a spus Ned.

– Aia a fost o adunare tare ciudată, puştiu', a spus Huddie. Mi s-a părut că toată lumea s-a îmbătat mai mult ca de-obicei şi mult mai repede, da' nimeni n-a făcut pe nebunu', nici ăia care făceau de obicei ca Jackie O'Hara şi Christian Soder. A fost foarte liniştit, mai ales după ce s-a terminat meciul de fotbal.

Mi-amintesc că şedeam pe o bancă sub un ulm împreună cu câţiva amici, toţi moderat ameţiţi, ascultându-l pe Brian Cole vorbind despre observările farfuriilor zburătoare în jurul liniilor de înaltă tensiune din New Hampshire – cu numai câţiva ani

în urmă se-ntâmpla asta – şi despre cum pretindea o femeie că a fost răpită şi că i-au fost înfipte peste tot în corp o mulţime de tuburi.

– Asta credea tatăl meu? Că extratereştrii i-au răpit partenerul?

– Nu, a spus Shirley. S-a întâmplat ceva aici în 1988, ceva care a fost atât de... atât de strigător la cer şi dincolo de limita raţiunii... atât de-a dracu' de *îngrozitor*...

– Ce? – a întrebat Ned. Pentru numele lui Dumnezeu, *ce*?

Shirley i-a ignorat întrebarea. Nici nu cred c-a auzit-o.

– Câteva zile după aia, l-am întrebat direct pe taică-tău ce crede. A spus că n-are importanţă.

Ned s-a uitat la ea ca şi când n-ar fi auzit-o bine.

– Că n-are *importanţă?*

– Asta a spus el. Credea că, indiferent ce ar fi fost Buick-ul, în marele eşafodaj al lumii nu avea importanţă. În imaginea aia mare de care vorbeai tu. L-am întrebat dacă crede că o foloseşte cineva, poate ca să ne supravegheze... dacă era vreun fel de televiziune... şi a spus: „Cred că-i uitată." Încă-mi amintesc felul plat, sigur pe care a vorbit, de parcă ar fi vorbit despre... nu ştiu... ceva la fel de important ca şi comoara regelui îngropată în deşert încă dinainte de vremea lui Christos sau despre ceva la fel de *ne*important ca şi o vedere cu adresa greşit scrisă zăcând undeva într-un biblioraft marcat Scrisori Moarte. „Mă distrez de minune, aş vrea să fii şi tu aici", şi cui îi pasă, fiindcă toate astea s-au întâmplat cu mult, mult timp în urmă. Mă liniştea şi în acelaşi timp mă înfrigura să gândesc

că un lucru atât de ciudat şi îngrozitor putea fi pur şi simplu uitat... rătăcit... trecut cu vederea. Am spus asta, iar taică-tău – el a râs. Apoi şi-a fluturat braţul spre orizont înspre vest şi a spus: „Shirley, spune-mi ceva. Câte arme nucleare crezi că are grandioasa noastră naţiune depozitate acolo în diverse locuri între graniţa dintre Pennsylvania şi Ohio şi Oceanul Pacific? Şi câte crezi că vor fi lăsate în urmă şi uitate în decursul următoarelor două sau trei secole?"

Am tăcut cu toţii pentru o clipă, gândindu-ne la asta.

– Luasem în calcul să-mi dau demisia, a spus Shirley într-un sfârşit. Nu puteam dormi. Mă tot gândeam la sărmanul Domn Dillon şi-n mintea mea demisia era deja ca scrisă. Curt a fost cel care m-a convins să rămân, şi-a făcut-o fără ca măcar să ştie c-o face. „Cred că-i uitată", a spus, şi asta a fost pentru mine o explicaţie suficient de bună. Am rămas şi niciodată nu am regretat lucrul ăsta. E-un loc bun şi majoritatea tipilor care lucrează aici sunt nişte ofiţeri buni. Asta-i valabil şi pentru cei care au plecat. Cum e Tony.

– Te iubesc, Shirley, mărită-te cu mine, a spus Huddie. Şi-a petrecut un braţ pe după umerii ei şi şi-a ţuguiat buzele. Una peste alta, deloc o priveliş-te plăcută.

Ea l-a lovit cu cotul.

– Eşti deja însurat, prostule.

Atunci a intervenit Eddie J.

– Dac-a crezut ceva taică-tău, atunci aia-i că maşina de colo-a venit dintr-o altă dimensiune.

– O altă *dimensiune*? Glumeşti. (S-a uitat îndea-

proape la Eddie.) Nu. *Nu* glumeşti.

– Şi nu credea că iera ceva plănuit asta, a continuat Eddie. Nu, ştii, aşa cum plănuieşti să trimiţi un vapor peste ocean sau un satelit în spaţiu. Într-un fel, nici nu cred că era sigur dacă e adevărată.

– M-ai pierdut, a spus puştiul.

– Şi pe mine, a fost Shirley de acord.

– Spunea...

Eddie şi-a schimbat poziţia pe bancă. S-a uitat iarăşi în depărtare către locul plin de bălării unde stătuse cândva Magazia A.

– Asta se-ntâmpla la ferma O'Day, dacă vrei să ştii adevăru'. Ziua aia. Tre' să-ţi dai sama că noi stăteam acolo aproape şapte ore-afurisite, parcaţi în porumb şi aşteptând să să-ntoarcă nătărăii ăia doi. Era frig. Nu puteam porni motoru', nu puteam porni căldura. Discutam despre orice – vânătoare, pescuit, popice, nevestele noastre, planurile noastre. Curt zicea c-o să iasă din PSP peste vreo cinci ani...

– A zis el asta? – Ned făcuse ochii mari.

Eddie i-a oferit o privire îngăduitoare.

– Din când în când, toţi zicem asta, puştiule. Aşa cum toţi drogaţii zic c-o să se lase de ac. I-am povestit despre cum mi-ar plăcea să-mi deschid propria firmă de securitate în Burg, da' şi cum mi-ar plăcea să-mi iau o rulotă Winnebago nou-nouţă. El mi-a povestit despre cum ar vrea să urmeze nişte cursuri de ştiinţă la Horlicks şi despre cum întâmpină rezistenţă din partea lu' maică-ta. Ea zicea că treaba lor era să-i ţină pe *copii* la şcoală, nu pe el. Primea o mulţime de atacuri din partea ei, da' nu se plângea niciodată. Fiindcă ea nu ştia din ce pri-

cină vrea el să urmeze cursurile alea, ce-i aprinsese interesu', iar el nu-i putea zice. Aşa am ajuns să vorbim despre Buick. Şi ce-a zis el – mi-amintesc de asta limpede cum e ceru-ntr-o dimineaţă de vară – a fo' că-l vedem sub formă de Buick fiindcă tre' să-l vedem sub *vreo* formă.

– Trebuie să-l vedem sub vreo formă, a îngânat Ned. Se înclina înainte şi-şi freca mijlocul frunţii cu două degete, ca un om pe care-l doare capul.

– Arăţi la fel de confuz cum m-am simţit şi io, da' înţelegeam cumva ce vrea să zică. Înţelegeam aici.

Eddie şi-a lovit pieptul cu degetul, deasupra inimii.

Ned s-a întors la mine.

– Sandy, în ziua aia la picnic aţi discutat careva dintre voi despre...

A lăsat fraza neterminată.

– Să discutăm despre ce? – l-am întrebat.

A scuturat din cap, s-a uitat în jos la rămăşiţele sandvişului din mână şi şi-a vârât ultima bucată în gură.

– Nu contează. Nu-i important. Chiar a disecat tata arătarea-liliac pe care aţi găsit-o?

– Mda. După al doilea spectacol de lumini, da' înaintea picnicului de Ziua Muncii. El...

– Spune-i puştiului despre frunze, a vorbit Phil. Ai uitat partea aia.

Aşa era. La naiba, nici măcar nu mă *gândisem* la frunze de şase sau opt ani.

– Spune-i *tu*, a zis. Tu eşti ăla care le-a atins.

Phil a înclinat din cap, a tăcut vreme de câteva momente, şi apoi a început să vorbească sacadat, dând parcă raportul în faţa unui ofiţer superior.

ACUM: *PHIL*

– Al doilea spectacol de lumini s-a-ntâmplat în toiul după-amiezii. Bine? Când e gata, Curt intră-n magazie legat cu frânghia şi-aduce afară chestia aia pentru gerbili. Observăm c-a dispărut unu' dintre ei. Se mai discută o țâră. Se mai fac câteva poze. Sergentul Schoondist zice bine, bine, toți la loc comanda, cine-i de servici în gheretă. Brian Cole zice: „Eu, dom' sergent".

Noi ceilalți ne-ntoarcem în cazarmă. Bine? Şi-l aud pe Curtis că-i spune lu' dom' sergent: „O să disec arătarea aia înainte să dispară ca toate celelalte. O să m-ajuți?" – iar dom' sergent zice că da – chiar în noaptea aia, dacă aşa vrea Curt, „De ce nu chiar acu'?" şi dom' sergent zice: „Fiindcă tre' să-ți termini orele de program. Un schimb şi jumate. Domnu' Cutare se bazează pe tine, băiete, iar răufăcătorii tremură la auzul motiorului tău." Aşa vorbea el uneori, ca ş-un predicator de pe coclauri. Şi niciodată nu zicea *motor*, ci-ntotdeauna *motior*.

Curt, el nu-i întoarce vorba. Ştie el mai bine deatât. Pleacă la treabă. Pe la cinci, Brian Cole intră-năuntru şi mă ia. Mă-ntreabă dacă pot să-l înlocu-

iesc la gheretă pân' se duce el la budă. Eu zic sigur. Merg afară. Arunc o privire-năuntru. Situația-i normală, cin'-cu. Termometru' arată c-un grad mai mult. Intru-n gheretă. Ajung la concluzia că-i prea cald acolo-năuntru, bine? Pe scaun e-un catalog L. L. Bean. Dau să-l apuc. Chiar când îl ating cu degetele, aud un sunet cam ca *cri-buf.* Nu-i decât un sunet care să-i semene, atunci când deschizi portbagaju' mașinii și-i sare tare capacu' sus. Ies în goană afară din gheretă. Mă duc la geamurile magaziei. Portbagaju' Buick-ului e deschis. Tot ce-am crezut la-nceput că-i o hârtie, bucăți arse de hârtie, toate ieșeau vâjâind afară din portbagaj. Se-nvârteau p-acolo ca prinse de-un ciclon. Da' prafu' de pe jos nu se clintea. Absolut de loc. Singura pală de vânt venea din portbagaj. Și-apoi am văzut că toate bucățile de hârtie arată cam la fel și-am ajuns la concluzia că-s frunze. S-a dovedit că tocma' asta și erau.

Mi-am scos carnețelu' din buzunarul de la piept. Am apăsat butonu' pixului pentru a-l deschide și am desenat asta:

– Seamănă c-un fel de zâmbet, a spus puștiu'.

– Ca și-un afurisit de *rânjet*, am spus eu. Numa' că nu era doar unu singur. Erau sute. Sute de rânjete negre care se-nvârteau și se suceau. Unele-au aterizat pe capota Buick-ului. Unele-au căzut înapoi în portbagaj. Cele mai multe-au ajuns pe podea. Am fugit să-l aduc pe Tony. A venit cu camera de

luat vederi. Era roşu tot pe faţă şi bolborosea: „Acuma ce-i, ce mai urmează, ce dracu', acuma ce-i?" Aşa ceva. Era-ntr-un fel comic, da' numa' mai târziu, bine? Nu era comic atunci, crede-mă.

Ne-am uitat pe geamuri. Am văzut frunzele-mprăştiate peste tot pe podeaua de ciment. Aproape că erau la fel de multe cu câte te trezeşti pe peluză după ce trece-o furtună zdravănă de octombrie. Numa' că deja începeau să se-adune pe la margini. Le făcea să semene mai puţin cu nişte rânjete şi-un pic mai mult cu nişte frunze. Slavă Domnului. Şi nu rămâneau negre. Se făceau alb-cenuşii chiar sub ochii noştri. Şi se *subţiau*. Sandy era deja acolo. N-a ajuns la spectacolu' de lumini, da' a venit chiar la timp pentru spectacolu' de frunze.

Sandy a zis:

– M-a sunat Tony acasă şi m-a întrebat dacă pot veni seara pe la şapte. A spus că el şi Curt vor să facă ceva la care-aş vrea poate să particip. Oricum, n-am aşteptat ora şapte. Am venit imediat. Eram curios.

– Asta a omorât pisica, a spus Ned, şi-a semănat atât de tare cu tac-su, c-aproape am tremurat. Apoi s-a uitat la mine. – Spune restul.

– Nu-s multe de zis, am zis. Frunzele se subţiau. Poate că mă-nşel, da' cre' că chiar am putut vedea cum se-ntâmplă asta.

– Nu te-nşeli, a zis Sandy.

– Eram surescitat. Nu gândeam. Am fugit la uşa laterală a magaziei. Iar Tony, omule, Tony era călare pe mine ca albu' p-orez. Mă apucă de gât mai să mă zugrume. „Hei", zic. „Dă-mi drumu', dă-mi drumu', m-agresează un poliţai!" Şi el îmi zice

să-mi păstrez forțele pentru număru' meu de la Atelieru' de Comedie din Statesboro. „Nu-i de glumă, Phil", zice el. „Am motive întemeiate să cred c-am pierdut un ofițer din cauza blestemăției ăleia. N-o să mai pierd încă unu'."

I-am spus c-o să port frânghia. M-ardeau tălpile. Nu-mi amintesc precis di ce, da' m-ardeau. El a zis că nu se-ntoarce să aducă blestemata aia de frânghie. Am zis că merg *eu* s-aduc blestemata aia de frânghie. El a zis: „Uită de blestemata aia de frânghie, permisiunea se respinge." Așa că zic: „Ține-mă numa' de picioare, dom' sergent. Vreau să iau câteva frunze d-alea. Îs câteva la nici cinci picioare de ușă. Nici măcar aproape de mașină. Ce zici?"

„Zic că tre' să-ți fi pierdut cu totu' mințile, *acolo totu-i* aproape de mașină", zice, da' fiindcă asta nu-nsemna tocmai nu, i-am dat drumu' și-am deschis ușa. Simțeai imediat mirosu'. Ceva ca menta, numa' că nu plăcut. Un miros dincolo de ăsta, făcându-l pe ăla din față să pară și mai rău. Mirosu' ăla de varză murată stricată. Mi-a făcut stomacu' să se-ntoarcă, da' eram prea surescitat să-mi mai dau sama. Eram mai tânăr p-atunci, bine? M-am lăsat pe burtă. M-am târât înăuntru ca un vierme. Dom' sergent mă ține de gambe și, când îs numa' un pic înăuntru' magaziei, el zice: „E destul de departe, Phil. Dacă poți prinde câteva, prinde-le. Dacă nu, ieși afară."

Erau de tot soiu' care se albiseră și eu am luat vreo doișpe din-astea. Erau netede și moi, da-ntr-un fel rău. M-a făcut să mă gândesc la cum se fac roșiile când putrezesc pe sub pieliță. Puțin mai departe se aflau vreo două care erau încă negre.

M-am întins şi le-am apucat, numa' că-n clipa când le-am atins, s-au făcut albe ca şi alealalte. Am încercat o senzaţie foarte vagă de usturime pe vârfurile degetelor. Am prins un val şi mai puternic de mentă şi-am auzit un sunet. Aşa am crezut, în orice caz. Un fel de suspin, ca sunetul pe care-l face o doză de suc atuncea când îi desfaci capacu'.

Am început să mă târăsc înapoi şi la-nceput n-am avut nimic, da' apoi am... ceva legat de senzaţia atingerii lucrurilor ălora din mâini... aşa alunecoase şi netede cum erau ele...

Câteva secunde n-am mai putut continua povestea. Era ca şi când aş fi trăit-o din nou. Da' puştiu' se uita la mine şi ştiam că n-o să renunţe nici pentru toată dragostea şi banii din lume, aşa că m-am opintit să continuu. Acuma nu voiam decât să termin odată.

– Am intrat în panică. Bine? Am început să dau îndărăt, împingându-mă în coate şi lovind din picioare. Era vară. Eu eram în cămaşă cu mânecă scurtă. Un cot mi-a scăpat cumva şi a atins una dintre frunzele negre şi a sfârâit ca... ca nu ştiu ce. Doar a sfârâit, ştii? Şi-a emanat un val din putoarea aia de mentă cu varză murată stricată. S-a albit. De parcă atingând-o am îngheţat-o şi-am omorât-o. M-am gândit la asta dup-aia. În momentu' ăla nu mă gândeam la nimic altceva decât să mă car în pula mea d-acolo. Scuză-mă, Shirley.

– N-ai de ce, a zis Shirley şi m-a mângâiat pe braţ. E-o fată bună. Întotdeauna a fost aşa. E mai bună la dispecerat ca Babicki – de departe c-o milă – şi cu mult mai cruţătoare din priviri. Mi-am pus mâna pe-a ei şi-am strâns-o uşor. Apoi am continuat,

şi-a fo' mai uşor decât m-am aşteptat. Ciudat cum îţi revin lucrurile-n minte când vorbeşti despre ele. Cum se fac tot şi tot mai limpezi pe măsură ce-naintezi.

– Am ridicat ochii spre bătrânu' Buick. Şi chiar dacă era-n mijlocu' magaziei, tre' să fi fost liniştit la doişpe picioare de mine, dintr-o dată mi s-a părut mult mai aproape de-atât. Era mare cât muntele Everest. Era sclipitor ca şi-un diamant. Mi-a venit ideea că farurile-s doi ochi şi că ochii ăştia se uită la mine. Şi-o auzeam cum şopteşte. Nu fi atât de surprins, puştiule. Cu toţii-am auzit-o cum şopteşte. Habar n-am ce zice – dacă într-adevăr zice ceva – da' sigur, o auzeam. Numa' că-n capu' meu, venind dinăuntru spre afară. Un fel de telepatie. Poate-a fost o-nchipuire, da' nu prea cred. Dintr-o dată, parcă aveam iară şase ani. Mă temeam de bau-bau' de sub pat. Voia să mă ducă departe, eram sigur de asta. Să mă ducă acolo unde-l dusese pe Ennis. Aşa c-am intrat în panică. Am ţipat: „Trage-mă, trage-mă, grăbeşte-te!" – şi chiar că s-au grăbit. Dom' sergent şi încă un tip...

– Celălalt tip eram eu, a zis Sandy. Ne-ai speriat de să-ngheţe sângele-n noi, Phil. La-nceput ai părut că n-ai nimic, apoi ai început să ţipi şi să te zvârcoleşti şi să dai din picioare. Aproape că m-aşteptam să văd că sângerezi pe undeva sau că te-ai albăstrit la faţă. Da' tot ce-ai avut a fost... ei bine.

Şi-a făcut un gest mic spre mine ca să continuu.

– Avem frunzele. Ce mai rămăsese din ele, în orice caz. Când m-au luat sperieţii, tre' să fi strâns pumnii, bine? Să le fi zdrobit în pumni. Şi-o dată

ce am ajuns înapoi afară, mi-am dat seama că-mi sunt ude palmele. Oamenii țipau *Ești bine?* și *Ce s-a-ntâmplat acolo, Phil?* Eu stau în genunchi, tricou-mi e adunat aproape tot în juru' gâtului și-s plin de zgârieturi pe burtă fiindc-am fost tras pe jos, și-mi spun *Îmi sângerează mâinile. De asta-s ude.* Apoi văd substanța aia mucilaginoasă. Semăna cu pasta aia pe care ți-o dă profesoru' în clasa-ntâi. Numa' aia mai rămăsese din frunze.

M-am oprit, m-am gândit la aia.

– Iară acuma o să-ți zic adevăru', bine? Nu arăta deloc ca o pastă. Era ca și când aveam pumnii plini de balegă caldă de taur. Iar mirosu' era îngrozitor. Nu știu de ce. Ai putea zice *Puțină mentă și varză murată stricată, ce-i așa mare lucru?* și-ai avea dreptate, da-n același timp ai greși. Fiindcă-ntr-adevăr mirosu' ăla nu semăna cu nimic din lumea asta. Cu nimic ce să fi mirosit eu vreodată, cel puțin.

M-am șters pe mâini de pantaloni și m-am întors la cazarmă. Am mers în pivniță. Brian Cole tocmai iese din căcăstoare. I s-a părut că aude niște țipete, vrea să știe ce se petrece. Nu-l bag absolut deloc în seamă. De fapt, aproape că-l dobor de pe picioare când intru-n budă. Încep să mă spăl pe mâini. Încă mă spăl, când dintr-o dată mă gândesc la cum am arătat cu păstoșenia aia de frunze albe ca sperma curgându-mi din pumni și la cât era de caldă și moale și cumva *alunecoasă* și la cum s-a întins când mi-am răschirat degetele. Și asta mi-a ajuns. Gândindu-mă la cum se întinsese între palme și vârfurile degetelor, am vomat. Și n-a fost ca și când ți-ar fi trimis stomacu' cina-napoi cu Western

Union. A fost ca şi când stomacu' ar fi venit în persoană, ridicându-mi-se-n gât şi vărsându-mi pe gură afară tot ce înghiţisem recent. Aşa cum vărsa mama apa murdară de la rufe peste balustrada verandei din spatele casei. Nu vreau să continuu cu asta, da' tre' să ştii. E-un alt fel de-a încerca să-nţelegi. N-a semănat cu vomatul, a semănat cu moartea. Singura altă dată când am mai păţit-o aşa a fo' la primu' accident de circulaţie la care am fo' chemat. Ajung acolo şi primu' lucru pe care-l văd e-o felie de pâine Minune pe linia galbenă din mijlocu' bătrânei Şosele Statler şi al doilea-i jumatea de sus a unui puşti. Un băiat mic cu păru' blond. Următoru' lucru pe care-l văd e că pe limba puştiului e-o muscă. Îşi spală picioarele. Asta m-a întors pe dos. Am crezut c-o să vomit pân-o să mor.

– Mi s-a-ntâmplat şi mie, a zis Huddie. N-ai de ce să-ţi fie ruşine.

– Nu mi-e ruşine, am zis. Încerc să-l fac pe el să înţeleagă, atâta tot. Bine?

Am inspirat profund, mirosind aeru' dulce, şi-apoi m-a izbit că şi tata puştiului tot pe şosea a murit. I-am oferit băiatului un zâmbet.

– Ah, păi, lăudat fie Domnul pentru micile lui daruri – bideu' era chiar lângă chiuvetă şi nu m-am stropit aproape de loc pe papuci şi nici pe jos n-am dat.

– Şi-n cele din urmă, a zis Sandy, frunzele s-au transformat în nimic. Şi vorbesc cât se poate de direct. S-au topit ca vrăjitoarea din *Vrăjitorul din Oz*. Le-ai putut vedea urmele în Magazia B o vreme, dar după o săptămână n-a mai fost nimic decât nişte pete mici pe ciment. Gălbejite, foarte şterse.

– Mda, şi-n următoarele două luni io m-am transformat într-unu' din ăia obsedaţi să se tot spele pe mâini, am zis. Erau zile când nu mă puteam convinge să ating mâncarea. Dacă-mi punea soţia sandvişuri la pachet, le luam c-un şervеţel şi aşa le mâncam, aruncându-mi în gură ultima bucată direct din şervеţel, ca să nu trebuiască s-o ating deloc cu degetele. Dacă eram singur în maşina de patrulă, mâncam cu mănuşile pe mâini. Şi tot mă gândeam c-o să mă-mbolnăvesc. Mă gândeam întruna la boala aia de gingii când îţi cad toţi dinţii. Da' am trecut de faza asta.

M-am uitat la Ned şi-am aşteptat până mi-a întâlnit privirea.

– Am trecut de faza asta, fiule.

Mi-a întâlnit privirea, da' n-am văzut nimic în ochii lui. A fost ciudat. De parcă i-ar fi fost pictaţi pe faţă – sau ceva.

Bine?

ACUM: *SANDY*

Ned se uita la Phil. Chipul băiatului era destul de calm, dar în privirea lui am simțit refuzul, și cred că l-a simțit și Phil. A suspinat, și-a împletit brațele pe piept și s-a uitat în jos ca pentru a spune c-a terminat cu vorbăria, mărturia lui s-a încheiat.

Ned s-a întors spre mine.

– Ce s-a întâmplat în noaptea aia? Când ați disecat liliacul?

Continua să-l numească liliac și el *nu* fusese un liliac. Ăsta nu era decât un cuvânt pe care-l folosisem eu, ceea ce Curtis ar fi numit un cui în care să-mi agăț pălăria. Și dintr-o dată eram furios pe el. Mai mult decât furios – scos din țâțâni. Și eram furios și pe mine pentru că simt asta, pentru că îndrăznesc să simt asta. Vedeți voi, ceea ce mă făcea cel mai furios era puștiul care-și ridica privirea. Care-și ridica ochii spre mine. Care tot punea întrebări. Care tot făcea presupuneri deplasate, dintre care una se întâmpla să fie aceea că atunci când spusesem liliac voisem să spun într-adevăr liliac și nu cine știe ce arătare cumplită, indescriptibilă care s-a strecurat afară printr-o crăpătură din

podeaua universului şi apoi a murit. Dar mai mult mă înfuria că ridică privirea şi se uită la mine. Ştiu că asta nu face din mine prinţul prinţilor, dar n-am de gând să mint cu nimic.

Până atunci, ceea ce simţisem cel mai mult pentru el fusese milă. Tot ce făcusem de când începuse să vină la cazarmă se bazase pe sentimentul ăla confortabil de milă. Fiindcă tot timpul atunci când el spăla geamuri şi grebla frunze şi curăţa mormanele de zăpadă din parcare, în tot acel timp îşi ţinuse privirea în pământ. Sfios. Nu trebuia să ai de-a face cu ochii lui. Nu trebuia să-ţi pui nici o întrebare, fiindcă mila e comodă. Nu-i aşa? Mila te aşază direct în vârful piramidei. Acum, el îşi ridicase privirea, se folosea de propriile mele cuvinte ca să-mi pună întrebări şi nu era nici un pic de sfioşenie în ochii lui. Credea că e dreptul lui să afle, iar asta mă înfuria. Credea că am o răspundere faţă de el – că ceea ce se discuta acolo nu era un soi de dar pe care-l primea, ci o datorie pe care i-o onoram –, iar asta mă făcea chiar şi mai furios. Că avea dreptate întru toate mă înfuria mai tare ca orice. Îmi venea să-l pocnesc în bărbie cu podul palmei şi să-l lăţesc pe bancă. Credea că e dreptul lui să afle şi voiam să-l fac să-i pară rău.

Sentimentele noastre faţă de cei tineri nu se schimbă niciodată în privinţa asta, cred. Eu, unul, n-am copii, n-am fost niciodată însurat – ca şi Shirley, cred că m-am însurat cu Detaşamentul D. Dar am o grămadă de experienţă când vine vorba de tineri, atât dinăuntrul, cât şi din afara cazărmii. I-am avut în faţă de-o mulţime de ori. Mi se pare că atunci când nu ne mai poate fi milă de ei, când ei

ne refuză mila (nu cu indignare, ci cu nerăbdare), începe să ne fie milă de noi. Vrem să ştim unde au plecat micuţii noştri neajutoraţi, odorurile noastre mici. Nu le dăm noi oare lecţii de pian şi le arătăm cum să arunce mingea cu mantă? Nu le citim noi *Unde sunt lucrurile rele* şi-i ajutăm să-l caute pe Waldo? Cum îndrăznesc să-şi ridice ochii spre ai noştri şi să pună întrebările alea pripite şi stupide? Cum de îndrăznesc să-şi dorească mai mult decât vrem noi să le dăm?

– Sandy? Ce s-a întâmplat când aţi disecat...

– Nu ceea ce vrei *tu* să auzi, am spus şi, când ochii i s-au mărit puţin la auzul răcelii din vocea mea, n-a fost tocmai nemulţumit. Nu ceea ce-a vrut tatăl tău să vadă. Şi nici ce-a vrut Tony. Nu vreun răspuns. Niciodată n-a existat vreun răspuns. Orice avea legătură cu Buick-ul era un miraj tremurat, cum sunt cele pe care le vezi pe I-87 când e căldură mare şi mult soare. Numai că nici asta nu-i tocmai adevărat. Dacă ar fi fost, cred că într-un sfârşit ne-am fi putut lepăda de Buick. Aşa cum te lepezi de-o crimă când trec şase luni de la comiterea ei şi-ţi dai seama că n-o să-l prinzi niciodată pe făptaş, că tipul o să-ţi scape printre degete. Cu Buick-ul şi lucrurile care ieşeau din Buick, întotdeauna era ceva de care te puteai agăţa. Ceva ce puteai atinge sau auzi. Sau ceva ce puteai

ATUNCI

– Uf, a spus Sandy Dearborn. Ce *miros*.

Şi-a aşezat mâinile pe faţă, dar nu putea să-şi atingă pielea din cauza bolului din plastic pentru respirat pe care-l purta peste gură şi nas – de felul celor pe care şi le pun dentiştii înainte să se apuce să foreze. Sandy nu ştia cum se descurcă împotriva microbilor, dar masca nu făcea nimic să oprească mirosul. Era vorba de izul acela de varză murată stricată, şi împuţise aerul din debara imediat ce Curt deschisese stomacul arătării-liliac.

– O să ne obişnuim cu el, a spus Curt, propria lui mască săltându-i sus-jos pe faţă. A lui şi a lui Sandy erau albastre; a sergentului avea o tentă frumuşică de roz-bombon. Curtis Wilcox era un tip inteligent, avea dreptate în privinţa multor lucruri, dar se înşela cu privire la miros. Nu s-au obişnuit cu el. Nimeni n-a reuşit asta vreodată.

Sandy nu se putea, totuşi, plânge de pregătirea ofiţerului Wilcox; părea perfectă. Curt dăduse o fugă până acasă la sfârşitul turei sale şi adusese trusa de disecţie. Acesteia îi adăugase un microscop bun (împrumutat de la un prieten de la univer-

sitate), mai multe pachete de mănuşi chirurgicale şi o pereche de lămpi Tensor extrem de puternice. Îi spusese soţiei sale că vrea să examineze o vulpe pe care o împuşcase cineva în spatele cazărmii.

– Să ai grijă, îi spusese. Astea pot fi turbate.

Curt îi promisese că va purta mănuşi şi asta era o promisiune pe care avea de gând s-o păstreze. O promisiune pe care toţi trei trebuiau s-o păstreze. Fiindcă arătarea-liliac putea avea ceva mult mai rău decât virusul turbării, ceva ce-şi păstra infecţiozitatea mult după ce prima sa gazdă a murit. Dacă Tony Schoondist şi Sandy Dearborn simţeau nevoia să li se amintească lucrul ăsta (şi probabil că n-o simţeau), aceasta le-a fost satisfăcută atunci când Curtis a închis mai întâi uşa de la baza scărilor şi apoi a zăvorât-o.

– Cât uşa asta rămâne închisă, eu sunt şeful, a spus Curt. Vocea lui era plată şi foarte sigură. Lui Tony îi vorbea în principal, fiindcă Tony avea de două ori vârsta lui şi, dacă era vreunul partenerul lui, atunci acesta era sergentul-şef. Sandy venise doar ca însoţitor şi ştia lucrul ăsta. – Ne-am înţeles asupra lucrului ăstuia? Fiindcă dacă nu, ne putem opri chiar a...

– Ne-am înţeles, a spus Tony. Aici înăuntru tu eşti generalul. Sandy şi cu mine nu suntem decât nişte amărâţi de soldaţi. Nu mă deranjează. Numa' că, pentru numele lui Christos, hai să terminăm odată treaba asta.

Curt şi-a deschis trusa, care aproape că avea dimensiunea unui cufăr de armată. Interiorul era tapetat cu instrumente din oţel inoxidabil înfăşurate în piele de căprioară. Deasupra lor se aflau măştile

de protecție, fiecare în propria sa pungă de plastic sigilată.

– Chiar crezi că-s necesare toate astea? – a întrebat Sandy.

Curt a ridicat din umeri.

– Mai bine să n-ai nevoie de ele, decât să ai și să-ți lipsească. Nu c-ar valora cine știe cât chestiile astea. Probabil c-ar trebui să purtăm măști respiratorii.

– Parcă mi-aș dori să-l avem pe Bibi Roth aici cu noi, a spus Tony.

La asta, Curt n-a oferit nici un răspuns verbal, dar sclipirea din ochii lui a sugerat că acela era ultimul lucru din lume pe care *el* și-l dorea. Buick-ul aparținea Detașamentului. Și orice ieșea din el aparținea Detașamentului.

Curt a deschis ușa debaralei și a intrat înăuntru, trăgând lanțul care aprindea lampa cu abajur verde ce atârna din tavan în mijlocul micuței încăperi. Tony l-a urmat. Sub bec se afla o masă nu cu mult mai mare decât biroul unui elev de școală primară. Cât de mică era debaraua, de-abia dacă era loc pentru două persoane, darămite pentru trei. Lui Sandy îi convenea situația; în noaptea aceea, nici măcar n-a trecut pragul.

Înăuntru se înghesuiau pe trei pereți rafturi burdușite cu dosare vechi. Curt și-a așezat microscopul pe micuțul birou și a cuplat sursa lui de lumină la singura priză a debaralei. Sandy, între timp, punea camera video a lui Huddie Royer pe trepied. Pe înregistrarea acelei ciudate autopsii, poți vedea uneori o mână intrând în cadru, întinzând instrumentul cerut de Curt. Aceea e mâna lui Sandy

Dearborn. Şi la sfârşitul casetei poţi auzit puternic şi limpede, sunetul făcut de un om care vomită. Şi acela tot Sandy Dearborn e.

– Hai să vedem mai întâi frunzele, a spus Curt, trăgându-şi pe mâini o pereche de mănuşi chirurgicale.

Tony avea câteva din-acelea într-o pungă mică pentru dovezi. I-a înmânat-o lui Curtis. El a deschis-o şi a scos rămăşiţele frunzelor cu o pereche de pense. Nu aveai cum să scoţi numai una; erau deja toate semitransparente şi se lipeau una de alta ca nişte fâşii de folie Saran Wrap. De pe ele picurau dâre mici de fluid, iar bărbaţii le-au putut simţi imediat izul – acel amestec iritant de varză murată stricată şi mentă. Nu era plăcut, dar era departe de-a fi insuportabil. Insuportabilul se afla în acel moment la distanţă de zece minute în viitor.

Sandy a folosit zoom-ul pentru a prinde un cadru bun cu Curt, separând un fragment de substanţă din întreg, folosind cu dexteritate penseta. În ultimele câteva săptămâni, se supusese multor ore de antrenament, iar acum se vedeau rezultatele.

A transferat fragmentul direct pe stativul microscopului, fără a mai încerca să facă o lamelă. Frunzele lui Phil Candleton nu erau decât segmentul cu În Curând Pe Ecrane. Curtis voia să ajungă la filmul anunţat pentru acea seară cât mai repede posibil.

A stat aplecat, chiar şi aşa, peste cele două obiective ale aparatului o vreme destul de lungă, apoi i-a făcut semn lui Tony să arunce şi el o privire.

– Ce-s chestiile alea negre care seamănă cu nişte

fire de ață? – a întrebat Tony după mai multe secunde de studiu atent. Vocea lui era ușor înfundată de masca cea roză.

– Nu știu, a spus Curt. Sandy, dă-mi dispozitivul ăla care seamănă cu un Viewmaster. Are două fire înfășurate-n jurul lui și pe-o parte scrie PROPRIETATE A DEPARTAMENTULUI DE BIOLOGIE DE LA H.U. cu litere autocolante.

Sandy i l-a dat pe deasupra camerei de filmat, care bloca aproape complet intrarea în debara. Curt a introdus unul dintre fire în perete și pe celălalt în baza microscopului. A verificat ceva, a dat din cap, și-a apăsat de trei ori un buton de pe marginea aparatului, probabil făcând poze cu fragmentele de frunze în stadiu microscopic.

– Chestiile alea negre nu se mișcă, a spus Tony. Încă se uita atent prin microscop.

– Nu.

Tony și-a ridicat într-un sfârșit privirea. În ochi avea o expresie de uimire, de o ușoară uluire.

– Este... ar putea fi, nu știu, ADN?

Masca lui Curt i-a săltat ușor pe față când a zâmbit.

– Ăsta-i un microscop minunat, dom' sergent, da' n-am putea vedea ADN-u' cu el. Ei, dacă vrei să vii cu mine la Horlicks după miezul nopții și să ne furișăm înăuntru, ei au un microscop electronic cu adevărat frumos în Clădirea de Fizică Evelyn Silver, nu-l folosește nimeni decât o doamnă bătrână și mică atunci când se oprește în drum spre biserică și, săptămânal, când...

– Ce-i chestia aia albă? – a întrebat Tony. Chestia în care plutesc firele negre?

– Substanță nutritivă, poate.

– Da' nu știi sigur.

– *Sigur* că nu știu.

– Firele negre, mucozitatea albă, de ce se topesc frunzele, ce-i mirosul ăla. Nu știm nici cât negru sub unghie despre nici una dintre astea.

– Nu.

Tony i-a oferit o privire cumpănitoare.

– Suntem niște nebuni să ne-o punem cu chestia asta, nu-i așa?

– Nu, a spus Curt. Curiozitatea a omorât pisica, satisfacția a făcut-o să se-ngrașe. Vrei să te-nghesui și să arunci o privire, Sandy?

– Ai făcut poze, nu?

– Am făcut dac-a mers aparatu' ăsta așa cum ar trebui să meargă.

– Atunci mai aștept o tură.

– Bine, hai să trecem la evenimentul principal, a spus Curt. Poate că o să reușim să găsim într-adevăr ceva.

Bucata de frunze a ajuns înapoi în punga pentru dovezi și punga pentru dovezi a ajuns înapoi într-un fișet din colț. Fișetul verde, scrijelit, va deveni un adevărat depozit al lucrurilor ciudate și bizare de-a lungul următoarelor două decenii.

Într-un alt colț al debaralei se afla un răcitor Eskimo portocaliu. Înăuntrul lui, sub două dintre acele pachete albastre cu gheață pe care oamenii le duc uneori cu ei în excursiile cu cortul, se afla un sac verde pentru gunoi. Tony l-a ridicat de acolo și apoi a așteptat cât i-a trebuit lui Curt să se pregătească. Nu i-a luat mult. Singura adevărată amânare a fost găsirea unui cablu prelungitor pentru a

putea băga în priză ambele lămpi Tensor, fără să decupleze microscopul sau aparatul de fotografiat atașat lui. Sandy s-a dus să ia un cablu din fișetul cu nimicuri din celălalt capăt al coridorului. Cât a făcut asta, Curt și-a așezat microscopul de împrumut pe un raft din apropiere (desigur, în spațiul acela restrâns, totul se afla în apropiere) și a întins un stativ pe tăblia biroului. Pe acesta a pus o bucată pătrată de carton presat. Sub el a așezat un recipient mic din metal de genul celor aflate în dotarea grătarelor pentru picnic mai elaborate, unde sunt folosite să adune ceea ce se scurge. Într-o parte, a pus un capac de borcan plin cu piuneze.

Sandy s-a întors cu cablul prelungitor. Curt a cuplat cele două lămpi astfel încât să lumineze tabla din plută din ambele părți, inundându-i suprafața de lucru cu o strălucire cruntă, egală, care elimina orice umbră. Era evident că se gândise la toate astea dinainte, pas cu pas. Sandy s-a întrebat câte nopți stătuse el treaz cu mult după ce Michelle adormise lângă el. Stând doar acolo și uitându-se în sus către tavan și revăzând în minte procedura. Amintindu-și că nu va avea decât o încercare la dispoziție. Sau câte după-amiezi fuseseră când Curt stătuse parcat cu puțin mai sus de strada fermierilor cu radarul Genesis îndreptat spre o porțiune goală de autostradă, calculând câți lilieci de exercițiu va trebui să disece înainte să îndrăznească să deschidă adevărata arătare.

– Sandy, deranjează luminile?

A verificat obiectivul.

– Nu. Dacă era o suprafață albă, probabil c-ar fi deranjat, dar cu pluta e minunat.

– Bine.

Tony a desfăcut firul galben care ținea închis gâtul sacului pentru gunoi. În clipa când l-a deschis, mirosul a devenit mai puternic.

– Pfiu, Iisuse! – a spus, fluturând o mână înmănușată.

Apoi a vârât mâna înăuntru și-a mai scos o pungă pentru dovezi, aceasta una din cele mari.

Sandy se uita pe deasupra camerei de luat vederi. Ciudățenia din pungă arăta ca o monstruozitate de vierme diform. Una dintre aripile ei negre era împăturită peste partea de jos a corpului, cealaltă era lipită de plasticul transparent al pungii pentru dovezi, ducându-l cu gândul la o mână apăsând un panou de sticlă. Uneori, când luai de guler un bețiv și-l închideai pe bancheta din spate a mașinii de patrulă își așeza mâinile pe sticlă și se uita afară printre ele, o față întunecată și năucită încadrată de două stele de mare. Asta, într-un fel, semăna puțin cu așa ceva.

– E rupt sigiliul pe mijloc, a spus Curt și a înclinat dezaprobator din cap către punga pentru dovezi. Asta explică mirosul.

Nimic nu-l putea explica, în opinia lui Sandy.

Curt a deschis complet punga și-a vârât mâna înăuntru. Sandy și-a simțit stomacul chircindu-se într-o minge de fiere și s-a întrebat dacă el s-ar fi putut forța să facă ce făcea Curt. Nu prea credea. Ofițerul Wilcox n-a ezitat, însă, nici o clipă. Când degetele lui înmănușate au atins cadavrul din pungă, Tony a tresărit puțin. Picioarele i-au rămas pe loc, dar partea de sus a corpului i s-a tras în spate, ca pentru a evita lovitura unui pumn. Și a scos

involuntar de sub frumuşica lui mască roz un sunet de dezgust.

– Eşti bine? – a întrebat Curt.

– Da, a spus Tony.

– Bun. Eu o s-o pun pe masă. Tu ţintuieşte-o.

– Bine.

– Eşti sigur că totu-i bine?

– Da, fir-ar să fie.

– Fiindcă şi eu mă simt dezgustat.

Sandy putea vedea transpiraţia cum îi curge lui Curt pe la tâmple, înmuind elasticul care îi ţinea masca în loc.

– Haide să lăsăm pentru mai târziu sesiunea de înfrânare a slăbiciunilor şi să terminăm odată cu treaba asta, ce zici?

Curt a ridicat arătarea-liliac pe bucata de plută. Când a făcut asta, Sandy a auzit un sunet ciudat şi destul de teribil. Era posibil ca de vină să fie doar întâlnirea dintre urechile lui suprasolicitate cu foşnetul tăcut al hainelor şi mănuşilor, dar Sandy nu prea credea asta. Era vorba de sunetul pielii moarte frecându-se de altă piele moartă, un sunet asemănător cumva cu nişte cuvinte vorbite foarte încet într-o limbă extraterestră. L-a făcut pe Sandy să vrea să-şi acopere urechile.

Chiar atunci când a devenit conştient de foşnetul acela tenebros, privirea a părut că i se ascute. Lumea a căpătat o claritate preternaturală. Putea să vadă rozul roşiatic al pielii lui Curtis prin mănuşile subţiri pe care le purta, la fel şi cercurile întrerupte şi presate care erau firele lui de păr de pe degete. Albul mănuşilor era foarte puternic în contrast cu mijlocul corpului acelei creaturi, care devenise

de-un cenuşiu dens, otova. Gura arătării atârna deschisă. Singurul ei ochi negru se holba la nimic, suprafaţa lui fiind inexpresivă şi sticloasă. Lui Sandy, acel ochi i se părea mare cât o ceaşcă de ceai.

Mirosul devenea tot mai urât, dar Sandy n-a spus nimic. Curt şi sergentul erau chiar acolo înăuntru, învăluiţi de el, aproape de sursa lui. Credea că, dacă ei îl pot suporta, putea şi el.

Curt a dat la o parte aripa care stătea lipită de mijlocul creaturii, scoţând la iveală o blană de-un verde-pal şi o cavitate mică şi cu margini zbârcite unde probabil că erau adăpostite organele genitale ale creaturii. A ţinut aripa apăsată pe suprafaţa de plută.

– Piuneză, a spus.

Tony a ţintuit aripa. Era de-un gri întunecat şi complet membranoasă. Din câte vedea Sandy, nu era nici urmă de os sau vase de sânge. Curt şi-a plimbat mâna pe abdomenul arătării pentru a-i putea ridica şi cealaltă aripă. Sandy a auzit iarăşi acel sunet lichid, lipăit. Începea să se încălzească în camera cu provizii şi trebuia să fie şi mai rău în debara. Lămpile alea Tensor.

– Piuneză, şefu'.

Tony a străpuns cu piuneza şi cealaltă aripă şi, acum, creatura stătea pe tablă precum ceva scos dintr-un film cu Bela Lugosi. Numai că, o dată ce reuşeai s-o vezi în întregime, nu mai semăna deloc cu un liliac ori cu o veveriţă zburătoare, şi cu siguranţă nu cu vreun fel de pasăre. Nu semăna cu *nimic*. Cornul acela galben care-i creştea din mijlocul feţei, de pildă – era din os? Era un cioc? Un

nas? Dacă era un nas, unde erau nările? Lui Sandy i se părea mai mult o gheară decât un nas, şi mai mult un spin decât o gheară. Dar acel unic ochi? Sandy a încercat să se gândească la o creatură pământeană cu un singur ochi şi n-a reuşit. Trebuia să existe o astfel de creatură, nu-i aşa? Undeva? În junglele Africii de Sud, sau poate pe fundul oceanului?

Iar arătarea n-avea picioare; corpul ei se termina pur şi simplu într-un ciot asemenea unui deget negru-verzui. Curt a prins el însuşi în piuneze această parte a anatomiei specimenului, îndepărtând cu vârful degetelor pielea lui blănoasă de pe corp şi apoi înţepându-i un pliu. Tony a terminat treaba introducând piuneze în placa de plută prin subraţele arătării. *Sau poate că le spune subaripi*, a gândit Sandy. De data aceasta, Curt a fost cel care a scos din spatele măştii un sunet involuntar de dezgust, şi şi-a şters fruntea cu antebraţul.

– Trebuia să ne fi gândit să aducem un ventilator, a spus.

Sandy, cu care începuse deja să se-nvârtă lumea, era de acord. Fie se înrăutăţea putoarea, fie avea un efect cumulativ.

– Dacă mai bagi ceva-n priză s-ar putea să sară siguranţa, a spus Tony. Şi-atunci o să stăm în întuneric împreună cu pocitania asta nenorocită. Da' şi blocaţi din cauză că Cecil B. DeMille ăsta şi-a pus aparatu' de filmat tocmai în uşă. Continuă, Curt. N-am nimic dacă n-ai nici tu.

Curt a făcut un pas în spate, a înşfăcat o gură de aer puţin mai curat, a-ncercat să-şi recapete stăpânirea, apoi a păşit în faţă către masă.

– N-o mai măsor, a spus. Am făcut asta în magazie, nu?

– Mda, a răspuns Sandy. Are paişpe inci în lungime. Treizeci şi cinci de centimetri, dacă-ţi place mai mult aşa. Corpul are lăţimea unei palme. Poate mai puţin c-un pic. Continuă, pentru numele lui Dumnezeu, ca să ieşim odată de-aici.

– Dă-mi ambele scalpele, plus retractoarele.

– Câte retractoare?

Curt i-a oferit o privire care spune *Nu face pe tâmpitu'*.

– Toate.

Încă o ştergere rapidă de frunte. Şi după ce i-a dat Sandy peste camera de filmat obiectele cerute şi după ce Curt le-a aranjat cât mai bine-a putut:

– Uită-te prin obiectiv, bine? Apropie-te cât poţi mai mult de drăcovenia asta. Hai să-nregistrăm totu' cât mai bine putem.

– Oamenii tot or să spună că-i un fals, i s-a adresat Tony. Ştii asta, nu-i aşa?

Curtis a spus atunci un lucru pe care Sandy nu l-a uitat niciodată. Credea că Wilcox, deja aflat sub o puternică tensiune mentală şi într-o gravă nelinişte fizică, a rostit exact ce-i stătea în gând folosind termenii simpli şi duri pe care oamenii rareori îndrăznesc să-i folosească, fiindcă aceştia spun prea multe despre adevărata gândire a vorbitorului.

– Să-i fut pe toţi Cutărenii, a fost ceea ce-a spus Curtis. Înregistrarea-i pentru noi.

– Am prins un cadru strâns bun, i-a spus Sandy. Poate că miroase urât, dar lumina-i divină.

Codul temporal din partea de jos a micuţului ecran interior spunea 7:49:01 P.

– Incizez, a spus Curt, şi-a făcut să alunece scalpelul cel mare peste stomacul creaturii ţintuite. Nu i-au tremurat mâinile; orice urmă de trac provocat de sosirea acestui moment crucial trebuie să fi venit şi trecut repede. S-a auzit un pocnet ud, de parcă s-ar fi spart o bulă formată dintr-un lichid gros, şi dintr-o dată au început să cadă picături de mucilagiu negru în recipientul de sub stativ.

– Măiculiţă, a spus Sandy. O, ce tare pute.

– E de-a dreptu' *scârbos*, a adăugat Tony. Vocea lui era slabă şi îngrozită.

Curt n-a observat nimic. A deschis abdomenul arătării şi-a făcut incizia bifurcată standard până sus la aripile prinse-n piuneze, creând acea tăietură în Y folosită la orice autopsie pe-un cadavru uman. A folosit apoi pensa pentru a da la o parte pielea de deasupra zonei toracice, scoţând mai limpede la iveală o masă spongioasă, verde întunecată, de sub un os îngust şi arcuit.

– Iisuse mare, unde-i sunt *plămânii*? – a întrebat Tony. Sandy îl auzea cum respiră în reprize mici şi hârşâite.

– Chestia asta verde ar putea fi un plămân, a spus Curt.

– Seamănă mai mult cu un...

– Cu un creier, mda, ştiu că seamănă. Un creier verde. Hai să vedem.

Curt a întors scalpelul şi a folosit partea lui boantă să lovească arcul alb de deasupra organului verde crenelat.

– În cazu-n care chestia asta verde-i un creier, sistemul evolutiv prin care a trecut a dotat-o pentru protecţie cu o centură de castitate în loc de-o casetă

de valori. **Dă-mi foarfecele, Sandy. Perechea aia** mică.

Sandy i le-a înmânat, apoi s-a întors la obiectivul camerei de filmat. Apropiase la maximum, aşa cum i se ceruse, şi avea un cadru frumos şi clar.

– Incizez... acum.

Curt a introdus lama de jos a foarfecelui sub arcul osului şi l-a tăiat la fel de uşor ca sfoara care leagă un pachet. A sărit în lături pe ambele părţi ca o coastă şi-n clipa aceea suprafaţa buretelui verde din pieptul arătării s-a albit şi-a început să sfârâie ca un radiator. Aerul a fost umplut de-o aromă puternică de mentă şi trifoi. Sfârâitul a fost însoţit de-un sunet de fierbere. Semăna cu sunetul făcut de-un pai care absoarbe lichidul de pe fundul unui pahar aproape gol de milkshake.

– Crezi c-ar trebui să ieşim de aici? – a întrebat Tony.

– Prea târziu.

Curt stătea aplecat deasupra pieptului deschis, unde materia aceea spongioasă începuse acum să transpire broboane şi dâre de lichid alb-verzui. Era mai mult decât interesat; era răpit. Uitându-se la el, Sandy înţelegea povestea aceea cu individul care se infectase intenţionat cu friguri galbene sau cea a femeii ăleia, Curie, care şi-a provocat cancer jucându-se cu radiaţiile. „Am făcut distrugătorul de lumi", a murmurat Robert Oppenheimer în timpul primei detonări reuşite a unei bombe atomice în deşertul din New Mexico, după care, fără vreo pauză de ceai şi biscuiţi, s-a apucat de lucru să creeze bomba cu hidrogen. *Fiindcă te molipseşti de la aşa ceva*, a gândit Sandy. *Şi fiindcă, dacă e uşor să*

dovedeşti curiozitatea, satisfacţia-i mai mult un zvon.

– Ce face? – a întrebat Tony. Sandy credea că, din ce putea vedea pe deasupra măştii roz, sergentul avea deja o idee destul de clară.

– Se descompune, a răspuns Curt. Se vede bine, Sandy? Nu-ţi stă-n cale capu' meu?

– E bine, cinci-cu, i-a răspuns Sandy pe-o voce uşor sugrumată.

La început, variaţia de mentă-trifoi aproape că păruse reconfortantă, dar acum îi stătea în fundul gâtului ca şi gustul de ulei de motor. Iar duhoarea de varză murată stricată îşi croia drum înapoi. Lumea se învârtea cu Sandy mai tare ca niciodată, iar viscerele începuseră să i se chircească.

– Totuşi, dacă nu vrem să ne asfixiem, eu n-aş mai zăbovi mult.

– Deschide uşa din capătul coridorului, a spus Curt.

– Mi-ai spus...

– Haide, fă ce ţi-a zis, i-a ordonat Tony, aşa că Sandy s-a executat.

Când s-a întors, Tony îl întreba pe Curt dacă nu credea că tăierea arcului osos accelerase procesul de descompunere.

– Nu, a spus Curt. Cred că asta s-a întâmplat fiindcă am atins chestia aia spongioasă cu vârful foarfecelui. Se pare că arătarea care-a ieşit din maşină nu se prea înţelege cu noi, nu crezi?

Nici Tony, nici Sandy nu simţeau nevoia să-l contrazică. Buretele verde deja nu mai semăna cu un creier sau cu un plămân sau cu orice altceva recognoscibil; nu era decât o pungă pustuloasă în

descompunere din toracele deschis al cadavrului.

Curt s-a uitat spre Sandy.

– Dacă chestia aia verde a fost creierul ei, ce crezi că se află-n cap? Nişte minţi iscoditoare vor să afle.

Şi înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama pe de-a întregul ce face, Curt a apucat scalpelul cel mic şi a înfipt lama în ochiul sclipitor al arătării.

S-a auzit un sunet ca acela făcut de un om care-şi scoate c-un pocnet degetul din gură. Ochiul a cedat şi-a alunecat întreg din orbită, ca o lacrimă hidoasă. Tony a scos un ţipăt involuntar de groază. Sandy a articulat un strigăt slab. Ochiul căzut a lovit umărul îmblănit al arătării şi-apoi a aterizat în jgheabul pentru scurgeri. O clipă mai târziu, a început să sfârâie şi să se albească.

– Opreşte-te, s-a auzit Sandy spunând. N-are nici un rost. N-o să aflăm nimic despre ea, Curtis. N-avem ce afla.

Curtis, din câte a observat Sandy, nici măcar nu l-a auzit.

– Căcatu' naibii, şoptea el. Futu-i căcatu' naibii.

Din orbita goală a început să curgă în cocoloaşe o materie roz fibroasă. Arăta ca vata pe băţ sau ca izolaţia pe care-o folosesc oamenii în pod. A ieşit, a format un nod amorf, apoi s-a albit şi a început să se lichefieze, ca şi chestia aceea verde.

– Era viu căcatu' ăla? – a întrebat Tony. Era viu căcatu' ăla când a...

– Nu, a fost numai din pricina depresurizării, a spus Curt. Sunt sigur de asta. Nu-i mai viu decât crema de ras atunci când iese din tub. Ai filmat, Sandy?

– O, da. Cât de bine-am putut.

– Bine. Hai să ne uităm în abdomen şi-apoi am terminat.

Ce-a ieşit după aceea a omorât orice şansă de somn liniştit pentru cel puţin o lună. Lui Sandy i-au rămas doar moţăielile acelea scurte din care te trezeşti gâfâind, convins că ceva ce nu poţi vedea tocmai bine s-a ghemuit pe pieptul tău şi-ţi fură respiraţia.

Curt a îndepărtat pielea din zona abdomenului şi i-a cerut lui Tony s-o prindă în piuneze, mai întâi în partea stângă şi apoi în cea dreaptă. Tony a reuşit s-o facă, dar nu fără nici o dificultate; munca devenise foarte grea şi amândoi stăteau cu feţele aproape de incizie. Putoarea trebuie să fie îngrozitoare în debaraua aia, şi-a spus Sandy.

Fără să întoarcă privirea, Curt a dibuit cu mâna în spate, a găsit una dintre lămpile Tensor şi-a rotit-o uşor, intensificând lumina care cădea asupra inciziei. Sandy a văzut o funie înfăşurată de materie roşie întunecată, bolnăvicioasă – intestinele – stând grămadă deasupra unei pungi de-un cenuşiu-albăstrui.

– Tai, a murmurat Curt şi-a mângâiat cu muchia scalpelului suprafaţa zgrunţuroasă, umflată a pungii. S-a despicat şi-o supuraţie neagră a ţâşnit direct în faţa lui Curt, vopsindu-i obrajii şi stropindu-i masca. Alte picături au căzut pe mănuşile lui Tony. Amândoi bărbaţii s-au tras, strigând, în spate, iar Sandy a rămas îngheţat în spatele obiectivului camerei de filmat cu gura deschisă. Din punga într-o rapidă dezumflare curgea un potop de cocoloaşe dure şi negre, fiecare înfăşurat într-o mem-

brană cenușie. Lui Sandy i se părea că seamănă cu mâncarea unui păianjen înfășurată într-un linţoliu de pânză pentru o mai bună depozitare. Apoi a observat că fiecare cocoloș avea câte un ochi sticlos deschis şi că fiecare ochi părea că se uită ţintă la *el*, că-l marchează, şi-acela a fost momentul când a cedat nervos. S-a îndepărtat cu spatele de camera de filmat, strigând. Strigătele au fost înlocuite deun sunet hârcâit. O clipă mai târziu, şi-a vomitat pe piepţii cămăşii. Sandy însuşi nu-şi amintea aproape nimic din asta; cele cinci minute sau cam aşa de după ultima incizie a lui Curt au fost mai mult sau mai puţin scoase cu focul din memoria sa, iar el socotea asta a fi un act de clemenţă.

Primul lucru pe care şi-l amintea de partea cealaltă a arsurii aceleia de ţigară din suprafaţa memoriei sale era Tony care spunea:

– Duceţi-vă, acum, m-auziţi? Mergeţi, băieţi, înapoi sus. Totu-i sub control aici.

Şi, aproape lângă urechea sa stângă, Curt murmura încă o versiune a aceluiaşi lucru, spunându-i lui Sandy că este bine, absolut stăpân pe el, cin'-cu-cin'.

Cinci-cu-cinci: asta l-a ademenit pe Sandy înapoi din scurta sa vacanţă pe tărâmul isteriei. Dar dacă totul era cinci-cu, de ce respira Curt atât de repede? Şi de ce era mâna de pe braţul său atât de rece? Chiar şi prin membrana de cauciuc a mănuşii (pe care omisese până atunci s-o dea jos), mâna lui Curt era rece.

– Am vomitat, a spus Sandy şi-a simţit căldura brută lovindu-i obrajii când i s-a urcat sângele acolo.

Nu-şi putea aminti să se mai fi simţit vreodată atât de ruşinat şi de demoralizat. – Christoase Iisuse, am vomitat peste tot pe mine.

– Mda, a spus Curt, ai dat la boboci ca un erou. Nu-ţi face griji de asta.

Sandy a tras o gură de aer şi apoi a făcut o grimasă când stomacul i s-a strâns şi aproape că l-a trădat din nou. Se aflau pe coridor, dar până şi acolo putoarea aceea de varză murată stricată era omnipotentă. În acelaşi timp, şi-a dat seama cu exactitate unde anume pe coridor se afla: stătea în faţa fişetului cu nimicuri din care scosese cablul prelungitor. Uşa fişetului era deschisă. Sandy nu era sigur, dar avea o bănuială c-o zbughise acolo din debara, poate cu gândul de-a se ghemui în fişet, trăgând uşa în urma lui şi doar ghemuindu-se acolo în întuneric. Gândul i s-a părut comic şi-a scos un singur chicot pitigăiat.

– Poftim, hai că-i mai bine, a spus Curt. L-a mângâiat o dată pe Sandy şi a părut şocat când acesta s-a ferit din calea atingerii lui.

– Nu tu, a spus Sandy. Mucii ăia... gelatina aia...

N-a putut termina; i se blocase gâtul. A arătat în schimb către mâna lui Curt. Mucozitatea care ieşise din uterul însărcinat al arătării-liliac era mânjită peste tot pe mănuşile lui Curt, iar acum o parte din ea se afla şi pe braţul lui Sandy. Masca lui Curt, trasă jos şi atârnându-i acum la gât, era şi ea pătată. Pe obraz avea o crustă neagră ca de râie.

În celălalt capăt al coridorului, dincolo de uşa deschisă a debaralei, Tony stătea la baza scărilor, vorbind cu patru sau cinci ofiţeri statali agitaţi, cu ochii mari cât cepele. Făcea gesturi de îndepărtare,

încercând să-i convingă să plece înapoi, însă ei nu prea erau gata s-o facă.

Sandy s-a dus în josul coridorului, ajungând până lângă uşa depozitului, oprindu-se acolo unde-l puteau vedea toţi destul de bine.

– Sunt teafăr, prieteni – n-am nimic, nici voi n-aveţi nimic, toată lumea n-are nimic. Mergeţi sus şi liniştiţi-vă. După ce terminăm treaba aici, o să vă puteţi uita toţi la casetă.

– O să vrem să facem asta? – a întrebat Orville Garrett.

– Probabil că nu, a spus Sandy.

Ofiţerii au plecat sus. Tony, cu obrajii la fel de palizi ca sticla, s-a întors spre Sandy şi-a aplecat puţin din cap către el.

– Mersi.

– Măcar atât puteam face şi eu. Am intrat în panică, şefu'. Mi-e tare ruşine.

Curtis, în loc să-l mângâie doar, l-a lovit de data aceasta amical peste umăr. Sandy aproape că s-a ferit iarăşi înainte să observe că puştiul îşi dăduse jos mănuşile pătate. Aşa că era în regulă. Era mai bine, în orice caz.

– N-ai fost singur, a spus Curt. Eu şi cu Tony eram chiar în spatele tău. Numai c-ai fost prea speriat să observi. În goana noastră, am doborât camera de filmat a lui Huddie. Sper că-i în regulă. Dacă nu, cre' c-o să facem chetă să-i cumpărăm alta în loc. Haide să vedem.

S-au întors toţi trei la debara destul de hotărâţi, dar la început nici unul n-a reuşit să intre. În parte, de vină era mirosul ca şi-o supă stricată. În mare parte, de vină era că ştiau că arătarea-liliac se afla

tot acolo, țintuită pe plută, larg deschisă și trebuind să fie curățată așa cum trebuiau să fie curățate și victimele accidentelor din week-end, atunci când ajungeai la fața locului și mirosul de sânge și de mațe scoase și de benzină vărsată și de cauciuc ars semăna cu o veche și hidoasă cunoștință care nu se va muta niciodată din oraș; îl simțeai și știai că a murit cineva sau că era aproape mort, că altcineva va plânge și va striga, că vei găsi un pantof – cu noroc, nu al unui copil, dar cel mai adesea așa era – zăcând în mijlocul drumului. Lui Sandy, de asta îi aducea aminte. Îi găseai în mijlocul drumului sau pe marginea drumului cu corpurile pe care le dăduse Dumnezeu și le spusese: *Poftim, treci prin viață cât de bine poți, torturate să stea sub noi forme: cu* oasele ieșind prin pantaloni și cămăși, cu capetele răsucite aproape complet la spate, dar încă vorbind (și strigând), cu ochii atârnând lălâi, o mamă sângerândă întinzând un copil sângerând ca pe-o păpușă stricată și spunând: *Mai trăiește fetița mea? Vă rog, vreți să verificați? Eu nu pot, nu îndrăznesc.* Întotdeauna sângele stătea în bălți pe banchete și amprente sângerii se aflau pe ceea ce mai rămânea din geamuri. Când sângele era pe șosea, tot în bălți era, și se transforma în purpuriu în luminile roșii pulsânde ca și guma de mestecat, și trebuia să-l cureți, sângele și căcatul și sticla spartă, o, da, fiindcă domnul Cutare și familia lui nu voiau să le vadă când aveau să meargă duminica dimineața la biserică. Iar domnul Cutare plătea facturile.

– Trebuie să ne ocupăm de asta, a spus dom' sergent. Știți asta, băieți.

Ştiau. Şi, totuşi, nici unul dintre ei nu s-a mişcat.

Şi dacă încă mai trăiesc unele dintre ele? La asta se gândea Sandy. Era o idee ridicolă, arătarea-liliac stătuse într-o pungă de plastic pentru dovezi, care stătuse într-un răcitor Eskimo sigilat vreme de şase săptămâni sau mai mult, dar să ştie că o astfel de idee e ridicolă nu era destul. Logica îşi pierduse puterea, cel puţin pentru o vreme. Când aveai de-a face cu o chestie cu un singur ochi care avea creierul (creierul *verde*) în piept, chiar ideea de logică părea rizibilă. Sandy îşi putea imagina cu uşurinţă acele cocoloaşe negre înfăşurate în membranele lor transparente începând să pulseze şi să se mişte ca nişte boabe săltăreţe letargice pe micuţul birou de lucru în timp ce strălucirea necruţătoare a lămpilor Tensor le aducea înapoi la viaţă cu căldura lor. Sigur, era uşor să-ţi imaginezi asta. Şi sunetele pe care acestea le produceau. Sunete ca nişte mieunături înalte şi scurte. Sunetul scos de puii de pasăre sau cei de şobolani luptându-se să se nască. Dar el a fost primul care a ieşit, blestemăţie. El ar putea fi primul care să intre înapoi, măcar atâta putea face şi el.

– Haide, a spus Sandy şi-a păşit peste prag. Hai să terminăm treaba. Apoi o să stau toată noaptea sub duş.

– O să trebuiască să stai la coadă, a spus Tony.

***

Aşa că au curăţat mizeria aşa cum mai curăţaseră atât de multe altele pe autostradă. Le-a luat în jur de o oră bătută pe muchie şi, deşi le-a fost greu să

se pornească, aproape că-şi reveniseră în simţiri pe când treaba era gata. Cel mai mare ajutor pentru a reveni pe linia de plutire le-a venit din partea ventilatorului. Cu lămpile Tensor stinse, puteau fugi fără să-şi facă probleme că le va ţine ceva calea. Şi nici Curt n-a mai scos vreodată un cuvânt despre încuierea uşii de la debara. Sandy bănuia că-şi dăduse seama că orice formă de carantină ar fi putut institui fusese tăiată din rădăcini.

Ventilatorul nu putea curăţa pe de-a întregul putoarea aceea sălcie de varză murată stricată şi de mentă amară, dar trimitea destul de multă pe coridor, aşa încât stomacurile lor să se poate linişti. Tony a verificat camera de filmat şi a spus că pare a fi în bună regulă.

– Mi-amintesc când se spărgeau chestiile făcute de japonezi, a spus el. Curt, vrei să te mai uiţi la altceva sub microscop? Am mai putea zăbovi puţin dacă vrei. Nu-i aşa, Sandy?

Deşi neentuziasmat, Sandy a înclinat din cap. Încă era profund ruşinat de felul cum vomitase şi fugise; simţea că nu se revanşase încă pentru asta, nu în întregime.

– Nu, a spus Curt. A părut obosit şi descurajat. – Blestemaţii ăia de Urşi din Gelatină care au căzut din ea au fost excreţii. Chestia neagră probabil că era sângele. Cât despre celelalte? Habar n-aş avea la ce mă uit.

Nu doar descurajat, ci cumva aproape de disperare, deşi nici Tony şi nici Sandy nu-şi vor da seama de asta decât mai târziu. Sandy îşi va da seama într-una din nopţile fără somn pe care le cumpărase cu banii jos. Stând întins pe spate în dormitorul

micuței sale case din East Statler Heights, cu mâinile încrucișate sub cap și cu lampa de pe noptieră aprinsă și radioul dat foarte încet, iar somnul la mii de mile depărtare. Și-a dat seama ce realizase Curt pentru prima dată de când apăruse Buick-ul și poate pentru prima dată în viața lui: că era aproape convins că nu va ști niciodată ce voia să știe. Ceea ce-și spusese că are *nevoie* să știe. Ambiția lui fusese de-a descoperi – în ambele sensuri ale cuvântului –, dar și ce dacă? Mă piș pe ea, Jack, cum obișnuiau să spună când erau copii. În toată America erau pușți mucoși și rupți în coate de școală gimnazială care-ar spune că ambiția lor e să joace în NBA. Viitorul în aproape toate cazurile se va dovedi că este pentru ei mult mai lumesc. Vine o vreme când majoritatea oamenilor văd imaginea de ansamblu și-și dau seama că strâng din buze nu pentru a o pupa pe draga de soartă pe gură, ci fiindcă viața tocmai le-a dat o pastilă și că aceasta are gust amar. Nu în situația asta se afla acum Curtis Wilcox? Sandy credea că mda. Interesul lui pentru Buick avea șanse să continue, dar cu fiecare an care va trece va arăta din ce în ce mai mult cu ceea ce era de fapt – o treabă polițienească de rutină. Să se ascundă și să supravegheze, să scrie rapoarte (în jurnale pe care soția lui le va arde mai târziu), să curețe din când în când câte o mizerie atunci când Buick-ul va mai da naștere unei alte monstruozități care se va zbate puțin și-apoi va muri.

Oh, și să treacă peste ocazionala noapte fără somn. Dar astea le primeai o dată cu pachetul cel mare, nu-i așa?

Curt şi Tony au desfăcut piunezele în care era prinsă monstruozitatea. Au vârât-o la loc în punga pentru dovezi. Toate, mai puțin două cocoloaşe, au mers pe aceeaşi cale, măturate în punga pentru dovezi cu o pensulă pentru prelevarea amprentelor. De data aceasta, Curt s-a asigurat că sigiliul pungii e strâns până la capăt.

– Mai e Arky pe-aici? – a întrebat.

Tony a spus:

– Nu. A vrut să rămână, dar l-am trimis acasă.

– Atunci nu vreți careva dintre voi să mergeți sus şi să-l rugați pe Orv sau pe Buck să aprindă focul într-unul dintre incineratoarele din spate? De asemenea, să pună cineva un vas cu apă pe sobă. Un vas mare.

– Fac eu asta, a spus Sandy şi, după ce a scos caseta din videocamera lui Huddie, a şi făcut-o.

Cât a fost plecat, Curt a adunat cu bucăți de vată materie din aceea vâscoasă neagră care ieşise din măruntaiele şi uterul arătării; a adunat cu vată şi lichidul alb şi mai subțire de pe organul din piept. A acoperit fiecare tampon de vată cu folie Saran Wrap şi le-a vârât într-o altă pungă pentru dovezi. Cele două creaturi nenăscute rămase, cu aripile lor mici înfăşurate în jurul corpului (şi cu privirile lor holbate şi neliniştitoare izvorâte dintr-un singur ochi), au intrat într-o a treia pungă pentru dovezi. Curt lucra cu competență, dar fără pic de zel, cam aşa cum ar fi lucrat la oricare loc al unei crime.

Specimenele şi corpul jupuit al arătării-liliac au ajuns în fişetul verde scrijelit, cel pe care George Morgan a-nceput să-l numească „rezerva de ciudățenii a Detaşamentului D". Tony le-a permis celor

doi ofițeri de la etaj să coboare în pivniță atunci când vasul cu apă de pe sobă atinsese punctul de fierbere. Cei cinci bărbați și-au pus pe mâini mănuși grele din cauciuc pentru bucătărie și au frecat peste tot pe unde au putut ajunge. Rămășițele organice nedorite au fost vârâte într-o pungă din plastic, alături de cârpele de șters pe jos, mănușile chirurgicale, măștile pentru dentiști și cămășile. Punga a fost aruncată în incinerator și fumul s-a urcat spre cer, la Dumnezeu Tatăl, acum și pururi, amin.

Sandy, Curtis și Tony au făcut dușuri – destul de îndelungi și destul de fierbinți să golească rezervorul de la parter nu o dată, ci de două ori. După aceea, roșii în obraji și proaspăt pieptănați, îmbrăcați în haine curate, au ajuns pe banca fumătorilor.

– Sunt atât de curat că aproape scârțâi, a spus Sandy.

– Scârțâie d-aici, i-a răspuns Curt, dar destul de amiabil.

Au stat și s-au uitat doar la magazie pentru o vreme, fără să vorbească.

– Ne-am mânjit de mult căcat d-ăla, a spus Tony într-un sfârșit. O *grămadă* de căcat d-ăla.

Deasupra lor, o lună în pătrar atârna pe cer precum o piatră lustruită. Sandy simțea un tremur în aer. S-a gândit că poate era anotimpul care se pregătea să se schimbe.

– Dacă ne-mbolnăvim...

– Cred că dacă ar fi trebuit să ne-mbolnăvim, am fi deja bolnavi, a spus Curt. Am fost norocoși. A *dracu'* de norocoși. V-ați uitat, băieți, bine la holbătoarele voastre în oglinda din baie?

Se uitaseră, sigur că da. Aveau ochii înroșiți și

injectați, ochii unor oameni care au petrecut o zi lungă luptându-se c-un incendiu de câmpie.

– Cred c-o să ne treacă, a spus Curt, da' cred c-a fost probabil o idee a naibii de bună să purtăm măștile-alea. Nu oferă nici o protecție împotriva microbilor, da' cel puțin nu ne-a intrat nici un pic de căcat d-ăla în gură. Cred că rezultatu' unei astfel de întâmplări ar fi fost cât se poate de scârbos.

Avea dreptate.

ACUM: *SANDY*

Sandvişurile se terminaseră. La fel şi ceaiul cu gheaţă. I-am spus lui Arky să ia zece dolari din fondul pentru situaţii de urgenţă (care era păstrat într-un borcan în debaraua de la etaj) şi să meargă la Finn's Cash and Carry. Mi-am spus că două pachete a câte şase doze de Coca Cola şi unul de bere de rădăcini probabil că ne vor ajunge până la capătul poveştii.

– De fac aiasta, pierd partea dăspre peşte, a zis Arky.

– Arky, tu *ştii* partea despre peşte. Tu ştii *toate* părţile poveştii ăsteia. Dă-i drumul şi adu-ne nişte băuturi reci. Te rog.

A plecat, pornind motorul bătrânei sale camionete şi ieşind din parcare cu viteză mult prea mare. Cineva care conducea aşa se putea trezi cu o amendă.

– Continuă, a spus Ned. Ce s-a întâmplat apoi?

– Păi, am spus, hai să vedem. Bătrânu' dom' sergent a devenit bunic, ăsta a fost un lucru. Probabil că s-a întâmplat mult mai curând decât voia el, fetiţa născându-se fără ca fiica lui să fie căsătorită, mare tărăboi în familie, dar toată lumea s-a calmat

într-un sfârşit şi fata a plecat la Smith, care nu-i un loc prea rău de unde să-şi ia diploma o tânără doamnă, sau aşa am auzit. Băiatul lui George Morgan a făcut un tur complet la meciul de base-ball al ligii de juniori şi George era să-şi piardă capul, era atât de mândru. Asta era, cred, cu doi ani înainte să omoare femeia aia pe şosea şi apoi să se sinucidă. Nevasta lui Orvie Garrett a făcut septicemie la picior şi şi-a pierdut vreo două degete. Shirley Pasternak a venit să lucreze cu noi în 1984...

– 1986, a murmurat ea.

– În '86-a fost, am spus, şi-am mângâiat-o pe genunchi. Cam pe atunci a fost un incendiu mare în Lassburg, copii care se jucau cu chibrituri în subsolul unui imobil cu apartamente. Se prosteau şi ei. Nesupravegheaţi. Când îmi spune cineva că amishii sunt nebuni să duc-o viaţă aşa cum o duc, mă gândesc la incendiul ăla din Lassburg. Nouă oameni au fost omorâţi, toţi cu excepţia unuia dintre copiii din subsol. Cel care-a scăpat probabil că-şi doreşte să n-o fi făcut. Acum tre' să aibă şaişpe ani, exact vârsta la care în general băieţii încep să arate un interes faţă de fete, iar băiatul ăsta probabil că arată ca actorul principal dintr-o versiune filmată în sectorul arsuri al filmului *Frumoasa şi bestia*. N-a fost o ştire de interes naţional – teoria mea e că incendiile la imobilele cu apartamente soldate cu victime multiple ajung la ştiri numai dacă se petrec în ziua de Crăciun –, dar a fost o întâmplare destul de nefericită, mulţumesc foarte mult, pentru partea asta de lume, iar Jackie O'Hara, încercând să se facă de folos, s-a ales cu nişte arsuri îngrozitoare pe mâini. O, şi-am avut un

ofițer – James Dockery îl chema...

– Docker-*ty*, a spus Phil Candleton. *T.* Da' uiți, dom' sergent, că n-a stat aici mai mult de-o lună sau două, apoi s-a transferat la Lycoming.

Am încuviințat din cap.

– Oricum, Dockerty ăsta a câştigat locul trei la Concursul de Brutărie Betty Crocker pentru o rețetă numită Chifle cu Cârnați Aurii. A avut parte de multe glume pe seama asta, da' le-a îndurat bine.

– *Foarte* bine, a fost de acord Eddie J. Ar fi trebuit să rămână. S-ar fi potrivit aci.

– Anul ăla a câştigat la lupta cu odgonul la picnicul de Patru Iulie şi...

Am observat privirea din ochii puştiului şi i-am zâmbit.

– Crezi că te tachinez, Ned, dar nu-i aşa. Sincer. Ce-ncerc e să te fac să-nțelegi. Buick-ul nu era singurul lucru de pe-aici, bine? *Nu.* De fapt, erau vremuri când uitam complet de el. Cei mai mulți dintre noi, în orice caz. În răstimpuri destul de lungi era uşor să uităm de el. În răstimpuri destul de lungi tot ce făcea era să stea acolo-n spate şi să păstreze tăcerea. În timp ce făcea asta, polițiştii veneau şi plecau. Dockerty a stat destul de mult să primească porecla Bucătaru' Fandosescu. Tânărul Paul Loving, cel care şi-a scrântit genunchiul de ultima Zi a Muncii, a fost transferat şi-apoi trei ani mai târziu, a fost transferat înapoi aici. Meseria asta nu-i o uşă turnantă aşa cum sunt alte meserii, dar uşa se-ntoarce, sigur că da. Probabil c-au trecut şaptezeci de ofițeri pe aici până-n vara lui 1979...

– O, asta-i prea puțin, a spus Huddie. Zi mai bine-o sută, punând la socoteală cei veniți prin

transfer şi ofiţerii care-s şi-acum activi aici. Plus vreo câteva mere stricate.

– Mda, câteva mere stricate, da' majoritatea dintre noi ne făceam meseria. Şi, Ned, ascultă – taicătău şi Tony Schoondist au învăţat o lecţie în seara când tatăl tău a deschis arătarea aia cu aspect de liliac. Şi eu am învăţat. Uneori n-ai ce să-nveţi, sau n-ai cum s-o faci, sau n-ai vreun motiv să-ncerci măcar. Am văzut odată un film în care-un tip explica de ce-a aprins o lumânare în biserică, deşi nu mai era catolic sadea. „Nu ţi-o tragi cu infinitu", a spus el. Poate că asta-i lecţia pe care am învăţat-o noi.

Din când în când, se mai producea câte-un cutremur de lumini în Magazia B. Uneori numai o zdruncinătură mică, alteori o zgâlţâială de vai de Dumnezeu. Dar oamenii au o forţă incredibilă de-a se obişnui cu lucrurile, chiar şi cu alea pe care nu le înţeleg. Apare o cometă pe cer şi juma' din oamenii de pe pământ încep să vocifereze despre Ultimele Zile şi Cei Patru Călăreţi, dar lasă cometa să stea acolo şase luni şi nimeni n-o mai bagă-n seamă. E-o mare plictiseală. Acelaşi lucru s-a întâmplat la sfârşitul secolului XX, ţi-aminteşti? Toată lumea fugea bezmetică, spunând că se prăbuşeşte cerul şi că toate computerele-o să paralizeze; dup-o săptămână, totu' a revenit la normal. Nu fac decât să-ncerc să-ţi arăt lucrurile la adevărata lor dimensiune. Să...

– Spune-mi despre peşte, a zis şi-am simţit iarăşi mânia din partea lui. N-avea de gând să asculte tot ce aveam să-i spun, indiferent cât de mult îmi doream s-o facă sau cât de tare mă străduiam. Voia să

audă numai părțile care-l interesau și asta-i ajungea. Spuneți-i Boala Adolescenței. Iar lumina din ochii lui era lumina din ochii lui taică-său când s-a aplecat peste arătarea-liliac ținând bisturiul într-o mână trasă-n mănușă. (*Incizez*: încă-l mai aud uneori în vise pe Curtis Wilcox spunând asta.) Nu *exact* la fel, însă. Fiindcă băiatul nu era doar curios. Mai era și furios. Furios ca un urs.

Propria mea furie a izvorât din refuzul lui de-a primi tot ce voiam eu să-i dau, pentru că avea tupeul să aleagă după bunul lui plac. Dar de unde venea asta? Care era miezul problemei? Că maică-sa fusese mințită, nu doar o dată, ci mereu și mereu, cu fiecare an care trecea? Că el însuși fusese mințit, chiar și numai din omisiune? Era furios pe taică-său pentru că ținuse un secret? Era furios pe noi? Pe *noi*? Cu siguranță nu credea că Buick-ul i-a ucis tatăl, de ce să creadă? Bradley Roach era vinovat de asta, Roach îl stropșise cu un camion tras pe dreapta, lăsând o dâră de sânge lungă de zece picioare și mare cât un ofițer de poliție statală, cam de șase picioare și doi inci în cazul lui Curtis Wilcox, nu doar trăgându-i hainele de pe el, ci și întorcându-le pe dos sub scrâșnetul frânelor, și-n tot acest timp radioul cântând muzica de pe WPND, care se împăna cu numele de Adevăratul Post de Radio din Vestul Pennsylvaniei, ce altceva să fie dacă nu country pentru un vitezoman pe jumătate beat cum era Bradley? „Tati cântă bas și mami cântă tenor", în vreme ce monedele erau aruncate din buzunarele pantalonilor lui Curt Wilcox și penisul îi era smuls ca o buruiană, iar boașele-i erau transformate în jeleu de căpșune, iar pieptenele și porto-

felul i-au aterizat pe linia galbenă din mijlocul şoselei; Bradley Roach era răspunzător de toate astea, sau poate voiai să arunci o parte din vină şi pe magazinul Dicky's Convenience din Statler care-i vânduse berea, sau poate pe fabrica de bere însăşi, cu toate reclamele ei senine cu broaşte vorbitoare simpatice şi bărbaţi comici la stadion în loc de oameni morţi care zac în mijlocul autostrăzii cu maţele pe afară, sau poate că voiai să dai vina pe ADN-ul lui Bradley, îmbârligăturile ale' mici de funii celulare care-i şoptiseră *Mai bea, mai bea* încă de la prima gură pe care-a sorbit-o (fiindcă unor oameni pur şi simplu aşa le sunt făcute circuitele, adică precum o valiză capcană gata să explodeze, ceea ce nu le oferă absolut nici un confort celor morţi şi răniţi). Sau poate că de vină era Dumnezeu; Dumnezeu e-ntotdeauna cel mai popular cal de bătaie, fiindcă El nu ripostează şi niciodată nu scrie un articol pentru pagina cu opiniile cititorilor. Dar nu Buick-ul. Corect? Nu putea da de Buick în cazul morţii tatălui său, indiferent cât de tare încerca. Buick-ul stătea la mile depărtare în Magazia B, gras şi luxos şi neprihănit pe cauciucurile lui cu exterior alb, în striaţiile căruia nu se prindea noroiul şi nici măcar cea mai mică pietricică, ba chiar le refuza pe toate, până şi (din câte ne dădeam noi seama) cel mai minuscul fir de nisip. Pur şi simplu stătea acolo şi-şi vedea de treburile lui, în vreme ce ofiţerul Wilcox sângera de moarte pe marginea lui Pennsylvania State Road 32. Şi dacă stătea acolo în tot acest timp, înconjurat de cea mai slabă duhoare infectă de varză murată stricată, ce dacă? Chiar credea băiatul ăsta că...

– Ned, nu s-a aruncat asupra lui, dacă la asta te gândeşti, am spus. Nu face aşa ceva.

A trebuit să râd puţin de mine, cât de sigur vorbeam. Vorbeam ca şi când ştiam asta fără o umbră de-ndoială. Sau că, în privinţa Roadmaster-ului, ştiam orice fără vreo umbră de-ndoială.

– Are atracţie, poate chiar un soi de voce, când e-ntr-una din... nu ştiu...

– Fazele lui active, a sugerat Shirley.

– Da. Când e-ntr-una din fazele lui active. Poţi auzi murmurul şi uneori îl auzi şi-n cap... un soi de chemare... dar să ajungă până pe Şoseaua 32 lângă benzinăria Jenny? Nici pomeneală.

Shirley se uita la mine de parcă m-aş fi nărozit puţin, şi chiar mă *simţeam* uşor nărod. Mai precis, ce făceam eu? Încercam să mă conving cu vorba să nu mai fiu furios pe băiatul ăsta nefericit care-şi pierduse tatăl?

– Sandy? Nu vreau decât să aud despre peşte?

M-am uitat la Huddie, apoi la Phil şi Eddie. Toţi trei mi-au oferit variaţii ale aceleiaşi patetice ridicări din umăr. *Puştii ăştia! Ce să te faci cu ei?*

Să termin povestea. Asta aveam să fac. Să las de-o parte furia şi s-o termin. Împrăştiasem boabele de neghină (nu ştiusem câte boabe se aflau în desagă atunci când începusem, măcar atâta lucru recunosc) şi acum aveam să le adun.

– În regulă, Ned. O să-ţi spun ce vrei s-auzi. Dar vrei cel puţin să ţii cont că locul ăsta a rămas o cazarmă? Vrei să-ncerci să-ţi aminteşti – fie c-o crezi, fie că nu, fie că-ţi *place*, fie că nu – că Buick-ul a devenit într-un sfârşit doar o altă parte a zilei noastre de lucru, cum e să scrii rapoarte sau să de-

pui mărturie în sala de judecată sau să cureți voma de pe covorașele unei mașini de patrulă sau glumele de polonez ale lui Steve Devoe? Fiindcă-i important să faci asta.

– Sigur. Spune-mi despre pește.

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de perete, și-am ridicat ochii spre lună. Dacă aș fi putut, aș fi vrut să-i redau viața. I-aș fi pus luna-n palmă. Și toate chestiile alea poetice. Numai că tot ce voia *el* să audă era despre blestematul ăla de pește.

Așa că, futu-i, i-am povestit.

ATUNCI

Fără hârtii compromițătoare: asta a fost porunca lui Tony Schoondist, şi-a fost urmată. Oamenii încă ştiau, însă, cum trebuie tratate lucrurile care aveau legătură cu Buick-ul, care erau culoarele potrivite. Nu era greu. Raportul trebuia dat lui Curt, lui dom' sergent sau lui Sandy Dearborn. Ei erau tipii cu Buick-ul. Sandy bănuia că a devenit parte a acestui triumvirat pur şi simplu în virtutea faptului că a luat parte la scandaloasa autopsie. Cu siguranță nu era fiindcă ar fi manifestat vreo curiozitate deosebită pentru ciudățenia aia.

În pofida edictului fără hârtii al lui Tony, Sandy era suficient de sigur că ofițerul Curt ține nişte însemnări – notații şi speculații – cu privire la Buick. Dacă ăsta era cazul, păstra discreția. Între timp, scăderile de temperatură şi descărcările de electricitate – cutremurele de lumină – păreau să se rărească. Viața se scurgea din ciudățenia aceea.

Sau aşa sperau cu toții.

Sandy nu ținea însemnări şi n-ar fi putut niciodată oferi o poveste credibilă a succesiunii de evenimente. Înregistrările video făcute de-a lungul

anilor ar fi putut ajuta unei astfel de întreprinderi (dacă se ivea vreodată nevoia ei), însă tot ar fi existat lacune şi întrebări. Nu fiecare cutremur de lumină fusese înregistrat, şi ce dacă ar fi fost? Toate erau în linii mari cam aceleaşi. Probabil c-au fost o duzină între 1979 şi 1983. Majoritatea au fost mici. Vreo două au fost la fel de mari ca primul, iar unul a fost chiar mai mare. Cel mare – campionul absolut – a survenit în 1983. Cei care au fost de faţă încă mai numeau anul '83 Anul Peştelui, de parcă ar fi fost chinezi.

Curtis a făcut o serie de experimente între '79 şi '83, lăsând diverse plante şi animale înăuntru sau în jurul Buick-ului când scădea temperatura, însă toate rezultatele au fost în esenţă reluări a ceea ce se întâmplase cu Jimmy şi Rosalynn. Adică, uneori lucrurile dispăreau şi alteori nu. Nu aveai cum să prezici care; totul părea la fel de întâmplător ca aruncatul cu banul.

În timpul unei scăderi de temperatură, Curt a lăsat un cobai lângă cauciucul din faţa stângă al Roadmaster-ului. L-a aşezat într-o găleată de plastic. Douăzeci şi patru de ore după terminarea focurilor de artificii purpurii şi când temperatura din magazie se întorsese la normal, cobaiul era tot în găleată, ţopăind şi suficient de fericit. Înaintea altui spectacol de lumini, Curt a pus chiar sub Buick o cuşcă în care se aflau două broaşte. Tot două broaşte se aflau în cuşcă şi după ce spectacolul de lumini se terminase. O zi mai târziu, totuşi, mai era numai *o singură* broască în cuşcă.

După încă o zi, cuşca era goală.

Apoi a fost Faimosul Experiment cu Portbagajul

din 1982. Aceea a fost ideea lui Tony. El şi Curt au aşezat şase gândaci de bucătărie într-o cutie transparentă din plastic, apoi au pus cutia în portbagajul Buick-ului. Asta se întâmpla imediat după terminarea unui spectacol cu focuri de artificii şi încă era destul de rece în Buick, încât să poată vedea aburii ieşindu-le din gură când s-au aplecat înăuntrul portbagajului. Au trecut trei zile, unul dintre ei verificând portbagajul în fiecare zi (întotdeauna cu o frânghie strânsă în jurul mijlocului celui care verifica şi toată lumea întrebându-se la ce-ar folosi o blestemată de frânghie împotriva a ceva care reuşise să-l înşface pe Jimmy din apartamentul lui decomandat pentru gerbili fără să deschidă nici una dintre cele două fante... sau să ia broaştele din cuşca lor zăvorâtă, dacă tot veni vorba). Gândacii au fost în regulă în prima zi, şi-n a doua, şi-n a treia. Curt şi Tony s-au dus în a patra zi să-i ia de acolo, încă un experiment eşuat, ne-ntoarcem la bătrâna tablă de scris. Numai că gândacii dispăruseră, sau aşa li s-a părut când au deschis portbagajul.

– Nu, stai! – a ţipat Curt. Uite-i acolo! Îi văd! Fug încontinuu ca nişte descreieraţi!

– Câţi sunt? – a strigat înapoi Tony.

Stătea în faţa uşii din lateralul magaziei, ţinând capătul frânghiei.

– Sunt toţi acolo? Cum de-au ieşit din blestemata aia de *cutie*, Curtis?

Curtis a numărat numai patru în loc de şase, dar asta nu însemna mare lucru. Gândacii de bucătărie n-au nevoie de ajutorul unui automobil vrăjit ca să dispară; se descurcă binişor la asta şi singuri, după cum ştie oricine a fugit vreodată după un gândac

cu papucul în mână. Cât despre cum ieşiseră din cutie, lucrul ăsta era evident. Aceasta încă era zăvorâtă bine, dar acum se vedea o mică gaură rotundă într-una dintre laturile sale. Gaura avea un diametru de trei sferturi de inci. Lui Curt şi lui dom' sergent li se părea că seamănă cu gaura făcută de-un glonţ de calibru mare. Nu radia nici o crăpătură din marginea ei, lucru care ar fi putut indica şi el că trecuse ceva prin peretele de plastic cu o viteză extrem de mare. Sau poate că îl *arsese*. Nici un răspuns. Numai miraje. Aşa cum era mereu. Şi-apoi a venit peştele – în luna iunie a lui 1983.

***

Trecuseră cel puţin doi ani şi jumătate de când Detaşamentul D ţinea sub supraveghere atentă Buick-ul, fiindcă, pe la sfârşitul lui 1979 sau începutul lui 1980, ofiţerii se hotărâseră că, păstrând rezonabilele măsuri de precauţie, nu prea aveau de ce să-şi facă griji. Un pistol încărcat e periculos, nu-ncape discuţie, dar nu trebuie să-l ţii sub supraveghere douăzeci şi patru din douăzeci şi patru ca să te asiguri că n-o să tragă singur. Dacă-l aşezi pe-un raft la înălţime şi-l ţii departe pe copii, asta de obicei ajunge ca să rezolvi problema.

Tony a cumpărat o prelată pentru maşină, aşa încât oricine venea în spate şi se-ntâmpla să se uite în magazie să nu vadă maşina şi să pună întrebări (în '81, un tip nou de la Parcul Autor, un împătimit al Buick-urilor, s-a oferit să-l cumpere). Camera de filmat a rămas în gheretă, instalată pe trepied şi cu punga de plastic trasă pe ea ca s-o apere de ume-

zeală, iar scaunul tot acolo era (plus un teanc bun de reviste sub el), însă Arky a început să folosească locul acela din ce în ce mai mult pe post de magazie pentru produsele de grădinărit. Pungile cu turbă şi substanţe fertilizante, paturile de gazon şi răsadurile de flori au început mai întâi să înghesuie obiectele folosite la supravegherea Buick-ului şi apoi să le îmbrâncească afară. Singura dată când ghereta se întorcea la scopul său originar era chiar înainte, în timpul şi după unul dintre cutremurele acelea de lumini.

Iunie din Anul Peştelui a fost una dintre cele mai frumoase luni de vară timpurie de care-şi putea aminti Sandy – bogăţia ierbii, păsările cântând la unison, aerul plin de-un fel de căldură delicată, precum primul sărut adevărat al unui cuplu de adolescenţi. Tony Schoondist era în concediu, plecat să-şi viziteze fiica pe Coasta de Vest (era vorba de cea al cărei copil produsese atâta necaz). Dom' sergent şi soţia lui încercau să cârpească măcar câteva dintre garduri înainte să se rupă de tot. Probabil că nu era un plan rău. Sandy Dearborn şi Huddie Royer erau la conducere cât timp lipsea el, însă Curtis Wilcox – trecut deja de stadiul de biban – era şeful Buick-ului, şi asta fără nici o îndoială. Iar într-o zi din acel iunie încântător, Buck Flanders a venit să-l întâlnească în calitatea aceea.

– A scăzut temperatura-n Magazia B, a spus el.

Curtis a ridicat din sprâncene.

– Şi nu-i tocma' prima dată, nu?

– Nu, a recunoscut Buck, da' n-am văzut-o niciodată coborând atât de repede. Zece grade de-azi dimineaţă.

Asta l-a trimis pe Curt în grabă la magazie, cu acea veche lumină surescitată în ochi. Când şi-a apropiat faţa de unul dintre geamurile uşii rulante, primul lucru pe care l-a observat a fost prelata cumpărată de Tony. Era adunată de-a lungul părţii stângi a Buick-ului, ca o cârpă ponosită. Nici asta nu se întâmpla în premieră; era ca şi când uneori Buick-ul tremura (sau se scutura din umeri) şi lăsa acoperământul din nailon să alunece jos, ca o doamnă care se dezbracă de-o rochie de seară ridicând din umeri. Acul termometrului rotund stătea la 61.

– Îs şapte'ş'patru aici afară, a spus Buck. Stătea de-o parte a lui Curt. – Am verificat termometru' de lângă locu' de hrănit păsări înainte să merg după tine.

– Aşadar, coborât de fapt cu *treişpe* grade, nu cu zece.

– Păi, erau şai'ş'patru înăuntru când am mers să te chem. Vezi cât de repede coboară. Ca un... front de aer rece care se instalează sau ceva. Vrei să-l chem pe Huddie?

– Hai să nu-l deranjăm. Fă o listă de supraveghere. Pune-l pe Matt Babicki să te ajute. Spune-i... ăă... „Ordinea la spălat maşini". Hai să punem doi băieţi să supravegheze Buick-ul pentru restul zilei, şi pentru la noapte, de asemenea. Doar dacă Huddie spune nu sau dacă nu-şi revine temperatura.

– Bine, a spus Buck. Vrei să fii în prima tură?

Curt voia, şi asta destul de tare – simţea că se va întâmpla ceva –, dar a scuturat din cap.

– Nu pot. Am o înfăţişare, apoi e capcana aia pentru camioane din Cambria.

Tony ar fi țipat și s-ar fi prins de cap dacă l-ar fi auzit pe Curt numind cântarul pentru mașini de mare tonaj de pe Șoseaua 9 capcana pentru camioane, dar în linii mari chiar asta era. Fiindcă cineva transporta pe acolo heroină și cocaină din New Jersey și bănuiala era c-o făcea ascunzând drogurile în încărcăturile unora dintre transportatorii independenți.

– Adevăru-i că-s mai ocupat decât unu' c-un singur picior înscris într-un concurs de dat picioare-n cur. La dracu'!

Și-a lovit coapsa cu pumnul, apoi și-a făcut palmele căuș la tâmple și s-a uitat iarăși prin geam. Nu avea altceva de văzut decât Roadmaster-ul, stând în lumina a două dâre de lumină care-i străbăteau în zigzac capota lungă și de un albastru-închis asemănătoare cu două raze scrutătoare de reflector.

– Pune-l pe Randy Santerre. Și nu l-am văzut cumva pe Chris Soder frecând menta pe-aici?

– Ba da. Teoretic, a ieșit din tură, da' alea două surori din Ohio ale nevesti-si încă-s la ei în vizită, iar el a venit aici să se uite la televizor. (Buck a scăzut vocea.) Nu vreau să-ți zic ce să faci, Curt, da' cred că amândoi tipii ăștia-s niște tăntălăi.

– Or să se descurce. Tre' să se descurce. Și spune-le că vreau rapoarte exacte. Cod D standard. Și-o să sun aici interurban înainte să plec de la tribunal.

Curt a aruncat o ultimă, aproape chinuită privire Buick-ului, apoi a pornit înapoi către cazarmă, unde avea să se bărbierească și să se pregătească pentru boxa martorilor. După-amiază, va verifica

încărcăturile camioanelor împreună cu nişte tipi de la Detaşamentul G, căutând cocaină şi sperând că nimeni n-o să se hotărască să scoată pistolul automat din teacă. Ar fi găsit pe cineva care să-l înlocuiască dacă ar fi avut timp, dar nu a avut.

În schimb, de supravegherea Buick-ului s-au ocupat Soder şi Santerre, şi nu i-a deranjat asta. Pe tăntălăi niciodată nu-i deranjează. Au stat lângă gheretă, fumând, pierzând timpul, aruncând din când în când câte o privire înăuntru la Buick (Santerre era prea tânăr să ştie la ce să se aştepte, şi oricum n-a rămas multă vreme în PSP), spunând glume şi bucurându-se de acea zi. Era o zi de iunie atât de simplă şi de-o frumuseţe atât de naturală, că şi un tăntălău nu putea decât să se bucure de ea. La un moment anume, Buck Flanders l-a înlocuit pe Randy Santerre; puţin mai târziu, Orville Garrett l-a înlocuit pe Chris Soder. Huddie ieşea şi el să mai arunce câte o privire. La ora trei, când Sandy a venit să-şi trântească fundul în scaunul sergentului-şef, Curtis Wilcox s-a întors într-un sfârşit şi l-a înlocuit pe Buck lângă Magazia B. Departe de a-şi reveni, temperatura din magazie mai scăzuse deja cu încă trei grade, iar ofiţerii ieşiţi din tură începeau să umple parcarea din spate cu maşinile lor personale. Vorba se împrăştiase. Cod D.

Pe la patru după-amiaza, Matt Babicki şi-a înfipt capul în biroul sergentului-şef şi i-a spus lui Sandy că pierde semnalul radio.

– Bruiaje urâte, şefu'. Cele mai urâte.

– Căcat.

Sandy a închis ochii şi i-a frecat cu încheieturile

degetelor, şi şi-a dorit ca Tony să fie de faţă. Era pentru prima dată că făcea pe sergentul-şef şi, chiar dacă saltul din statul său de plată la sfârşitul lunii va fi fără-ndoială satisfăcător, acest necaz nu era.

– Probleme cu blestemata aia de maşină. Exact ce-mi trebuia.

– Nu pune la suflet, a spus Matt. O să arunce câteva scântei şi-apoi totu' o să revină la normal. Inclusiv staţia radio. Nu aşa se-ntâmpla de obicei?

Da, aşa se întâmpla de obicei. De fapt, Sandy nu-şi făcea probleme în mod deosebit pentru Buick. Dar dacă cineva de pe teren dădea de probleme cât sistemul de comunicare era FUBAR? Cineva care trebuia să ceară un 33 – *Ajutor imediat* – sau un 47 – *Trimiteţi o ambulanţă* – sau, cel mai grav, un 10-99: *Ofiţer la pământ*. Sandy avea bine peste o duzină de ofiţeri pe teren şi-n clipa aceea i se părea că-i ţine pe toţi în cârcă.

– Ascultă la mine, Matt. Urcă-n maşina mea – Patrula 17 – şi du-o la poalele dealului. Acolo ar trebui să scapi de interferenţe. Intră în recepţie cu toţi cei care patrulează acum şi spune-le că dispeceratul de la bază e pentru moment 17. Cod D.

– Aă, Sandy, Iisuse! Asta nu-i puţin cam...

– N-am timp acuma să te-aud cum imiţi emisiunea *Siskel şi Elbert la cinema*, a spus Sandy.

Niciodată nu se simţise mai puţin răbdător cu genul smiorcăit de porcării cârtitoare ale ofiţerului de poliţie însărcinat cu radio-comunicaţiile Babicki de cum se simţea acum.

– Fă-o doar.

– Da' n-o să fiu aici să văd...

– Nu, probabil că n-o să fii. (Vocea lui Sandy se

ridica acum puțin.) Ăsta-i un lucru pe care neapărat trebuie să-l treci pe lista neplăcerilor înainte s-o trimiți la preotul militar.

Matt a dat să spună ceva, s-a uitat mai îndeaproape la chipul lui Sandy şi, înțelept, s-a hotărât să-şi țină gura. Două minute mai târziu, Sandy l-a văzut mergând în josul dealului la volanul Patrulei 17.

– Bun, a murmurat Sandy. Stai acolo o vreme, pişorcos mic şi obraznic ce eşti.

Sandy s-a dus afară la Magazia B, unde se adunase o mulțime mică de oameni. Majoritatea dintre ei erau ofițeri, dar unii erau tipi de la Parcul Auto îmbrăcați în salopetele pătate de ulei care erau uniformele lor neoficiale. După patru ani de conviețuire cu Buick-ul, nici unul dintre ei nu se temea, nu tocmai, însă, cu toate astea, alcătuiau în ziua aceea un grup destul de agitat. Când vedeai douăzeci de grade dispărând de pe cadranul termometrului într-o zi călduroasă de vară, într-o cameră în care sistemul de aer condiționat consta dintr-o uşă deschisă din când în când, era greu să nu crezi că la mijloc sunt lucruri serioase.

Curt se întorsese destul de demult ca să pună la punct o serie de experimente – atâtea câte îi permisese timpul, bănuia Sandy. Pe scaunul din față al Buick-ului aşezase o cutie de pantofi sport Nike în care se aflau câțiva greieri. Cuşca pentru broaşte era pe bancheta din spate. De data aceasta, în ea nu se afla decât o singură broască, dar era un monstru de broască, una din-acelea mătăhăloase de mlaştină, cu ochi galbeni-negri bulbucați. Luase, de asemenea, şi jardiniera cu flori care stătuse pe pervazul

geamului de la biroul lui Matt Babicki şi o îndesase în portbagajul Buick-ului. Ultimul, dar nu cel mai puţin important, îl scosese pe Domnul Dillon la o promenadă, legat în lesă, şi îl pusese să dea o tură maşinii, o tură completă, de trei sute şaizeci de grade, doar ca să vadă ce se întâmplă. Lui Orvie Garrett nu i-a prea plăcut asta, dar Curt l-a convins. În multe privinţe, Curt încă avea câteva margini necioplite şi puţin caş la gură, dar, când venea vorba de Buick, ştia să fie la fel de dulce la vorbă ca un jucător de cărţi pe un vas de croazieră.

Nu s-a întâmplat nimic în timpul plimbării lui D – nu de data aceea –, dar era limpede că mascota Detaşamentului şi-ar fi dorit să fie aproape oriunde altundeva. Trăgea de capătul lesei atât de tare, că aproape îl sugruma, şi umbla cu capul şi cu coada în jos, tuşind din când în când sec. Se uita la Buick, dar se uita şi la toate celelalte de acolo, de parcă orice ar fi fost ceea ce nu-i plăcea se împrăştiase din părerea aia de maşină până ce contaminase întreaga magazie.

Când l-a dus Curt iarăşi afară şi i-a dat lesa înapoi lui Orville, a spus:

– Se petrece ceva, el o simte şi o simt şi eu. Dar nu-i ca înainte.

L-a văzut pe Sandy şi a repetat: nu-i ca înainte.

– Nu, a spus Sandy, apoi a dat din cap spre Domnul D. Cel puţin nu urlă.

– Nu încă, a spus Orville. Haide, D, hai să intrăm înapoi în cazarmă. Te-ai descurcat bine. O să-ţi dau un Bonz.

Ce i-a dat Orvie lui Curt a fost o ultimă privire de reproş. Domnul Dillon a mers repede şi cuminte

pe lângă piciorul drept al ofițerului Garrett, nemaifiind nevoie de lesă ca să țină pasul.

La patru douăzeci sau așa ceva, televizorul de la etaj, din camera de recreere, a luat-o razna. La patru patruzeci, temperatura în Magazia B scăzuse la patruzeci și nouă de grade. La patru cincizeci, Curtis Wilcox a strigat:

– Începe! O aud!

Sandy fusese înăuntru să verifice la dispecerat (și ce haos era acolo deja, nimic altceva decât o grămadă râgâită de pârâituri de electricitate statică) și, când a strigat Curt, tocmai traversa parcarea, întorcându-se acolo unde erau atât de mulți membri ai personalului, că ai fi crezut că asiști la Târgul de Vechituri organizat de poliție în scop de binefacere sau la Carnavalul pentru Copiii cu Distrofie Musculară pe care-l organizau ei în fiecare iulie. Sandy a luat-o la fugă, pătrunzând prin bulucul de spectatori care lungeau din gât să vadă prin ușa laterală, care încă stătea, incredibil, larg deschisă. Iar acolo era Curt, stând în cadrul ei. Valuri de aer rece năvăleau afară, dar el nu părea să le simtă. Ochii lui erau imenși și, când s-a întors către Sandy, semăna cu un om care visează.

– O vezi? Sandy, *o vezi?*

Sigur c-o vedea: o strălucire violetă, ceruită, care curgea prin geamurile mașinii și se scurgea prin crăpătura care schița conturul capacului de la portbagaj și se revărsa peste laturile Buick-ului aidoma unui lichid radioactiv apos. Înăuntru' mașinii, Sandy putea vedea limpede formele scaunelor și volanul supradimensionat. Erau niște schițe, niște siluete. Restul cabinei era înghițit într-o sclipire rece,

purpurie, mai încinsă ca orice cuptor. Murmurul era puternic şi continua să crească în intensitate. Îl făcea pe Sandy să-l doară craniul, îi făcea urechile aproape să-şi dorească să fie surde. Nu c-ar fi ajutat la ceva dacă ar fi fost surde, fiindcă se părea că auzea sunetul acela nu doar cu urechile, ci cu întreg corpul.

Sandy l-a smucit pe Curt afară pe pavaj, apoi a apucat clanța, vrând să închidă uşa. Curt l-a prins de încheietura mâinii.

– Nu, Sandy, nu! Vreau s-o văd! Vreau...

Sandy i-a înlăturat mâna, şi n-a făcut-o cu blândețe.

– Eşti nebun? Avem de urmat o procedură aici, o blestemată de *procedură*. Nimeni n-ar trebui să ştie asta mai bine ca tine! Tu ai ajutat la conceperea ei, pentru numele lui Dumnezeu!

Când Sandy a trântit uşa, blocând orice imagine directă a Buick-ului, pleoapele lui Curt au fluturat, şi el a tresărit ca un om trezindu-se dintr-un somn profund.

– Bine, a spus. Bine, şefu'. Îmi pare rău.

– E-n regulă.

Nu credea cu adevărat că aşa este. Fiindcă nesăbuitul ăsta ar fi stat chiar în uşa aia blestemată. Nu era pic de îndoială în mintea lui Sandy că aşa ar fi fost. Ar fi stat acolo şi ar fi fost prăjit, dacă prăjitul se afla pe agenda de lucru a ciudățeniei ăleia.

– Trebuie să-mi iau ochelarii de protecție, a spus Curt. Sunt în portbagajul maşinii mele. Am şi de rezervă, şi-s chiar mai negri. O cutie întreagă am. Vrei o pereche?

Sandy tot încerca sentimentul că ofițerul Wilcox

nu era complet treaz, că numai se prefăcea, așa cum faci atunci când sună telefonul în dricul nopții.

– Sigur, de ce nu? Dar o să fim cu băgare de seamă, corect? Fiindcă am impresia c-o să fie un spectacol urât.

– Am impresia c-o să fie un spectacol *grandios!* a spus el, iar exuberanța din vocea lui, deși ușor înfiorătoare, l-a făcut pe Sandy să se simtă puțin mai bine. Cel puțin, Curt nu mai părea că umblă în somn. – Dar da, mamă – o să urmăm procedura și-o să fim cu a dracu' de mare băgare de seamă.

A fugit spre mașina lui – nu mașina de patrulă, ci aceea proprietate personală, Bel Air-ul modificat – și a deschis portbagajul. Încă scotocea prin cutiile cu diverse lucruri pe care le ținea acolo, când Buick-ul a explodat.

N-a explodat la propriu, dar n-a părut să existe alt cuvânt pentru ceea ce *chiar* a făcut. Cei care s-au aflat acolo în ziua respectivă n-au uitat-o niciodată, dar au vorbit despre ea uimitor de puțin, chiar și numai între ei, fiindcă părea că nu există vreun mod de-a exprima îngrozitoarea ei măreție. *Puterea* ei. Tot ce puteau ei spune era că a întunecat soarele de iunie și-a părut să facă magazie transparentă, s-o transforme într-o stafie. Era imposibil de înțeles cum putea simpla sticlă să stea între acea lumină și lumea de afară. Strălucirea pulsatilă s-a scurs printre scândurile magaziei precum apa printr-o bucată de tifon; formele cuielor au ieșit în relief precum punctele dintr-o fotografie de ziar sau ca picăturile purpurii de sânge de pe un tatuaj proaspăt făcut. Sandy l-a auzit pe Carl Brundage

strigând: *De data asta o să explodeze, cu siguranță o să explodeze!* Din spatele lui, din cazarmă, l-a putut auzi pe Domnul Dillon urlând cuprins de teroare.

– Da' tot voia să iasă afară și să sară la ea, i-a spus Orville lui Sandy mai târziu. L-am dus în camera de sus, cât mai departe posibil de blestemata aia de magazie, da' tot aia era. Știa că-i acolo. O auzea, mi-nchipui – o auzea cum murmură. Și-apoi a văzut fereastra. Sfinte Christoase! De n-aș fi fost iute, de nu l-aș fi apucat imediat, cre' c-ar fi sărit direct pe ea, ce că era la etaju' doi sau nu. S-a pișat pe mine peste tot și io nici nu mi-am dat seama decât c-o juma' de oră mai târziu, atâta eram *io* de speriat.

Orville a scuturat din cap cu chipul greu și gânditor.

– N-am văzut niciodată un câine-n starea aia. *Niciodată*. Blana-i era toată ridicată pe spinare, făcea spume la gură și ochii-i arătau ca și când erau gata-gata să-i pice din orbite. *Christoase.*

Curt, între timp, s-a întors în fugă cu douăsprezece perechi de ochelari de protecție. Ofițerii și i-au pus la ochi, însă tot nu aveai cum să te uiți înăuntru la Buick; era imposibil și să te apropii de geamuri. Și iarăși a urmat acea liniște bizară, când toți au simțit că trebuie să fi stat în mijlocul unei cacofonii de sunete, auzind tunete și alunecări de teren și vulcani erupând. Cu ușile magaziei închise, ei (spre deosebire de Domnul D) nici măcar nu puteau auzi murmurul. S-au auzit târșâituri de picioare și cineva care-și dregea vocea și Domnul Dillon urlând în

cazarmă şi Orvie Garrett spunându-i să se calmeze şi sunetul scos de radioul cuprins de pârâituri al lui Matt Babicki de la dispecerat, acolo unde fereastra (acum despuiată de jardiniera cu flori, grație lui Curt) fusese lăsată deschisă. Nimic altceva.

Curt s-a dus lângă uşa rulantă, cu capul aplecat şi cu mâinile ridicate în aer. De două ori a încercat să ridice privirea şi să se uite înăuntrul Magaziei B, dar n-a reuşit. Era prea multă lumină. Sandy l-a apucat de umăr.

– Nu mai încerca să te uiți. N-o să reuşeşti. Nu încă, în orice caz. O să-ți scoată ochii direct din orbite.

– Ce-i asta, Sandy! – a şoptit el. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i asta?

Sandy n-a putut decât să scuture din cap.

Pentru următoarea jumătate de oră, Buick-ul a susținut un spectacol de lumini care le întrecea pe toate, transformând Magazia B într-un fel de bulgăre de foc, proiectând linii paralele de lumină sclipitoare prin toate geamurile, fulgerând şi tot fulgerând, un cuptor cu neon, fără miez sau sunet, care-ți fura ochii. Dacă ar fi apărut atunci vreun membru din familia domnului Cutare, Dumnezeu ştie ce ar fi gândit sau cui ar fi povestit sau câți dintre cei cărora le-ar fi povestit l-ar fi crezut, dar nici un străin *nu* a apărut. Şi, la cinci treizeci, ofițerii Detaşamentului D au început să vadă iarăşi fulgere separate de lumină, de parcă sursa de energie care făcea posibil acest fenomen începea să dea rateuri. Pe Sandy l-a dus cu gândul la cum tuşeşte şi se zdruncină o motocicletă cu rezervorul aproape uscat.

Curt a sărit iarăşi la geamuri şi, deşi trebuia să se lase în jos de fiecare dată când ieşea câte unul dintre fulgerele acelea de lumină, putea să arunce ocheade scurte între ele. Sandy a venit lângă el, ferindu-se de pulsaţiile mai luminoase (*Probabil că arătăm ca şi când am practica cine ştie ce formă ciudată de exerciţii fizice*, şi-a spus), îngustând din ochii orbiţi, în pofida stratului triplu de sticlă polarizată din ochelari.

Buick-ul era încă perfect intact şi aparent neschimbat. Prelata zăcea în aceeaşi dună cu falduri, neatinsă de nici o urmă de foc. Uneltele lui Arky atârnau nederanjate în cuie, iar teancurile de ziare *American* vechi erau tot în colţul îndepărtat, prinse în pachete şi legate cu sfoară. Un singur chibrit de bucătărie ar fi fost de ajuns să transforme mormanele acelea uscate de hârtii în jerbe de flăcări, însă lumina aceea sclipitoare purpurie nu înnegrise nici măcar un singur colţ.

– Sandy, vezi vreun specimen?

Sandy a scuturat din cap, s-a dat în spate şi şi-a scos ochelarii împrumutaţi de Curt. I i-a dat lui Andy Colucci, care se dădea de ceasul morţii să arunce o privire în magazie. Sandy însuşi s-a îndreptat înapoi către cazarmă. Se părea că Magazia B nu avea totuşi să explodeze. Iar el era sergentul-şef în funcţiune, şi avea unele îndatoriri.

Ajuns pe scările din spate, s-a oprit şi s-a uitat în urmă. Chiar şi purtând ochelari de protecţie, Andy Colucci şi ceilalţi se fereau să se apropie de şirul de geamuri. Era numai o singură excepţie, şi aceea era Curtis Wilcox. El stătea chiar acolo – mare ca o zi de post, ar fi spus mama lui Sandy – cât putea

el mai aproape şi aplecându-se înainte să se apropie şi mai mult, cu ochelarii de-a dreptul lipiţi de sticlă, întorcându-şi numai puţin capul într-o parte de fiecare dată când ciudăţenia arunca afară un fulger extraordinar de luminos, ceea ce încă mai făcea cam o dată la douăzeci de secunde.

Sandy şi-a spus: *Are şanse să rămână fără ochi, sau cel puţin să orbească de la lumina aia.* Numai că nu era aşa. Părea că aproape cronometrase străfulgerările, că intrase în ritm cu ele. De unde se afla Sandy, părea că ofiţerul Wilcox îşi fereşte ochii chiar cu o secundă sau două înaintea ivirii fiecărui fulger. Şi când acesta chiar se ivea, Curt devenea pentru o clipă propria sa umbră exclamatoare, un dansator exotic paralizat, proiectat pe fundalul unei falii mari de lumină purpurie. Să-l vadă în felul acela îl speria. Lui Sandy i se părea că se uită la ceva ce era prezent şi absent în acelaşi timp, real, dar ireal, deopotrivă palpabil şi amorf. Sandy îşi va spune mai târziu că, atunci când era vorba de Buick-ul 8, Curt semăna ciudat de tare cu Domnul Dillon. Nu urla aşa cum urla câinele de la etaj, din camera de recreere, însă părea că întreţine o anume legătură cu ciudăţenia aceea, că se află în sincronie cu ea. Că *dansa* cu ea: atunci şi mai târziu, aşa îşi va aminti Sandy mai apoi.

Că dansa cu ea.

La şase şi zece minute în seara aceea, Sandy a luat legătura prin radio cu Matt încă aflat la poalele dealului şi l-a întrebat ce se mai întâmpla. Matt n-a spus nimic (*Nimic, bunicuţă* a fost ceea ce-a citit Sandy în tonul vocii sale) şi i-a spus să se întoarcă

la bază. Când s-a întors, Sandy i-a spus că-i liber să traverseze parcarea şi să arunce o privire, dacă încă mai voia. Matt a plecat ca din puşcă. Când s-a întors, cu câteva minute mai târziu, părea dezamăgit.

– *Asta* l-am mai văzut făcând-o înainte, a spus, lăsându-l pe Sandy să reflecteze la cât de grele de cap şi de nerecunoscătoare erau fiinţele umane, cele mai multe dintre ele; cât de repede li se toceau simţurile, reducând miraculosul la un nimic cotidian.

– Tot ce-au putut zice băieţii a fo' că şi-a dat în petic acu' o oră, da' nici unu' n-a ştiut să-mi descrie cum.

Acest lucru a fost rostit pe-un ton disprețuitor pe care Sandy nu l-a găsit deloc surprinzător. În lumea ofiţerilor de poliţie însărcinaţi cu comunicaţiile, *totul* este descriptibil; cartografia lumii trebuie şi poate fi exprimată cu ajutorul a zece coduri.

– Păi, nu te uita la *mine*, a spus Sandy. Eu îţi pot spune un singur lucru. A fost foarte multă lumină.

– Oh. Multă lumină.

Matt i-a oferit o privire care spunea *Nu numa' o bunicuţă, ci o bunicuţă* ratată. Apoi a intrat înapoi înăuntru.

Până la ora şapte, recepţia semnalului la televizorul Detaşamentului D (întotdeauna o problemă importantă când nu erai pe teren) se întorsese la normal. Dispeceratul funcţiona şi el din nou în limite normale. Domnul Dillon îşi mâncase obişnuitul castron de Gravy Train şi apoi îşi făcuse de lucru prin bucătărie, cerşind după resturi, aşa că şi *el* îşi revenise la normal. Iar când Curt şi-a vârât capul în biroul sergentului-şef la şapte patruzeci şi cinci

pentru a-i spune lui Sandy că vrea să intre în magazie şi să-şi verifice specimenele, Sandy nu s-a putut gândi la nici un mod de a-l împiedica s-o facă. Sandy era în fruntea Detaşamentului D în seara aceea, aici nu încăpea discuţie, dar când venea vorba de Buick, Curt avea la fel de multă autoritate ca şi el, poate chiar puţin mai multă. De asemenea, Curt deja purta blestemata aia de frânghie galbenă legată la brâu. Restul era înfăşurat în colac pe antebraţul lui.

– Nu-i o idee bună, i-a spus Sandy.

Un „nu" mai categoric de atât nu putea rosti.

– Fleacuri.

Acesta era cuvântul preferat al lui Curt în 1983. Sandy îl ura. I se părea că-i de copii mici.

S-a uitat peste umărul lui Curt şi a văzut că erau singuri.

– Curtis, a spus, ai o soţie acasă şi, ultima dată când am vorbit despre ea, ai spus că-i posibil să fie gravidă. S-a schimbat cu ceva situaţia?

– Nu, da' n-a fost la...

– Aşa că o soţie ai cu siguranţă şi mai ai poate un copil. Iar dacă nu-i gravidă de data asta, poate-o să fie data viitoare. Asta-i frumos. E exact aşa cum ar trebui să fie. Ce nu-nţeleg eu e de ce-ai pune toate astea la bătaie pentru un blestemat de Buick.

– Haide, Sandy – pun totu' la bătaie de fiecare dată când urc într-o patrulă şi ies pe şosea. De fiecare dată când cobor şi m-apropii. Lucru-i valabil pentru toţi cei care au meseria asta.

– E altfel în cazul ăsta şi amândoi o ştim, aşa că poţi termina cu porcăriile astea de oră de dirigenţie. Nu-ţi aminteşti ce-a păţit Ennis?

– Mi-amintesc, a spus, şi Sandy bănuia că-şi amintea, însă Ennis Rafferty dispăruse deja de aproape patru ani. Era, într-un fel, la fel de depăşit ca şi mormanele de ziare *American* din Magazia B. Ei bine, broaştele nu fuseseră decât nişte broaşte. Poate că Jimmy fusese numit după numele unui preşedinte, însă nu era de fapt decât un gerbil. Iar Curtis avea frânghia strânsă la brâu. Frânghia trebuia să facă totul să pară în regulă. *Sigur*, şi-a spus Sandy, *şi niciodată nu s-a înecat în piscină vreun prichindel cu înotătoare gonflabile.* Dacă i-ar fi spus asta lui Curt, i-ar fi râs în faţă? Nu. Fiindcă Sandy stătea în scaunul ăl mare în seara aceea, era sergentul-şef în funcţiune, era simbolul vizibil al PSP. Dar Sandy credea că ar fi văzut oricum râsul în ochii lui Curt. Curtis uita că frânghia nu fusese niciodată testată, că, dacă forţa care se ascundea înăuntrul Buick-ului se hotăra că-l vrea, s-ar putea să apară o ultimă fulgerare de lumină purpurie şi apoi nimic altceva decât o întindere de funie galbenă zăcând pe podeaua de ciment cu un laţ gol la un capăt; adio, partenere, călătorie sprâncenată, încă un pisoi curios plecat să-şi vâneze satisfacţia pe necuprinsul tărâm de nicăieri. Numai că Sandy nu-i putea ordona să stea locului aşa cum îi ordonase lui Matt Babicki să meargă la poalele dealului. Tot ce putea face era să pornească o ceartă cu el, şi nu ajuta la nimic să te certi cu un om care avea privirea aceea sclipitoare şi agitată, gen „hai să jucăm Bingo", în ochi. Puteai provoca resentimente cu grămada, dar nu-l puteai niciodată convinge pe celălalt că tu ai dreptate.

– Vrei să ţin eu celălalt capăt al frânghiei? – l-a

întrebat Sandy. Ai venit aici să ceri ceva şi-n mod sigur nu de părerea mea era vorba.

– Ai vrea s-o faci? (A rânjit.) Mi-ar plăcea.

Sandy a ieşit afară cu el şi a ţinut de frânghie cu mare parte din colac înfăşurat în jurul cotului, şi Dicky-Duck Eliot stând lângă el, pregătit să-l prindă de găicile pentru curea de la pantaloni dacă se întâmpla ceva şi Sandy începea să alunece. Sergentul-şef în funcţiune, stând în cadrul uşii laterale a Magaziei B, neîncordat dar pregătit să se încordeze dacă se întâmpla ceva ciudat, muşcându-şi buza de jos şi respirând puţin cam prea repede. Pulsul părea că-i este de o sută douăzeci de bătăi pe minut. Încă putea simţi răcoarea din magazie, chiar dacă acul termometrului începuse deja să-şi croiască uşor drum în sus; în Magazia B, vara timpurie fusese revocată şi ceea ce întâlnea cineva la uşă era frigul întunecat dintr-o cabană de vânătoare atunci când soseşti în noiembrie, soba din mijlocul camerei fiind la fel de moartă ca şi-un zeu fără supuşi. Timpul încetinea, se târa. Sandy a deschis gura să-l întrebe pe Curt dacă are de gând să stea acolo pentru veşnicie, apoi a aruncat o privire la ceasul său de mână şi a observat că trecuseră numai patruzeci de secunde. I-a spus, totuşi, lui Curt să nu meargă de partea cealaltă a Buick-ului. Risca prea mult să se rupă frânghia.

– Şi Curtis! Când deschizi portbagajul, rămâi la vedere!

– Recepţionat.

A părut aproape amuzat, îngăduitor, ca un copil care le promite mamei şi lui tati că nu, *nu* va merge cu viteză, *nu* va bea la petrecere, că *o să* aibă grijă

la ceilalți șoferi, o, Doamne, da, sigur, cum să nu. Orice ca să fie fericiți până se căra dracului din casă, și-apoi... *iiiiiii-HA!*

A deschis portiera șoferului și s-a aplecat înăuntru pe lângă volan. Sandy s-a încordat iarăși, pregătit mai mult decât pe jumătate să tragă de frânghie, s-o *smucească*. Trebuie să fi comunicat sentimentul în spate, fiindcă l-a simțit pe Dicky cum îl prinde de găicile pentru curea. Curt s-a întins, s-a întins, și-apoi s-a îndreptat de spate, ținând în mâini cutia de pantofi în care se aflau greierii. S-a uitat prin găurele.

– Se pare că-s toți înăuntru, a spus, părând puțin dezamăgit.

– Ai fi crezut că-s prăjiți complet, a spus Dicky-Duck. Tot focu' ăla!

Dar nu fusese nici pic de foc, numai lumină. Nu era nici o urmă de arsură pe pereții magaziei, puteau vedea acul termometrului stând în limita a cincizeci de grade și să alegi să nu crezi cifra aceea nu prea era o opțiune, nu cu răcoarea jilavă a magaziei lipindu-li-se de fețe. Totuși, Sandy știa cum se simțea Dicky-Duck Eliot. Când încă-ți mai bubuia capul de amețeală și ultimele fărâme de imagini reziduale încă păreau că-ți mai dansează în fața ochilor, era greu să crezi că un pumn de greieri aflați chiar în epicentru ar putea scăpa fără nici o zgârietură.

Și totuși scăpaseră. Fiecare dintre ei, după cum s-a dovedit. La fel și brotacul, numai că ochii lui galbeni-negricioși se încețoșaseră și erau acum mați. Era viu și sănătos, dar când a sărit, a făcut-o direct în peretele cuștii sale. Orbise.

Curt a deschis portbagajul şi s-a depărtat de el ca parte a aceleiaşi singure mişcări, o mişcare aproape ca de balet, una pe care majoritatea poliţiştilor o cunosc. Sandy s-a încordat iarăşi în cadrul uşii, cu mâinile puternic strânse pe frânghie, gata s-o tragă cu toată forţa. Dicky-Duck l-a apucat din nou, sigur, de găicile pentru curea. Şi din nou n-a fost nimic.

Curt s-a aplecat în portbagaj.

– E frig aici, a strigat. Vocea lui a sunat cavernoasă, ciudat de îndepărtată. – Şi simt mirosu' ăla – mirosu' de varză murată stricată. Şi de mentă. Şi... stai...

Sandy a stat. Când n-a auzit nimic, l-a strigat pe Curt pe nume.

– Cred că-i sare, a spus Curt. Ca de ocean, aproape. Aicea-i centru' ei, vortexul, chiar aicea-n portbagaj. Sunt sigur de asta.

– Nu-mi pasă nici dacă-i Ultima Mină Olandeză, i-a spus Sandy. Vreau să ieşi de acolo. Acuma.

– Numai o secundă.

S-a aplecat mai tare în portbagaj. Sandy aproape că se aştepta să facă o mişcare smucită înainte, ca şi când l-ar trage ceva – ideea lui Curt Wilcox de glume cu sare şi piper. Poate că i-a trecut asta prin gând, dar în cele din urmă i-au venit minţile la loc. A apucat pur şi simplu cutia de sticlă a lui Matt Babicki şi-a scos-o afară. S-a întors şi a ridicat-o ca Sandy şi Dicky s-o poată vedea. Florile păreau în regulă, înflorite. Cu două zile mai târziu erau moarte, dar asta nu avea nimic supranatural la mijloc; îngheţaseră în portbagajul maşinii, aşa cum ar fi îngheţat şi dacă le-ar fi pus Curt în congelator.

– N-ai terminat încă?

Până şi lui Sandy începea să i se pară că vorbeşte precum bătrâna bunicuţă Dearborn, dar nu se putea abţine.

– Ba da. Aşa cred.

Curt părea dezamăgit. Sandy a tresărit când el a trântit capacul portbagajului de la Buick, iar degetele lui Dicky s-au strâns pe spatele pantalonilor săi. Sandy avea o bănuială că dragul de Dicky-Duck fusese foarte aproape de a-l smuci din cadrul uşii şi a da cu el în fund în parcare. Curt, între timp, păşea încet către ei ţinând cuşca pentru broaşte, cutia de papuci şi jardiniera prinse la subraţ. Pe măsură ce se apropia de el, Sandy continua să adune frânghia, aşa încât Curt să nu se împiedice în ea.

Când erau din nou cu toţii afară, Dicky a luat cuşca şi s-a uitat mirat la brotacul orb.

– Asta le-ntrece pe toate, a spus.

Curt a păşit afară din ochiul de frânghie care-l ţinea de mijloc, apoi a îngenuncheat pe macadam şi-a deschis cutia pentru pantofi. Patru sau cinci alţi ofiţeri se adunaseră deja în jurul lor. Greierii au sărit afară aproape imediat ce Curt a luat capacul de pe cutie, dar nu înainte ca atât el, cât şi Sandy să aibă ocazia să facă socotelile. Opt, numărul de cilindri ai nefolositorului motor de la Buick-ul ăla. Tot opt, numărul de greieri pe care i-au pus înăuntrul lui.

Curt părea dezgustat şi dezamăgit.

– Nimic, a spus el. În cele din urmă, întotdeauna la asta se ajunge. Dacă există vreo formulă – cine ştie ce teoremă binomială sau ecuaţie cvadratică sau altceva de genul ăsta – n-o văd.

– Atunci, poate c-ar fi mai bine s-o lași baltă, a spus Sandy.

Curt și-a plecat capul și a privit greierii cum țopăie prin parcare, depărtându-se unul de celălalt, mergând în direcții separate, și nici o ecuație sau teoremă inventată vreodată de vreun matematician care a trăit pe acest pământ n-ar fi putut prezice unde va ajunge măcar unul dintre ei. Greierii reprezentau Teoria Haosului în variantă țopăită. Ochelarii de protecție încă-i atârnau lui Curt la gât de banda lor elastică. S-a jucat cu ei pe degete pentru câteva clipe, apoi s-a uitat la Sandy. Gura îi era udă. Privirea dezamăgită îi pierise din ochi. Cealaltă, privirea pe jumătate smintită care spunea „hai să jucăm Bingo până prăpădim toți banii", venise să-i ia locul.

– Să nu crezi că-s gata să fac asta, a spus. Trebuie să fie...

Sandy i-a dat o șansă și, până Curtis nici n-a terminat fraza, l-a întrebat:

– Trebuie să fie ce?

Dar Curtis n-a făcut decât să scuture din cap, de parcă n-ar fi putut spune cu voce tare. Sau n-ar fi vrut.

Trei zile s-au scurs. Au așteptat apariția unei alte arătări-liliac sau a unui alt ciclon de frunze, dar nu s-a întâmplat nimic imediat după spectacolul de lumini; Buick-ul a rămas doar locului. Bucata de Pennsylvania unde se afla Detașamentul D era tăcută, mai ales în timpul schimbului doi, ceea ce-i convenea de minune lui Sandy Dearborn. Încă o zi și va avea două libere. Va fi rândul lui Huddie să

facă iarăşi pe şeful. Apoi, când se va întoarce, Tony Schoondist va fi în scaunul ăl mare, acolo unde-i era locul. Temperatura în Magazia B tot nu ajunsese încă la temperatura din lumea de afară, dar într-acolo se îndrepta. Se ridicase până la primele grade din marja de şaizeci, iar membrii Detaşamentului D ajunseseră să considere gradele şaizeci drept un teritoriu sigur.

În primele patruzeci şi opt de ore de după cutremurul monstru de lumină, păstraseră o pază permanentă în faţa magaziei. După douăzeci şi patru de ore lipsite de orice eveniment neprevăzut, unii dintre oameni începuseră să bombăne ceva despre pontarea orelor suplimentare, iar Sandy nu-i putea învinovăţi prea tare. Era vorba, desigur, de nişte ore fără plată. Trebuia să fie aşa. Cum puteau trimite la Scranton nişte Rapoarte de Ore Suplimentare pentru Supravegherea Magaziei B? Ce să fi trecut în locul marcat cu MOTIVUL ACTIVITĂŢII SUPLIMENTARE (SPECIFICAŢII COMPLETE)?

Pe Curt Wilcox nu-l încânta deloc renunţarea la supravegherea permanentă, însă înţelegea parametrii situaţiei. Într-o şedinţă scurtă, au hotărât să întreprindă mai multe verificări punctuale, dintre care majoritatea să fie făcute de ofiţerii Dearborn şi Wilcox. Iar dacă lui Tony nu-i va plăcea asta la întoarcerea lui din însorita Californie, putea schimba lucrurile.

Aşa încât, uite că tocmai vine ora opt a unei seri de vară chiar din preajma solstiţiului, soarele încă n-a coborât dincolo de linia orizontului, ci stă roşu şi umflat pe Dealurile Scunde, aruncându-şi ultimele mirifice raze lungi de lumină asupra lumii.

Sandy se afla în birou, muncind cu sârg la lista obligațiilor de serviciu pentru week-end, scaunul acela mare potrivindu-i-se atunci numai bine. Erau dăți când se imagina ocupându-l mai mult sau mai puțin permanent, iar seara aceea de vară era una dintre acestea. *Cred că m-aș descurca la treaba asta*: tocmai îi trecea prin gând când George Morgan intra în parcare la volanul Patrulei D-11. Sandy a ridicat mâna a salut spre el și a rânjit când George i-a răspuns ducând scurt palma la borul pălăriei: la fel și ție.

George era de serviciu pe teren în acel schimb, dar s-a întâmplat să fie prin apropiere, așa că a venit să facă plinul de benzină. În anii nouăzeci, ofițerii de poliție statală din Pennsylvania nu mai aveau opțiunea asta, dar în 1983 încă-ți mai puteai umple rezervorul acasă, economisind astfel câțiva peni din banii statului. A setat pompa pe alimentare automată ușoară și-a mers la Magazia B să arunce o privire.

Înăuntru era aprins un bec (întotdeauna îl lăsau aprins) și chiar acolo era, copilul adoptiv al Detașamentului D, bătrânul 54, șezând în tăcere cu ornamentele cromate scânteind, arătând ca și când n-ar fi înghițit niciodată un ofițer de poliție statală, n-ar fi orbit o broască sau n-ar fi scos din pălărie un liliac deformat. George, aflat încă la câțiva ani depărtare de propria sa linie de finiș (două doze de bere și-apoi pistolul în gură, îndesat până dincolo de palatul moale, neasumându-și nici un risc, când un polițist se hotărăște s-o facă, el sau ea aproape întotdeauna reușește s-o facă așa cum scrie la carte), stătea în fața ușii rulante cum stăteau cu toții

din când în când, adoptând postura pe care păreau s-o adopte cu toții, într-un fel degajat, cu picioarele depărtate, ca un supraveghetor de construcții stând pe trotuarul de lângă șantier, cu mâinile în șolduri (Poziția A) sau încrucișate pe piept (Poziția B) sau duse protectiv la tâmple dacă lumina era deosebit de puternică (Poziția C). E-o postură care spune că supraveghetorul de construcții în chestiune e un om care deține multe răspunsuri, un expert care are timp berechet să discute despre taxe sau despre politică sau despre frizurile tinerilor.

George își aruncase privirea și tocmai dădea să se întoarcă, când, dintr-o dată, s-a auzit o bufnitură dinăuntru, înfundată și grea. A fost urmată de o pauză (suficient de lungă, i-a spus mai târziu lui Sandy, ca el să aibă timp să-și spună că-și imaginase totul) și-apoi s-a auzit o a doua bufnitură. George a văzut capacul portbagajului mișcându-se sus-jos în mijloc, numai o dată, repede. A pornit către ușa laterală, vrând să intre înăuntru și să vadă despre ce e vorba. Apoi și-a amintit cu ce avea de-a face, cu o mașină care uneori înghițea oameni. S-a oprit, s-a uitat împrejur după alți oameni – după întăriri – și n-a văzut pe nimeni. Totdeauna când ai nevoie nu dai de-un polițist. S-a gândit să intre, oricum, singur în magazie, apoi s-a gândit la Ennis – trecuseră patru ani și tot nu se întorsese acasă la masa de prânz – și-a fugit în schimb către cazarmă.

– Sandy, ai face bine să vii.

George, stând în cadrul ușii, părând speriat și cu răsuflarea tăiată.

– Cre' că unu' din idioții ăștia l-a închis p-un alt idiot în portbagaju' blestemăției ăleia care se află

în Magazia B. Din glumă, cum ar fi.

Sandy s-a uitat țintă la el, înmărmurit. Nevenindu-i (sau poate nevrând) să creadă că *cineva*, chiar și zevzecul ăla de Santerre, ar putea face un astfel de lucru. Numai că era posibil, știa asta. Și mai știa ceva – oricât de incredibil ar fi putut părea, în multe cazuri n-o făceau cu intenții rele.

George a interpretat surpriza jucată de sergentul-șef drept neîncredere.

– S-ar putea să greșesc, da' jur pe Dumnezeu că nu te iau peste picior. Ceva lovește capacu' portbagajului. *Dinăuntru*. Sună ca și când ar da cu pumnii. Am dat să intru singur înăuntru, da' m-am răzgândit.

– Ai făcut ce trebuia, a spus Sandy. Haide cu mine.

Au ieșit afară în grabă, oprindu-se doar atât cât să se uite Sandy în chicinetă și-apoi să dea o fugă până sus, în camera de recreere. Nimeni. Cazarma nu era niciodată goală, dar acum era, și de ce? Fiindcă totdeauna când aveai nevoie nu găseai un polițist, de asta. Herb Avery era dispecerul în seara aceea, numai el era prezent, și li s-a alăturat.

– Vrei să chem pe cineva de pe teren, Sandy? Pot s-o fac, dacă vrei.

– Nu.

Sandy se uita împrejur, încercând să-și amintească unde văzuse ultima dată colacul de frânghie. În gheretă, probabil. Asta dacă nu-l luase vreun nechibzuit cu el acasă pentru a trage ceva în pod, ceea ce se întâmpla de obicei.

– Haide, George.

Au traversat amândoi parcarea în lumina roșie a

apusului, umbrele care-i urmăreau fiind lungi aproape până la infinit, mergând mai întâi la uşa rulantă pentru o scurtă privire de recunoaştere. Buick-ul stătea acolo aşa cum stătuse de când îl trăsese bătrânul Johnny Parker cu remorcherul lui (Johnny era acum ieşit la pensie şi trecea peste nopţi cu tubul de oxigen lângă pat – dar tot mai fuma). Arunca propria sa umbră pe podeaua din ciment.

Sandy a dat să se întoarcă, vrând să caute frânghia în gheretă, şi tocmai atunci s-a auzit încă o bufnitură. Era puternică şi plată şi fără stridenţe. Capacul portbagajului a tremurat, s-a curbat în mijloc preţ de-o clipă, apoi a revenit la normal. Lui Sandy i s-a părut că Roadmaster-ul chiar s-a mişcat puţin pe arcuri.

– Uite! Vezi? – a spus George.

A dat să mai adauge ceva, şi acela a fost momentul când portbagajul Buick-ului s-a deschis şi capacul a sărit sus din balamale şi peştele a căzut afară.

Desigur, nu era peşte mai mult decât arătarea-liliac fusese un liliac, dar au ştiut imediat amândoi că nu era o fiinţă făcută să trăiască pe pământ; nu avea o singură branhie pe partea pe care o vedeau ei, ci patru dispuse în linie, tăieturi paralele în pielea de culoarea argintului oxidat. Avea o coadă franjurată şi membranoasă. Aceasta a alunecat din portbagaj cu un ultim tremur convulsiv, muribund. Jumătatea de jos era curbată şi flexionată, iar Sandy a înţeles cum de a putut produce bufnitura aceea. Da, asta era destul de clar, dar cum de încăpuse o arătare de dimensiunea aceea în portbagajul închis al Buick-ului îi depăşea pe amândoi. Ceea

ce-a lovit podeaua din ciment a Magaziei B cu un plescăit plat avea dimensiunea unei sofale.

George şi Sandy s-au prins în braţe ca nişte copii şi au strigat. Preţ de-o clipă *au fost* doi copii, orice gând specific adulţilor părăsindu-le minţile. De undeva dinăuntrul cazărmii, Domnul Dillon a început să latre.

Zăcea acolo pe podea, peşte în aceeaşi măsură în care un lup este animal de casă, chiar dacă s-ar putea să semene puţin cu un câine. Şi, în orice caz, *acest* peşte era peşte doar până la tăieturile purpurii ale branhiilor. Acolo unde ar fi trebuit să fie capul unui peşte – ceva care, cel puţin, avea o idee sănătoasă de ochi şi o gură – se afla o masă înnodată şi goală de cili rozalii, prea subţiri şi ţepeni să fie tentacule, prea groşi să fie fire de păr. Fiecare se termina într-un nod negru, şi primul gând coerent al lui Sandy a fost: *Un crevete, partea de sus e-un soi de crevete, iar chestiile alea negre sunt ochii lui.*

– Care-i problema? – a urlat cineva. Ce-i?

Sandy s-a întors pe călcâie şi l-a văzut pe Herb Avery stând pe scările din spate. Privirea lui era sălbatică şi ţinea în mână pistolul Ruger. Sandy a deschis gura şi, la început, nimic n-a ieşit, doar un şuierat slab, flegmatic. În spatele lui, George nici măcar nu se întorsese; încă se uita prin geam, gura atârnându-i flască într-un căscat idiot.

Sandy a tras adânc aer în plămâni şi a încercat din nou. Ceea ce trebuia să fie un ţipăt a ieşit sub forma unui şuierat slab, de pumn tras în stomac, însă cel puţin era ceva.

– Totu-i în regulă, Herb – cinci-cu-cinci. Du-te înapoi înăuntru.

– Atunci de ce-ai...

– Du-te înăuntru!

Poftim, aşa-i puţin mai bine, şi-a spus Sandy.

– Du-te, acum, Herb. Şi pune pistolu' ăla-n teacă.

Herb s-a uitat în jos la armă, de parcă numai atunci devenise conştient că-l scosese de la brâu. L-a aşezat la loc în teacă, s-a uitat la Sandy ca pentru a-l întreba dacă-i sigur. Sandy a făcut din mâini un gest slab, fluturat, şi şi-a spus: *Bunicuţa Dearborn zice să intri înapoi înăuntru, nechibzuitule!*

Herb s-a dus, strigându-i în acelaşi timp Domnului D să termine odată cu lătratul ăla prostesc.

Sandy s-a întors înapoi la George, care se albise.

– Respira, Sandy – sau încerca să respire. I se mişcau branhiile şi partea laterală se umfla. Acuma s-a oprit.

Ochii lui erau imenşi, asemenea ochilor unui copil care-a fost implicat într-un accident de maşină.

– Cred că-i mort. (Îi tremurau buzele.) Măiculiţă, *sper* să fie mort.

Sandy s-a uitat înăuntru. La început, a fost sigur că George greşeşte: arătarea încă era vie. Încă respira, sau încerca să respire. Apoi şi-a dat seama ce vede şi i-a spus lui George să aducă videocamera din gheretă.

– Să n-aduc şi fr...

– N-o să ne trebuiască frânghia, fiindcă n-o să intrăm acolo – nu încă, cel puţin – da' adu camera. Cât poţi de repede.

George a mers în partea laterală a garajului, mişcându-se nu foarte bine. Şocul îl făcuse împiedicat. Sandy s-a uitat înapoi în magazie, punându-şi mâinile căuş la tâmple pentru a se feri de strălucirea

roşiatică a apusului. În magazie era mişcare, sigur, dar nu o mişcare vie. Din partea laterală argintie a arătării se ridicau aburi, la fel şi din tăieturile purpurii ale branhiilor. Arătarea-liliac nu se descompusese, însă frunzele da, şi chiar repede. Fiinţa asta începea să putrezească precum frunzele, iar Sandy presimţea că, o dată ce procesul se pornea, avea să se desfăşoare repede.

Chiar şi stând afară, cu uşa închisă care-l separa de arătare, tot îi simţea mirosul. Un iz acru, apos de amestec de varză şi castravete şi sare, mirosul unei fierturi pe care i-ai servi-o cuiva dacă ai vrea să-l îmbolnăveşti în loc să-l însănătoşeşti.

Din partea ei laterală ieşeau şi mai mulţi aburi; se ridicau şi din cuibul de funii roz încolăcite care părea să-i servească de cap. Lui Sandy i se părea că aude un sfârâit slab, dar ştia că la fel de bine şi-l putea şi închipui. Apoi a apărut o tăietură neagră în solzii gri-argintii, pornind în sus de la nailonul franjurat al cozii şi ajungând până la branhia cea mai îndepărtată. Un fluid negru, probabil aceeaşi materie pe care o găsiseră Huddie şi Arky în jurul cadavrului arătării-liliac, a început să se scurgă din ea – apatic la început, apoi puţin mai vioi. Sandy putea vedea o umflătură rău prevestitoare crescând sub tăietura din piele. Nu era o halucinaţie, aşa cum nu era nici sfârâitul acela. Peştele făcea ceva mai radical decât doar să se descompună: *se preda.* Ceda în faţa schimbării de presiune atmosferică sau poate a schimbării, în general, a întregului său mediu ambiant. S-a gândit la ceva ce citise cândva (sau poate că văzuse la o emisiune de pe *National Geographic*), despre cum, atunci când unele crea-

turi din adâncul oceanelor sunt aduse la suprafață, pur și simplu explodează.

– *George!* (Urlând din toți rărunchii.) *Grăbește-te dracu' odată!*

George a venit în goană de după colțul magaziei, ținând trepiedul de foarte de sus, acolo unde se uneau picioarele din aluminiu. Lentila camerei video sclipea deasupra pumnului său, semănând în lumina roșie, tot mai puțină, a zilei cu ochiul unui bețiv.

– N-am reușit s-o iau de pe trepied, a gâfâit el. Are-un fel de încuietoare sau clemă și dacă aș fi avut timp să mă dumiresc – sau poate că-ncercam să întorc invers cristoșenia aia...

– Nu contează.

Sandy a înșfăcat videocamera de la el. Oricum, trepiedul nu era o problemă; picioarele fuseseră de ani de zile ajustate la înălțimea geamurilor din ușile rulante ale magaziei. Problema a apărut când Sandy a apăsat butonul ON și s-a uitat prin obiectiv. În loc de-un cadru, nu erau decât niște litere roșii care spuneau LO BAT.

– Futu-i Iuda Iscarioteanu' pe-un cal buiestru șchiop! Înapoi, George. Uită-te pe raftul de lângă cutia cu casete goale, mai e o baterie acolo. Adu-o.

– Da' vreau să văd...

– Nu-mi pasă! Du-te!

S-a dus, fugind cu greu. Pălăria i se sucise pe cap, oferindu-i un aspect elegant ciudat. Sandy a apăsat butonul RECORD de pe lateralul carcasei aparatului, neștiind ce va prinde pe peliculă, dar sperând totuși să prindă ceva. Când s-a uitat din nou prin obiectiv, însă, până și literele care compuneau

cuvântul LO BAT începeau să se şteargă.

O să m-omoare Curt, şi-a spus.

S-a uitat iarăşi pe geamul magaziei chiar la timp să prindă coşmarul. Arătarea s-a sfâşiat de la un capăt la altul pe-o parte, vărsând afară acea supuraţie neagră nu în pârâiaşe, ci într-un potop. S-a împrăştiat pe podea ca apa refulată dintr-un canal de scurgere înfundat. În urma ei a venit o vomă respingătoare de măruntaie: pungi flasce de lichid gelatinos gălbui-roşiatic. Majoritatea dintre ele s-au spart şi-au început să aburească de-ndată ce le-a atins aerul.

Sandy s-a întors, apăsându-şi tare gura cu dosul palmei până ce-a fost sigur că nu va vomita, şi-apoi a strigat:

– Herb! Dacă încă mai vrei să vezi, acuma ai ocazia! Cât de repede poţi!

De ce să-i fi trecut prima dată prin gând să-l cheme pe Herb Avery la faţa locului, Sandy nu şi-a putut explica mai târziu. În acel moment, însă, i s-a părut o acţiune absolut justificată. La fel de puţin l-ar fi surprins şi dacă ar fi strigat numele mamei sale moarte. Uneori, mintea unui om trece pur şi simplu dincolo de controlul raţional şi logic. În momentul acela, voia să-l cheme pe Herb. Dispeceratul nu trebuie să rămână niciodată fără operator, asta e o regulă pe care o cunoaşte oricine din cadrul forţelor de apărare a legii din zona rurală, celebra Regulă de Fier. Însă regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, iar Herb nu avea să mai vadă ceva asemănător niciodată în viaţă, nici unul dintre ei nu aveau să mai vadă, iar dacă Sandy nu va avea o înregistrare video, va avea cel puţin un martor

ocular. Doi, dacă ajungea George la timp.

Herb a ieşit afară repede, de parcă ar fi stat chiar în spatele uşii şi s-ar fi uitat în tot acest timp prin sticla ei, şi-a sprintat în lumina roşie de-a curmezişul parcării aproape goale. Chipul lui era în egală măsură speriat şi lacom. Chiar când a ajuns, George a dat colţul gâfâind, fluturând în mână o baterie nouă pentru camera video. Arăta ca un participant la un joc televizat care tocmai a câştigat marele premiu.

– O, măiculiţă, ce-i cu mirosu' ăsta? – a întrebat Herb, acoperindu-şi gura şi nasul cu mâna, aşa încât tot ce-a spus după *măiculiţă* s-a auzit înfundat.

– Nu mirosu-i partea cea mai rea, a spus Sandy. Aruncă mai bine o privire cât încă ai timp.

S-au uitat amândoi, şi-au emis strigăte de scârbă aproape identice. Peştele era deja despicat complet pe-o parte şi se dezumfla – se scufunda în licoarea neagră a propriului său sânge bizar. Vălătuci albi se ridicau din corpul lui, iar măruntaiele care se vărsaseră deja prin deschizătura aceea flambau. Vaporul era la fel de gros ca fumul ce se ridică dintr-un morman de paie şi frunze ude care ard mocnit. Obscura Buick-ul de la portbagajul deschis în faţă, până ce Bătrânul 54 nu era altceva decât o maşină-fantomă.

Dacă ar mai fi fost ceva de văzut, poate că Sandy chiar s-ar fi chinuit mai mult cu aparatul de filmat, punând poate bateria invers la prima încercare sau chiar, neîndemânatic, să dea cu ea de pământ. Faptul că va avea atât de-al naibii de puţin de înregistrat, indiferent cât de repede se mişca el, a avut un efect calmant, şi-a reuşit să introducă bateria cum

trebuie din prima încercare. Când s-a uitat iarăşi prin obiectiv, avea un cadru clar şi luminos a nu cine ştie ce: o fiinţă amfibiană care dispărea şi care ar fi putut fi un fabulos monstru marin eşuat pe uscat sau doar versiunea pescărească a Uriaşului din Cardiff stând pe-un bloc ascuns de gheaţă uscată. Pe casetă se poate vedea destul de limpede vreme de poate zece secunde încâlceala roz care-i servise de cap amfibianului şi câteva gâlme roşii presărate de-a lungul corpului său, aflate într-un proces rapid de lichefiere; se poate vedea ceea ce pare a fi spumă de mare murdară transpirând din coada arătării şi scurgându-se pe ciment într-un pârâiaş vâscos. Apoi, creatura ce ieşise convulsiv din portbagajul Roadmaster-ului a dispărut aproape complet, nu-i mai mult de o umbră în ceaţă. Maşina însăşi de-abia dacă mai e acolo. Chiar şi prin ceaţă, însă, portbagajul deschis e vizibil, şi seamănă cu o gură căscată. Apropiaţi-vă, copilaşi cuminţi ce sunteţi, apropiaţi-vă, uitaţi-vă la crocodilul viu.

George a făcut un pas în spate, dând să vomite şi scuturând din cap.

Sandy s-a gândit iarăşi la Curtis, care plecase, ca niciodată, imediat ce ieşise din tură. El şi Michelle aveau planuri mari – cina la The Cracked Platter în Harrison, urmată de-un film. Trebuie să fi terminat deja de luat masa şi probabil că erau la cinema. La care? Erau trei la o aruncătură de băţ unul de altul. Dacă ar fi avut copii şi nu doar poate un viitor copil, Sandy ar fi putut suna acasă la el şi ar fi putut-o întreba pe bonă. Dar chiar ar fi dat telefon? Poate că nu. Probabil că nu, de fapt. Curt începuse să se

aşeze puţin în ultimele optsprezece luni sau aşa ceva, iar Sandy spera ca aşezarea asta să continue. Îl auzise pe Tony spunând nu doar o singură dată că, atunci când vine vorba de PSP (sau oricare agenţie serioasă de apărare a legii), valoarea unei persoane poate fi evaluată prin răspunsul sincer la întrebarea: Cum îi merg lucrurile acasă? Nu era vorba doar că meseria asta era periculoasă; era şi o meserie *nebunească*, plină de ocazii de a-i vedea pe oameni în clipele lor absolut cele mai rele. Ca s-o faci bine pentru o perioadă lungă de timp, s-o faci *corect*, trebuie să ai un suport. Curt o avea pe Michelle, şi acum avea copilul (poate). Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi dat fuga la cazarmă decât dacă era absolut necesar, mai cu seamă când trebuia să mintă în privinţa motivului. O soţie poate înghiţi numai un anumit număr de poveşti cu vulpi turbate şi schimbări neaşteptate survenite în lista de îndatoriri la locul de muncă. Se va înfuria că n-a fost chemat, va fi chiar mai furios când va vedea grăitoarea casetă video, dar Sandy le va face faţă. Va trebui s-o facă. Şi se va întoarce Tony. Îl va ajuta Tony să-i facă faţă.

Ziua următoare a fost răcoroasă, adia o briză proaspătă. Au ridicat uşile mari ale Magaziei B şi l-au lăsat să se aerisească vreo şase ore. Apoi, patru ofiţeri, conduşi de Sandy şi de-un ofiţer Wilcox cu chipul de piatră, au intrat înăuntru înarmaţi cu furtunuri. Au curăţat cimentul şi-au spălat ultimele cheaguri putrezinde ale peştelui, trimiţându-le afară, în iarba înaltă din spatele magaziei. Se repeta de fapt povestea cu liliacul, doar cu mai multă mizerie

şi mai puţine lucruri de arătat la capătul zilei. În cele din urmă, a fost vorba mai mult de Curtis Wilcox şi Sandy Dearborn decât de rămăşiţele acelui necunoscut peşte mare.

Curt s-a arătat într-adevăr furios că n-a fost chemat, iar cei doi ofiţeri de poliţie au purtat o discuţie extrem de vie pe acest subiect – şi pe altele – când au ajuns într-un loc unde nimeni nu-i putea auzi în clipa aceea. Locul s-a dovedit a fi parcarea din spatele localului The Tap, unde merseseră pentru o bere după terminarea operaţiunii de curăţare. În bar n-au făcut decât să discute, dar, o dată ajunşi afară, vocile lor au început să urce. Destul de repede, încercau să vorbească amândoi în acelaşi timp şi, desigur, asta a dus la strigăte. Aproape tot timpul se întâmplă aşa.

Omule, nu-mi vine să cred că nu m-ai chemat.

Erai în timpul liber, ieşiseşi cu nevastă-ta, şi pe lângă asta n-a fost nimic de văzut.

Mi-aş fi dorit să mă laşi pe mine să...

N-a fost...

... hotărăsc asta, Sandy...

... timp deloc! S-a întâmplat totul...

Puteai cel puţin să înregistrezi ceva de calitate pentru dosar...

Despre al cui dosar vorbim aici, Curtis? Al cui blestemat de dosar?

Atunci stăteau deja nas în nas, cu pumnii încleştaţi, aproape gata de harţă. Da, chiar pe punctul de-a se lua la harţă. Sunt momente în viaţă care nu contează şi sunt unele care contează şi altele – poate vreo zece – când totul stă pe muchie de cuţit. Stând acolo în parcare, vrând să-l snopească în

bătaie pe puştiul care nu mai era puşti, pe bibanul care nu mai era biban, Sandy şi-a dat seama că a ajuns într-unul din acele momente. Îl plăcea pe Curt, iar Curt îl plăcea pe el. Lucraseră bine împreună de-a lungul ultimilor ani. Dar dacă cearta mai continua, întreaga situaţie avea să se schimbe. Depindea de ceea ce urma el să spună.

– Mirosea ca un coş cu nurci.

Asta a fost ce-a spus el. A fost o remarcă ce-a venit absolut de niciunde, cel puţin nu de undeva cunoscut lui.

– Chiar şi de afară.

– De unde ştii tu cum miroase un coş cu nurci?

Curt începea să zâmbească. Doar puţin.

– Spune-i licenţă poetică.

Şi Sandy începea să zâmbească, dar tot numai puţin. Se întorseseră pe direcţia potrivită, dar nu ieşiseră încă din pădure.

Apoi Curtis a întrebat:

– Mirosea mai rău ca pantofii curvei ăleia? Aia din Rocksburg?

Sandy a început să râdă. Curt i s-a alăturat. Şi, uite-aşa, au coborât de pe muchia de cuţit.

– Hai înăuntru, a spus Curt. Îţi mai cumpăr o bere.

Lui Sandy nu-i mai trebuia o bere, dar a spus bine. Fiindcă acum nu de bere era vorba; era vorba să lase tot rahatul în urmă.

Înapoi înăuntru, şezând într-un separeu din colţ, Curt a spus:

– Mi-am băgat mâinile-n portbagaju' ăla, Sandy. Am dat cu degetele de fundul lui.

– Şi eu.

– Şi-a fost sub el pe tabla cu rulmenţi. Nu-i un

truc de magician, cum e cutia cu fund fals.

– Chiar dacă ar fi, ce-a ieşit din el ieri n-a fost nici pe departe-un iepure alb.

Curtis a spus:

– Ca să dispară, lucrurile trebuie să fie doar *în apropierea* lui. Dar când apar, lucrurile ies întotdeauna din portbagaj. Eşti de acord?

Sandy a întors-o pe toate părţile. Nici unul dintre ei nu văzuse de fapt arătarea-liliac ieşind din portbagajul Buick-ului, dar acesta fusese deschis, sigur că da. Cât despre frunze, da – Phil Candleton le văzuse învârtejindu-se afară de acolo.

– Eşti de acord?

Era nerăbdător acum, vocea lui spunând că Sandy *trebuie* să fie de acord, era atât de evident.

– Pare posibil, dar nu cred că avem suficiente dovezi ca să fim sută la sută siguri, a răspuns Sandy într-un sfârşit.

Ştia că, spunând asta, devenea în ochii lui Curtis un nătăfleţ fără speranţă, dar asta era ceea ce credea el.

– „Cu o rândunică nu se face primăvară." Ai auzit vreodată vorba asta?

Curt a scos în afară buza de jos şi a expirat în sus peste faţă a exasperare.

– „E limpede ca lumina zilei," pe *asta* ai auzit-o vreodată?

– Curt...

Curt a ridicat mâinile ca pentru a spune nu, nu, nu trebuiau să se întoarcă în parcare şi să reia discuţia de acolo de unde o lăsaseră.

– Înţeleg ce vrei să zici. Bine? Nu-s de acord, dar înţeleg ideea.

– Bine.

– Spune-mi doar un singur lucru: când vom avea destule dovezi ca să tragem nişte concluzii? Nu despre tot, sigur, dar poate despre câteva din lucrurile cele mari. Cum ar fi, de pildă, de unde-au venit liliacul şi peştele. Dac-ar trebui să mă mulţumesc numai c-un răspuns, probabil că ăsta ar fi.

– Probabil niciodată.

Curt a ridicat mâinile spre tavanul din tablă murdar de fum, apoi le-a lăsat să cadă înapoi pe masă cu un bufnet.

– *Pfua! Ştiam* că asta o să spui! Te-aş putea *sugruma*, Dearborn!

S-au uitat unul la celălalt peste masă, peste sticlele de bere pe care nici unul dintre ei nu le voiau, şi Curt a început să râdă. Sandy a zâmbit. Şi apoi a râs şi el.

ACUM: *SANDY*

Atunci m-a oprit Ned. Voia să meargă înăuntru şi s-o sune pe maică-sa, a zis. Să-i spună că-i bine, că ia doar cina la cazarmă cu Sandy şi Shirley şi vreo alţi doi băieţi. Să-i spună minciuni, cu alte cuvinte. Aşa cum făcuse şi taică-său înaintea lui.

– Să nu vă mişcaţi, băieţi, a spus din cadrul uşii. Să nu mişcaţi nici măcar un deget.

Când a dispărut, Huddie s-a uitat la mine. Faţa lui latră era gânditoare.

– Crezi că-i o idee bună să-i povesteşti toate lucrurile ăstea, dom' sergent?

– Dup-aia o să vrea şi vadă tăte casetele ălea, a spus Arky tânguitor. Bea o bere de rădăcini. – Propriu' film dă televiziune a Iadului.

– Nu ştiu dacă-i o idee bună sau rea, am spus cam iritat. Ştiu doar că-i puţin cam târziu să dau acum în spate.

Apoi m-am ridicat şi-am intrat şi eu în cazarmă.

Ned tocmai aşeza receptorul în furcă.

– *Tu* unde mergi? a întrebat.

Sprâncenele i se uniseră şi m-am gândit la cum am stat nas în nas cu taică-său în faţa lui The Tap,

barul ăla mic şi infect care devenise casa de departe de casă a lui Eddie J. În seara aia, sprâncenele lui Curt s-au unit exact în acelaşi fel.

– Doar până la toaletă, am spus. Ia-o uşor, Ned, o să primeşti ce vrei. Ceea ce-i de primit, în orice caz. Da' trebuie să-ncetezi să mai aştepţi poanta de final.

Am intrat la budă şi am închis uşa înainte să aibă ocazia să-mi răspundă. Iar următoarele cinşpe secunde sau aşa ceva au fost o simplă uşurare. Asemenea berii, ceaiul cu gheaţă e ceva ce nu poţi cumpăra, ci doar închiria. Când am ieşit înapoi afară, banca fumătorilor era goală. Trecuseră de partea cealaltă, la Magazia B, şi se uitau înăuntru, fiecare cu propriul geam din uşa rulantă care dădea spre spatele cazărmii, fiecare în postura aceea de supraveghetor de construcţii pe care o ştiam atât de bine. Numai că acuma s-a schimbat la mine-n minte. E taman de-a-ndoaselea. Ori de câte ori trec pe lângă nişte bărbaţi înşiraţi lângă un gard de scânduri sau la caprele care împrejmuiesc o excavaţie, primele lucruri la care mă gândesc sunt Magazia B şi Buick-ul 8.

– Vedeţi, băieţi, ceva acolo care să vă placă mai mult decât voi înşivă? – am strigat către ei.

Se părea că nu. Arky s-a întors primul, urmat îndeaproape de Huddie şi Shirley. Phil şi Eddie au mai zăbovit o vreme, iar băiatul lui Curt s-a întors ultimul la peretele dinspre parcare al cazărmii. Ţandăra nu sare departe de trunchi nici în privinţa asta. Curtis zăbovise şi el mereu ultimul la geam. Asta, adică, în cazul că avea timp să zăbovească. Nu-şi *făcea* timp, însă, fiindcă Buick-ul nu avea

niciodată prioritate. Dacă ar fi avut, el şi cu mine aproape sigur că *am fi* ajuns la pumni în seara aia la The Tap, în loc să găsim o cale de-a râde şi de-a ne replia. Am găsit o cale fiindcă să ne luăm noi de chică ar fi făcut rău Detaşamentului, iar el punea Detaşamentul mai presus de orice – Buick-ul, soţia, familia, atunci când a avut o familie. L-am întrebat odată ce-l făcea mai mândru în viaţă. Asta se petrecea prin 1986 şi mă aşteptam să spună că fiul lui. Răspunsul a fost *Uniforma*. L-am înţeles şi eram de aceeaşi părere, dar aş greşi să nu adaug că răspunsul m-a şi oripilat puţin. Dar asta l-a salvat, să ştiţi. Mândria pentru meseria pe care o făcea şi uniforma pe care o purta l-a ţinut în echilibru atunci când Buick-ul l-ar fi putut destabiliza, aruncându-l în braţele unei nebunii obsesive. Nu meseria l-a şi omorât? Aşa cred. Dar au fost ani buni între timp, o mulţime de ani buni. Iar acum era puştiul ăsta, care se frământa fiindcă nu avea meseria care să-l echilibreze. Tot ce avea era o grămadă de întrebări, şi credinţa naivă că, doar fiindcă simţea că are nevoie de răspunsuri, răspunsurile chiar vor veni. *Fleacuri*, ar fi spus taică-său.

– A mai coborât temperatura acolo c-un pic, a spus Huddie când ne-am aşezat iarăşi cu toţii. Poate-i nimic, da' s-ar putea să mai aibă-n ea o surpriză sau două. Am face bine să fim pe fază.

– Ce s-a întâmplat după ce aproape că te-ai luat la harţă cu tata? – a întrebat Ned. Şi nu-ncepe să-mi spui de apeluri şi coduri. *Ştiu* cum stă treaba cu apelurile şi codurile. Învăţ dispecerat, ţi-aminteşti.

Ce învăţa, însă, puştiul? După ce petrecuse o lună din timpul pentru care era plătit oficial în separeu

alături de aparatul radio şi de computere şi de modemuri, ce ştia el cu adevărat? Apelurile şi codurile, da, învăţa repede şi suna al naibii de profesionist când răspundea la telefonul roşu cu *Poliţia Statală Statler, Detaşamentul D, aici OCP Wilcox, cu ce vă pot ajuta?* – dar el ştia că fiecare apel şi fiecare cod este-o verigă dintr-un lanţ? Că există lanţuri peste tot, fiecare verigă din fiecare lanţ cu puţin mai puternică sau mai slabă decât ultima? Cum te puteai aştepta ca un puşti, chiar şi unul deştept, să ştie asta? Astea-s lanţurile pe care le forjăm în timpul vieţii, ca să-l citez greşit pe Jacob Marley. Le facem, le purtăm şi uneori le împărţim. George Morgan nu s-a împuşcat cu adevărat în garaj; s-a încâlcit doar într-unul din lanţurile alea şi s-a sugrumat. Asta, oricum, nu înainte să ne ajute să săpăm mormântul Domnului Dillon într-o zi de vară crunt de caldă, după ce-a explodat cisterna aia în Poteenville.

N-a fost nici un apel sau cod pentru Eddie Jacubois care-şi petrecea din ce în ce mai mult timp în The Tap; n-au fost nici pentru Andy Colucci care-şi înşela soţia şi era prins asupra faptei şi-o implora să-i mai acorde o şansă şi n-o primea; nici un cod pentru Matt Babicki care pleca; nici un apel pentru Shirley Pasternak care venea. Nu sunt decât lucruri pe care nu le poţi explica dacă nu recunoşti existenţa acelor lanţuri, unele făcute din dragoste şi unele din pură întâmplare. Aşa cum era Orville Garrett lăsat în genunchi lângă proaspătul mormânt al Domnului Dillon, plângând, aşezând zgarda lui D pe pământ şi spunând: *Îmi pare rău, partenere, îmi pare rău.*

Şi chiar aveau astea vreo importanţă pentru povestea mea? Aşa credeam. Puştiul, evident, credea altfel. Tot încercam să-i ofer un context şi el continua să-l tot refuze, exact aşa cum pneurile Buick-ului refuzau orice intruziune – da, chiar şi cel mai mic grăunte de nisip care pur şi simplu nu voia să rămână prins în striaţiile lui. Puteai îndesa tu grăuntele ăla de nisip, dar cu cinci sau zece sau cincisprezece minute mai târziu acesta ieşea imediat afară. Încercase Tony experimentul ăsta; îl încercasem şi eu; tatăl băiatului ăstuia-l încercase şi el iară şi iară şi iară, deseori cu videocamera deschisă. Iar acum, uite-l aici pe băiatul însuşi, îmbrăcat în civil, nici urmă de uniformă cenuşie care să echilibreze interesul *lui* pentru Buick, uite-l aici refuzând totul chiar în faţa miracolului cu opt cilindri, fără-ndoială periculos, al tatălui său, vrând să audă povestea scoasă din context şi scoasă din istorie, fără lanţuri şi imaculată. Voia ce-i convenea. În mânia lui, credea că asta i se cuvine. Eram de părere că greşeşte, şi eram şi eu cumva furios pe el, dar vă spun cu toată sinceritatea că-l şi iubeam. Vedeţi voi? – semăna atât de tare cu taică-său... Până şi privirea aia care spunea „hai să jucăm Bingo pe tot salariul" era aceeaşi.

– Eu nu-ţi pot povesti partea următoare, am spus. Nu eram de faţă.

M-am întors spre Huddie, Shirley, Eddie J. Nici unul dintre ei nu părea în apele lui. Eddie nici măcar nu voia să se uite-n ochii mei.

– Ce spuneţi, băieţi? – i-am întrebat. OCP Wilcox nu vrea apeluri şi coduri, vrea doar povestea.

I-am oferit lui Ned o privire satirică pe care fie

n-a înțeles-o, fie a ales să n-o înțeleagă.

– Sandy, ce..., a început el, dar am ridicat palma în aer ca un polițist care dirijează traficul. Eu deschisesem ușa către treaba asta. Probabil c-o deschisesem încă de când m-am întors la cazarmă și l-am văzut tunzând peluza și nu l-am trimis acasă. Voia povestea. Perfect. Să i-o dăm și să terminăm odată.

– Băiatul așteaptă. Care dintre voi vrea să-l ajute? Și vreau s-o spuneți *toată*. Eddie.

A tresărit de parcă l-aș fi speriat, și mi-a oferit o privire agitată.

– Cum îl chema pe tipu' ăla? Tipu' cu cizme de cowboy și lanț de nazist?

Eddie a clipit, șocat. Ochii lui mă-ntrebau dacă sunt sigur. Nimeni n-a vorbit despre tipul ăla. Cel puțin, nu până acum. Uneori discutam despre ziua în care-a apărut cisterna, râdeam de cum Herb și ceilalți băieți au încercat s-o împace pe Shirley culegându-i un buchet de flori din spatele cazărmii (asta se-ntâmpla chiar înainte ca totul să se-mpută), dar nu și despre tipul cu cizme de cowboy. Despre el nu. Niciodată. Dar, Dumnezeule, aveam să vorbim despre el acum.

– Leppler? Lippman? Lippier? Ceva de felu' ăsta, nu?

– Îl chema Brian Lippy, a spus Eddie într-un sfârșit. El și cu mine aveam un pic de trecut comun.

– Chiar așa? – am întrebat. Nu știam asta.

Am început eu partea următoare, dar Shirley Pasternak a spus o parte bunicică din poveste (de când a intrat și ea în scenă, adică), vorbind cald, cu ochii fixați asupra ochilor lui Ned și o mână așezată pe o mână a lui. Nu m-a surprins că ea preia

hățurile, şi nu m-a surprins nici când a intrat şi Huddie pe felie şi-a început să povestească alături de ea, când unul, când altul. Surprins am rămas atunci când Eddie J şi-a aprins mai întâi pozițiile... apoi farurile de ceață... şi-n cele din urmă faza lungă. Îi spusesem să zăbovească până va avea ceva de spus, dar tot am rămas surprins când i-a venit timpul şi-a început să vorbească. Vocea lui a fost joasă şi reținută la început, dar pe când a ajuns la partea când descoperise că nemernicul de Lippy trăsese un picior în geam, vorbea deja mai tare şi mai ferm, vocea lui fiind cea a unuia care-şi amintește totul şi s-a hotărât să nu ascundă nimic. A vorbit fără să se uite la Ned sau la mine sau la vreunul dintre noi. De uitat s-a uitat la magazie, cea care uneori dădea naştere unor monştri.

ATUNCI: *SANDY*

Până în vara lui 1988, Buick-ul 8 devenise deja o parte recunoscută a vieții Detașamentului D, o parte nici mai mare, nici mai mică decât oricare alta. Şi de ce nu? Dacă-i acorzi timp şi o cantitate serioasă de bunăvoință, orice monstru poate deveni parte din orice familie. Asta se şi întâmplase în cei nouă ani scurşi de la dispariția bărbatului în negru („Uleiu-i bun!") şi a lui Ennis Rafferty.

Ciudățenia încă mai susținea din timp în timp spectacolele ei de lumini, şi atât Curt, cât şi Tony au continuat să facă experimente din vreme în vreme. În 1984, Curtis a încercat să folosească în interiorul Buick-ului o cameră video care putea fi activată prin telecomandă (nu s-a întâmplat nimic). În '85, Tony a încercat cam acelaşi lucru cu un casetofon Wollensak de ultimă generație (a surprins cu intermitențe pe bandă un murmur slab şi croncănitul îndepărtat al unor ciori, nimic altceva). Au mai fost câteva experimente cu animale vii. Vreo două au murit, dar nici una n-a dispărut.

Pe de-a-ntregul, lucrurile se aşezau. Când *chiar* se produceau spectacole de lumini, nu erau nici pe

departe la fel de puternice ca primele (şi ca monstruozitatea din '83, desigur). Cea mai mare problemă a Detaşamentului D în zilele acelea a fost provocată de cineva care nu ştia absolut nimic despre Buick. Edith Hyams (alias Balaurul) a continuat să le vorbească jurnaliştilor (oricând voiau aceştia s-o asculte, adică) despre dispariţia fratelui ei. A continuat să insiste că n-a fost o dispariţie obişnuită (ceea ce i-a făcut odată pe Sandy şi pe Curt să-şi pună întrebarea ce o fi fiind o „dispariţie obişnuită"). A continuat, de asemenea, să insiste că ceilalţi ofiţeri, colegii lui Ennis, Ştiu Mai Mult Decât Spun. Avea absolută dreptate aici, desigur. Curt Wilcox a spus nu numai o singură dată că, dacă Detaşamentul D va ajunge vreodată să sufere din pricina Buick-ului, asta se va întâmpla din pricina femeii aleia. Cât despre politica lor externă, colegii de Detaşament ai lui Ennis au continuat, totuşi, s-o susţină. Era cea mai bună poliţă de asigurări pe care o aveau, şi o ştiau cu toţii. După una dintre defulările ei din presă, Tony a spus: „N-o băgaţi în seamă, băieţi – timpul e de partea noastră. Ţineţi minte asta şi zâmbiţi în continuare." Şi avea dreptate. Pe la jumătatea anilor optzeci, reprezentanţii presei, în marea lor parte, nu-i mai răspundeau la telefon. Până şi WKML, postul pirat care emitea în trei districte şi ale căror transmisii intitulate *Ştirile adevărate de la ora cinci* prezentau frecvent poveşti despre apariţia lui Sasquatch[1] în Pădurea Lassburg şi scurte buletine informative medicale de

[1]Sasquatch – fiinţă din mitologia urbană americană, un fel de Bigfoot – n. tr.

genul *CANCER ÎN REZERVA DE APĂ! URMEAZĂ ORAŞUL TĂU?*, începuse şi el să-şi piardă interesul pentru Edith.

În încă trei ocazii, au mai apărut diverse lucruri în portbagajul Buick-ului. Odată au fost şase cărăbuşi mari şi verzi ce nu semănau cu nici un gândac pe care să-l fi văzut vreodată cineva din Detaşamentul D. Curt şi Tony şi-au petrecut o întreagă după-amiază la Universitatea Horlicks, căutând prin mormane de texte de entomologie, şi n-au găsit nici în cărţi ceva asemănător cu gângăniile alea mari. De fapt, până şi chiar nuanţa aceea de verde nu semăna cu nimic din ce văzuseră vreodată membrii Detaşamentului D, deşi nimeni nu putea spune precis cu ce era aceasta diferită. Carl Brundage i-a dat numele de Verde Migrenă. Fiindcă, a spus el, gângăniile aveau culoarea migrenelor pe care le avea el uneori. Erau moarte când au apărut, toate şase. Dacă le loveai carapacea cu mânerul unei şurubelniţe, scoteau genul acela de sunet pe care l-ai auzi dacă ai lovi cu o bucată de metal într-o scândură.

– Vrei să încercăm o disecţie? – l-a întrebat Tony pe Curt.

– *Tu* vrei să încercăm? – a răspuns Curt.

– Nu-n mod deosebit, nu.

Curt s-a uitat la gângăniile din portbagaj – majoritatea stând pe spate, cu picioarele în sus – şi a suspinat.

– Nici eu. Ce rost ar avea?

Aşa că, în loc să fie prinse-n ace pe o bucată de plută şi disecate în timp ce camera video rula, gângăniile au fost puse în pungi, etichetate cu data

(rubrica pentru NUMELE/GENUL DOVEZII a fost lăsată goală, desigur) şi depozitate la subsol în fişetul acela verde, scrijelit. Să lase gândacii extratereştri să facă drumul din portbagajul Buick-ului spre fişetul verde fără a fi examinaţi a însemnat un alt pas pe calea acceptării lui Curt. Totuşi, vechea privire fascinată încă îi mai apărea uneori în ochi. Tony şi cu Sandy îl vedeau lângă uşa rulantă, uitându-se mijit înăuntru, iar cel mai adesea lumina aceea era la locul ei. Sandy a ajuns să se gândească la ea ca la privirea lui Kurtis, Pisika Nebună, chiar dacă n-a spus niciodată asta cuiva, nici chiar bătrânului dom' sergent. Ceilalţi dintre ei şi-au pierdut interesul pentru naşterile de „bastarzi" morţi ale Buick-ului, nu însă şi ofiţerul Wilcox.

În mintea lui Curtis, obişnuinţa n-a dat niciodată rod nepăsării.

***

Într-o zi friguroasă de februarie din 1984, la cinci luni sau aşa ceva după apariţia gângăniilor, Brian Cole şi-a vârât capul în biroul sergentului-şef. Tony Schoondist era în Scranton, încercând să explice de ce nu cheltuise tot bugetul pus la dispoziţie pentru anul 1983 (nimic nu se asemăna cu unul sau doi sergenţi-şefi strânşi la pungă pentru a-i pune pe toţi într-o lumină proastă), iar Sandy Dearborn îi ţinea cald scaunul ăl mare.

– Cre' c-ar fi bine să faci o plimbărică la magazia din spate, şefu', a spus Brian. Cod D.

– Despre ce fel de Cod D e vorba, Bri?

– Îi deschis portbagaju'.

– Eşti sigur că nu s-a deschis pur şi simplu întâmplător? N-au mai fost focuri de artificii de dinainte de Crăciun. De-obicei...

– De-obicei îs focuri de artificii, ştiu asta. Da' temperatura a fost prea scăzută acolo-năuntru în ultima săptămână. Pe lângă asta, am văzut ceva.

Asta l-a făcut pe Sandy să sară în picioare. Simţea vechea şi bătrâna teamă cum îi prinde inima în degetele ei grăsulii şi începe s-o strângă. Înc-o mizerie de curăţat, poate. Probabil. *Te rog, Doamne, fă să nu fie înc-un peşte*, şi-a spus. *Fă să nu fie ceva care trebuie scos de-acolo cu furtunul în vreme ce porţi masca pe faţă.*

– Crezi că s-ar putea să fie în viaţă? – a întrebat Sandy. I s-a părut c-a vorbit destul de calm, dar nu se simţea deosebit de calm. – Chestia pe care ai văzut-o ţi s-a părut că arată...

– Arată ca un soi de plantă scoasă din rădăcini, a spus Brian. O parte a ei atârnă peste bara de protecţie din spate. Să zic sincer, şefu', seamănă puţin cu un crin de Paşti.

– Pune-l pe Matt să-l cheme pe Curtis de pe teren. Oricum, aproape şi-a terminat tura.

Curt a recepţionat Codul D, i-a spus lui Matt că e pe Sawmill Road şi-a zis că se va întoarce la bază în cincisprezece minute. Asta i-a dat lui Sandy timp să scoată colacul de frânghie galbenă din gheretă şi să arunce o privire bună în Magazia B, folosindu-se de binoclul slab şi ieftin pe care-l ţineau tot în gheretă. Era de acord cu Brian. Arătarea ce atârna din portbagaj, de-un alb-murdar şi membranos ce ajungea până la un verde-întunecat, semăna cu un crin de Paşti la fel de bine ca orice altceva.

Genul acela de crin pe care-l vezi cu vreo cinci zile după sărbătoare, pe jumătate ofilit şi în curând mort.

Curt a venit, a parcat stângaci în faţa pompei de benzină şi-a galopat spre locul unde Sandy, Brian, Huddie, Arky Arkanian şi alţi câţiva stăteau la geamurile magaziei în posturile acelea de supraveghetori de şantier. Sandy i-a întins binoclul şi Curt l-a luat. A stat locului aproape un minut întreg, la început făcând mici reglaje cu butonul de focalizare, apoi doar uitându-se.

– Ei bine? – a întrebat Sandy când în sfârşit terminase.

– Intru înăuntru, a răspuns Curt, o replică ce nu l-a surprins câtuşi de puţin pe Sandy; de ce altceva să se fi deranjat el să aducă frânghia? – Şi dacă n-o să sară la mină şi-o să-ncerce să mă muşte, o să-i fac poze, o s-o înregistrez pe bandă video şi-o s-o vâr într-o pungă pentru dovezi. Dă-mi numai cinci minute să mă pregătesc.

Nici nu i-a luat atât. A ieşit din clădirea cazărmii purtând mănuşi chirurgicale – cele care începeau deja să fie cunoscute în PSP cu numele de „mitene contra SIDA" –, un şort de bărbier, galoşi de gumă şi o şapcă de protecţie pentru înot care-i acoperea părul. La gât îi atârna o Puff-Pak, o mască mică din plastic pentru respirat cu rezervă de aer proprie, suficientă pentru aproximativ cinci minute. Într-una dintre mâinile înmănuşate ţinea aparatul Polaroid. La braţ avea prins un sac de plastic verde pentru gunoi.

Huddie scosese camera video de pe trepied şi acum i-a înmânat-o lui Curt, care arăta *trés fantas-*

tique, în vreme ce traversa cu paşi hotărâţi parcarea, purtând şapca aceea albastră pentru înot şi galoşi roşii (şi chiar mai mult, atunci când Sandy îi înnodase deja de mijloc frânghia galbenă).

– Eşti frumos! – a strigat Huddie, uitându-se prin obiectivul videocamerei. Fă cu mâna fanilor care te adoră!

Curtis Wilcox a făcut conştiincios cu mâna. Câţiva dintre fanii lui se vor uita la caseta aceasta în zilele de după brusca lui moarte, şaptesprezece ani mai târziu, încercând să nu plângă, chiar dacă atunci râdeau de aspectul lui caraghios, amiabil.

De la fereastra deschisă a dispeceratului, Matt a cântat în urma lui pe o voce de tenor surprinzător de puternică:

– *Hug me... you sexy thing! Kiss me... you sexy thing!*[1]

Curt a reacţionat bine la glumele astea, care erau oricum ceva din planul secund pentru el, râsetul colegilor lui semănând cu ceva ce auzi venind dintr-o altă cameră. În ochi avea lumina.

– Nu-i un lucru prea înţelept ce facem, a spus Sandy când strângea lejer ochiul frânghiei în jurul brâului lui Curt. Nu c-ar fi sperat cu adevărat să-l facă pe Curt să se răzgândească, însă. – Probabil că ar trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Să ne asigurăm că asta-i tot, că nu mai apare nimic.

– O să fiu bine, a spus Curt.

Îi lipsea tonul din voce; de-abia dacă-l asculta. Se refugiase aproape complet în interiorul propriei

[1]Strânge-mă-n braţe... fiinţă sexy ce eşti! Sărută-mă... fiinţă sexy ce eşti! (aprox.) – n. tr.

minți, unde verifica întruna lista lucrurilor pe care le avea de făcut.

– Poate, a spus Sandy, sau poate că începem să dăm dovadă de puțină neglijență față de ciudățenia aia. (Neștiind dacă asta era într-adevăr așa, dar vrând s-o spună cu voce tare, s-o probeze ca pe-o haină pentru a se convinge dacă i se potrivește.) Chiar începem să credem că, dacă nu ni s-a întâmplat nimic nici unuia dintre noi până acum, n-o să se-ntâmple nimic niciodată. Așa o pățesc polițiștii și îmblânzitorii de lei.

– Suntem în regulă, a spus Curt, și apoi – părând că nu-și dă seama de nici o contradicție – le-a spus celorlalți bărbați să păstreze distanța. Când aceștia au făcut-o, a luat camera video de la Huddie, a așezat-o pe trepied și i-a spus lui Arky să deschidă ușa. Arky a apăsat telecomanda pe care o avea prinsă la curea și ușa a zăngănit, ridicându-se pe șine.

Curt a lăsat curelușa Polaroid-ului să-i alunece până la cot, așa încât el să poată ridica trepiedul cu videocamera, și a intrat în Magazia B. A rămas pentru o clipă pe ciment la jumătatea distanței dintre ușă și Buick, o mână înmănușată atingând masca Puff-Pak de sub bărbie, gata s-o tragă în sus îndată ce aerul devenea irespirabil, așa cum se întâmplase în ziua peștelui.

– Nu-i rău, a spus. Numai un iz slab de ceva dulce. Poate că *într-adevăr* e un crin de Paști.

Nu era. Florile sub formă de trompetă – trei la număr – erau la fel de palide ca palmele unui cadavru, și aproape translucide. În interiorul fiecăreia se afla o pată dintr-o materie de un albastru-închis

care semăna cu jeleul. În jeleu pluteau sâmburi mici. Peţiolurile arătau mai mult a scoarţă de copac decât a părţi de plantă înfloritoare, suprafaţa lor verde fiind acoperită cu o reţea de crăpături şi crenelări. Se vedeau pete maro care arătau ca un soi de excrescenţe fungoidale, iar acestea se extindeau. Tulpinile se uneau într-un cheag rădăcinos de sol negru. Când s-a aplecat spre aceasta (nici unuia nu i-a plăcut să-l vadă pe Curt aplecându-se în felul acela în portbagaj, era ceva prea asemănător cu imaginea unui om care-şi vâră nesăbuit capul în gura unui urs), Curt a spus că simte iarăşi mirosul acela de varză murată stricată. Era slab, dar inconfundabil.

– Şi-ţi zic, Sandy, se simte şi miros de sare. Ştiu că-i aşa. Am petrecut multe veri la Cape Cod şi n-ai cum confunda mirosul ăla.

– Nu-mi pasă nici dacă miroase a trufe şi caviar, a răspuns Sandy. Ieşi dracului de-acolo.

Curt a râs – *Ce prostuţă-i bunicuţa Dearborn!* –, dar s-a dat în spate. A fixat camera video pe trepied să filmeze înăuntrul portbagajului, a pornit-o, apoi a făcut câteva fotografii Polaroid, ca să fie.

– Hai înăuntru, Sandy – vezi cu ochii tăi.

Sandy a răsucit propunerea în gând. Proastă idee, foarte proastă idee. O idee *stupidă*. Fără-ndoială. Şi, o dată ce lucrul ăsta era ferm stabilit în sinea lui, Sandy i-a dat colacul de frânghie lui Huddie şi a intrat înăuntru. S-a uitat la florile dezumflate care zăceau în portbagajul Buick-ului (şi cea care atârna peste marginea lui, cea pe care o văzuse Brian Cole) şi nu şi-a putut înfrâna un tremur uşor.

– Ştiu, a spus Curt, scăzând nivelul vocii pentru

a nu-l auzi ofițerii de afară. Te doare și numa' să privești, nu-i așa? E echivalentul vizual al sunetului scos de cineva care-și freacă unghiile pe tabla dintr-o sală de clasă.

Sandy a încuviințat din cap. Punct ochit.

– Da' ce declanșează reacția asta? – a întrebat Curt. Nu pot pune degetul pe nimic. Tu poți?

– Nu. (Sandy și-a lins buzele, care se uscaseră.) Și cred că asta-i pentru că totu-i la un loc. În mare parte-i albul.

– Albul. Culoarea.

– Mda. Scârbos. Ca burta unei broaște râioase.

– Ca pânza de păianjen agățată-n flori, a spus Curt.

S-au uitat unul la celălalt pentru o clipă, încercând să zâmbească și nereușind prea bine. Poeții Poliției Statale, ofițerul Frost și ofițerul Sandburg. Urmau să compare blestemăția aia cu o zi de vară. Dar trebuia să încerci să faci asta, fiindcă se părea că nu poți înțelege ceea ce vedeai decât printr-un act de reflecție mentală asemănător cu cel poetic.

În mintea lui Sandy se zbăteau și vălțuiau alte comparații, mai puțin coerente. Alb ca ostia de împărtășanie în gura unei femei moarte. Alb ca o infecție de sub limbă. Alb ca spuma creației de dincolo de marginea universului, poate.

– Chestia asta vine dintr-un loc pe care nici măcar nu putem începe să-l înțelegem, a spus Curt. Simțurile noastre nu-i pot cuprinde noima, nu tocmai. Să vorbim despre el e-o glumă – la fel de bine ai încerca să descrii un triunghi cu patru laturi. Uită-te acolo, Sandy. Vezi?

A arătat cu vârful unui deget înmănușat spre o

pată uscată şi maro aflată chiar sub unul dintre crinii cadaverici.

– Mda, văd. Seamănă cu o arsură.

– Şi se tot măreşte. Toate petele fac asta. Şi uită-te acolo pe floare.

Era o altă pată maronie, crescând chiar în timp ce se uitau la ea, săpând o gaură mereu mai largă în pielea albă şi fragilă a florii.

– Se descompune. Nu se petrece chiar în acelaşi fel ca la liliac şi peşte, dar tot se petrece. Nu-i aşa?

Sandy a încuviinţat.

– Scoate sacul pentru gunoi de la cureaua mea şi deschide-l, te rog.

Sandy a făcut ce i se ceruse. Curt a vârât mâna în portbagaj şi-a apucat planta chiar deasupra bulbului ei rădăcinos. Când a făcut asta, spre ei s-a ridicat un val proaspăt din putoarea aceea apoasă de varză şi castraveţi muraţi. Sandy a făcut un pas în spate cu mâna apăsată peste gură, încercând să nu strige şi, totuşi, strigând.

– La dracu', ţine sacu' ăla deschis! – a strigat Curt pe-o voce sugrumată. Lui Sandy i s-a părut că vorbeşte ca cineva care a tras serios dintr-o ţigară de soi şi vrea să ţină fumul în plămâni cât mai mult posibil. – Iisuse, e scârbos! Chiar şi prin mănuşi!

Sandy a ţinut sacul deschis şi-a scuturat din partea lui de sus.

– Grăbeşte-te, atunci!

Curt a lăsat să cadă înăuntru cadavrul în descompunere al crinului, şi până şi sunetul pe care l-a scos alunecând în jos pe gâtul de plastic al sacului n-a fost tocmai normal – ca un plânset aspru, reţinut, ceva strâns împotriva voinţei proprii între

două scânduri şi sugrumându-se aproape în tăcere. Zâmbetul nici unuia nu era natural, şi totuşi amândouă păreau să arunce o lumină de moment asupra a ceea ce era esenţialmente de nepătruns. Sandy Dearborn nu-şi putea explica nici măcar sieşi cât de fundamental de revoltătoare şi de îngrozitoare erau cadavrele acelea de crini. Ele şi toţi copiii avortaţi de Buick. Dacă te gândeai prea mult timp la ei, aveai şanse bune s-o iei razna cu totul.

Curt a dat să-şi şteargă de cămaşă mâinile înmănuşate, apoi s-a răzgândit. S-a aplecat în schimb în portbagajul Buick-ului şi le-a frecat de covoraşul maro de acolo. Apoi şi-a dat jos mănuşile, i-a făcut semn lui Sandy să deschidă iarăşi sacul din plastic şi le-a aruncat înăuntru, deasupra cadavrului de crin. Mirosul a ţâşnit iarăşi afară şi Sandy s-a gândit la o dată când mama lui, măcinată de cancer şi având de trăit mai puţin de-o săptămână, îi râgâise în faţă. Efortul instinctiv, dar firav de-a împiedica acea amintire să ajungă întreagă în conştientul său a fost inutil.

Te rog, fă să nu mă îmbolnăvesc, şi-a spus el. *O, te rog, nu.*

Curt a verificat dacă fotografiile Polaroid pe care le făcuse îi erau încă prinse la brâu, apoi a trântit portbagajul Buick-ului.

– Hai să ieşim de aici, Sandy. Ce zici?

– Zic că asta-i cea mai bună idee pe care ai avut-o anul ăsta.

Curt i-a tras cu ochiul. A fost un adevărat gest şmecheresc, dar i-a dăunat paloarea feţei lui şi transpiraţia care-i curgea pe obraji şi pe frunte.

– Dat fiind că nu-i decât februarie, asta nu-n-

seamnă cine ştie ce. Haide. Să ieşim de-aici.
Paisprezece luni mai târziu, în aprilie al lui 1985, Buick-ul a produs un cutremur de lumină scurt, dar extrem de mânios – cel mai mare şi mai luminos de la Anul Peştelui încoace. Forţa evenimentului venea în contradicţie cu ideea lui Curt şi a lui Tony că energia care se scurgea prin sau din Roadmaster se disipa. Scurtimea evenimentului, pe de altă parte, părea să *susţină* ideea. În cele din urmă, era o chestiune de cine banii-i dă, alegerea o face. Aşa cum a fost dintotdeauna, cu alte cuvinte.

La două zile după cutremurul de lumină, când temperatura în Magazia B se afla la o cotă echilibrată de şaizeci de grade, portbagajul Buick-ului s-a deschis şi din el a ţâşnit un băţ roşu, propulsat parcă de-un jet de aer comprimat. Arky Arkanian tocmai se afla în magazie când s-a întâmplat asta, agăţa la loc în cui unealta de dat găuri în pământ, şi s-a speriat de era să facă pe el. Băţul roşu s-a lovit de una dintre grinzile magaziei, a căzut pe capota Buick-ului cu un bang, apoi s-a rostogolit şi-a aterizat pe podea. Salutări, străine.

Nou-venitul avea aproximativ nouă inci în lungime, era asimetric, de grosimea încheieturii mâinii unui bărbat, şi prevăzut cu două găuri la capăt. Andy Colucci a fost cel care, cinci sau zece minute mai târziu, uitându-se la el cu binoclul, a avansat ideea că acele găuri ar fi ochi şi că ceea ce semăna cu nişte şănţuleţe sau crăpături pe o parte a obiectului era de fapt un picior, probabil ridicat într-o ultimă zvâcnire a agoniei morţii. Nu-i un băţ, şi-a spus Andy, ci un fel de şopârlă roşie. Asemenea peştelui, liliacului şi crinului, era pe moarte.

Tony Schoondist a fost cel care a intrat înăuntru de data aceea şi-a adunat mostre, iar în seara acelei zile, la The Tap, le-a spus mai multor ofiţeri că de-abia s-a convins să-l atingă.

– Blestemăţia aia se holba la mine, a spus. În orice caz, aşa mi s-a părut. Mort sau nu.

Şi-a turnat un pahar cu bere şi l-a băut dintr-o singură înghiţitură.

– Sper ca ăsta să fie sfârşitul poveştii, a spus. Chiar sper lucrul ăsta.

Dar sigur că n-a fost.

Shirley

E ciudat cum lucrurile mici îți pot marca o zi în amintire. Vinerea aia din 1988 a fost probabil cea mai oribilă zi din viața mea – n-am dormit bine șase luni după aia și am pierdut două'ș'cinci de pfunzi, fiindcă o vreme n-am putut mânca – dar motivul care o face însemnată e unul plăcut. Aceea a fost ziua când Herb Avery și Justin Islington mi-au adus buchetul ăla de flori de câmp. Asta se-ntâmpla înainte ca totul s-o ia razna.

Erau pe lista mea neagră ei doi. Îmi distruseseră o fustă din in nou-nouță, făcând pe nebunii prin bucătărie. Eu n-aveam nici o parte în toată tărășenia aia, îmi vedeam doar de treaba mea, îmi turnam o ceașcă de cafea. Nu îi băgam în seamă, și nu atunci se-ntâmplă cel mai des să dea peste tine? Bărbații, adică. Pentru o vreme n-au nimic, așa că te relaxezi, te convingi chiar să gândești că s-ar putea să fie totuși întregi la minte, și-apoi pur și simplu răbufnesc. Herb și Islington ăla au intrat în galop în bucătărie ca doi cai, strigând ceva despre un pariu. Justin îl plesnește pe Herb peste cap și umeri și urlă: *Plătește, fiu de netrebnic ce ești, plătește!* –

iar Herb face: *Ne prosteam doar, ştii că nu pariez când joc cărţi, lasă-mă-n pace!* Dar râzând amândoi. Ca nişte descreieraţi. Justin era pe jumătate-n cârca lui Herb, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului lui, prefăcându-se că-l sugrumă. Herb încerca să scape de el scuturându-se, nici unul nu se uita la mine şi nici măcar nu ştiau că-s acolo, stând lângă aparatul Mr. Coffee îmbrăcată în fusta mea din in nou-nouţă. Ştii cum e, doar OCP Pasternak – o parte din mobilier.

– Aveţi grijă, handralăilor! – am strigat, dar era prea târziu. Au intrat din plin în mine înainte să pot lăsa ceaşca jos, şi toată cafeaua s-a vărsat pe mine. Că s-a vărsat pe bluză nu m-a deranjat, nu era decât o bluză veche, dar fusta era nou-nouţă. Şi *frumoasă*. Îmi petrecusem o juma' de oră cu o seară înainte reparându-i tivul.

A ţipat şi în sfârşit s-au oprit din împins şi plesnit. Justin încă avea un picior aşezat pe după şoldul lui Herb şi mâinile în jurul gâtului lui. Herb se uita la mine cu gura larg deschisă. Era un tip destul de simpatic (despre Islington n-aş putea spune nimic; a fost transferat la Detaşamentul K din Media înainte s-apuc să-l cunosc cu adevărat), dar, cu gura astfel căscată, Herb Avery arăta la fel de tălâmb ca un sac de cartofi.

– Shirley, o, drace, a spus.

Ştii, a vorbit ca Arky, acu' că mă gândesc – acelaşi accent, numa' că nu atât de pronunţat.

– Nu te-am văz't acolo.

– Nu mă surprinde, am spus, n-aveai cum cu celălalt care-ncerca să te călărească de parc-ai fi fost un cal la nenorocitul de Derbi Kentucky.

– Te-ai ars? – a întrebat Justin.

– Sigur că m-am ars, am spus. Fusta a fost trei'ş'cinci de dolari la JC Penney şi-i prima dată că o port la muncă şi-i distrusă. Poţi fi sigur că m-am ars.

– Christoase, calmează-te, ne pare rău, a spus Justin. Avea tupeul chiar şi să pară ofensat. Şi asta-i o caracteristică a bărbaţilor, aşa cum am ajuns eu să-i cunosc, scuză-mi exprimarea filozofică. Dacă spun că le pare rău, ar trebui să ţi se-nmoaie genunchii, fiindcă asta le rezolvă pe toate. Nu contează dacă au spart un geam, au aruncat în aer barca cu motor sau au pierdut la fondul pentru colegiu al copiilor jucând blackjack în Atlantic City. Fac: *Hei, am* spus *că-mi pare rău, chiar trebuie să faci din ţânţar armăsar?*

– Shirley..., a început Herb.

– Nu acum, scumpete, nu acum, am spus. Plecaţi numa' de-aici. Dispăreţi din ochii mei.

Ofiţerul Islington, între timp, înşfăcase de pe tejghea un pumn de şerveţele şi-ncepuse să tamponeze cu ele partea din faţă a fustei mele.

– Termină! – am spus, apucându-l de încheietura mâinii. Ce crezi că-i asta, Vinerea Liberă la Pipăit?

– Am crezut că... dacă nu s-a îmbibat încă...

L-am întrebat dacă a avut maică-sa vreun copil care să trăiască şi el a început cu: *Păi, Christoase, dacă* aşa *gândeşti*, burzuluit şi ofensat din cap până-n picioare.

– Fă-ţi un serviciu, am spus, şi dispari chiar acum. Până n-ajungi că porţi nenorocitu' ăsta de ibric pe rol de colier.

Şi-au plecat, mai mult furişându-se decât păşind

normal, şi-o bună bucată de vreme după aia au păstrat distanţa faţă de mine, Herb ruşinat şi Justin Islington încă purtând privirea aia încurcată, ofensată – *Am* spus *că-mi pare rău, ce mai vrei, să-ţi lustruiesc şi pantofii?*

Apoi, o săptămână mai târziu – în ziua când s-a împuţit complet treaba, cu alte cuvinte – au apărut la dispecerat la două după-amiaza, Justin primul, cu buchetul, şi Herb în spatele lui. Aproape *ascunzându-se* în spatele lui, aşa părea, în caz că m-apuc să arunc după ei cu prespapieruri.

Chestia-i că nu mă prea pricep să port pică. Toţi care mă cunosc ţi-ar spune asta. Mă descurc o zi sau două, după care mi se topeşte parcă printre degete. Iar ăştia doi erau simpatici, ca nişte băieţei care vor să-i ceară scuze profesoarei că au făcut gălăgie în spatele sălii în timpul orei de cultură civică. Ăsta-i alt lucru care te supără la bărbaţi, cum pot ei într-o nenorocită de clipită să se transforme din nişte vlăjgani guralivi care se taie unii pe alţii în baruri pentru orice nimic – pentru *rezultatele la base-ball*, pentru numele lui Dumnezeu – în nişte drăgălaşi scoşi dintr-o pictură de Norman Rockwell. Şi cât ai zice peşte, îi găseşti sub fusta ta sau încercând s-ajungă acolo.

Justin a întins buchetul. Nu erau decât flori culese de ei de pe câmpul din spatele cazărmii. Margarete, Susane cu ochi negri, lucruri de genul ăsta. Chiar şi câteva păpădii, din câte-mi amintesc. Dar ăsta era în parte motivul care făcea totul să fie atât de simpatic şi dezarmant. Dacă ar fi fost nişte trandafiri de seră cumpăraţi din centru şi nu buchetul ăla de copil, poate c-aş fi reuşit să rămân supărată

încă puțin. A fost o fustă *bună* aia și, oricum, urăsc să tot fac tivul blestemățiilor ălora.

Justin Islington ieșise la înaintare pentru că avea frumusețea aia de jucător de fotbal cu ochii albaștri, inclusiv bucla aceea de păr negru care-i atârna pe frunte. Trebuia să mă facă să mă topesc, și-ntr-un fel a reușit. Întinzând florile. Ptiu, oh, Doamne, profesoară. Era chiar și un pliculeț alb pus între flori.

– Shirley, a spus Justin – destul de solemn, dar cu scânteierea aia mică și frumoasă în ochi – vrem să ne împăcăm.

– Așa e, a spus Herb. Urăsc să fii supărată pe noi.

– Și eu la fel, a spus Justin.

Nu eram prea sigură că Justin vorbea serios, dar pe Herb îl credeam, iar asta-mi ajungea.

– Bine, am spus și am luat florile. Dar dac-o mai faceți iarăși...

– N-o să mai facem! – a spus Herb. Nici pomeneală! Niciodată!

Ceea ce, sigur, spun cu toții. Și nu mă acuzați că-s prea dură. Nu-s decât realistă.

– Dacă o mai faceți, o să vă lovesc pân-o să vă uitați chiorâș.

Am ridicat o sprânceană spre Islington.

– Să-ți spun un lucru pe care probabil că maică-ta nu ți l-a spus niciodată, dat fiind că ești prepelicar, și nu seter: scuzele nu scot o pată de cafea dintr-o fustă de in.

– Să nu uiți să deschizi plicul, a spus Justin, continuând să încerce să mă răpună cu ochii ăia albaștri și luminoși ai lui.

Am aşezat vaza pe birou şi am scos plicul dintre margarete.

– Sper că n-o să-mi sară pudră de strănutat în faţă sau ceva de felul ăsta, nu? – l-am întrebat pe Herb. Glumeam, dar el a scuturat serios din cap. Să-l fi văzut atunci, te-ai fi întrebat cum putea opri vreodată pe cineva să-i dea amendă pentru depăşirea vitezei legale sau pentru conducere periculoasă fără să simtă o durere aproape fizică. Dar ofiţerii de poliţie sunt altfel pe şosea, bineînţeles. Trebuie să fie.

Am deschis plicul, aşteptându-mă la o felicitare Hallmark pe care să se afle o altă versiune de *Îmi pare rău*, aceasta scrisă înflorat, cu rimă, dar în schimb se afla o bucată de hârtie împăturită. Am scos-o, am despăturit-o şi am văzut că era un bon de cadou de la magazinul JC Penney, completat pe numele meu, în valoare de cincizeci de dolari.

– Hei, nu, am spus.

Dintr-o dată, mi-a venit să plâng. Şi dacă tot am ajuns aici, ăsta-i alt lucru la bărbaţi – chiar atunci când te dezgustă cel mai mult, te pot surprinde cu vreun act gratuit de generozitate şi dintr-o dată prostesc, dar adevărat, în loc să fii nervoasă, te simţi ruşinată de tine pentru c-ai putut avea vreodată un gând rău sau cinic în legătură cu ei.

– Băieţi, nu trebuia să...

– Ba trebuia să, a spus Justin. A fost foarte nesăbuit din partea noastră să dăm buzna-n bucătărie aşa.

– Foarte, *foarte* nesăbuit, a spus Herb.

Dădea din cap sus-jos, fără să-şi ia vreo clipă ochii de la mine.

– Dar asta-i prea mult!

Islington a spus:

– Nu şi după calculele noastre. Vezi tu, a trebuit să punem la socoteală şi factorul de stres, dar şi durerea şi suferinţa...

– Nu m-am ars, cafeaua aia n-a fost decât...

– Îi iei, Shirley, a spus Herb, foarte ferm. Nu redevenise complet Dl Poliţist Statal Bărbatul Marlboro, dar bătuse destul de mult din drum. – Afacerea-i încheiată.

Sunt foarte bucuroasă că au făcut gestul ăla şi n-o să-l uit niciodată. Vezi tu, ce s-a întâmplat după aceea a fost atât de oribil... E plăcut să ai ceva care să echilibreze puţin oroarea aia, un act banal de bunătate cum ar fi cel a doi bufoni care plătesc nu doar pentru fusta pe care au stricat-o, ci şi pentru inconvenientul şi exasperarea create. Şi, pe deasupra, care mi-au mai oferit şi flori. Când mi-amintesc partea cealaltă, încerc să-mi amintesc şi de băieţii ăia. Mai ales de florile pe care le-au cules în spatele cazărmii.

Le-am mulţumit şi-au plecat la etaj, probabil să joace şah. Obişnuiam să ţinem un campionat la sfârşitul fiecărei veri, iar câştigătorul primea un bideu mic din bronz pe nume Cupa Scranton. Toate lucrurile de felul ăsta au rămas în urmă când a ieşit la pensie locotenentul Schoondist. M-au lăsat cu impresia a doi bărbaţi care şi-au făcut datoria. Presupun că-ntr-un fel aşa era. *Mie*, oricum, mi se părea că era aşa, şi-mi puteam juca rolul şi eu, cumpărându-le o cutie mare de ciocolată sau nişte încălzitoare de mâini pentru iarnă cu banii rămaşi din bonul de cadou după ce-mi voi fi cumpărat o fustă

nouă. Încălzitoarele de mâini ar fi fost mai practice, dar poate puțin cam prea domestice. La urma urmei, eu eram dispecera, nu mama lor ocrotitoare. Aveau soții care să le cumpere încălzitoare de mâini.

Caraghiosul lor buchețel fusese frumos aranjat, erau până și câteva crenguțe verzi care să-i ofere aspectul acela important al buchetelor de florărie, dar nu se gândiseră să pună și apă. Aranjază florile, apoi uită de apă: e-o chestie specific bărbătească. Am ridicat vaza și-am pornit spre bucătărie și-atunci l-am auzit la stația radio pe George Stankowski tușind și părând speriat de moarte. Hai să-ți spun ceva ce poți pune de-o parte alături de orice altceva consideri ca fiind marile adevăruri ale vieții: numai un lucru îl sperie pe un ofițer de comunicații al poliției mai mult decât să audă un ofițer din teren vorbind în stație de-a dreptul speriat, iar acela e să primești un 29-99. Cod 99 înseamnă *Cer răspuns general.* Cod 29... dacă te uiți în manual, nu vezi decât un singur cuvânt sub 29. Cuvântul acela e *catastrofă.*

***

– Bază, aici 14. Cod 29-99, recepționezi? Doi-nouă-nouă-nouă.

Am așezat vaza cu florile de câmp înapoi pe birou, cu foarte mare grijă. Făcând asta, am trăit o amintire foarte vie: cum am auzit la radio că John Lennon murise. Făceam micul dejun pentru tata în ziua aceea. Voiam să-l servesc și apoi să plec în grabă, fiindcă întârziasem la școală. Țineam apăsat

pe burtă un bol din sticlă plin cu ouă. Le băteam cu un tel. Când bărbatul de la radio a spus că Lennon a fost împuşcat în New York City, am aşezat bolul din sticlă jos în acelaşi fel grijuliu în care am aşezat acum vaza.

– Tony! – am strigat către celălalt capăt al cazărmii şi, la sunetul vocii mele (sau la sunetul a ceea ce era *în* vocea mea), toţi s-au oprit din ceea ce făceau. Discuţiile s-au oprit şi la etaj. – Tony, George Stankowski are 29-99!

Şi, fără să aştept, am ridicat microfonul şi i-am spus lui George că am recepţionat, cinci-cu, şi să răspundă.

– 20-ul meu e Drumul Districtual 46, Poteenville, a spus el.

Puteam auzi un pârâit inegal pe fundalul transmisiei lui. Suna ca un foc. Tony stătea deja în cadrul uşii mele, iar Sandy Dearborn era îmbrăcat în civil, cu pantofii de uniformă atârnând de degetele unei mâini.

– O cisternă s-a ciocnit cu un autobuz şcolar şi a luat foc. *Cisterna a luat foc*, dar a fost cuprinsă de flăcări şi jumătatea din faţă a autobuzului, recepţionat?

– Recepţionat, am spus.

Vorbeam fără probleme, dar îmi amorţiseră buzele.

– E-o cisternă cu chimicale, Norco West, recepţionat?

– Recepţionat Norco West, 14. (Am notat cu majuscule pe carneţelul de lângă telefonul cel roşu.) Plăci? (Varianta scurtă pentru *placarde*, acele micuţe diamante pe care apar însemne pentru foc,

benzină, radiații și alte câteva chestii lejere.)

– Ăă, nu văd plăcile, e prea mult fum, dar curge o chestie albă și ia foc în timp ce se scurge în jos prin șanț și pe șosea, recepționat?

George începuse iarăși să tușească în microfon.

– Recepționat, am spus. Te înecă fumul, 14? Nu vorbești prea bine, încheiat?

– Aă, recepționat, recepționat fum, dar sunt bine. Problema...

Dar înainte să poată încheia, a început iarăși să tușească.

Tony mi-a luat microfonul. M-a lovit ușor pe umăr să-mi spună că m-am descurcat bine, doar că nu mai suportă să stea de-o parte și să asculte. Sandy își încălța pantofii. Toți ceilalți veneau încet către dispecerat. Dat fiind că se apropia schimbarea turei, deja erau acolo destul de mulți prin preajmă. Până și Domnul Dillon ieșise din bucătărie să vadă ce era cu toată forfota aia.

– Problema-i *școala*, a continuat George când a putut. Gimnaziul Poteenville nu-i decât la două sute de yarzi depărtare.

– Școala nu-ncepe decât peste aproape o lună, 14. Tu...

– Stop, stop. Poate că nu, dar văd copii.

În spatele meu, cineva a murmurat:

– August e Luna Meșteșugurilor acolo. Sorămea predă olăritul copiilor de nouă și zece ani.

Mi-amintesc cumplita senzație de gol pe care am simțit-o în piept când am auzit asta.

– Orice-ar fi lichidul care curge, eu sunt în contra vântului față de el, a continuat George când a putut. Școala nu-i, repet: școala nu-i. Recepționat?

– Recepționat, 14, a spus Tony. Ai primit ajutorul Pompierilor?

– Negativ, dar aud sirenele. (Din nou tuse.) Aproape că eram la fața locului când s-a întâmplat, destul de aproape să aud ciocnirea, așa c-am ajuns primul. A luat foc iarba, focul se-ndreaptă către școală. Văd copiii pe terenul de joacă, stau acolo și se uită. Pot auzi alarma dinăuntru, așa că tre' să bănuiesc c-au fost evacuați. Nu-mi dau seama dac-a ajuns fumu' până acolo, da' dacă n-a ajuns, o s-ajungă. Trimite-i pe toți, șefu'. Trimite-i cu cățel, cu purcel. E-un 29 în toată legea.

Tony:

– Sunt răniți în autobuz, 14? Vezi răniți, încheiat?

M-am uitat la ceas. Era două fără un sfert. Dacă aveam noroc, autobuzul trebuie să fi venit, nu să fi plecat – sosind să-i ducă pe copii acasă, după ce aceștia și-au făcut oalele și ulcelele.

– Autobuzu' pare gol, cu excepția șoferului. Pe el îl pot vedea – sau poate e-o ea – căzut peste volan. Aia-i jumătatea cuprinsă de flăcări și-aș zice că șoferul e MCA, recepționat?

MCA e-o abreviere de jargon pe care ofițerii PSP au cules-o din camera de urgențe în anii șaptezeci. Înseamnă „mort chiar acolo".

– Recepționat, 14, a spus Tony. Poți ajunge acolo unde sunt copiii?

Tuse-tuse-tuse. Părea ceva grav.

– Recepționat, bază, e-un drum de acces care trece pe lângă terenu' de fotbal. Merge chiar spre clădire, încheiat.

– Atunci, bagă-n viteză, a spus Tony. Mai sigur pe el nu l-am văzut în ziua aceea, la fel de hotărât

ca un general pe câmpul de luptă. Fumul s-a dovedit a nu fi totuşi chiar atât de toxic şi lichidul care ardea era în mare parte benzină scursă, dar sigur că asta nu ştiam nici unul dintre noi atunci. Din câte ştia George Stankowski, Tony tocmai îi semnase condamnarea la moarte. Şi uneori, da, asta-ţi cere meseria să faci.

– Recepţionat, bază, o iau din loc.

– Dacă se asfixiază, îndeasă-i în patrulă, pune-i să şadă pe capotă şi pe portbagaj, pune-i pe maşină şi spune-le să se ţină de girofar. Ia cât poţi mai mulţi, recepţionat?

– Recepţionat, bază, 14 încheiat.

Clic. Acel ultim clic a părut foarte puternic.

Tony s-a uitat în jur.

– 29-99, aţi auzit cu toţii. Patrulele active, la drum toate. Cei dintre voi care aşteaptă schimbul de la trei, luaţi din depozit girofarurile á la Kojak şi mergeţi cu maşinile personale. Shirley, anunţă-i pe toţi ofiţerii de pe teren cu care poţi lua legătura.

– Da, domnule. Să-ncep să sun şi la alţii?

– Nu încă. Huddie Royer, unde eşti?

– Aici, dom' sergent.

– Tu eşti persoana de legătură.

N-a urmat nici un protest de actor într-un film cu privire la asta din partea lui Huddie, nimic c-ar vrea să fie acolo afară, alături de restul echipei, luptându-se cu focul şi gazul otrăvitor, salvând copiii. A spus doar da, să trăiţi.

– Vorbeşte cu Pompierii din Districtul Pogus, vezi ce au de gând, află ce au de gând şi cei din Lassburg şi Statler, sună la spitalul din Pittsburgh, sună la oricine-ţi trece prin gând.

– Ce zici de Norco West?

Tony nu şi-a lovit tocmai fruntea cu palma, dar aproape.

– O, ba bine că nu.

Apoi s-a îndreptat către uşă, Curt mergând lângă el, iar ceilalţi chiar în spatele lor, Domnul Dillon încheind coloana.

Huddie l-a apucat de zgardă.

– Astăzi nu, băiete. Rămâi aici cu mine şi Shirley.

Domnul D s-a aşezat imediat; era bine dresat. Chiar şi aşa, i-a privit cu nişte ochi trişti pe oamenii care plecau.

Dintr-o dată, locul părea foarte gol, numai noi doi fiind acolo – noi trei, dacă-l puneai la socoteală pe D. Nu c-am fi avut noi timp să pierdem vremea; aveam o grămadă de lucruri de făcut. L-aş fi putut observa pe Domnul Dillon ridicându-se în picioare şi mergând la uşa din spate, adulmecând uşa cu plasă antiţânţari şi scâncind încet în fundul gâtului. Cred că l-am văzut de fapt, dar poate că nu-i vorba decât de simţurile întinse la maximum. Dacă într-adevăr l-am observat, probabil c-am pus gestul lui pe seama dezamăgirii c-a fost lăsat în urmă. Ce cred acum e că a simţit că începe să se întâmple ceva în Magazia B. Cred că e posibil chiar să fi încercat să ne dea de veste.

N-aveam timp de câine, însă n-aveam timp nici să mă ridic şi să-l închid în bucătărie, unde-ar fi putut bea nişte apă din bol şi s-ar fi liniştit. Îmi doresc să-mi fi făcut timp pentru asta; poate c-ar mai fi trăit câţiva ani, sărmanul. Dar, sigur, nu ştiam asta. Tot ce ştiam atunci era că trebuia să aflu cine era pe teren şi unde. Trebuia să-i trimit pe toţi spre

vest, dacă puteam eu şi puteau şi ei. Şi cât am văzut de asta, Huddie a stat în biroul sergentului-şef, gârbovit peste masa de lucru, vorbind la telefon cu intensitatea unuia care încheie cea mai mare afacere din viaţa lui.

Am luat legătura cu toţi ofiţerii activi, cu excepţia Patrulei 6, care aproape că ajunsese înapoi la bază („20-bază într-o clipită" fuseseră ultimele cuvinte pe care le primisem de la ei). George Morgan şi Eddie Jacubois trebuiau să facă o livrare înainte să plece mai departe la Poteenville. Doar că, desigur, 6 *n-a* ajuns la Poteenville în ziua aia. Nu, Eddie şi George n-au ajuns câtuşi de puţin la Poteenville.

Eddie

Ciudat cum lucrează memoria unui om. Nu l-am recunoscut pe tipu' care-a coborât din camioneta aia Ford modificată, nu de la început. Pentru mine nu era decât un derbedeu cu ochii roşii şi-un cercel cu-o cruce-ntoarsă şi la gât cu o zvastică din argint prinsă de-un lanţ. Mi-amintesc abţibildurile. Înveţi să citeşti abţibildurile pe care şi le lipesc oamenii pe maşini; îţi pot spune o grămadă de lucruri. Întreabă orice poliţist dintr-o patrulă motorizată. FAC DOAR CE-MI ZIC VOCILE DIN CAP SĂ FAC în partea stângă a barei de protecţie din spate a maşinii tipului ăstuia, MĂNÂNC AMISH în dreapta. Era nesigur pe picioare şi probabil nu numa' fiindcă purta o pereche de cizme de cowboy din-alea ciudat cusute, cu călcâie ţintate. Ochii roşii care se uitau la mine pieziş de sub păru' ăla negru neîngrijit îmi sugerau că era drogat cu ceva. Sângele de pe mâna lui dreaptă şi petele de pe mâneca dreaptă a tricoului sugerau că s-ar putea să fie vorba de ceva urât. Prafu' îngerilor, aş fi zis eu. Făcea ravagii în partea noastră de lume pe-atunci. A urmat heroina. Acuma-i ecstasy-u', şi-aş da dracu' de pământ şi cu

ăsta, de m-ar lăsa. Cel puțin îi slab. Cre' că-i posibil să fi și tras pe nas – ceea ce recolta de-acu' de copii numesc fornăială. Da' nu cred că l-am recunoscut decât cân' a zis:

– Hei, blestemat să fiu, ăsta-i Eddie Grăsanu'.

Bingo, am știut imediat. Brian Lippy. El și cu mine-am fost împreună la Liceul Statler, unde el a fost c-un an mai mare. Își luase deja diploma în Vânzarea și Gestionarea Drogurilor. Acu', uite-l din nou, stând pe marginea șoselei, legănându-se pe tocurile înalte ale cizmelor lui de cowboy dichisite, Christos atârnându-i la ureche cu capu-n jos, la gât cu crucea sucită a naziștilor și cu abțibildurile alea cretine lipite pe bara de protecție a mașinii.

– Sal'tare, Brian, vrei să te depărtezi de camionetă? – am spus.

Când zic că mașina era modificată, vreau să zic că era făcută din topor. Era parcată pe marginea prăfoasă a Drumului Humboldt, la nici o milă jumate de intersecția unde se afla benzinăria Jenny... numa' că-n vara aia, Jenny era-nchisă deja de doi sau trei ani. De fapt, camioneta aproape că era-n șanț. Vechiu' meu amic Brian Lippy derapase *bine de tot* când George pornise girofau', alt semn că nu era tocmai treaz.

Eram bucuros că-l aveam pe George Morgan cu mine în ziua aia. Cel mai des, să conduci singur e-n regulă, da' când dai peste-un tip care merge anapoda pe drum pen'că-l bumbăcește pe ăl de stă-n dreapta lui în cabina camionetei, e plăcut să ai un partener. Cât despre pumni, *chiar* l-am văzut dându-i. Prima oară, când Lippy a trecut pe lângă 20-u'

nostru şi-apoi cân' ne-am apropiat de el, silueta asta de şofer pistonând cu braţu' drept, pumnu' drept izbindu-se din nou şi din nou de partea stângă a capului pasagerului-siluetă, prea ocupat-ocupat-ocupat să observe zarva care-i sufla-n ceafă până ce-a dat George drumul la girofaruri. Să mi-o trag pe covoraş, îmi zic, asta-i chiar a-ntâia. Cât ai zice peşte, vechiu' meu amic Brian urma să iasă de pe şosea şi s-ajungă pe jumate-n şanţ, de parcă asta aştepta de-o viaţă-ntreagă, ceea ce, la un anumit nivel, probabil că era adevărat.

Dacă-i vorba de iarbă sau anabolizante, nu-mi fac multe griji. E ca ecstasy-u'. Zic: „Hei, omule, care-i treaba? Am greşit cu ceva? Te iubesc." Da' chestiile cum îs prafu' îngerilor şi PCP îi nerozesc pe oameni de cap. Până şi capetele limpezi pot s-o ia pe mirişte. Am văzut d-astea. Şi pe deasupra, mai era şi pasageru'. Era femeie, iar asta putea înrăutăţi mult lucrurile. Poate c-o snopise de să-i sară mucii, da' asta nu-nsemna că ea nu putea deveni periculoasă când ne-ar vedea punându-i cătuşele marţianului ei iubit.

Între timp, vechiu' meu amic Brian nu se depărta de maşină, cum i se ceruse. Stătea numa' acolo, rânjind la mine, şi cum Dumnezeu de nu-l recunoscusem din prima era un mister, fiindcă la Liceul Statler el a fo' unu' dintre copiii ăia care-ţi face viaţa un infern dacă te-observă. Mai ales dacă eşti puţin mai plinuţ sau ai mai multe coşuri, iar eu mă calificam la amândouă. Armata m-a scăpat de greutate – e singurul program de slăbire pe care-l ştiu pentru care te plătesc să-l adopţi –, iar coşurile-au dispărut de la sine, aşa cum fac aproape-ntot-

deauna, da' pe-atunci eram gustarea de dup-amiază a tipului ăstuia în ce zi voia. Ăsta era un alt motiv pentru care mă bucuram că-i George cu mine. Dac-aş fi fost singur, s-ar fi putut ca vechiu' meu amic Brian să-şi fi spus că, dacă-mi aruncă o privire piezişă, o să-ncep să tremur ca altădată. Cu cât era mai drogat, cu atât era mai predispus la gându' ăsta.

– Îndepărtaţi-vă de maşină, domnule, a spus George pe vocea lui plată şi incoloră de ofiţer de poliţie. N-ai fi crezut niciodată, auzindu-l când vorbea cu vreun domn Cutare pe marginea drumului, c-ar răguşi pe terenul Ligii de Juniori strigând la copii să lovească blestemata aia de minge şi să-şi ţină bărbia-n piept când fug de la o bază la alta. Sau c-ar glumi cu ei, stând pe banca echipei înaintea meciurilor, ca să-i scape de tensiune.

Fiindcă nu sfâşiase nici o emblemă de pe-o cămaşă de-a lui *George* în paza a patra din timpul de studiu individual sau poate tocmai d-asta, Lippy s-a depărtat de maşină când i-a spus George s-o facă. Uitându-se-n jos la cizmele din picioare, rânjetu' pierindu-i. Când tipii cum e Brian Lippy îşi pierd rânjetu', ceea ce-i ia locu-i un soi de mohoreală beată.

– Aveţi de gând să ne faceţi probleme, domnule? – l-a întrebat George.

Nu-şi scosese pistolul, da-şi ţinea mâna pe tocu' lui.

– Dacă-i aşa, spuneţi-ne acum. Scutiţi-ne pe amândoi de-o belea.

Lippy n-a spus nimic. S-a uitat doar în jos la cizme.

– Brian e numele lui? – m-a întrebat George.

– Brian Lippy.

Mă uitam la camionetă. Prin geamu' din spate îl puteam vedea pe pasager, care încă şedea în mijlocu' banchetei; nu se uita la noi. Stătea cu bărbia-n piept. M-am gândit că poate-o bătuse până-şi pierduse cunoştinţa. Apoi şi-a dus o mână la gură şi din gură i-a ieşit o dâră de fum de ţigară.

– Brian, vreau să ştiu dac-o să avem probleme. Hai, fii băiat mare şi răspunde tare, ca să te-aud.

– Depinde, a spus Brian, ridicând buza superioară ca să poată arunca bine cuvântu'.

Am pornit spre camionetă să fac partea mea de meserie. Când umbra mi-a trecut peste vârfurile cizmei lui, Brian a tresărit parcă, şi-a făcut un pas în spate, de parc-ar fi fost şarpe, şi nu umbră. Era drogat, sigur că da, şi mi se părea clar ca lumina zilei că-i vorba de PCP sau prafu' îngerilor.

– Dă-mi permisul de conducere şi talonul de înregistrare, a spus George.

Brian nu i-a acordat imediat atenţie. Se uita iar la mine.

– ED-die JACK-you-BOYS[1], a spus, scandându-l, aşa cum făceau mereu el şi prietenii lui în liceu, ca pe-o glumă. Pe-atunci nu purta Christoşi cu capu-n jos şi zvastici naziste; l-ar fi trimis acasă dac-ar fi încercat prostii d-astea. Oricum, m-a atins că mi-a pronunţat aşa numele. A fost de parc-ar fi găsit un comutator vechi, prăfuit şi uitat în spatele unei uşi, da' încă legat la reţea. Încă fierbinte.

[1]Ad litteram: TRAGE-v-aş-o-BĂIEŢI – jocul e însă al pronunţiei, datorită asemănării cu numele personajului, Jacubois – n. tr.

Şi-o ştia şi el. A observat-o şi-a început să rânjească.

– Grăsanu' de Eddie JACK-you-BOYS. La câți băieți *le-ai* tras-o, Eddie? La câți băieți le-ai tras-o la duş? Sau te-ai lăsat numa-n genunchi şi le-ai supt-o de să le sară ochii? Chiar pân' şi-au dat drumu'. Domnu' Am Eu Grijă de Toate.

– Nu vrei să-ți ții gura, Brian? – l-a întrebat George. O să-ți intre-o muscă-n ea.

Şi-a scos de la curea cătuşele.

Brian Lippy le-a observat şi-a dat să-şi piardă iar rânjetu'.

– Ce crezi c-o să faci cu alea?

– Dacă nu-mi dai actele chiar acum, o să ți le pun la mâini, Brian. Şi dacă te opui, îți garantez că te-alegi cu două lucruri: c-un nas spart şi cu optşpe luni la Castlemora pentru că te-ai opus arestării. S-ar putea să fie mai multe, asta-n funcție de ce judecător ai noroc. Ei, ce zici acum?

Brian şi-a scos portmoneul din buzunarul de la spate. Era o chestie soioasă şi veche, având gravat pe el logou' unei formații de muzică rock – Judas Priest, cred. Era gravat probabil cu vârful unui pistol de lipit. A-nceput să caute cu degetul prin compartimentele lui.

– Brian, am spus.

A ridicat privirea.

– Numele meu e Jacubois, Brian. E-un nume franțuzesc, frumos. Şi nu mai îs gras deja de-o bună bucată de timp.

– O să te-ngraşi la loc, a spus, aşa se-ntâmplă mereu cu băieții graşi.

Am izbucnit în râs. Nu m-am putut abține. Vor-

bise ca ş-un invitat necopt la minte de la un talk-show. S-a uitat urât la mine, da' avea ceva nehotărât în ochi. Pierduse avantaju' şi-o ştia.

– Să-ţi zic un secret mic, am spus. Ai terminat cu liceu', prietene. Ce-ai în faţă-i chiar viaţa adevărată. Ştiu că-ţi vine greu s-o crezi, da' ai face bine să te-obişnuieşti cu ideea. Acuma nu se mai reduce totu' numa' la câteva ore de pedeapsă în sala de studiu. Asta *chiar contează.*

Ce-am primit ca răspuns a fost un soi de căscat tembel. Nu pricepea despre ce vorbesc. Atât de rar pricep...

– Brian, vreau să-ţi văd actele fără vreo altă întârziere, a spus George. Pune-mi-le imediat în palmă.

Şi-a întins mâna, cu palma în sus. Un gest nu foarte înţelept, ai putea spune, da' George Morgan era ofiţer de poliţie statală de multă vreme şi, după judecata lui, situaţia mergea acum pe direcţia bună. Destul de bună, oricum, ca el să se decidă că nu tre' să-i pună cătuşele vechiului meu amic Brian pentru ca el să-şi dea seama cine-i şefu'.

M-am dus lângă maşină, aruncând în acelaşi timp o privire la ceasul de la mână. Era aproape unu jumate după-amiaza. Era cald. Greierii cântau cântece uscate în iarba de pe marginea drumului. Din când în când, mai trecea câte o maşină, şoferii încetinind pe lângă noi să ne vadă bine. Întotdeauna-i plăcut să vezi poliţişti care-au oprit pe cineva pe dreapta şi nu eşti tu ăla. Asta-i o întâmplare care chiar îţi poate însenina ziua.

Femeia din camionetă şedea cu genunchiu' stâng sprijinit de tija cromată a schimbătorului de

viteze Hurst. Tipii de teapa lui Brian îşi montează d-astea numa' ca să-şi poată lipi pe geam un abţibild cu emblema firmei Hurst, eu aşa cred. Chiar lângă ăla pe care scrie Fram şi Pennzoil. Arăta de aproximativ douăzeci de ani şi avea păr lung, brunet, nu cine ştie cât de curat, care-i atârna pe umeri. Purta jeanşi şi o bustieră albă. Nu purta sutien. Avea coşuri grase şi roşii pe umeri. Şi-un tatuaj pe-un braţ care spunea AC/DC şi altul pe celălalt care spunea BRIAN TE IUBĂSC. Unghiile erau vopsite în roz bombon, da' roase toate şi zimţate. Şi da, avea sânge pe ea. Sângele şi mucii îi atârnau din nas. Alte urme de sânge îi pătau obrajii aidoma unor semne de naştere. Mai avea şi pe buzele sparte şi pe bărbie şi pe bustieră. Stătea cu capu' aplecat, ca aripile părului să-i acopere o parte din faţă. Ţigara urca şi cobora, tic-tac, fie-un Marlboro, fie-un Winston, în zilele alea dinainte ca preţurile să crească şi toţi oamenii de rând să treacă la mărcile alea ieftine, poţi fi sigur d-asta. Iar dacă-i vorba de Marlboro, întotdeauna-i pachet cartonat. Am văzut atâtea d-astea... Uneori e-un copil la mijloc şi asta-l face pe tip să-şi revină din nebunie, da' de obicei copilu' n-are decât ghinion.

– Uite, a spus, şi şi-a ridicat puţin coapsa dreaptă. Sub ea se afla o fâşie de hârtie de-un galben canar. – Talonu' de înregistrare. Io-i zic să şi-l ţină în portmoneu sau în torpedo, da-ntotdeauna zboară pe-aici pe undeva împreună cu ambalajele de Mickey Dee şi celelalte mizerii.

Nu vorbea ca şi când ar fi fost drogată şi n-am văzut aruncate prin cabină doze de bere ori sticle de tărie. Asta nu-nsemna că femeia era sobră,

desigur, da' era un pas pe direcția bună. Nu mi se părea nici c-ar fi putut deveni violentă, da' sigur că asta se poate schimba. Cu grabă.

– Cum vă cheamă, domnișoară?

– Sandra?

– Sandra și mai cum?

– McCracken?

– Aveți vreun act de identitate, d-ră McCracken?

– Mda.

– Arătați-mi-l, vă rog.

Pe scaunul de lângă ea se afla o poșetuță Leatherette. A deschis-o și-a început să scotocească înăuntru. S-a mișcat încet și, stând cu capul aplecat deasupra poșetei, fața i-a dispărut complet. Încă i se mai vedea sângele de pe bustieră, da' nu și ăla de pe față; nu-i puteai vedea buzele umflate care-i transformau gura într-o prună tăiată, sau bătrânul șoarece cenușiu care i se retrăgea în juru' unuia dintre ochi.

Și din spatele meu:

– Futu-i, nu, n-o să intru-acolo. Ce te face să crezi c-ai dreptu' să mă bagi acolo-năuntru?

Am întors capul. George ținea deschisă portiera din spate a patrulei. Nici măcar un șofer de limuzină n-ar fi făcut-o mai amabil. Numa' că bancheta din spate a unei limuzine n-are uși care nu se pot deschide și geamuri pe care nu le poți da jos dinăuntru, sau un zid de plasă între scaunele din față și bancheta din spate. Plus, desigur, mirosu' ăla slab de vomă. N-am condus niciodată o patrulă – ei bine, cu excepția unei săptămâni sau două după ce-am primit Caprice-le alea noi – care să n-aibă mirosu' ăla.

– Ceea ce mă face să cred c-am dreptul e că eşti *arestat,* Brian. Nu m-ai auzit că tocmai ţi-am citit drepturile?

– Pentru *ce* dracu', omule? Nu mergeam cu viteză!

– E-adevărat, erai prea ocupat să-ţi bumbăceşti prietena ca să poţi apăsa cu-adevărat pedala până-n podea, dar conduceai periculos, reprezentai un pericol pe şosea. Plus ultrajul. Să nu uităm de el. Aşa că intră.

– Omule, nu poţi...

– Intră, Brian, sau te pun cu faţa la maşină şi-ţi prind cătuşele. Strâns, ca să te doară.

– Aş vrea să te văd că-ncerci s-o faci.

– Chiar aşa? – a-ntrebat George cu vocea aproape prea joasă s-o auzi chiar şi-n tăcerea acelei după-amiezi lâncede.

Brian Lippy a observat două lucruri. Primul era că George o putea face. Şi-al doilea era că George într-un fel chiar *voia* s-o facă. Şi că Sandra McCracken va vedea totu'. Nu era un lucru bun să-i permiţi curvei tale să vadă cum ţi se pun cătuşele. Era mai rău chiar şi decât să vadă că eşti arestat.

– O să ai de-a face cu avocatu' meu, a spus Brian Lippy, şi s-a aruncat pe bancheta din spate a patrulei.

George a trântit portiera şi s-a uitat la mine.

– O s-avem de-a face cu avocatul lui.

– Ce pacoste, am spus.

Femeia mi-a înţepat braţul cu ceva. M-am întors şi-am văzut că era vorba de colţu' permisului ei de conducere.

– Poftim, a spus.

Se uita la mine. N-a durat decât un minut înainte

să se-ntoarcă şi să-nceapă iar să scotocească prin poşetă, de data asta scoţând vreo două batiste, da' a fost destul de mult pentru ca eu să-mi dau seama că era într-adevăr sobră. Era moartă pe dinăuntru, da' sobră.

– Ofiţer Jacubois, conducătorul autovehiculului spune că talonul de înregistrare se află-n portbagaj, a spus George.

– Mda, îl am.

George şi cu mine ne-am întâlnit lângă ridicola bară de protecţie din spate a camionetei - FAC DOAR CE-MI ZIC VOCILE DIN CAP SĂ FAC, MĂNÂNC AMISH – şi i-am dat talonul.

– Ea vrea? – m-a întrebat pe-o voce joasă.

– Nu, am spus.

– Eşti sigur?

– Cam.

– Încearcă, a spus George şi s-a întors la patrulă.

Vechiu' meu coleg de şcoală a-nceput să strige la el chiar din clipa când George s-a aplecat prin geamul din partea şoferului ca să apuce microfonu'. George l-a ignorat şi-a întins firul cât s-a putut, aşa încât el să stea la soare.

– Bază, aici 6, răspunde-recepţie?

M-am întors la portiera deschisă a camionetei. Femeia şi-a stins ţigara în scrumiera plină la refuz şi-a aprins alta. Sus şi jos merea ţigara cea nouă. Dintre aripile aproape închise ale părului ei ieşeau fuioare de fum folosit.

– Domnişoară McCracken, o să-l ducem pe domnul Lippy la cazarma noastră – Detaşamentul D, de pe deal? Am vrea să ne urmaţi.

A scuturat din cap şi-a început să se şteargă cu

şervețelul Kleenex. Aplecând capul spre el mai degrabă decât ducându-l pe el spre față, închizând şi mai mult cortina părului. Mâna în care ținea țigara se odihnea acum pe picioru' jeanşilor, fumul ridicându-se drept în sus.

– Am vrea să ne urmați, domnişoară McCracken.

Am vorbit cât am putut eu mai blând. Încercând să fac vorbele să pară grijulii şi ştiutoare şi doar între noi. Aşa spun psihologii şi terapeuții de familie să te comporți, da' ce ştiu ei? Îi urăsc într-un fel pe FDC-ii ăia, ăsta-i adevăru' verde-n față. Vin ei din clasa de mijloc mirosind a spray de păr şi deodorant şi ne vorbesc despre abuzul asupra soției şi mândria de sine scăzută, da' habar n-au de locuri cum ar fi Districtul Lassburg, care-a jucat un rol odată, când s-au terminat cărbunii şi apoi încă o dată, când fierul ăla mare s-a dus departe spre Japonia şi China. O femeie ca Sandra McCracken poate măcar auzi tonul moale şi grijuliu şi neamenințător? Odată ca niciodată, poate. Da' acuma nu mai credeam. Asta numa' dacă, pe de altă parte, n-o prindeam de tot păru' ăla şi i-l trăgeam de pe față, ca ea să se poată uita la mine şi-apoi să strig: „BA VII! BA VII ŞI-O SĂ DEPUI O PLÂNGERE DE MOLESTARE ÎMPOTRIVA LUI! BA VII, CURVĂ PROASTĂ ŞI BĂTUTĂ CE EŞTI! PIZDĂ DELĂSĂTOARE CE EŞTI! VII! *FUTU-I MAMA EI, CUM SĂ NU VII!*, asta s-ar putea să fi făcut vreo diferență. Asta s-ar putea să fi funcționat. Tre' să le vorbeşti pe limba lor. Psihiatrii şi terapeuții, ei nu vor s-audă aşa ceva. Ei nu vor să creadă că există vreun limbaj altul decât al lor.

A scuturat iar din cap. Nu se uita la mine. Fuma şi nu se uita la mine.

– Aş vrea să vii şi să depui o plângere de molestare împotriva domnului Lippy. În linii mari, trebuie s-o faceţi, să ştiţi. Adică, l-am văzut cum vă lovea, partenerul meu şi cu mine eram chiar în spatele vostru şi-am văzut chiar foarte bine totul.

– *Ba nu* trebuie s-o fac, a spus ea, iar voi nu mă puteţi obliga. Încă-şi folosea claia aia încâlcită şi soioasă de păr brunet ca să-şi ascundă faţa, da' tot a vorbit cu o anume autoritate tăcută. Ştia că n-o puteam forţa să depună o plângere fiindcă mai trecuse prin aşa ceva înainte.

– Şi cât mai vreţi să îndurați asta? – am întrebat-o.

Nimic. Capul jos. Faţa ascunsă. Aşa cum îşi lăsa capul jos şi-şi ascundea faţa la doişpe ani, când profesoara îi punea o întrebare dificilă în timpul orei sau când celelalte fete o luau peste picior fiindcă ei îi creşteau ţâţele înaintea lor şi asta făcea din ea o bucătoaie-futută. Din cauza asta-şi lasă fetele de seama ei să le crească părul lung, pentru a avea în spatele a ce se ascunde. Da' faptu' că ştiam asta nu-mi dădea mai multă răbdare cu ea. Dimpotrivă, mai puţină. Fiindcă, vezi tu, tre' s-ai grijă de tine pe lumea asta. Mai ales dacă nu eşti o frumuseţe.

– Sandra.

O uşoară mişcare a umerilor când am trecut la numele mic. Nimic mai mult de-atât. Şi, măi să fie, cât de furios m-a făcut treaba asta. Atât de uşor cedează... Sunt ca nişte păsări căzute la pământ.

– Sandra, uită-te la mine.

Nu voia, da' urma s-o facă. Era obişnuită să facă

ce-i spuneau bărbații. Să facă ce-i spuneau **bărbații** devenise aproape exclusiv opera vieții ei.

– Întoarce capul și uită-te la mine.

A întors capu', da' și-a ținut privirea jos. Mare parte din sânge încă-i era pe față. Nu era o față rea. Probabil că *era* puțin frumușică atunci când n-o bumbăcea cineva. Și n-arăta nici atât de proastă cum ai fi crezut că trebuie să fie. Așa proastă cum și-ar fi dorit ea să fie.

– Aș vrea să merg acasă, a spus pe vocea slabă a unui copil. Mi-a curs sânge din nas și trebuie să mă curăț.

– Mda, știu asta. De ce? Te-ai lovit de-o ușă? Pun pariu că asta a fost, nu-i așa?

– Așa-i. O ușă.

Nici măcar sfidare nu se citea în glasul ei. Nici urmă din atitudinea MĂNÂNC AMISH a iubitului ei. Ea nu aștepta decât ca totu' să se termine. Discuțiile astea de pe marginea drumului nu făceau parte din viața adevărată. Să fie lovită, asta era viața adevărată. Să tragă înapoi mucii și sângele și lacrimile toate la un loc și să le-nghită ca pe-un sirop de tuse.

– Veneam pe coridor în jos să folosesc baia, și Bri, n-am știut că-i acolo-năuntru și-a ieșit dintr-o dată, repede, și ușa...

– Cât timp, Sandra?

– Cât timp ce?

– Cât timp o să mai continui să mănânci rahatu' ăsta?

Ochii i s-au lărgit puțin. Atâta tot.

– Până-ți scoate toți dinții din gură?

– Aș vrea să merg acasă.

– Dacă verific la spitalul Statler Memorial, de câte ori o să-ți găsesc numele? Fiindc-ai intrat într-o mulțime de uși, nu-i așa?

– De ce nu mă lași în pace? Eu nu m-am legat de tine.

– Pân-o să-ți fractureze craniu'? Pân-o să-ți rupă fundu'?

– Vreau să merg acasă, domnule ofițer.

Aș vrea să spun *Atunci am știut c-am pierdut-o*, da' ar fi o minciună, fiindcă n-ai cum pierde ce n-ai avut niciodată. Ar fi stat acolo pân-ar fi înghețat iadu' sau până m-aș fi enervat destul de tare să fac ceva ce mi-ar fi adus multe necazuri mai târziu. Cum ar fi s-o lovesc. Fiindcă voiam s-o lovesc. Dac-aș fi lovit-o, ar fi știut cel puțin că-s acolo.

În buzunaru' din spate țin o cutiuță cu cărți de vizită. Am scos-o, am frunzărit printre ele și-am găsit-o pe cea care-mi trebuia.

– Femeia asta locuiește-n Statler Village. A vorbit cu sute de femei tinere ca tine și le-a ajutat pe multe din ele. Dac-ai nevoie de pro bono, adică de consiliere gratuită, o să te-ajute. O să vă-nțelegeți voi. Bine?

Am ținut cartea de vizită în fața ochilor ei, între primele două degete de la mâna dreaptă. Când am văzut că n-o ia, am lăsat-o să cadă pe scaun. Apoi m-am întors la patrulă să iau talonul de înregistrare. Brian Lippy ședea în mijlocu' banchetei cu bărbia lăsată până la gâtu' tricoului, uitându-se-n sus la mine pe sub sprâncene. Arăta ca un Napoleon distrus și dement.

– Vreun dram de noroc? – a întrebat George.

– Mnu, am spus. Nu s-a distrat încă destul.

Am dus talonu' înapoi la camionetă. Se mutase la volan. Motoru' mare V-8 al maşinii huruia. Apăsase ambreiajul şi ţinea mâna pe schimbătorul de viteze. Unghiile ei roz şi roase se profilau pe crom. Dac-ar avea steaguri locurile precum Pennsylvania rurală, ai putea pune imaginea aia pe ele. Sau poate-un pachet de şase doze de bere Iron City şi-un pachet de ţigări Winston.

– Conduceţi cu grijă, domnişoară McCracken, am spus, întinzându-i talonul galben.

– Mda, a spus şi a demarat.

A vrut să mă mintă, dar n-a îndrăznit, fiindcă era bine crescută. Maşina a tremurat puţin la început – nu se pricepea să folosească schimbătorul manual al camionetei lui Brian la fel de bine cum crezuse – şi a tremurat şi ea. Înainte şi-napoi, cu părul zburând în aer. Dintr-o dată, am văzut totu' din nou, pe el mergând pe toată şoseaua, conducând una din proprietăţile sale cu o mână şi snopind-o cu pumnul pe cealaltă, şi mi s-a făcut rău la stomac. Chiar înainte să intre în viteza a doua, ceva alb a fluturat afară prin geamul şoferului. Era cartea de vizită pe care i-o dădusem.

M-am întors la patrulă. Brian încă stătea cu bărbia sprijinită în piept, oferindu-mi pe sub sprâncene privirea aia de Napoleon dement. Sau poate că era vorba de Rasputin. Am urcat de partea pasagerului, simţindu-mă foarte încins şi obosit. Doar ca lucrurile să fie şi mai complicate, Brian a-nceput să scandeze din spatele meu.

– Grăsanu' ED-die JACK-you-BOYS. Câţi băieţi...

– O, tacă-ţi fleanca, am spus.

– Haide-aici în spate şi închide-mi fleanca, Eddie Grăsanu'. De ce nu vii aici în spate să-ncerci s-o faci?

Doar o altă zi minunată din PSP, cu alte cuvinte. Tipu' ăsta avea să se-ntoarcă până la ora şapte, în cine ştie ce căcăstoare numea el casă şi va bea bere în vreme ce Vanna va învârti Roata Norocului. M-am uitat la ceasul de mână – 1.44 P.M. – şi-apoi am luat microfonu'.

– Bază, aici 6.

– Recepţionat, 6.

Shirley îmi răspunsese, calmă ca o briză răcoroasă. Shirley care tocmai se pregătea să primească florile de la Islington şi Avery. Dincolo, pe DD 46 în Poteenville, cam la vreo douăzeci de mile de 20-u' nostru, o cisternă Norco West tocmai se lovise cu un autobuz şcolar, omorând şoferul autobuzului, pe doamna Esther Mayhew. George Stankowski se aflase destul de-aproape să audă bubuitul coliziunii, aşa că cine zice că niciodată când ai nevoie nu-i un poliţist prin preajmă?

– Suntem în Cod 15 şi 17-bază, recepţionat?

Nemernicu-i luat în custodie şi ne-ndreptăm spre casă, cu alte cuvinte.

– Recepţionat, 6, ai vreun subiect în custodie sau ce, încheiat?

– Am un subiect, recepţionat.

– Aici Futai Gras Unu, încheiat transmisia, a spus Brian din spate. A început să râdă – râsu' ăla înalt, ca un chicotit, al drogatului cu vechime. A-nceput şi să dea sus-jos cu cizmele lui de cowboy. Urma să ne ia o jumate de oră să ajungem înapoi la cazarmă. Începeam să cred că va fi un drum foarte lung.

Huddie

Am aruncat receptorul sergentului-şef în furcă şi-aproape am tropăit până la dispecerat, unde Shirley încă muncea din greu, trimiţându-i pe ofiţerii de pe teren spre vest.

– Cei de la Norco West spun că-i vorba de lichid cloric, i-am zis. Asta-i o uşurare. Clorura-i păcătoasă, da' de obicei nu-i fatală.

– Sunt siguri că de asta-i vorba? – a întrebat Shirley.

– Nouăzeci la sută. În părţile alea, aşa ceva au pe drum. Tot mereu se văd camioane d-alea îndreptându-se către centrala de tratare a apei. Dă vestea mai departe, începând cu George S. Şi care Dumnezeu e problema cu câinele ăla?

Domnul Dillon stătea lângă uşa din spate, cu nasul jos la baza uşii din plasă împotriva insectelor, mişcându-se stânga-dreapta. Aproape *sărind* stânga-dreapta, şi scâncind profund din gât. Îşi ţinea urechile date pe spate. Cât m-am uitat eu, a lovit plasa cu nasul destul de tare să facă burtă în locul acela. Apoi a scos un soi de scheunat, ca pentru a spune: *Hei, asta m-a durut.*

– N-am idee, a răspuns Shirley pe-o voce care-mi zicea că n-are timp de Domnul Dillon. Strict vorbind, nici eu n-aveam. Şi totuşi m-am uitat la el încă o clipă. Văzusem câini de vânătoare comportându-se aşa când adulmecau mirosul a ceva mare în pădurea din apropiere – un urs sau poate un lup cenuşiu. Doar că nu mai era nici un lup pe Dealurile Scunde dinainte de Vietnam, ci numai câţiva urşi. Nu era nimic în spatele acelei uşi cu plasă decât parcarea. Şi Magazia B, desigur. Am ridicat ochii spre ceasul de deasupra uşii de la bucătărie. Era 2,12 P.M. Nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată în cazarmă când era atât de goală.

– Patrula 14, Patrula 14, aici baza, recepţionat?

I-a răspuns George, încă tuşind.

– Patrula 14.

– E clorură, 14, cei de la Norco West spun că-s siguri de asta. Lichid cloric. (S-a uitat la mine şi mi-a arătat semnul cu degetul mare ridicat.) E iritant, dar nu...

– Stop, stop.

Şi tuse, tuse.

– Rămân pe poziţie, 14.

– Poate-i clorură, poate nu, bază. Orice-ar fi, a luat foc şi se-ndreaptă spre noi nori mari şi albi formaţi din substanţa aia. Poate că 20 e la capătul drumului de acces, ăla de lângă terenul de fotbal. Copiii ăia tuşesc mai rău ca mine şi văd mai mulţi oameni la pământ, inclusiv o femeie adultă. Pe margine sunt parcate două autobuze şcolare. O să-ncerc să-i scot de-acolo cu unu' din-astea. Încheiat.

Am luat microfonul de la Shirley.

– George, aici Huddie. Norco spune că focu-i

probabil alimentat de combustibilul care curge pe deasupra clorurii. Ar trebui să nu-ntâmpini probleme dacă-i scoți pe copii pe jos, încheiat?

Ce-a urmat a fost un răspuns clasic pentru George S, get-beget. În cele din urmă, a primit o diplomă din-acelea mai-presus-de-cerințele-meseriei pentru ce-a făcut în ziua aia – de la guvernator, desigur – și i-a apărut poza în ziar. Soția lui a înrămat diploma și-a atârnat-o pe peretele din sufragerie. Nu-s sigur dacă George a înțeles vreodată despre ce era tot tărăboiul ăla. După el, n-a făcut decât ceea ce i s-a părut prudent și rezonabil. Dacă a existat vreodată ceva de genul omul potrivit la locul potrivit, atunci acesta a fost George Stankowski în ziua aceea la Școala Gimnazială din Poteenville.

– Cu autobuzu-i mai bine, a spus. Mai rapid. Aici 14, sunt 7.

Shirley și cu mine aveam să uităm complet de Poteenville pentru o vreme; aveam propriile noastre ciorbe de fiert. Dacă ești curios, ofițerul George Stankowski s-a urcat spărgând o ușă glisantă cu o piatră într-unul dintre autobuzele pe care le văzuse. A pornit Blue Bird-ul cu patruzeci de locuri cu o cheie de rezervă pe care a găsit-o lipită de spatele parasolarului din partea șoferului și-n cele din urmă a înghesuit în el douăzeci de copii cu ochii roșii, lăcrimând și tușind, și două profesoare. Mulți dintre copii încă strângeau la piept oalele, ulcelele și scrumierele din ceramică deformate pe care le făcuseră în după-amiaza aceea. Trei dintre copii erau inconștienți, unul din cauza reacției alergice la aburii de clorură. Ceilalți doi au fost pur și simplu victimele leșinului, căzuți pradă terorii și

surescitării. Una dintre profesoarele de lucru manual, Rosellen Nevers, se afla în condiții mult mai grave – George a văzut-o pe trotuar, zăcând pe-o rână cu gura căscată și în semiinconștiență, săpând cu niște degete slăbite la baza gâtului umflat. Ochii îi ieșiseră din orbite asemenea gălbenușurilor unor ouă fierte.

– Aia-i mami, a spus una dintre fetițe. Lacrimile-i izvorau constant din ochii mari și căprui, dar nu și-a desprins nici o clipă degetele de pe vaza din lut pe care o ținea în brațe și nici n-a înclinat-o, așa încât Susan cea cu ochii negri pe care-o așezaseră în ea să cadă. – Are azmă.

George stătea deja îngenuncheat lângă femeie, ținându-i capul dat pe spate peste antebrațul său, pentru a-i ține traheea cât mai larg deschisă cu putință. Părul îi atârna pe ciment.

– Ia vreun medicament pentru astmă, iubire, când i-e rău ca acum?

– În buzunal, a spus fetița cu vaza. O să moală mami mea?

– Mnu, a spus George.

A scos inhalatorul Flovent din buzunarul doamnei Nevers și i-a trimis o salvă sănătoasă pe gât în jos. Femeia a icnit, a tremurat și s-a ridicat în capul oaselor.

George a dus-o pe brațe în autobuz, umblând în urma copiilor care tușeau și plângeau. A plasat-o pe Rosellen într-un scaun lângă fiica ei, apoi s-a strecurat în spatele volanului. A vârât autobuzul în viteză și-a pornit săltat peste terenul de fotbal, trecând pe lângă patrula sa și ieșind pe drumul de acces. Pe când intra cu botul Blue Bird-ului înapoi

pe Drumul Districtual 46, copiii cântau „Row, Row, Row Your Boat". Şi astfel a devenit George Stankowski un adevărat erou, în vreme ce puţinii dintre noi rămaşi în urmă încercam să ne păstrăm sănătatea mintală.

Şi viețile.

Shirley

Ultimul mesaj al lui George către dispecerat a fost *14, sunt 7* – adică Patrula 14, am ieşit din tură. Am notat informaţia, uitându-mă în sus la ceas ca să trec şi timpul. Era 2,23 P.M. Mi-amintesc asta bine, aşa cum mi-l amintesc şi pe Huddie stând lângă mine, strângându-mă uşor de umăr – încercând să-mi spună că George şi copiii vor fi bine fără s-o spună direct cu voce tare, presupun. 2,23 P.M., atunci s-a dezlănţuit iadul. Şi spun asta în cel mai strict sens folosit vreodată.

Domnul Dillon a început să latre. Nu lătratul lui din adâncul gâtului, cel pe care-l păstra de obicei pentru vânatul ce ne călca terenul din spatele cazărmii sau pentru ratonii care îndrăzneau să vină şi să miroasă prin verandă, ci o serie de chelălăituri ascuţite, sfredelitoare, cum nu mai auzisem vreodată. Era de parcă se prinsese singur în ceva tăios şi nu se mai putea elibera.

– Ce *dracu*? – a spus Huddie.

D a făcut cinci sau şase paşi ţepeni în spate, îndepărtându-se de uşa din plasă, semănând într-un fel cu un cal de rodeo cu picioarele legate la un

spectacol de paradă. Cred că ştiam ce urmează să se întâmple, şi cred c-a ştiut-o şi Huddie, dar nici unuia dintre noi nu-i venea a crede. Şi chiar dacă *am* fi crezut-o, nu l-am fi putut opri. Oricât ar fi fost el de dulce, cred că Domnul Dillon ne-ar fi muşcat dacă am fi încercat ceva. Încă scotea chelălăiturile alea scurte şi sfredelitoare de durere şi de la colţul botului începuse să-i curgă balele.

Mi-amintesc că atunci m-a orbit o lumină reflectată. Am clipit şi lumina a fugit de la mine de-a lungul peretelui. Era Patrula 6, Eddie şi George care se întorceau cu suspectul, dar de-abia dacă am conştientizat lucrul ăsta cât de cât. Mă uitam la Domnul Dillon.

A fugit la uşa cu plasă şi, o dată ce-a luat-o din loc, n-a mai ezitat nici o clipă. Nici măcar n-a încetinit. Şi-a lăsat doar capul în pământ şi a trecut prin plasă, smulgând uşa din zăvor şi trăgând-o după el chiar în acelaşi timp, încă emiţând lătrături care aproape că erau nişte strigăte. În acelaşi timp, eu am mirosit ceva foarte puternic: apă de mare şi materie vegetală putredă. S-a auzit un strigăt de frâne şi cauciuc, ţiuitul unui claxon şi cineva strigând: *„Ai grijă! Ai grijă!"* Huddie a fugit către uşă şi eu l-am urmat.

Eddie

Îi distrugeam ziua ducându-l la cazarmă. Îl opriserăm, cel puțin temporar, din activitatea de a-și bate iubita. Trebuia să șadă pe bancheta din spate, arcurile înțepându-l în cur și cu cizmele lui dichisite îndesate în covorașele noastre de plastic rezistente la vomă. Da' Brian ne făcea să-i plătim pentru asta. Pe mine, în special, da' sigur că și George trebuia să-l asculte.

Cânta versiunea aia a numelui meu și apoi tropăia cât putea de tare, lovind după un ritm anume cu călcâiele scâlciate ale porcăriilor alea de cizme. Efectul general semăna într-un fel cu ovațiile de la un meci de fotbal. Și-n tot timpu' ăsta se holba la mine prin plasa despărțitoare, cu capul aplecat și ochișorii lui de drogat sclipind – îl vedeam în oglinda prinsă de parasolar.

– JACK-you-BOYS! (*Boc-bocboc!*) JACK-you-BOYS! (*Boc-bocboc!*)

– Vrei să-ncetezi cu asta, Brian? – a întrebat George.

Ne apropiam de cazarmă. Cazarma cea aproape goală; știam deja ce se petrecea în Poteenville.

Shirley ne oferise nişte informaţii, iar restul le culeseserăm din sporovăiala dintre celelalte patrule.

– Mă faci să-mi puşte urechile.

De-o încurajare mai mare Brian nu avea nevoie.

– JACK-you-BOYS! *BOC-BOCBOC!*

Să fi tropăit mai tare, ar fi reuşit să-şi bage picioarele chiar prin podea, dar George nu s-a deranjat să-i ceară iar să-nceteze. Când se află bine strânşi la curea pe bancheta din spate a patrulei, să-ţi intre pe sub piele e cam tot ce-ar putea încerca să facă. Mai păţisem aşa ceva înainte, da' să-l aud pe descreieratu' ăsta, care mi-a aruncat odată cărţile din braţe în sala de mese a liceului şi mi-a rupt emblemele de pe spatele tricoului în sala de studiu individual, să-l aud scandând acea veche şi nesuferită versiune a numelui meu... omule, asta era ceva de groază. Ca şi-o călătorie în Maşinăria Cale-ntoarsă a Profesorului Peabody.

N-am spus nimic, da-s destul de sigur că George ştia. Şi când a ridicat microfonu' şi-a luat legătura cu Shirley – „20-bază într-o clipită", a fost ce-a spus el – am ştiut că-mi vorbeşte mai mult mie decât lui Shirley. Îl vom lega pe Brian de scaunul din Colţul Băiatului Rău, îi vom deschide televizorul dacă va vrea şi vom completa formele preliminare ale hârtiilor de trebuinţă. Apoi ne vom îndrepta spre Poteenville, asta dacă situaţia de-acolo nu se va schimba brusc înspre bine. Shirley putea suna la Închisoarea Districtuală din Statler şi să le spună că le trimitem unu' dintre scandalagiii lor preferaţi. Între timp, însă...

– JACK-you-BOYS! (*Boc-bocboc!*) JACK-you-BOYS!

Striga acum atât de puternic, că i se-nroşiseră obrajii şi venele-i ieşeau în evidenţă pe gât. Nu-şi mai bătea doar joc de mine; Brian trecuse la o criză autentică de tot rahatu'. Ce mai plăcere va fi să ne scăpăm de el...

Am urcat pe Dealul lui Bookin, George conducând puţin mai repede decât era absolut nevoie, îndreptându-ne spre Detaşamentul D din vârf. George a semnalizat şi a intrat, mişcându-se poate încă prea repede decât ar fi trebuit. Lippy, înţelegând că i se scurtase vremea în care să ne sâcâie, a început să scuture plasa dintre noi şi el, dar şi să bubuie cu cizmele alea ale lui de John Wayne.

– JACK-you-BOYS!

Boc-bocboc! Zdrang-zdrangzdrang!

Am înaintat pe drumul de acces, îndreptându-ne spre parcarea din spate. George a întors strâmb către stânga pe după colţu' clădirii, vrând să parcheze cu spatele lângă scările cazărmii, aşa încât să-l putem scoate pe bunu' şi bătrânu' de Bri direct din maşină şi să-l ducem direct sus fără vreo mişcare greşită, smucită ori vreo grijă.

Şi, când George a dat colţul, l-am văzut pe Domnu' Dillon chiar în faţa noastră.

– *Ai grijă! Ai grijă!* – a strigat George, fie mie, fie câinelui, ori probabil lui însuşi – n-am cum să-mi dau seama. Şi, amintindu-mi toate astea, mă uimeşte cât de tare a semănat cu ziua în care-a lovit-o pe femeia aia în Lassburg. Atât de-aproape, c-a fost parcă o ultimă pregătire, doar cu o singură diferenţă foarte mare. Mă-ntreb dacă-n ultimele câteva săptămâni dinainte să-şi bage ţeava pistolului în gură nu s-a trezit că-şi spune: *Am ocolit*

câinele şi-am lovit femeia mereu şi mereu şi mereu. Poate că nu, da' ştiu că io aşa aş fi făcut, dac-aş fi fost în locu' lui. *Am ocolit câinele şi-am lovit femeia. Cum poţi crede într-un Dumnezeu când se-ntâmplă aşa, şi nu invers?*

George a călcat frânele şi ambele picioare şi-a lovit claxonul cu podul palmei stângi. Am fost aruncat în faţă. Centura de siguranţă s-a blocat. Erau curele de siguranţă şi-n spate, da' prizonieru' nostru nu se obosise să-şi prindă una – fusese prea ocupat să cânte Corul Jacubois – şi-a fost proiectat cu faţa-nainte în plasa despărţitoare, de care se ţinea cu mâinile. Am auzit ceva plesnind, aşa cum se aude când îţi pocnesc genunchii. Am auzit altceva scrâşnind. Pocnetul a fost probabil unu' din degetele lui. Scrâşnetu' a fost fără-ndoială nasu'. Le-am mai auzit rupându-se înainte, şi-ntotdeauna sună la fel, ca şi cum ai rupe oase de pui. A scos un strigăt înfundat, de surpriză. Un jet bogat de sânge, cald ca suprafaţa unei sticle cu apă călcâie, a aterizat pe umărul uniformei mele.

Domnul Dillon a fost probabil la o juma' de picior de moarte în clipa aia, poate numa' doi inci, da' a fugit mai departe fără să ne-arunce măcar o privire, a fugit cu urechile lipite de craniu, chelălăind şi lătrând, îndreptându-se direct spre Magazia B. Umbra fugea chiar în urma lui pe asfalt, neagră şi precisă.

– *Ah, Gristoase, m-am lhovit!* – a strigat Brian prin nasul înfundat. *Sânjerez dhracu' peste tot!*

Şi-apoi a-nceput să ţipe despre brutalitatea poliţiei.

George a deschis portiera şoferului. Am rămas

locului o clipă, urmărindu-l pe D din priviri, aşteptându-mă să se oprească o dată ajuns la magazie. Nu s-a oprit. A fugit cu capu-nainte în uşa rulantă, lovindu-se de să-i zboare creierii. A căzut pe-o rână şi-a scos un ţipăt. Până-n ziua aia n-am ştiut că şi câinii pot ţipa, da' pot. Mie nu mi s-a părut că ţipă de durere, ci de frustrare. Braţele mi s-au făcut piele de găină. D s-a ridicat şi s-a-ntors în cerc, ca pentru a-şi prinde coada. A făcut asta de două ori, şi-a scuturat capu' ca pentru a şi-l limpezi, şi-a fugit iar către uşa rulantă.

– *D, nu!* – a strigat Huddie de pe veranda din spate. Shirley stătea chiar lângă el cu mâinile streaşină la ochi.

– *Opreşte-te, D, ascultă la mine, acum!*

Domnul D nu le-a oferit nici un dram de atenţie. Nu cred că i-ar fi oferit atenţie nici lui Orville Garrett, dac-ar fi fost acolo Orville în ziua aia, iar Orv era cel mai bun prieten-om pe care-l avea D. S-a izbit de uşa rulantă din nou şi din nou, lătrând nebuneşte, scoţând câte unu' din ţipetele alea îngrozitoare de frustrare de fiecare dată când se lovea de suprafaţa dură. A treia oară când a făcut-o, a lăsat pe lemnu' vopsit în alb o urmă de sânge cât nasu' de mare.

În tot acest timp, vechiu' meu amic Brian zbiera de să-i zboare bojocii.

– *Ajută-mă, Jacubois, sângerez ca un fhutut dă porc înjhunghiat, unde-a învhăţat chretinu' ăla să conducă, la Sears şi bhlestemaţii de Roebuck? Scoate-mă de-aci, fhututu' ăsta de* nhaz.

L-am ignorat şi-am coborât din patrulă, vrând să-l întreb pe George dacă nu crede c-ar fi turbat D,

da-nainte să pot deschide gura, m-a izbit putoarea: mirosu' de apă de mare şi varză veche şi încă ceva, ceva mult mai îngrozitor.

Domnul D s-a întors dintr-o dată şi s-a întors la dreapta, către colţul magaziei.

– *Nu, D, nu!* – a strigat Shirley.

A văzut ce-am văzut şi eu cu o secundă după ea – uşa laterală, cea pe care-o deschidea cu o clanţă normală şi n-o ridicai în sus pe şine, era deschisă câţiva inci. Habar n-am dac-a lăsat-o cineva aşa – Arky, poate

Arky

N-am fo' io, io-nchiz întotdeauna uşa-aia. Dac-uitam, vechiu' dom' serjent mi-ar fi făcut înc-o gaură-n cur. Poate şi Curt. Ei doi voiau să ţină locu' ăla închis *bine dă tot*.

Iera foarte *stricţi* p-asta.

sau poate-a deschis-o ceva dinăuntru. Vreo forță ieșită din Buick, cre' că despre așa ceva vorbesc. Nu știu dacă-i așa ori ba; eu știu numa' că ușa *era* deschisă. De-acolo venea putoarea a' mai mare și-ntr-acolo se-ndrepta și Domnu' Dillon.

Shirley a fugit pe scări în jos, Huddie chiar în urma ei, amândoi strigându-i Domnului D să vină înapoi. Au trecut pe lângă noi. George a fugit după ei, iar eu am fugit după George.

Fusese-un spectacol de lumini oferit de Buick cu două sau trei zile-n urmă. Eu n-am fost de față, da' mi-a spus cineva despre el, iar temperatura a fost scăzută-n Magazia B de-aproape o săptămână. Nu cu mult, numa' patru sau cinci grade. Au fost câteva semne, cu alte cuvinte, da' nimic cu adevărat spectaculos. Nimic pentru care să te trezești în toi de noapte și despre care să-i scrii mamei acasă. Nimic ce să ne facă să bănuim ce-am găsit când am intrat înăuntru.

Shirley a fost prima, strigând numele lui D... și-apoi doar *strigând.* O clipă dup-aia, și Huddie a-nceput să strige. Domnul Dillon lătra pe-atunci

într-un registru scăzut, numa' că lătra şi mârâia deodată. E sunetu' pe care-l scoate un câine când a fugărit ceva până-ntr-un copac şi-aşteaptă jos să-l prindă. George Morgan a ţipat:

– O, Dumnezeule! O, scumpe Iisuse Christoase! Ce-i asta?

Am intrat în magazie, da' nu foarte departe. Shirley şi Huddie stăteau umăr la umăr şi George era chiar în spatele meu. Aproape că blocau complet drumu' de-ntoarcere. Mirosu' era foarte luxuriant – îţi făcea ochii să lăcrimeze şi gâtu' să se strângă –, da' abia dacă l-am băgat în seamă.

Portbagaju' Buick-ului era iar deschis. În spatele maşinii, în colţu' îndepărtat al magaziei, se afla un coşmar subţire, zbârcit şi galben, cu un cap ce nu era deloc cap, ci un ghemotoc dezlânat de corzi roz, toate zbătându-se şi zvârcolindu-se. Sub ele puteai vedea carne din-aia galbenă, zbârcită. Unele din corzile ale' roz a biciuit spre una din grinzile de sus. Scoteau un sunet fâlfâit, asemenea unor fluturi izbindu-se de geam noaptea, încercând să ajungă la lumina pe care-o văd sau o simt în spatele lui. Încă mai aud sunetu' ăla. Îl aud uneori şi-n vise.

În inima desişului pe care-l formau chestiile alea unduitoare, convulsive, ceva se tot deschidea şi închidea în carnea galbenă. Ceva negru şi rotund. S-ar putea să fi fost o gură. S-ar putea să fi-ncercat să strige. Nu pot descrie ce era lucru' pe care stătea. E ca şi când creieru' nu pricepea nimic din ce-mi vedeau ochii. Nu erau picioare, măcar d-asta-s sigur, şi cre' că erau trei în loc de două. Se terminau cu nişte gheare negre, încovoiate. Din

ghearele astea ieşeau ghemotoace de păr sârmos – cre' că era păr, şi cre' c-am văzut gângănii ţopăind prin smocurile alea, gâze mici cum sunt păduchii sau purecii. Din pieptu' arătării atârna un furtun cenuşiu şi zvâcnitor din carne acoperit cu verigi negre, sclipitoare, cărnoase. Poate că erau băşici. Sau poate, Domnul fie cu noi, chestiile alea erau ochi.

În faţa ei, lătrând şi mârâind şi împrăştiind fuioare de bale, stătea câinele nostru. A schiţat un gest ca pentru a se arunca înainte şi arătarea aia a ţipat la el cu gaura aia neagră. Furtunu' cenuşiu s-a zbătut ca un braţ fără oase sau ca picioru' unei broaşte când îl pui la curent. Din capătu' lui a picurat ceva pe podeaua magaziei. A-nceput să se ridice fumu' imediat de-acolo şi-am văzut că picăturile muşcau din ciment.

Domnul D s-a retras puţin când arătarea a ţipat la el, da' a continuat să latre şi să mârâie, cu urechile lipite de craniu, cu ochii ieşiţi din orbite. A ţipat din nou. Shirley a strigat şi şi-a acoperit urechile cu palmele. Înţelegeam pornirea asta, da' nu credeam c-o s-o ajute prea mult. Ţipetele nu păreau să-ţi intre-n cap prin urechi, ci mai degrabă exact invers: păreau să-nceapă din capu' tău şi-apoi să iasă *afară* prin urechi, ţâşnind asemenea unui abur. Îmi venea să-i spun lu' Shirley să nu facă asta, să nu-şi astupe urechile, c-o să-şi provoace un embolism sau ceva dacă ţinea înăuntru ţipătu' ăla îngrozitor, şi-apoi şi-a lăsat singură mâinile jos.

Huddie a cuprins-o pe Shirley de umeri şi ea

Shirley

L-am simțit pe Huddie că-mi cuprinde umerii şi l-am apucat de mână. Trebuia s-o fac. Trebuia să mă țin de ceva omenesc. După cum a povestit Eddie, prima naştere vie a Buick-ului sună prea aproape de ceva omenesc: avea o gură înăuntru' chestiilor ălora roz şi zvârcolitoare, avea un piept, avea ceva care-i servea de ochi. Nu zic c-ar fi ceva greşit până aici, dar nu zic nici c-ar fi corect. Nu-s sigură nici dacă am văzut-o cu adevărat, cu siguranță nu aşa cum sunt antrenați ofițerii de poliție să se uite şi să vadă. Arătarea aia era prea ciudată, depăşea mult prea mult nu doar experiența noastră, ci cadrul nostru, al tuturora, combinat, de referință. Era ceva umanoid? Puțin – cel puțin aşa am perceput-o noi. Era ceva *omenesc*? Nici pe departe, poți fi sigur de asta. Era ceva inteligent, conştient? Nu aveam cum fi siguri, dar da, cred că probabil era. Nu c-ar fi contat. Eram mai mult decât îngroziți de ciudățenia ei. Dincolo de groază (sau poate înlăuntrul ei vreau să zic, precum sâmburele de nucă de sub coajă) se afla ura. O parte din mine voia să latre şi să mârâie la ea aşa cum făcea Domnul Dillon. A trezit ura în

mine, *dușmănia*, dar și spaima și repulsia. Celelalte arătări veniseră gata moarte. Aceasta nu, dar noi *voiam* să moară. Dumnezeule, cât ne doream noi asta!

Când a țipat a doua oară, a părut că se uită direct la noi. Furtunul din pieptul ei s-a ridicat precum un braț îndreptat care încearcă poate să transmită *Ajutați-mă, calmați monstruozitatea asta lătrătoare.*

Domnul Dillon a dat iarăși să sară. Arătarea din colț a țipat a treia oară și s-a retras. Din trompa sau brațul sau penisul sau ce-o fi fost a împroșcat iar cu lichid. Vreo două picături l-au nimerit pe D și imediat a început să-i fumege blana. A scos o serie de strigăte schelălăite de durere. Apoi, în loc să facă drum întors, a sărit la ea.

Aceasta s-a mișcat cu o viteză bizară, alunecoasă. Domnul Dillon și-a îndesat dinții într-un pliu al pielii ei zbârcite, puhave, și-apoi a luat-o din loc, clătinându-se de-a lungul peretelui din spatele Buick-ului, țipând cu gaura din pielea ei galbenă, furtunul zvâcnind de la stânga la dreapta. Un mucilagiu negru, asemănător celui care ieșise din liliac și din pește, curgea de acolo unde-o capsase D.

S-a lovit de ușa rulantă și-a scrâșnit de durere sau frustrare sau amândouă. După care Domnul Dillon s-a năpustit asupra ei din spate. A sărit și-a apucat-o de pliurile care-i atârnau de ceea ce cred c-ai putea numi spatele ei. Carnea s-a sfâșiat cu o ușurință bolnăvicioasă. Domnul Dillon a căzut la podea cu fălcile încleștate. Și mai multă piele s-a desprins de pe arătare asemenea unui tapet prost lipit. Mucozități negre... sânge... orice-ar fi fost... s-a scurs peste fața întoarsă în sus a lui D. A urlat la

atingerea ei, dar a continuat să țină ceea ce apucase, ba chiar își mai și scutura capul dintr-o parte în alta pentru a rupe și mai multă piele, scutura din cap așa cum face un terier când a prins un șobolan.

Arătarea a strigat și-apoi a scos un sunet bolborosit, care aproape c-a semănat cu niște cuvinte. Și da, strigătele și sunetele asemănătoare cu niște cuvinte au părut toate că pornesc din cap, că aproape că sunt *fătate* acolo. Arătarea se izbea cu corpul de ușa rulantă, cerând parcă să fie lăsată afară, dar nu avea nici o forță.

Huddie își scosese pistolul. Avea în clipa aceea o țintă clară asupra fibrelor roz și a gogoloiului galben de sub ele, dar apoi arătarea s-a răsucit, continuând să zbiere din gaura aia neagră, și-a căzut peste Domnul D. Brațul ăla cenușiu care-i creștea din piept s-a încolăcit în jurul gâtului lui D și D a început să chelălăie și să urle de durere. Am văzut cum începe să iasă fum de acolo de unde-l ținea arătarea și-o clipă mai târziu am simțit miros de blană arsă, dar și de legume putrede și apă de mare. Intrusul era tolănit deasupra câinelui nostru, schelălăind și zbătându-se, picioarele lui (dacă *erau* picioare) lovind în ușa rulantă și lăsând urme care semănau cu petele de nicotină. Iar Domnul Dillon scotea urlete, prelungi și agonice, după urlete.

Huddie a ridicat pistolul. L-am apucat de încheietura mâinii și i-am forțat brațul să coboare.

– Nu! O să-l nimerești pe D!

Și-apoi a țâșnit Eddie pe lângă mine, aproape doborându-mă de pe picioare. Găsise o pereche de mănuși din cauciuc pe niște saci de lângă ușă și și le trăsese pe mâini.

Eddie

Tre' să-nțelegi că nu-mi amintesc nimic din astea așa cum își amintesc de-obicei oamenii de unele lucruri. Pentru mine, asta-i ca și cum mi-aș aminti crunta moarte a unui bețiv inveterat. Nu Eddie Jacubois a fost cel care-a luat perechea aia de mănuși din cauciuc de pe sacii cu semințe de iarbă de lângă ușă. A fost cineva care *visa* că-i Eddie Jacubois. Așa mi se pare acuma, în orice caz. Cre' că și atunci mi s-a părut la fel.

Domnul Dillon mă preocupa oare atunci? Puștiule, aș vrea să cred asta. Și-altceva mai bun nu pot spune. Fiindcă nu-mi amintesc cu adevărat. Cre' că-i mai probabil c-am vrut să fac arătarea aia galbenă să-nceteze să mai țipe, să-mi scot țipătu' ăla din mijlocu' creierului. Uram să-l am acolo. Îmi făcea greață. Să-l am acolo era ca și când aș fi fost violat.

Da' tre' să fi gândit, știi tu? La un anumit nivel, cred cu adevărat că tre' s-o fi făcut, fiin'că mi-am pus mănușile din cauciuc înainte să iau târnăcopu' de pe perete. Mi-amintesc că erau albastre mănușile. Erau cel puțin doișpe perechi puse claie peste

grămadă pe sacii ăia, de toate culorile curcubeului, da' cele pe care le-am luat cu erau albastre. Mi le-am tras pe mâini repede – la fel de repede ca doctorii din serialu' ăla, *Spitalu' de urgență*. Apoi am luat târnăcopu' din cui. Am trecut pe lângă Shirley atât de grăbit, c-aproape am doborât-o la pământ. *Chiar* aș fi trântit-o jos, cred, dacă n-ar fi prins-o Huddie înainte să cadă.

George a strigat ceva. Cred c-a fost: „Ai grijă la acid." Nu mi-amintesc să fi simțit teama și sigur nu-mi amintesc să mă fi simțit curajos. Mi-amintesc că mă simțeam îngrozit și oripilat. Așa cum te-ai simți dacă te-ai trezi cu o lipitoare în gură, sugându-ți sângele din limbă. I-am spus asta lui Curt odată și a folosit o frază pe care n-am uitat-o niciodată: *groaza încălcării teritoriului.* Asta era, groaza încălcării teritoriului.

Domnul D, urlând și zvârcolindu-se și mârâind, încercând să se elibereze; arătarea zăcând deasupra lui, firele roz care-i ieșeau din cap fluturând prin aer asemenea algelor bătute de val; mirosul de blană arsă; duhoarea de sare și varză; materia neagră care curgea din mușcătura de câine a arătării, prelinsă pe spate, înaintând de-a lungul ridurilor din pielea ei galbenă asemenea unui noroi și-apoi picurând pe podea; nevoia mea de a o omorî, de-a o șterge de pe fața pământului, s-o fac să dispară de pe lumea asta: toate lucrurile astea mi se răsuceau prin minte – se *răsuceau*, îți zic, de parcă șocul a ceea ce descoperiserăm în Magazia B îmi măturase creierii, mi-i făcuse terci și-apoi îi amestecase într-un ciclon care n-avea nimic de-a face cu discernământul sau nebunia, cu munca de poliție sau pru-

dența, ori cu Eddie Jacubois. După cum spun, mi-amintesc de asta, da' nu așa cum ți-amintești de lucrurile normale. E mai degrabă un vis. Și-s bucuros că-i așa. E destul de rău și numa' să-ți amintești. Și n-ai cum să n-o faci. Nici dacă te-mbeți nu poți scăpa de asta, poți doar s-o împingi puțin la o parte, iar când redevii sobru, totu' se-ntoarce în graba mare. Cum ar fi să te trezești cu o lipitoare în gură.

Am ajuns la ea și-am legănat târnăcopu' și vârfu' lui ascuțit a pătruns chiar prin mijlocu' ei. Arătarea a țipat și s-a izbit cu spatele de ușa rulantă. Domnul Dillon s-a eliberat și s-a retras, târându-se cu burta aproape lipită de podea. Lătra cu furie și urla de durere, ambele sunete amestecate la un loc. Sub zgardă se vedea o dâră de blană arsă. Jumătate din bot îi fusese pârlit și era negru, de parcă și-l vârâse într-un foc de tabără. Din el ieșeau fuioare subțiri de fum.

Arătarea care zăcea sprijinită de ușa rulantă a ridicat furtunu' ăla cenușiu din piept și ăia din el *erau* ochi, sigur că da. Se uitau la mine și nu puteam suporta asta. Am răsucit târnăcopu' în mâini și-a coborât partea lui de topor asupra ei. S-a auzit un sunet cărnos *hâșâit* și-o parte din furtun s-a rostogolit pe ciment. Retezasem puțin și din zona toracelui. Nori de materie asemănătoare cu o spumă de ras roz ieșeau din gaură, fumegând, de parcă era sub presiune. De pe toată lungimea trompei cenușii – de bucata retezată vorbesc acu' – ochii ăia se roteau spasmodic, părând că se uită în toate direcțiile deodată. Picături limpezi de lichid, venin, bănuiesc, picurau din ei și pârjoleau cimentul.

Apoi l-am văzut pe George lângă mine. Avea o lopată. I-a vârât lama în mijlocu' cârceilor de pe capu' creaturii ăleia. A cufundat-o în carnea galbenă a arătării până la coada de lemn. Arătarea a țipat. Am auzit-o atât de tare în minte, că mi s-a părut că-mi împinge ochii afară din orbite, așa cum ar face ochii unei broaște dacă i-ai prinde corpu' flasc în pumn și-ai strânge.

Huddie

Mi-am pus şi eu o pereche de mănuşi şi-am apucat una din celelalte unelte – cred c-a fost o greblă cu dinţi ficşi, dar nu-s complet sigur. Orice ar fi fost, am apucat-o, apoi m-am dus lângă Eddie şi George. Câteva secunde dup-aia (sau poate-a fost un minut, nu ştiu, timpul încetase să mai însemne ceva) m-am uitat împrejur şi-am văzut că era şi Shirley lângă noi. Îşi luase şi ea o pereche de mănuşi, după care pusese mâna pe săpătorul de găuri al lui Arky. I se desfăcuse părul şi-i atârna peste faţă. Mi se părea că seamănă cu Sheena, regina Junglei.

Toţi ne-am amintit să ne punem mănuşi, dar eram nebuni cu toţii. Complet duşi cu pluta. Felul în care arăta, *sunetul* trăncănit, ascuţit, scârţâit pe care-l scoate, chiar şi felul cum urla şi scâncea Domnul D – toate astea ne *făceau* nebuni. Uitasem de cisterna răsturnată şi de George Stankowski încercând să urce copiii în autobuzul şcolar şi să-i ducă la loc sigur şi de tânărul furios pe care Eddie şi George Morgan îl aduseseră la bază. Cred că uitasem şi c-ar exista vreo lume dincolo de magazia aia mică şi puturoasă. Când loveam cu grebla,

înfigându-i dinții în arătarea de pe podea din nou și din nou, strigam. Și ceilalți strigau. Stăteam în cerc, lovind-o și ciomăgind-o și tăind-o în bucăți; strigam la ea să moară și *nu voia* să moară, părea că nu va muri niciodată.

Dacă aș putea uita ceva, o parte din întâmplarea aceea, pe asta aș uita-o: tocmai la sfârșit, cu puțin înainte să moară, a ridicat ciotul chestiei ăleia din piept. Ciotul tremura ca mâna unui bătrân. Avea ochi în ciot, unii atârnând deja la capătul firelor sclipitoare de cartilaj. Poate că firele alea erau nervii optici. Nu știu. Oricum, ciotul s-a ridicat și doar pentru o clipă, în mijlocul capului meu, *m-am văzut pe mine*. Ne-am văzut pe toți stând în cerc și uitându-ne în jos, semănând cu niște criminali la mormântul victimei lor, și-am văzut cât de străini și extratereștri eram. Cât de *oribili* eram. În clipa aia, am simțit îngrozitoarea ei confuzie. Nu i-am simțit teama, fiindcă nu se temea. Nici inocența, fiindcă nu era inocentă. Sau vinovată, dacă tot veni vorba. Oare *știa* unde se afla? Nu cred. Știa oare de ce o atacase Domnul Dillon și de ce o omoram? Da, atâta lucru știa. O făceam fiindcă eram atât de diferiți, atât de diferiți și atât de oribili, încât multitudinea ei de ochi de-abia dacă ne putea vedea, de-abia dacă percepea imaginea noastră când o împrejmuiam strigând și ciopârțind-o și tăind-o și lovind-o. După care în sfârșit a-ncetat să se mai miște. Ciotul chestiei ăleia ca o trompetă din piept a căzut la loc jos. Ochii au încetat să se mai rotească și n-au făcut decât să se uite fix.

Am rămas locului, Eddie și George unul lângă celălalt, gâfâind. Shirley și cu mine în fața lor – de

cealaltă parte a arătării ăleia – şi Domnul D se afla în spatele nostru, gâfâind şi schelălăind. Shirley a aruncat săpătorul de găuri şi, când acesta a lovit cimentul, am văzut o bucată din carnea galbenă a arătării moarte prinsă în el ca o bucată de pământ bolnăvicios. Faţa ei era albă ca laptele cu excepţia a două pete de-un roşu-aprins în obraji şi o alta răsărindu-i pe gât asemenea unui semn de naştere.

– Huddie, a şoptit ea.

– Ce-i? – am întrebat.

De-abia puteam vorbi; îmi era atât de uscat gâtul...

– Huddie!

– *Ce-i*, blestemăţie?

– Putea să *gândească*, a şoptit. Ochii ei erau mari şi îngroziţi, înotând în lacrimi. – Am omorât o *fiinţă gânditoare*. Asta-i crimă.

– Bazaconii, asta-i aia, a spus George. Şi chiar dacă nu, la ce bun să te mai gândeşti la ea?

Schelălăind – dar nu-n acelaşi fel urgent ca înainte – Domnul Dillon s-a târât între mine şi Shirley. Avea pete mari şi chele în blana de pe gât şi spate şi piept, de parcă ar fi suferit de râie. Vârful uneia dintre urechi părea să fi fost înlăturat prin ardere. Şi-a întins gâtul şi a mirosit cadavrul arătării care zăcea lângă uşa rulantă.

– Scoate-l de-aici, a spus George.

– Nu, e-n regulă, am spus.

Adulmecând încâlceala de cârcei roz flasci şi, acum, nemişcaţi de pe capul arătării, D a scheunat din nou. Apoi a ridicat piciorul şi s-a pişat pe bucata retezată de trompă sau corn sau ce-o fi fost ea. O dată asta făcută, s-a dat în spate, încă scheunând.

Puteam auzi un sâsâit slab. Mirosul de varză devenea mai puternic, iar culoarea galbenă se ştergea de pe carnea creaturii. Se albea. Fâşii mici, aproape invizibile, de fum începeau să se ridice în aer. De acolo venea cea mai urâtă parte a putorii, din vaporul ăla care se înălța. Arătarea începuse să se descompună, asemenea celorlalte lucruri care mai ieşiseră din Buick.

– Shirley, du-te înapoi la dispecerat, am spus. Ai un 99 de rezolvat.

A clipit repede, aidoma cuiva care tocmai îşi revine în simțiri.

– Cisterna, a spus. George S. O, Doamne, cum am putut să uit?

– Ia câinele cu tine, am spus.

– Da. Bine.

A făcut o pauză.

– Cum rămâne cu... ?

A făcut un gest către uneltele împrăştiate pe ciment, cele pe care le folosiserăm să ucidem creatura când aceasta zăcea sprijinită de uşă, schilodită şi strigând. Strigând ce? După îndurare? Ea (sau vreuna de felul ei) i-ar fi oferit îndurare vreunuia dintre noi, dacă s-ar fi inversat situația? Nu cred... dar sigur că eu n-aş fi făcut-o, nu-i aşa? Fiindcă trebuie să treci întâi de o noapte şi apoi de o alta şi apoi de un an de nopți şi apoi zece. Trebuie să reuşeşti să stingi lumina şi să rămâi acolo-n întuneric. Trebuie să crezi c-ai făcut doar ceea ce ți s-ar fi făcut şi ție. Trebuie să-ți aranjezi gândurile, fiindcă ştii că nu poți dormi cu lumina aprinsă pe vecie.

– Nu ştiu, Shirley, am spus.

Mă simțeam foarte obosit, iar mirosul de varză

stricată îmi făcea rău la stomac.

– Ce dracu' contează, nu-i ca şi când ar urma vreun proces sau o anchetă sau ceva oficial. Du-te la dispecerat. Eşti ofiţer de comunicaţii din cadrul poliţiei. Comunică, deci.

A înclinat smucit din cap.

– Haide, Domnule Dillon.

Nu eram convins c-o va urma D, dar a urmat-o, umblând cuminte în spatele unuia dintre pantofii ei maro, cu toc jos. Continua, însă, să schelălăie şi, chiar înainte să iasă afară pe uşa laterală, a tremurat cumva din tot corpul, de parcă-l trecuse un fior.

– Şi *noi* ar trebui să ieşim de aici, i-a spus George lui Eddie.

A început să se frece la ochi, şi-a dat seama că încă poartă mănuşi şi le-a dat jos.

– Tre' s-avem grijă de un prizonier.

Eddie părea la fel de surprins cum păruse Shirley când i-am amintit că are nişte lucruri de rezolvat în Poteenville.

– Am uitat complet de nemernicu' ăla cu gura mare, a spus. Şi-a spart nasu', George – l-am auzit.

– Mda? – a spus George. O, ce păcat.

Eddie a rânjit. Aproape că se putea vedea încercând să-l reprime. În schimb, s-a lărgit. Au ele un fel al lor de-a face asta, până şi-n cele mai nefericite împrejurări. *Mai ales* în cele mai nefericite împrejurări.

– Haide, am spus. Vedeţi ce-i cu el.

– Vino cu noi, a zis Eddie. N-ar trebui să rămâi singur aici.

– De ce nu? E moartă, nu-i aşa?

– Da' *ea* nu-i.

Eddie şi-a ridicat bărbia în direcţia Buick-ului.

– Nenorocita aia de maşină falsă-i fierbinte, încă-i fierbinte, şi vreau să zic asta la cote maxime. N-o simţi?

– Simt ceva, a spus George. Probabil că nu-i decât o reacţie la confruntarea cu... (a făcut un gest spre creatura moartă)... cu orice-o fi ea.

– Nu, a spus Eddie. Ceea ce simţi vine de la nenorocita aia de maşină, nu de la chestia aia moartă. *Respiră*, asta cred io. Orice-ar fi maşina aia cu adevărat, respiră. Nu cre' că eşti în siguranţă să rămâi singur aici, Hud. Nu-i pentru tine, nici pentru vreunu' din noi.

– Exagerezi.

– Ba pe dracu'. *Respiră.* A suflat porcăria aia cu cap roz prin ţeava de eşapament, aşa cum sufli pe nas mucii atunci când strănuţi. Acuma se pregăteşte să tragă aeru' înapoi. Îţi zic c-o simt.

– Uite, am spus, nu vreau decât să arunc repede o privire prin jur, bine? Apoi o să iau prelata şi-o să acopăr... aia. (Am arătat cu policele spre ceea ce omorâserăm.) Orice altceva mai complicat poate să-i aştepte pe Tony şi Curt. Ei sunt experţii.

Însă era imposibil să-l calmezi. Se-mpingea singur de la spate către o stare de groază.

– Nu-i poţi lăsa să se apropie de maşina aia falsă decât după ce trage aeru' înapoi. (Eddie se uita încruntat la Buick.) Şi-ai face bine să te pregăteşti de-o ceartă pe subiectu' ăsta. Dom' sergent o să vrea să intre şi Curt o să vrea asta chiar mai mult, da' nu-i poţi lăsa. Pen' că...

– Ştiu, am spus. Se pregăteşte să tragă aerul înapoi, poţi simţi asta. Ar trebui să-ţi facem rost de-un

număr din-ăla care începe cu opt sute, Eddie. Ai putea face o avere citind în palmă la telefon.

– Mda, dă-i drumu', râde. Crezi că Ennis Rafferty râde, oriunde-ar fi el acum? Îți zic numa' ce știu, că-ți place sau nu. Respiră. Asta a făcut încă de la-nceput. Când o să tragă aeru' înapoi de data asta, o s-o facă rău de tot. Să-ți zic ceva. Lasă-mă pe mine și pe George să te ajutăm cu prelata. O să acoperim arătarea împreună și-apoi o să ieșim împreună afară.

Asta mi s-a părut o idee proastă, chiar dacă nu știam precis de ce.

– Eddie, mă descurc singur. Jur pe Dumnezeu. De altfel, vreau să-i fac și câteva poze domnului E.T. înainte să nu mai rămână din el nimic altceva decât o supă din crabi de piatră.

– Terminați odată, a spus George.

Părea puțin cam verde.

– Scuze. Ies afară cât să dea mielul de două ori din coadă. Haideți, acum, băieți, vedeți de subiectul ăla.

Eddie se uita țintă la Buick, care stătea acolo pe cauciucurile lui mari, netede și albe pe margini, cu portbagajul deschis așa încât partea lui dorsală semăna cu partea din față a unui crocodil.

– Urăsc lucru' ăla, a spus el. Pentru doi cenți...

George se îndrepta deja spre ușă, iar Eddie l-a urmat fără să termine de spus ce-ar face pentru doi cenți. Oricum, nu era atât de greu de ghicit.

Mirosul creaturii în descompunere se înrăutățea cu fiecare minut ce trecea și mi-am amintit de masca Puff-Pak pe care-o purtase Curtis când intrase aici să investigheze planta care arăta ca un crin.

Mi-am spus că trebuie să fie tot în gheretă. Tot acolo se afla şi-un aparat fotografic Polaroid, sau se aflase ultima dată când mă uitasem.

Foarte slab, din parcare, l-am auzit pe George strigând-o pe Shirley, întrebând-o dacă-i în regulă. Aceasta i-a răspuns şi i-a spus că da. O secundă sau două mai târziu, Eddie a strigat „*FUTU-I!*" cât l-a ţinut vocea. Nimic nou aici. Părea nervos la culme. Mi-am spus că prizonierul, probabil ameţit de droguri şi pe deasupra cu nasul spart, se uşurase pe bancheta din spate a Patrulei 6. Păi, şi ce dacă? Sunt lucruri mai rele decât să ţi se uşureze prizonierul în maşină. Odată, în vreme ce dădeam o mână de ajutor la locul unei tamponări în care erau implicate trei maşini în Patchin, l-am depus pe şoferul beat care provocase tot tămbălăul pe bancheta din spate a patrulei mele spre a-l avea sub control cât instalam triunghiurile reflectorizante. Când m-am întors, am descoperit că subiectul îşi scosese cămaşa şi se căcase în ea. Folosise apoi mâneca pe rol de tub pentru garnisit – trebuie să-ţi imaginezi un cofetar ornând un tort ca să pricepi ce-ncerc să descriu – şi-şi scrisese numele pe ambele geamuri laterale din spate. Încerca să decoreze şi lunete, numai că rămăsese fără speciala lui glazură maro. Când l-am întrebat de ce-a făcut un lucru atât de-al naibii de scârbos, s-a uitat la mine cu aroganţa aia saşie pe care numai beţivii cu vechime o pot exprima şi mi-a spus: „E-o lume a naibii de scârboasă, dom' ofiţer."

În orice caz, n-am crezut că strigătul lui Eddie e important şi m-am dus în spate la gheretă unde ne ţineam proviziile fără să verific dacă nu cumva

stau altfel lucrurile. Eram mai mult de jumătate convins că masca Puff-Pak va fi dispărut, dar tot pe raft era, îndesată între cutia cu benzi video goale şi un teanc de reviste *Field & Stream*. Un anume suflet grijuliu o vârâse chiar şi într-o pungă din plastic pentru dovezi ca s-o ferească de praf. Luând-o jos, mi-am amintit cât de aiurea păruse Curt în ziua când l-am văzut purtând masca pentru prima dată, atunci când purtase şi-un şorţ din plastic de bărbier, şi-o căciulă pentru baie, şi galoşi roşii. *Eşti frumos, fă cu mâna fanilor care te adoră*, îi spusesem eu.

Mi-am aşezat masca peste gură şi nas, aproape convins că ceea ce va ieşi prin ea va fi irespirabil, însă era aer, doar aer – stătut ca o pâine veche de-o săptămână, dar nu tocmai mucezit, dacă înţelegi ce vreau să zic. Cu siguranţă că mai bun ca duhoarea din magazie. Am apucat zgâriatul Polaroid One-Shot din cuiul în care atârna de curea. Am ieşit din gheretă cu spatele şi – asta s-ar putea să nu fie altceva decât un rezultat al simţurilor întinse din pricina tensiunii, sunt primul care recunoaşte lucrul ăsta – cred c-am văzut o mişcare. Nu din apropierea magaziei, însă, fiindcă atunci mă uitam spre dreapta, iar acesta a fost mai degrabă un fenomen din-colţul-ochiului. Ceva în terenul din spatele cazărmii noastre. În iarba înaltă. Mi-am spus că probabil e Domnul Dillon, care se rostogolea poate pe acolo, încercând să scape de mirosul arătării ăleia. Ei bine, nu era. Domnul Dillon nu mai avea pe atunci cum să se rostogolească. Pe atunci, sărmanul D era ocupat să moară.

Am intrat înapoi în magazie, respirând prin mască.

Şi, deşi înainte nu simţisem ceea ce spusese Eddie, de data asta l-am simţit clar şi cu forţă. A fost ca şi când faptul că am stat câteva momente afară din magazie m-ar fi pregătit să-l simt sau, cu alte cuvinte, m-ar fi tras în bandă ca să-l pot simţi. Buick-ul nu scuipa fulgere purpurii, nu strălucea şi nici nu murmura, nu făcea decât să stea acolo, dar emana o *însufleţire* evidentă. O simţeai plutindu-ţi deasupra pielii, asemenea celei mai uşoare atingeri a unei brize care-ţi mişcă slab firele de păr de pe antebraţe. Şi mi-am spus... e-o nebunie, dar gândeam: *Şi dacă Buick-ul nu-i decât o altă versiune a ceea ce port chiar acum pe faţă? Dacă nu-i nimic altceva decât o mască Puff-Pak? Dacă fiinţa ce-o poartă a expirat şi acum pieptul i-e plat, dar într-o secundă sau două...*

Chiar şi cu masca pe faţă, mirosul creaturii moarte era destul de puternic să-mi facă ochii să lăcrimeze. Brian Cole şi Jackie O'Hara, doi dintre îndemânaticii tipi buni la toate care-şi primeau peatunci banii de la PSP, instalaseră un ventilator în tavan cu un an în urmă şi, trecând pe lângă comutator, l-am acţionat.

Am făcut trei fotografii şi-apoi One-Shot-ul a rămas fără film – nici măcar nu verificasem numărul de cadre folosite. Prostul de mine. Am îndesat pozele în buzunarul de la spate, am aşezat aparatul jos pe podea, apoi m-am dus să aduc prelata. Când m-am aplecat şi am apucat-o, mi-am dat seama că luasem camera foto, dar că ieşisem din gheretă trecând chiar pe lângă colacul de frânghie galbenă. Ar fi trebuit s-o iau şi să-mi fi prins la brâu ochiul din capătul ei. Să fi legat celălalt capăt de cârligul ăla

mare pe care-l instalase Curtis la stânga uşii laterale a Magaziei B tocmai în acest scop. Dar nu făcusem asta. Frânghia avea o culoare prea a dracu' de ţipătoare să n-o vezi, dar eu tot n-am văzut-o. Ciudat, hă? Şi uite că m-aflam acolo unde n-aveam ce căuta singur, dar *eram* singur. Nu purtam nici măcar o cordea de siguranţă. Trecusem pur şi simplu pe lângă, poate fiindcă ceva *voise* să trec pur şi simplu pe lângă ea. Pe podea se afla un E.T. mort şi aerul era plin de-un sentiment viu, răcoros, *colector*. Cred că mi-a trecut prin gând că, dacă dispar, soţia mea şi sora lui Ennis Rafferty şi-ar putea uni forţele. Cred c-am râs zgomotos la ideea asta. Nu-mi amintesc sigur, dar mi-amintesc că mi s-a părut ceva comic. Absurdul general al situaţiei, poate.

Arătarea pe care o omorâserăm se albise complet. Aburea precum gheaţa uscată. Ochii de pe bucata retezată încă păreau că se holbează la mine, chiar dacă deja începuseră să se topească şi să curgă. Mă temeam mai tare ca niciodată în viaţă, mă temeam aşa cum te temi când te afli într-o situaţie când chiar ai putea muri şi ştii asta. Sentimentul prezenţei unei fiinţe care se pregăteşte să respire, să *tragă aer înăuntru*, era atât de puternic, încât îmi făcea pielea de găină. Dar mai şi rânjeam. Un rânjet mare şi strâmb. Nu râdeam tocmai, dar eram pe-aproape. Mă simţeam plin de umor. Am aruncat prelata peste domnul E.T. şi-am pornit către ieşirea din magazie. L-am lăsat acolo pe ciment.

Aproape că ajunsesem la uşă, când m-am uitat la Buick. Şi o forţă anume m-a atras către el. Sunt oare sigur dacă a fost forţa *lui*? De fapt, nu. S-ar putea

să fi fost fascinația pe care-o exercită asupra noastră lucrurile mortale: marginea unei prăpastii și prăbușirea, cum se uită la noi precum un ochi țeava unui pistol dacă-o tot răsucim în mâini. Până și vârful unui cuțit începe să arate altfel dacă ora-i târzie și toți cei din casă au mers la culcare.

Toate astea se aflau, însă, dincolo de nivelul gândirii. La nivelul gândirii tocmai mă hotărâsem că nu pot ieși și să las Buick-ul cu portbagajul deschis. Părea pur și simplu prea... nu știu cum, prea gata-gata să respire. Ceva de felul ăsta. Încă mai zâmbeam. Poate chiar am râs puțin.

Am făcut opt pași – sau poate au fost o duzină, cred că-i posibil să fi fost o duzină. Îmi spuneam că nu era nimic nesăbuit în ceea ce făceam, că Eddie J nu era decât o doamnă bătrână care confundă sentimentele cu faptele adevărate. Am întins mâna spre capacul portbagajului. Voiam doar să-l trântesc și să spăl putina (sau așa-mi spuneam eu), dar apoi m-am uitat înăuntru și am spus unul din lucrurile alea pe care le spui când ești surprins, nu-mi amintesc care, e posibil să fi fost *Măiculiță, fir-aș câine* sau *Trage-mi-aș una*. Fiindcă era ceva acolo, zăcând pe mocheta maro, simplă, din portbagaj. Semăna cu un aparat radio cu tranzistori de la sfârșitul anilor cincizeci sau începutul anilor șaizeci. Ieșea din el până și ciotul sclipitor a ceea ce-ar fi putut fi o antenă.

Am întins mâinile în portbagaj și-am ridicat dispozitivul. Și-am și râs bine de el. Mi se părea că trăiesc un vis sau c-am înghițit cine știe ce chimicale. Și-n tot timpul ăsta știam că se apropie de mine, că se pregătește să mă înhațe. Nu știam dacă-l

înhățase pe Ennis în același fel, dar probabil, mda. Stătea în fața portbagajului ăluia deschis, fără a fi asigurat de vreo frânghie și fără a fi cineva care să mă tragă afară, și ceva se pregătea să mă tragă înăuntru, să mă inspire asemenea fumului de țigară. Și nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Nu-mi păsa decât de ceea ce găsisem în portbagaj.

E posibil să fi fost vreun soi de dispozitiv de comunicații – așa arăta – dar e posibil să fi fost complet altceva: locul unde-și ținea monstrul medicamentele din rețetă, poate chiar o armă. Avea dimensiunea unui pachet de țigări, dar era mult mai greu. Mai greu ca un radio cu tranzistori sau ca un walkman. Nu avea butoane sau comutatoare sau manete. Materialul din care era făcut nu arăta și nu părea la atingere nici a metal, nici a plastic. Avea o textură cu granulație fină, nu tocmai neplăcută, dar organică, asemenea pielii curate de vacă. Am atins vergeaua care ieșea din ea și s-a retras într-o gaură din partea de sus. Am atins gaura și vergeaua a ieșit din nou. Am atins iarăși vergeaua și atunci nu s-a întâmplat nimic. Nici atunci, nici niciodată. Deși *niciodată* pentru ceea ce-am numit noi „radioul" n-a durat prea mult; după o săptămână sau așa ceva, suprafața lui a început să se găurească și să se roadă. A stat într-o pungă pentru dovezi închisă etanș, dar asta n-a schimbat cu nimic situația. O lună după aceea, „radioul" semăna cu ceva lăsat afară în vânt și ploaie vreme de aproape optzeci de ani. Iar până-n primăvara următoare nu era altceva decât un pumn de fragmente gri zăcând pe fundul unei pungulițe. Antena, dacă asta era, nu s-a mai mișcat niciodată. Nici măcar cu un milimetru anemic.

M-am gândit la Shirley, spunând: *Am omorât o ființă gânditoare,* și la George spunând bazaconii. Numai că nu erau bazaconii. Liliacul și peștele nu veniseră echipați cu lucruri care să semene cu niște radiouri cu tranzistori, fiindcă fuseseră animale. Vizitatorul de astăzi – pe care-l măcuiserăm în bucăți cu uneltele luate din cuie – fusese ceva cât se poate de diferit. Oricât de scârbos ni se păruse nouă, indiferent cât de instinctiv îl – care-i cuvântul ăla? – repudiasem, Shirley avea dreptate: fusese o ființă gânditoare. Și totuși noi o omorâserăm, o măcuisem în bucăți așa cum stătea ea acolo pe ciment, ridicând ciotul retezat al trompei a predare și strigând după îndurarea pe care trebuie să fi știut că nu i-o vom arăta niciodată. Nu i-o *puteam* arăta. Iar asta nu mă îngrozea. Ce-o făcea era imaginea pantofului din celălalt picior. A lui Ennis Rafferty căzând în mijlocul altor creaturi ca asta, arătări cu măciulii galbene în loc de cap sub mase încârligate de funii roz care s-ar fi putut să fie păr. L-am văzut murind sub trompele lor biciuitoare, scuipătoare de acid, și sub ghearele lor încovoiate, încercând să strige după îndurare și asfixiindu-se cu un aer pe care de-abia îl putea respira, iar când a rămas mort în fața lor, mort și începând deja să putrezească, nu-i scosese oare una dintre ele arma din toc? Nu stătuseră acolo sub un cer extraterestru de-o culoare inimaginabilă uitându-se la el? La fel de nedumerite de pistol cum fusesem eu de „radio"? Nu spusese oare una dintre ele: *Tocmai am omorât o ființă gânditoare*, la care o alta i-a răspuns: *Astea-s bazaconii*? Și, gândind lucrurile astea, m-am gândit și c-ar trebui să ies de-acolo imediat. Doar dacă

nu voiam să aflu personal răspunsul la întrebările astea, adică. Aşadar, ce s-a întâmplat apoi? N-am spus niciodată nimănui asta, dar aş putea foarte bine s-o fac acum; mi se pare prostesc să ajung până aici şi apoi să dau în spate.

M-am hotărât să intru în portbagaj.

Mă puteam vedea făcând-o. Aş fi avut loc berechet; ştii cât sunt de mari portbagajele maşinilor ălora vechi. Când eram mic, obişnuiam să glumim că Buick-urile şi Cadillac-urile şi Chrysler-urile erau maşini numai bune pentru tâlhari, fiindcă-i destul loc în portbagaj fie pentru doi polonezi, fie pentru trei guinee. O grămadă de loc. Bătrânul Huddie Royer va intra acolo şi se va întinde pe-o rână şi va întinde mâna şi va închide capacul. Încet. Aşa încât să nu scoată decât cel mai slab clic. Apoi va rămâne acolo în întuneric, respirând aerul stătut din masca Puff-Pal şi ţinând „radioul" la piept. Nu va mai fi rămas mult aer în micuţul rezervor, dar va fi destul. Bătrânul Huddie se va încovriga doar şi va zăcea acolo şi va continua să zâmbească şi apoi... destul de repede...

Se va-ntâmpla ceva interesant.

Nu m-am gândit la asta de ani de zile, doar dacă n-am făcut-o în genul ăla de vise pe care nu ţi le mai aminteşti dimineaţa, alea care ştii pur şi simplu că au fost urâte fiindcă-ţi bubuie inima şi ţi-e uscată gura şi limba-ţi are gust de fitil ars. Ultima dată când m-am gândit conştient la momentul acela când am stat în faţa portbagajului Buick Roadmaster-ului a fost când am auzit că George Morgan şi-a luat viaţa. M-am gândit la el, stând acolo-n garajul lui, şezând pe jos, ascultându-i poate pe copii

cum joacă base-ball la lumina becurilor pe Terenul McClurg de cealaltă parte a cvartalului şi-apoi, o dată doza de bere terminată, ridicând pistolul şi uitându-se la el. Trebuie să fi trecut deja la modelul Beretta pe atunci, dar George şi-a păstrat Ruger-ul. Spunea că-i stă pur şi simplu bine-n mână. M-am gândit la el întorcându-l de pe-o parte pe alta, uitându-se în ochiul lui. Fiecare armă are un ochi. Oricine s-a uitat în el ştie asta. M-am gândit la el vârând ţeava între dinţi, simţind umflătura mică a cătării cum îi împunge cerul gurii. Simţind gust de ulei. Poate chiar vârându-şi vârful limbii în ţeavă, aşa cum faci cu muştiucul unei trompete când te pregăteşti să sufli în ea. Şezând acolo-n colţul garajului, încă simţind gustul acelei ultime doze de bere, simţind însă şi uleiul pentru arme şi oţelul, lingând gaura din ţeavă, ochiul din care iese glontele cu de două ori viteza sunetului, călătorind pe-o pernă de gaze încinse, dilatante. Şezând acolo şi mirosind iarba prinsă între paletele Lawnboy-ului şi puţina benzină vărsată pe jos. Auzindu-i pe copii cum scandează de partea cealaltă a cvartalului. Gândindu-se la ce simţi când loveşti o femeie cu cele două tone ale patrulei de poliţie, bufnetul şi derapajul care se produc, să vezi picături de sânge apărând pe parbriz asemenea începutului unui blestem biblic şi auzind pârâitul uscat şi osos a ceva prins într-una dintre găurile unei roţi, ceva ce s-a dovedit a fi unul dintre pantofii ei sport. M-am gândit la toate astea şi cred că aşa le-a perceput el, fiindcă ştiu c-aşa le-am perceput eu. Ştiam că va fi îngrozitor, dar nu-mi păsa, fiindcă avea să fie şi comic într-un fel. De aceea zâmbeam. Nu voiam să

plec. Cred că nici George n-a vrut asta. În cele din urmă, când chiar te hotărăşti s-o faci, e ca şi cum te-ai îndrăgosti. E ca noaptea nunţii. Iar eu mă hotărâsem s-o fac.

Salvat de clopoţel, aşa-i vorba, dar eu am fost salvat de-un strigăt: al lui Shirley. La început n-a fost decât un ţipăt ascuţit, după care s-au auzit şi cuvintele.

– Ajutor! Vă rog! Ajutaţi-mă! Vă rog, vă rog ajutaţi-mă!

A fost ca şi când m-ar fi trezit cineva dintr-o transă, plesnindu-mă peste faţă. Am făcut doi paşi în direcţia opusă portbagajului Buick-ului, clătinându-mă pe picioare ca un beţiv, de-abia venindu-mi să cred ce tocmai fusesem pe cale să fac. Apoi Shirley a strigat din nou şi l-am auzit pe Eddie urlând:

– Care-i baiu' cu el, George? Ce se-ntâmplă cu el?

M-am întors şi am fugit afară prin uşa magaziei.

Mda, salvat de-un strigăt. Ăsta-s eu.

Eddie

Era mai bine afară, atât de bine că aproape am simțit, grăbindu-mă în urma lu' George, că-ntreaga tărăşenie din Magazia B a fost un vis. Sigur că nu existau monştri cu fuioare roz care să le crească din cap şi cu trompe cu ochi şi cu gheare cu păr. Real era subiectu' nostru de pe bancheta din spatele Patrulei 6, lătura aia spurcată ce-şi bătea iubita, doamnelor şi domnilor, haideți să-l aplaudăm cu viață, Brian Lippy. Încă mă temeam de Buick – mă temeam cum nu mă mai temusem până atunci şi nici de-atunci încoace de nimic – şi eram convins că există un motiv absolut întemeiat ca să simt asta, da' nu-mi mai aminteam care. Ceea ce era o uşurare.

Am grăbit pasu' ca să-l prind pe George din urmă.

– Hei, omule, poate că m-am lăsat puțin luat de val acolo. Dacă-i aşa...

– Căcat, a zis el pe-o voce plată, dezgustată, oprindu-se atât de brusc, c-aproape m-am izbit de spatele lui. Stătea la marginea parcării cu palmele strânse-n pumni şi cu pumnii înfipți în şolduri. –

Uită-te acolo. – Apoi a strigat: **Shirley! Eşti în regulă?**

– Îs bine, a răspuns ea. Dar Domnul D... aă, iubire, uite că s-a pornit radioul. Trebuie să răspund.

– Şi să nu te *enervezi*, a spus George pe-o voce joasă.

Am păşit lângă el şi-am văzut de ce era nervos. Luneta Patrulei 6 fusese spartă complet, fără-ndoială cu o pereche de cizme de cowboy cu tocuri ţintate. Cu două sau trei lovituri n-ai fi putut face aia, poate nici cu o duzină, da-i dădusem vechiului meu coleg de şcoală Brian suficient timp să facă ş-o plimbare prin oraş. Hopa-huţa şi di-măi-di, cum spunea mama. Soarele reflecta dâre de foc într-o mie de cioburi de sticlă ce zăceau în morman pe capotă. Nu era nici un semn de *monsieur* Brian Lippy însuşi.

– *FUTU-I!* – am strigat, şi chiar am scuturat din pumni către Patrula 6.

În Districtul Pogus, aveam un incendiu la o cisternă care transporta chimicale, aveam un monstru mort care putrezea în magazia din spatele cazărmii, iar acum aveam şi un neonazist împuţit evadat. Plus un geam de patrulă spart. Ai putea spune că asta nu-i mult în comparaţie cu ălelalte, puştiule, da' asta fiin'că n-a trebuit niciodată să completezi hârţoagele, începând cu 24-A-24, Proprietate Avariată, PSP, şi încheind cu Raportul Complet al Incidentului, Completaţi Toate Spaţiile Necesare. Un lucru' pe care aş vrea să-l ştiu e de ce n-avem niciodată parte de-o serie de zile bune în care nimic să nu meargă prost. Fiin'că asta nu se-ntâmplă, nu din experienţa mea cel puţin. Din experienţa

mea, porcăriile alea urâte vin pe tavă încontinuu până ai o zi când totu' ajunge deodată la scadență. Aia a fost una din zilele astea. Mama tuturor zilelor proaste.

George a pornit către 6. Eu am mers o dată cu el. S-a aplecat, a luat aparatul de emisie-recepție din suportul de la brâu și-a amestecat în ciorba de geam Saf-T-Glas făcut cioburi cu antena lui din cauciuc. Apoi a ridicat ceva. Era cercelu'-crucifix al amicului nostru. Trebuie să și-l fi pierdut când s-a târât afară prin geamul spart.

– Futu-i, am spus iară, da' pe-o voce mai joasă. Unde crezi c-a plecat?

– Păi, înăuntru cu Shirley nu-i. Ceea ce-i bine. Altfel? În josul drumului, în susul drumului, dincolo de drum, dincolo de terenul din spate și undeva prin pădure. Una din astea. Alege singur. (S-a ridicat și s-a uitat la bancheta goală din spate.) Asta s-ar putea să fie de rău, Eddie. Asta s-ar putea să fie o adevărată curvăsăreală. Știi asta, nu?

Să pierzi un prizonier nu-i niciodată de bine, da' Brian Lippy nu era tocma' John Dillinger, și i-am spus asta.

George a scuturat din cap de parcă n-aș fi priceput despre ce vorbea.

– Nu știm ce-a *văzut*. Sau știm?

– Hă?

– Poate nimic, a continuat, și-a tras cu pantoful prin cioburile de sticlă. Bucățelele au scos un clichet și un clinchet. Pe unele dintre ele am văzut picături de sânge. – Poate c-a rupt-o la goană în direcția *opusă* magaziei. Dar sigur că, mergând pe direcția aia, ar fi ajuns la șosea și, chiar dacă n-ar

fi fost mai mare ca un ochi de elefant, tot n-ar fi vrut să meargă într-acolo, de teamă să nu-l vadă vreun 20 care vine la bază – un tip acoperit de sânge, cu sticlă spartă-n păr – şi să-l aresteze pentru a doua oară.

Gândeam încet în ziua aia şi-o recunosc. Sau poate că încă eram sub stare de şoc.

– Nu-nţeleg ce vrei să...

George stătea cu fruntea plecată şi cu braţele încrucişate pe piept. Încă-şi plimba picioru' de la stânga la dreapta, amestecând cioburile alea ca pe-o ciulama.

– Dac-ar fi după mine, m-aş fi dus spre terenul din spate. Aş fi vrut să ajung la şosea prin pădure, poate chiar să mă spăl într-unul din pâraiele de-acolo, apoi să-ncerc să fac autostopul. Numai că dacă mi-ar distrage atenţia ceva în timpul evadării? Dacă aş auzi o mulţime de strigăte şi tămbălău venind dinăuntru' magaziei?

– Oh, am spus. O, Dumnezeule. Doar nu crezi că s-ar fi oprit cu adevărat din ce făcea *el* ca să vadă ce făceam *noi*, nu?

– Probabil că nu. Dar e posibil? La naiba, da. Curiozitatea-i un lucru puternic.

Asta m-a dus cu gândul la ce-i plăcea lui Curt să spună despre pisica cea curioasă.

– Mda, da' cine Dumnezeu l-ar fi crezut vreodată?

– Dacă ar ajunge cândva în *American*, a spus George apăsat, poate l-ar crede sora lui Ennis. Iar ăsta ar fi un început. Nu crezi?

– Căcat, am spus. Am răsucit problema în gând. – Am face bine să-i spunem lu' Shirley să transmită tuturor să-l caute pe Brian Lippy.

– Mai întâi să-i lăsăm să adune puțin mizeriile din Poteenville. Apoi, când ajunge-napoi, o să-i spunem lui dom' sergent totul – inclusiv ceea ce-ar fi putut vedea Lippy – și-o să-i arătăm ce-a mai rămas în Magazia B. Dacă reușește Huddie să facă niște poze cât de cât reușite... (S-a uitat în spate peste umăr.) Apropo, *unde*-i Huddie? Ar fi trebuit să iasă deja de acolo. Christoase, sper că nu...

A reușit să spună atât și-apoi Shirley a început să strige.

– *Ajutor! Vă rog! Vă rog, vă rog ajutați-mă!*

Înainte ca vreunu' din noi să facă măcar un pas către cazarmă, Domnul Dillon a ieșit prin gaura pe care-o făcuse înainte în ușa cu plasă. Se legăna dintr-o parte în cealaltă ca un bețiv și-și ținea capu' în pământ. Îi ieșea fum din blană. Părea că-i iese și mai mult din cap, deși la-nceput n-am putut vedea de unde-i iese; *de peste tot* a fost prima mea impresie. Și-a pus labele din față pe primele trepte ale scărilor ce coborau dinspre veranda din spate până-n parcare, apoi și-a pierdut echilibru' și-a căzut pe-o parte. Când a făcut asta, și-a răsucit capu' într-o serie de smucituri. Așa cum se mișcau oamenii în filmele alea mute de demult. Am văzut cum îi ieșea fum din nări în fuioare subțiri. M-a făcut să mă gândesc la femeia care ședea în imensa camionetă a lui Lippy, fumul țigării ei ridicându-se în aer într-o fâșie care părea să dispară înainte să ajungă la plafon. Și din ochi îi ieșea fum, ochi ce deveniseră de-un alb ciudat, păstos. A vomitat un jet de sânge cu fum, țesut pe jumătate topit și niște chestii albe, triunghiulare. După o clipă sau două, mi-am dat seama că erau dinții lui.

Shirley

Se auzea o larmă confuză la radio, dar nici o voce nu vorbea direct cu baza. Şi de ce-ar fi făcut-o, când toată acţiunea se desfăşura fie la Şcoala Gimnazială din Poteenville, fie se-ndrepta într-acolo. George Stankowski dusese copiii cel puţin departe de fum, asta am priceput. Voluntarii Unu din Poteenville, ajutaţi de pompagiii Districtului Statler, controlau focul ce cuprinsese iarba din jurul şcolii. Focul pornise într-adevăr de la benzină, şi nu de la vreo substanţă chimică inflamabilă. În cisternă se afla lichid cloric, informaţia era confirmată deja. Nu era a bună, dar nici pe departe atât de rău cât ar fi putut fi.

George m-a strigat de afară, vrând să ştie dacă sunt în regulă. Spunându-mi că ăsta-i un gest frumos, am strigat în răspuns şi i-am spus că da. O secundă sau două mai târziu, Eddie a strigat furios cuvântul care începe cu f. În tot acest timp m-am simţit ciudat, străină de mine, asemenea cuiva care face lucrurile obişnuite, de rutină în preajma unei schimbări majore.

Domnul D stătea în uşa dispeceratului cu fruntea

aplecată, scâncind la mine. Mi-am spus că probabil îl dor bucățile de piele arsă. Era ars în mai multe locuri, pete întregi, pe ambele părți ale botului. Mi-am reamintit că cineva – Orv Garrett era alegerea logică – va trebui să-l ducă la veterinar când se vor liniști lucrurile. Asta însemna inventarea unei povești despre ce-l arsese, probabil un adevărat roman.

– Vrei nişte apă, băiete? – am întrebat. Pariez că vrei, nu-i aşa?

A scâncit din nou, ca pentru a spune că apa era o idee foarte bună. M-am dus în chicinetă, i-am luat bolul, l-am umplut la chiuvetă. L-am auzit clicăind pe linoleum în spatele meu, dar nu m-am întors la el până n-am umplut bolul.

– Uite, ai...

Doar atât am apucat să spun, apoi m-am uitat bine la el şi-am scăpat bolul pe jos, stropindu-mi gleznele. Tremura din tot corpul – nu ca şi când i-ar fi fost frig, ci ca şi când l-ar fi electrocutat cineva. Şi-i curgeau balele din ambele părți ale botului.

E turbat, mi-am spus. *Orice-ar fi avut arătarea aia, l-a turbat pe D.*

Nu arăta turbat, însă, doar confuz şi suferind. Ochii lui păreau să-mi ceară să repar ceea ce era stricat la el. Eu eram omul, eu eram şeful, eu trebuia să-l pot repara.

– D? – am spus.

M-am lăsat într-un genunchi şi-am întins mâna spre el. Ştiu că pare un gest prostesc – periculos – dar atunci mi s-a părut cel mai corect lucru.

– D, ce e? Care-i problema? Sărmanul de tine,

care-i problema? Ce-i cu tine?

A venit la mine, dar foarte încet, scâncind şi tremurând la fiecare pas. Când s-a apropiat, am văzut un lucru teribil: mici fuioare de fum îi ieşeau prin puzderia de găuri din bot. Altele îi ieşeau prin bucăţile de piele arsă de pe corp, dar şi de la colţul ochilor. I-am văzut ochii începând să se lumineze, de parcă-i acoperea o ceaţă pe dinăuntru.

Am întins mâna şi l-am atins pe creştetul capului. Când am simţit cât era de fierbinte, am scos un ţipăt scurt şi-am tras mâna înapoi, aşa cum faci când atingi plita unei sobe care ai crezut că-i rece, dar nu e. Domnul D a făcut un gest ca pentru a mă prinde de mână cu dinţii, dar nu cred c-a vrut să-mi facă ceva rău cu asta; pur şi simplu n-a ştiut ce altceva să facă. Apoi s-a întors şi-a dibuit drumul afară din bucătărie.

M-am ridicat în picioare şi, preţ de-o clipă, lumea s-a legănat în faţa ochilor mei. Dacă n-aş fi pus mâna pe tejghea, cred c-aş fi căzut la pământ. Apoi am plecat după el (împleticindu-mă şi eu puţin) şi-am spus:

– D? Întoarce-te, scumpiţel.

Ajunsese în mijlocul camerei de serviciu. S-a întors o dată pentru a se uita la mine – către sunetul vocii mele – şi am văzut... oh, am văzut fumul ieşindu-i din gură şi din nas, ieşindu-i până şi din ochi. Şi-a tras părţile laterale ale botului şi, pentru o secundă, mi s-a părut că încearcă să rânjească la mine, aşa cum fac câinii atunci când sunt fericiţi. Apoi a vomitat. Mare parte din ce-a ieşit n-a fost mâncare, ci propriile lui măruntaie. Şi fumegau.

Atunci a fost momentul când am strigat:

– Ajutor! Vă rog! Ajutaţi-mă! Vă rog, vă rog ajutaţi-mă!

Domnul D s-a întors cu spatele la mine, de parcă strigătele alea i-ar fi rănit sărmanele lui urechi fierbinţi, şi-a mers bălăbănit mai departe. Trebuie să fi văzut gaura din uşa cu plasă, trebuie să-i fi rămas atâta vedere, fiindcă a pornit într-acolo şi s-a strecurat direct prin ea.

Am mers pe urmele lui, încă strigând.

Eddie

– *Care-i baiu' cu el, George?* – am strigat. Domnu' Dillon reuşise să se ridice la loc în picioare. Se-ntorcea încet în loc, fumu' ridicându-se din blana lui şi ieşindu-i din gură în vălătuci gri. – *Ce se-ntâmplă cu el?*

Din clădirea cazărmii a ieşit Shirley, cu obrajii uzi de lacrimi.

– Ajutaţi-l! – a strigat. Arde de viu!

Atunci a venit şi Huddie lângă noi, gâfâind de parcă fugise la un concurs.

– Despre ce dracu-i vorba?

Apoi a văzut. Domnu' Dillon căzuse iară la pământ. Am păşit cu grijă către el dintr-o parte. Din cealaltă, Shirley cobora scările de la verandă. Ea era mai aproape şi-a ajuns prima la el.

– Nu-l atinge! – a spus George.

Shirley l-a ignorat şi-a pus mâna pe gâtul lu' D, da' n-a putut-o ţine acolo. S-a uitat la noi, cu ochii înotându-i în lacrimi.

– A luat foc pe dinăuntru, a spus.

Scâncind, Domnu' Dillon a-ncercat să se ridice iară-n picioare. A reuşit pe jumate, jumătatea din

față, şi-a început să se mişte încet spre celălalt capăt al parcării, unde Bel Air-u' lu' Curt era parcat lângă Toyota lu' Dicky-Duck Eliot. Pe-atunci *tre'* să fi fost orb. A-naintat cumva târâş, trăgându-se cu labele din față, târându-şi fundu'.

– Christoase, a zis Huddie.

Lacrimile-i curgeau deja lu' Shirley pe față şi vocea-i era gâtuită.

– Vă rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu puteți să-l ajutați careva?

Atunci am văzut o imagine-n minte, foarte luminoasă şi clară. M-am văzut luând furtunu', ăla pe care Arky-l ținea mereu sub gâtu' robinetului din lateralu' clădirii. M-am văzut răsucind maneta, apoi fugind la Domnu' D şi vârându-i în gură muştiucu' rece de alamă al furtunului, dând drumu' apei să curgă pe hornu' gâtului lui. M-am văzut stingându-l.

Da' George se-ndrepta deja spre epava muribundă a ceea ce fusese câinele cazărmii noastre, scoțându-şi în timpu' ăsta pistolu' din toc. Estimp, D lopăta inconştient mai departe către locul gol dintre Bel Air-u' lu' Curt şi Toyota lu' Dicky-Duck, mişcându-se învăluit de-un nor de fum tot mai gros. Cât mai era până să răzbată afară focu' dinăuntru' lui şi să-l cuprindă flăcările ca pe-unu' din călugării ăia budişti sinucigaşi pe care-i vedeai la televizor în timpu' Războiului din Vietnam?

George s-a oprit şi-a ridicat pistolu', ca Shirley să-l poată vedea.

– Asta-i singura soluție, draga mea. Nu crezi?

– Ba da, grăbeşte-te, a spus, vorbind foarte repede.

ACUM: *Shirley*

M-am întors spre Ned, care şedea acolo cu fruntea-n pământ şi cu părul atârnându-i peste ochi. L-am atins pe bărbie şi i-am ridicat capul, aşa încât să trebuiască să se uite la mine.

– Altceva nu puteam face, am spus. Înţelegi asta, nu?

Preţ de-o clipă, n-a spus nimic şi m-am temut. Apoi a încuviinţat din cap.

M-am uitat la Sandy Dearborn, dar el nu se uita la mine. Se uita la băiatul lui Curtis, şi rareori l-am văzut purtând pe chip o expresie atât de îngrijorată.

Apoi, Eddie a început iarăşi să vorbească, iar eu m-am lăsat pe spate să-l ascult. E ciudat cât de-aproape de noi e uneori trecutul. Uneori ţi se pare că poţi întinde mâna să-l atingi. Numai că...

Numai că cine vrea asta cu adevărat?

ATUNCI: *Eddie*

În cele din urmă n-a mai fo' pic de melodramă, numa' un ofiţer în uniformă cenuşie cu umbra pălăriei lui mari apărându-i ochii, aplecându-se şi întinzând mâna cum ai întinde-o spre un copil care plânge pentru a-i consola. A lipit capătu' ţevii Ruger-ului său de urechea fumegândă a câinelui şi a apăsat trăgaciu'. S-a auzit un *Pac!* puternic şi D a căzut mort pe-o rână. Încă-i mai ieşea fum din blană în fuioare.

George şi-a vârât pistolul în toc şi s-a dat în spate. Apoi şi-a aşezat mâinile peste faţă şi a strigat ceva. Nu ştiu ce-a fost. A fo' prea înfundat să-mi dau seama. Huddie şi cu mine am mers spre locu' unde era el. La fel a făcut şi Shirley. L-am cuprins cu braţele, toţi l-am cuprins. Stăteam în mijlocu' parcării, Patrula 6 stând în spatele nostru, Magazia B în dreapta, iar frumosu' nostru câine care nu făcuse niciodată probleme nimănui zăcând mort în faţa noastră. Simţeam mirosu' cărnii lui încinse şi, fără vreun cuvânt, ne-am mutat cu toţii mai la dreapta, pe direcţia vântului, târşâindu-ne picioarele mai degrabă decât păşind, fiin'că nu eram tocmai

pregătiți să ne dăm drumu' unu' altuia. N-am păşit. Am aşteptat să vedem dacă va lua într-adevăr foc aşa cum am crezut noi, da' se părea că focu' nu-l voia sau poate nu-l mai putea folosi acum că era mort. S-a umflat puțin şi s-a auzit un sunet oribil, lichid, dinăuntru' lui, aproape ca ăla pe care-l obții când pocneşti o pungă din hârtie. E posibil să fi fost unu' din plămânii lui. Oricum, o dată ce s-a-ntâmplat asta, fumu' a-nceput să se subțieze.

– Chestia aia din Buick l-a otrăvit, nu-i aşa? – a întrebat Huddie. L-a otrăvit atunci când a muşcat-o.

– L-a otrăvit, pe curu' meu, am zis. Căcăreaza aia cu păr roz l-a transformat într-o *bombă*.

Apoi mi-am amintit că era Shirley de față şi că ea niciodată nu apreciase genu' ăsta de limbaj.

– Scuze, am spus.

A părut că nu m-a auzit. Încă se uita fix în jos la Domnu' D.

– Şi-acuma ce facem? – a întrebat. Are cineva vreo idee?

– Eu n-am, am zis. Situația-i scăpată complet de sub control.

– Poate că nu, a zis George. Ai acoperit arătarea de-acolo, Hud?

– Mda.

– Bine, ăsta-i un început. Cum stau lucrurile-n Poteenville, Shirl?

– Copiii au scăpat de pericol. Un şofer de autobuz e mort, dar, având în vedere cum arătau lucrurile la început, aş spune că...

S-a oprit, strângând atât de tare din buze, că aproape-i dispăruseră, şi luptându-se să nu vomite. Apoi a spus:

– Scuzați-mă, băieți.

A mers cu picioarele țepene după colțu' cazărmii cu dosul palmei apăsat peste gură. S-a ținut până ce-a ieşit din câmpu' nostru vizual – nu se mai vedea nimic, decât umbra ei – şi-apoi s-au auzit trei icnete ude, puternice. Am rămas toți trei în apropierea cadavrului fumegând al câinelui fără să spunem ceva şi, după câteva minute, s-a întors, albă ca varu' şi ştergându-se la gură cu un Kleenex. Şi-a continuat chiar de-acolo de unde se întrerupsese. A fost de parcă s-ar fi oprit numa' ca să-şi curețe gâtu' sau să pocnească o muscă.

– Eu zic că ăsta-i un scor destul de mic. Întrebarea e care-i scorul aici?

– Contactează-l prin radio pe Curt sau pe dom' sergent, a spus George. E bun şi Curt, da-i mai bine să fie Tony, pentru că el e mai cu capul pe umeri când vine vorba de Buick. Sunteți de aceeaşi părere, băieți?

Huddie şi cu mine am aprobat din cap.

– Spune-i că avem Cod D şi că vrem s-ajungă aici cât poate de repede. Să ştie că nu-i o urgență, dar să ştie şi că-i a dracu' de *aproape* de aşa ceva. Spune-i, de asemenea, că s-ar putea să avem un Kubrick.

Ăsta era o altă ciudățenie de jargon (din câte ştiam eu) al cazărmii noastre. Un Kubrick e-un 2001, iar un 2001 e codul PSP pentru „prizonier evadat". Auzisem vorbindu-se de el, da' nu-l auzisem niciodată rostit.

– Kubrick, recepționat, a spus Shirley. Părea mai stăpână pe sine acum că primise ordine. – Crezi că...

S-a auzit un bang puternic. Shirley a scos un strigăt scurt şi ne-am întors toţi trei către magazie, ducând în acelaşi timp mâinile la pistol. Apoi Huddie a râs. Briza suflase uşa magaziei şi o închisese.

– Dă-i drumu', Shirley, a zis George. Ia legătura cu dom' sergent. Să punem lucrurile pe roate.

– Şi Brian Lippy? – am întrebat. Nu trimitem nici un comunicat oficial?

Huddie a suspinat. Şi-a scos pălăria. Şi-a frecat ceafa. S-a uitat în sus la cer. Şi-a pus pălăria la loc.

– Nu ştiu, a zis. Dar dacă într-adevăr va fi trimis *vreunul*, nu-l va *trimite* nici unul dintre noi. Asta-i treaba lu' dom' sergent. De-asta îl plătesc mai gras ca pe noi.

– Bună observaţie, a zis George.

Acum, văzând că responsabilitatea va fi preluată de altcineva, părea puţin mai relaxat.

Shirley s-a întors să plece în clădirea cazărmii, apoi s-a uitat înapoi peste umăr.

– Acoperiţi-l, bine? – a zis. Sărmanul Domn D. Puneţi ceva peste el. Mă doare sufletul să-l văd aşa.

– Bine, am spus şi am pornit către magazie.

– Eddie? – a zis Huddie.

– Mda?

– E-o bucată de prelată destul de mare şi-n gheretă. Ia-o pe aia. Nu te duce-n magazie.

– De ce nu?

– Fiindcă încă se mai întâmplă ceva cu Buick-ul ăla. Mi-e greu să spun exact ce, dar, dacă intri acolo, s-ar putea să nu mai ieşi înapoi afară.

– Bine, am spus. Nu-i nevoie să răsuceşti cuţitu-n rană.

Am luat bucata de prelată din gheretă – nu era decât o chestie albastră subțire, dar era de-ajuns. Întorcându-mă să acopăr cadavru' lu' D, m-am oprit lângă ușa rulantă și-am aruncat o privire-n magazie, făcându-mi o mână căuș la tâmplă să reduc lumina. Voiam să mă uit la termometru; voiam și să mă asigur că vechiu' meu amic din liceu Brian nu-și găsise adăpost pe-acolo. Nu l-am văzut, iar temperatura părea să fi crescut cu un grad sau două. Nu se schimbase decât un singur lucru în peisaj. Portbagaju' era închis.

Crocodilu-și închisese gura.

ACUM: *Sandy*

Shirley, Huddie, Eddie: sunetul vocilor lor împletite mi se părea de-o frumusețe stranie, asemenea vocilor unor personaje care-şi rostesc replicile în cine ştie ce piesă de teatru bizară. Eddie a spus că-şi închisese gura crocodilul şi-apoi vocea lui a tăcut, iar eu am aşteptat să intervină una dintre celelalte voci şi, când asta nu s-a întâmplat şi Eddie însuşi n-a continuat, am ştiut că se terminase. Eu ştiam, dar Ned Wilcox nu ştia. Sau poate că ştia, dar nu voia s-o recunoască.

– Ei bine? – a spus el, iar nerăbdarea aia de-abia deghizată i se întorsese în glas.

Ce s-a întâmplat când ați disecat arătarea-liliac? Spune-mi despre peşte. Spune-mi absolul totul. Dar – asta-i important – spune-mi o poveste, *una care să aibă un început, un cuprins şi o încheiere, unde totul să se explice. Fiindcă merit asta. Nu-mi flutura prin fața ochilor flamura ambiguității. Îi neg prezența. Îi resping semnificația. Vreau o* poveste.

Era tânăr şi asta explica o parte din atitudine, era pus în fața a ceva ce era, după cum se spune, dintr-o

altă Lume, iar asta explica mare parte din atitudinea lui... însă mai era ceva, şi nu era ceva frumos. Un soi de lăcomie oarbă. Şi credea că-i dreptul lui. Pe cei loviţi de durere îi răsfăţăm, aţi observat lucrul ăsta vreodată? Iar ei încep să se obişnuiască aşa.

– Ei bine, ce? – am întrebat.

Am vorbit pe tonul meu cel mai puţin încurajator. Nu c-ar fi ajutat la ceva.

– Ce s-a întâmplat când s-au întors sergentul Schoondist şi tatăl meu? L-aţi prins pe Brian Lippy? A văzut ceva? A *povestit* ceva? Iisuse, nu vă puteţi opri aici, băieţi!

Se înşela, ne puteam opri unde voiam noi, însă am ţinut asta pentru mine (cel puţin pentru moment) şi i-am spus că nu, nu l-am mai prins pe Brian Lippy; că Brian Lippy a rămas Cod Kubrick până-n ziua de azi.

– Cine a scris raportul? – a întrebat Ned. Tu l-ai scris, Eddie? Sau l-a scris ofiţerul Morgan?

– George, a spus el cu o urmă de rânjet. Mereu s-a priceput mai bine la chestii d-astea. A urmat un curs de Scriere Creativă la colegiu. Obişnuia să spună că orice poliţai statal care-şi lua mălaiu' de la domnu' Cutare trebuia să aibă cunoştinţe elementare de scriere creativă. Când am început să ne pierdem cu firea-n ziua aia, George a fo' cel care ne-a adunat la un loc. Nu-i aşa, Huddie?

Huddie a aplecat din cap.

Eddie s-a ridicat în picioare, şi-a pus mâinile în şale şi s-a întins până şi-a auzit oasele pocnind.

– Tre' să plec acasă, prieteni. Poate m-opresc pe la The Tap pentr-o bere. Poate chiar două. După

atâta vorbărie, **m-am cam uscat, iar sucu' nu prea** rezolvă nimic.

Ned s-a uitat la el surprins, furios şi cu reproş.

– Nu poţi pleca aşa, pur şi simplu! – a exclamat. Vreau să aud toată povestea!

Iar Eddie, care pierdea încet lupta de-a nu se întoarce la statutul de Eddie Grăsanul, a spus ce ştiam şi eu, ce ştiam cu toţii. A spus-o în timp ce se uita la Ned cu nişte ochi nu tocmai prietenoşi.

– Ai auzit-o, puştiule. Numa' că nu-ţi dai seama.

Ned l-a urmărit cu privirea cum se îndepărtează, apoi s-a întors la noi ceilalţi. Numai Shirley i-a întors privirea cu o adevărată simpatie, şi asta cred că doar din tristeţea pe care i-o trezea băiatul.

– Cum adică am auzit-o pe toată?

– N-a mai rămas nimic decât câteva anecdote, am spus, iar astea nu-s decât variaţii pe aceeaşi temă. Prezintă cam acelaşi interes cu sâmburii cruzi de pe fundul vasului cu popcorn.

Cât despre Brian Lippy, raportul scris de George spunea: „Ofiţerii Morgan şi Jacubois au vorbit cu subiectul şi s-au asigurat că e sobru. Subiectul a negat atacul asupra iubitei sale şi ofiţerul Jacubois s-a asigurat că iubita e de aceeaşi părere. Subiectul a fost apoi eliberat."

– Dar Lippy le-a spart geamul de la maşină!

– Corect şi, date fiind circumstanţele, George şi Eddie n-au putut inventa pur şi simplu un motiv al acelei stricăciuni.

– Şi?

– Şi banii pentru înlocuirea lui au fost luaţi probabil din fondul pentru situaţii neprevăzute. Fondul pentru situaţii neprevăzute al Buick-ului 8, dacă

vrei să pun punctul pe *i*. Şi acum îl ţinem în acelaşi loc ca şi atunci, într-o cană de cafea din bucătărie.

– Îhî, d-acolo i-or luat, a zis Arky. Săraca cana aia dă cafea ne-o ajutat dă dăstule ori d-a lungu' anilor. (S-a ridicat în picioare şi s-a întins şi el de spate.) Tre' şi plec, băieţi şi fete. Spre deosebire dă unii dântre voi, io am pretini – aia ce-n talkshow-urile de la televizor numesc viaţă personală. Danainte să plec, vrei să mai ştii ceva, Neddie? Dăspre ziua aia?

– Orice vrei să-mi zici.

– L-o-ngropat pă D. (A pronunţat verbul în stil vechi, aşa ca să rimeze cu *lopătat*.) Şi imădiat lângă iel o-ngropat uneltele ce le-o folosit pe arătarea aia de l-o otrăvit. Unu' din iele o fo' săpătoru' mieu de găuri, şi păntru *ăla* nime' n-o luat bani din cana dă cafea!

– N-ai completat un CN 1, de-aia, a spus Shirley. Ştiu că-s o durere-n dos hârţoagele, dar...

S-a muncit ca pentru a spune: *Aşa se-nvârte lumea.*

Arky s-a încruntat suspicios la aceste cuvinte.

– CN 1? Ce soi dă formular mai îi ş-ăsta?

– E lista cu căcaturi necesare, i-a spus Shirley cât se poate de verde-n faţă. Aia pe care-o scrii lună de lună şi-o trimiţi capelanului. Dumnezeule mare, n-am văzut niciodată un cap pătrat suedez ca tine. Nu te-au învăţat *nimic* în Armată?

Arky a fluturat din mâini către ea, dar zâmbea. Fusese ţinta multor glume de-a lungul anilor, credeţi-mă – accentul ăla al lui era de vină.

– Ia mai fugi d-acilea!

– Ai căzut drept în capcană, Arky, am spus.

Şi eu zâmbeam. Ned în schimb nu. El arăta de parcă glumele şi cicălelile – felul nostru prin care readucem lucrurile pe pământ – îi intraseră pe-o ureche şi ieşiseră pe cealaltă.

– Tu unde ai fost, Arky? – a întrebat el. Unde erai când s-au întâmplat toate astea?

În faţa noastră, în parcare, Eddie Jacubois a pornit motorul camionetei sale şi farurile s-au aprins.

– În vacanţă, a spus Arky. La ferma lu' frati-miu din Wisconsin. Aşa c-aia o fo' o mizerie pe care-o tre' s-o cureţe al'cineva.

A spus această ultimă frază cu mare satisfacţie.

Eddie a trecut la volan pe lângă noi, făcându-ne cu mâna. I-a făcut un scurt la-fel-şi-ţie, Ned fluturând din mână alături de noi ceilalţi. Însă a continuat să arate încurcat.

– Şi eu tre' să bag în viteză, a spus Phil.

Şi-a aruncat chiştocul de ţigară, s-a ridicat în picioare, şi-a săltat cureaua de la brâu.

– Puştiu, mulţumeşte-te cu asta: taică-to a fo' un ofiţer excelent şi-o mândrie pentru Detaşamentu' D, Cazarma din Statler.

– Dar vreau să ştiu...

– Nu *contează* ce vrei tu să ştii, i-a spus Phil cu blândeţe. El e mort, tu nu. Astea-s faptele, după cum obişnuia să spună Joe Friday. Noapte bună, dom' sergent.

– Noapte, am spus, şi i-am privit pe amândoi, Arky şi Phil, îndepărtându-se împreună, traversând parcarea. Lumina lunii era deja destul de puternică, suficientă să observ că nici unul dintre ei nu a întors capul spre Magazia B.

Rămâneam, aşadar, Huddie, Shirley şi cu mine.

Plus băiatul, desigur. Băiatul lui Curtis Wilcox, care venise la noi şi tunsese iarba şi greblase frunzele şi curăţase troienele de zăpadă când era prea rece ca Arky să iasă afară; băiatul lui Curt, care renunţase la echipa de fotbal american şi venise în schimb la noi pentru a-ncerca să-l mai ţină în viaţă o vreme pe taică-său. Mi l-am amintit ţinând sus scrisoarea de admitere la colegiu, aşa cum ţine un arbitru scorul la Olimpiade, şi, având în vedere toate prin câte trecuse şi cât de multe pierduse, m-am ruşinat pentru c-am fost furios pe el. Însă nu era singurul băiat din istoria lumii care-şi pierduse tatăl, şi fusese cel puţin o înmormântare, iar numele tatălui lui se afla pe placa memorială de marmură din faţa clădirii cazărmii, alături de numele caporalului Brady Paul al ofiţerului Albert Rizzy şi-al ofiţerului Samuel Stamson, cel care a murit în anii şaptezeci şi este uneori cunoscut în interiorul PSP sub numele de Ofiţerul Puşcă. Până la moartea lui Stamson, puştile pe care le duceam cu noi erau montate într-un „rastel" din plafon – dacă aveai nevoie de armă, nu trebuia decât să duci mâna peste umăr şi s-o apuci. Ofiţerul Stamson era parcat cu spatele pe banda de avarie a autostrăzii, scriind un bilet de oprire în trafic. Tipul care l-a lovit era beat şi mergea cu aproximativ o sută cinci mile pe oră în momentul impactului. Maşina de patrulă s-a făcut acordeon în faţă. N-a explodat rezervorul de benzină, dar ofiţerul Stamson a fost decapitat de propriul lui rastel. Din 1974, ne ţinem puştile prinse sub bord şi din 1973 numele lui Sam Stamson se află pe placa memorială. „Pe piatră", spunem noi. Ennis Rafferty e trecut în registre ca

dispărut, aşa că el nu apare pe piatră. Povestea oficială în cazul ofiţerului George Morgan e aceea că a murit în timp ce-şi curăţa arma (acelaşi Ruger cu care i-a curmat chinurile Domnului Dillon) şi, dat fiind că n-a murit în exerciţiul funcţiunii, nici numele lui nu e trecut pe piatră. Nu ajungi pe piatră dacă mori *ca rezultat* al meseriei; Tony Schoondist a fost cel care mi-a explicat asta într-o zi, când m-a văzut uitându-mă la numele de acolo. „Poate-i mai bine aşa", a spus. „Altfel am avea vreo doişpe chestii d-astea aici."

Acum, ultimul nume de pe piatră e Curtis K. Wilcox. Iulie 2001. Căzut la datorie. Nu era plăcut să vezi numele tatălui tău gravat în granit când tot ce-ţi doreai – ce aveai *nevoie* – era tatăl însuşi, dar era ceva. Şi numele lui Ennis ar fi trebuit să fie gravat acolo, aşa încât potaia de soră-sa să poată veni să se uite la el dacă voia, dar nu era. Iar ea *ce* avea? O reputaţie de bătrână scârboasă, asta avea, genul de persoană care, dacă te-ar vedea cuprins de flăcări în mijlocul străzii, nici măcar nu s-ar pişa pe tine ca să te stingă. De ani de zile ne stătea ca un ghimpe-n coastă şi ne era imposibil s-o plăcem, nu însă şi să ne fie milă de ea. Ea rămăsese cu mai puţine decât băiatul ăsta, care ştia cel puţin sigur că taică-său trecuse-n lumea umbrelor, că nu se va întoarce niciodată cu un rânjet strâmbat de ruşine pe faţă şi scornind cine ştie ce poveste incredibilă pentru a-şi explica buzunarele goale şi cum de purta bronzul ăla de Tijuana pe piele şi de ce-l durea ca dracu' de fiecare dată când trebuia să urineze puţin.

Nu simţeam nimic pozitiv faţă de opera serii ăleia.

Sperasem că adevărul va îmbunătăți lucrurile (te va elibera, a spus cineva, probabil un prost), însă aveam impresia că-n loc de asta le înrăutățea. S-ar putea ca satisfacția să fi făcut curioasa pisică să se întoarcă, dar eu nu puteam citi absolut nici un dram de satisfacție pe chipul lui Ned Wilcox. Tot ce-am văzut acolo a fost un soi de curiozitate încăpățânată și obosită. Văzusem din când în când aceeași grimasă de curiozitate și pe fața lui Curtis, aproape numai atunci când stătea lângă una dintre ușile rulante ale Magaziei B în poziția aia de coordonator de șantier – cu picioarele depărtate, fruntea lipită de sticlă, ochii puțin mijiți, gura întredeschisă meditativ. Dar ceea ce se transmite prin sânge formează cel mai puternic lanț dintre toate, nu-i așa? Ceea ce se expediază mai departe, de la o generație la următoarea, ici vești bune, colo vești rele, un adevărat dezastru mai încolo.

Am spus:

– Din câte știm cu toții, Brian Lippy n-a făcut decât să-și ia zborul spre locuri mai mănoase. S-ar putea chiar ăsta să fie cazul; cu siguranță, nimeni nu poate contrazice lucrul ăsta. Vânturile rele aduc câteodată un dram de bine în ograda celor puțini; faptul c-a dispărut așa e posibil chiar să-i fi salvat viața iubitei lui.

– Mă-ndoiesc, a bodogănit Huddie. Pariez că următorul pentru ea a fost doar un Brian Lippy cu altă culoare la păr. Își aleg numai tipi care le bat, până ajung să se schimbe complet. E ca și când și-ar găsi o definiție a propriei lor persoane în vânătăile de pe față și brațe.

– Nu l-a declarat niciodată dispărut, asta-ți pot spune, a vorbit Shirley. Asta reiese din hârtiile care-au ajuns pe biroul meu, oricum, iar prin mâinile mele trec nu doar rapoartele noastre interne, ci și cele ale municipalității și cele districtuale. Nimeni din familia lui n-a făcut o astfel de reclamație. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, însă el a fost un adevărat caz de cele rele să se spele.

– Doar nu crezi și *tu* că s-a strecurat doar prin geamul ăla spart și a fugit, nu? – l-a întrebat Ned pe Huddie. Adică, tu ai fost *acolo*.

– Nu, a spus Huddie, că tot veni vorba, nu cred. Dar ce cred eu nu contează. Ideea-i aceeași cu cea pe care dom' sergent a-ncercat toată seara să ți-o bage-n capul ăla tare al tău: *nu știm*.

A fost de parcă puștiul nu l-a auzit. S-a întors înapoi la mine.

– Dar tata, Sandy? Când venea vorba de Brian Lippy, *el* ce credea?

– El și Tony credeau că Brian a ajuns în același loc unde-au ajuns Ennis Rafferty și gerbilul Jimmy. Cât despre cadavrul arătării pe care-au omorât-o în ziua aia...

– Blestemăția aia a putrezit repede, a spus Shirley pe-o voce vioaie și ultimativă. Sunt câteva poze și te poți uita la ele cât ai chef, da-n mare parte nu-s decât poze făcute la ceva ce-ar putea fi orice, inclusiv o farsă cum scrie la carte. Nu poți vedea cum a arătat când încerca să fugă de Domnul D – cât de repede se mișca sau cât de tare țipa. Nu poți vedea nimic, de fapt. Și nici noi nu-ți putem spune ca să reușești să înțelegi. Îți stă scrisă asta pe toată fața. Știi de ce-i trecutul trecut, iubire?

Ned a scuturat din cap.

– Fiindcă nu funcționează.

S-a uitat în pachetul de țigări și orice-ar fi văzut acolo trebuie s-o fi satisfăcut, fiindcă a înclinat din cap, și le-a pus în poșetă și s-a ridicat în picioare.

– Plec acasă. Am două pisici care-ar fi trebuit hrănite acum trei ore.

Asta era Shirley, sigur că da – Shirley, Americana Sadea, obișnuia să-i spună Curt când voia să-i intre puțin pe sub piele. Fără soț (fusese cândva unul, când de-abia terminase ea liceul), fără copii, cu două pisici, aproximativ 10.000 de floricele pe câmpii. Ca mine, și ea era măritată cu Detașamentul D. Un clișeu ambulant, cu alte cuvinte, și dacă asta nu-ți convenea, ți-o puteai băga undeva.

– Shirl?

S-a întors spre sunetul plângăreț al vocii lui Ned.

– Ce-i, dragă?

– Îți plăcea de tata?

Ea și-a așezat mâinile pe umerii lui, s-a aplecat în față și i-a lipit un sărut pe frunte.

– L-am iubit, puștiule. Și te iubesc și pe tine. Ți-am spus tot ce-am putut, și n-a fost ușor. Sper să te ajute. (A făcut o pauză.) Sper să fie de-ajuns.

– Și eu sper la fel, am spus.

Shirley a strâns prinsoarea de pe umerii lui. Apoi i-a dat drumul și s-a îndreptat de spate.

– Hudson Royer – nu vrei să conduci o doamnă la mașină?

– Cu plăcere, a spus el, și-a luat-o de braț. Ne vedem mâine, Sandy? Vii mâine, nu?

– Devreme, când răsare soarele, am spus. O luăm de la capăt.

– Ai face bine să mergi acasă şi să dormi puţin, atunci.

– Aşa o să fac.

El şi cu Shirley au plecat. Ned şi cu mine am rămas pe bancă şi ne-am uitat la ei cum pleacă. Am ridicat amândoi mâinile când au trecut la volan pe lângă noi – Huddie în New Yorker-ul lui mare şi vechi, Shirley în micuţul ei Subaru cu un abţibild pe bara de protecţie care spunea MI-AM CĂLCAT KARMA STÂNGĂ CU CEA DREAPTĂ. Când luminile lor de poziţie au dispărut după colţul clădirii cazărmii, mi-am scos ţigările şi-am aruncat la rândul meu o ocheadă înăuntrul lui. Mai rămăsese una. O voi fuma pe asta şi-apoi mă voi lăsa. Îmi spuneam basmul ăsta deja de cel puţin zece ani.

– Chiar nu mai ai ce să-mi spui? – m-a întrebat Ned pe-o voce slabă, deziluzionată.

– Nu. N-aş fi bun de dramaturg, nu-i aşa? Nu există un act trei. Tony şi taică-tău au mai făcut câteva experimente în următorii cinci ani şi în cele din urmă l-au adus pe Bibi Roth între ei. Ăsta trebuie să fi fost rezultatul faptului că l-a convins taică-tău pe Tony şi că eu am fost prins, ca de obicei, la mijloc. Şi tre' să-ţi spun adevărul: după ce-a dispărut Brian Lippy şi a murit Domnul Dillon, m-am opus să mai facem altceva cu Buick-ul decât să-l ţinem sub observaţie şi să spunem din când în când câte-o rugăciune, fie să se dezmembreze-n bucăţi, fie să dispară înapoi acolo de unde-a venit. Oh, şi să omorâm orice-ar mai fi ieşit din portbagaj suficient de plin de viaţă să stea în picioare şi poate să fugă prin magazie căutând o cale de ieşire.

– S-a mai întâmplat asta?

– Adică încă un E.T. cu capul roz? Nu.

– Şi Bibi? El ce-a spus?

– I-a ascultat pe Tony şi pe tatăl tău, a mai aruncat o privire şi-apoi a plecat. A spus că-i prea bătrân să mai aibă de-a face cu ceva care depăşea atât de mult puterea lui de înţelegere a lumii şi a felului cum funcţionează ea. Le-a spus că intenţionează să-şi şteargă Buick-ul din minte şi i-a îndemnat şi pe ei să facă acelaşi lucru.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Tipul ăsta era om de ştiinţă? Iisuse, ar fi trebuit să fie *fascinat!*

– *Tatăl tău* era omul de ştiinţă, am spus. Unul amator, mda, dar un om de ştiinţă bun. Lucrurile care ieşeau din Buick şi curiozitatea lui faţă de Buick însuşi, astea-l *făceau* pe el om de ştiinţă. Disecţia arătării-liliac, de pildă. Indiferent cât ar fi fost ea de nebunească, a avut şi ceva nobil în ea, cum au avut Fraţii Wright urcând în aer cu micuţul lor avion făcut din hârtie şi lipici. Bibi Roth, pe de altă parte... Bibi era un mecanic, un reparator de microscoape. Aşa-şi spunea uneori, şi încă cu o mândrie ieşită din comun. El era genul de persoană care-şi îngustase cu grijă şi conştient viziunea asupra lumii la dimensiunea unei singure fâşii de cunoştinţe, care aruncau o trâmbă de lumină doar asupra unei mici suprafeţe. Mecanicii urăsc misterele. Oamenii de ştiinţă – mai ales oamenii de ştiinţă *amatori* – le îmbrăţişează. Tatăl tău a avut două personalităţi deodată. În calitate de poliţist, era un vânător de mistere. Ca licenţiat Roadmaster... ei bine, hai să spunem doar că, atunci când taică-tău avea personalitatea asta, era foarte diferit.

– Care versiune-ţi plăcea cel mai mult?

Am cugetat la întrebare.

– Asta-i ca şi cum şi-ar întreba un puşti părinţii pe cine iubesc mai mult, pe el sau pe sora lui. Nu-i o întrebare corectă. Dar Curt, amatorul, deseori mă speria. Îl speria puţin şi pe Tony.

Puştiul a cumpănit asta în gând.

– Au mai apărut câteva lucruri, am spus. În 1991, a fost o pasăre cu patru aripi.

– *Patru...!*

– Aşa-i. A zburat puţin, s-a izbit de pereţi şi-a căzut moartă la pământ. În toamna lui 1993, după unul dintre cutremurele alea de lumină s-a deschis portbagajul şi era pe jumate plin cu pământ. Curt a vrut să-l lase acolo şi să vadă ce se-ntâmplă, iar Tony a fost de-acord la început, dar a-nceput apoi să pută. Nu ştiam că şi pământul se poate descompune, dar cred că poate dacă-i pământ provenit din locul potrivit. Aşa că... e-o nebunie, dar am îngropat pământul. Îţi vine să crezi asta?

A încuviinţat.

– Şi-a ţinut tata sub supraveghere locul unde-a fost înmormântat? Sigur că da. Să vadă ce va creşte acolo.

– Cred că spera să fie câţiva din crinii ăia sălbatici.

– Vreun noroc?

– Cred că asta depinde de ce consideri tu a fi noroc. N-a încolţit nimic, asta-ţi pot spune sigur. Pământul din portbagaj a fost îngropat nu departe de locul unde-l îngropasem pe Domnul D şi uneltele. Cât despre monstru, ce nu s-a transformat în mucilagiu, am ars în incinerator. Pământul din locul unde-i îngropat pământul e chel şi-acum. În fiecare

primăvară încearcă să străbată la lumină câteva plante, dar până acum au murit de fiecare dată. Într-un sfârşit, presupun că situaţia o să se schimbe.

Mi-am pus ultima ţigară în gură şi am aprins-o.

– Cam la un an după livrarea pământului, am primit încă o şopârlă cu băţ roşu. Moartă. Aia a fost ultima. Încă-i ţinutul cutremurelor acolonăuntru, da-n zilele astea pământul nu se mai clatină atât de tare. Nu face să fii neglijent în preajma Buick-ului mai mult decât face să fii în preajma unei puşti vechi, doar fiindcă e ruginită şi are ţeava înfundată cu pământ, dar păstrând unele măsuri rezonabile de precauţie probabil că-i destul de lipsit de pericole. Iar într-o zi – asta credea taică-tău, asta credea Tony şi asta cred şi eu – maşina aia veche *chiar* o să se dezmembreze singură. Dintr-o dată, exact ca minunata aia trăsură c-un cal din poezie.

S-a uitat vag la mine, iar eu mi-am dat seama că habar nu are despre ce poezie vorbesc. Trăim vremuri degenerate. Apoi a spus:

– O pot simţi.

Ceva din tonul lui m-a speriat rău de tot, şi i-am aruncat o privire dură. Încă arăta mai tânăr decât cei optşpe ani ai lui, mi-am spus. Numai un băiat, nimic altceva de-atât, şezând cu picioarele încălţate în pantofi sport încrucişate şi cu faţa vopsită în lumină de stele.

– Poţi? – am întrebat.

– Da. Tu poţi?

Toţi ofiţerii care trecuseră prin D de-a lungul anilor îi simţiseră atracţia, bănuiesc. O simţiseră aşa cum oamenii ce locuiesc pe coastă încep să

simtă mişcările mării, valurile fiind un ceas după care le bat inimile. În majoritatea zilelor şi nopţilor nu observam asta mai mult decât îţi observi nasul, o siluetă din josul a tot ceea ce vezi. Uneori, însă, atracţia era mai puternică, iar atunci te făcea să te doară, cumva.

– Bine, am spus, hai să spunem că da. Huddie sigur a putut – ce crezi că i s-ar fi întâmplat în ziua aia dacă n-ar fi strigat Shirley? Ce crezi că i s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi târât în portbagaj aşa cum a spus că voia să facă?

– Chiar nu ai auzit povestea aia înainte de seara asta, Sandy?

Am scuturat din cap.

– Totuşi, n-ai părut foarte surprins.

– Nu mă mai surprinde nimic ce-are legătură cu Buick-ul.

– Chiar crezi c-a vrut s-o facă? Să se târască înăuntru şi să tragă capacul după el?

– Da. Doar că nu cred că *el* a avut ceva de-a face cu asta. E vorba de atracţie – atracţia aia pe care-o exercită. Atunci era mai puternică, dar încă-i prezentă.

N-a răspuns nimic la asta. A rămas doar locului, uitându-se la Magazia B.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Ned. Ce crezi că i s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi târât înăuntru?

– Nu ştiu.

Un răspuns destul de rezonabil, presupun – răspunsul unui puşti, cu siguranţă, spun asta de zeci de ori pe zi –, însă eu tot l-am urât. Renunţase la echipa de fotbal, dar părea că nu uitase tot ce învăţase acolo despre driblare şi fentare. Am inspirat

fumul care avea gust de fân uscat, apoi l-am suflat afară.

– Nu ştii.

– Nu.

– După Ennis şi Jimmy şi – probabil – Brian Lippy, tot nu ştii.

– Nu toate lucrurile merg într-o altă parte, Sandy. Uită-te, de pildă, celălalt gerbil. Rosalie sau Rosalynn sau cum o chema.

Am suspinat.

– Crezi ce vrei. Eu merg la The Country Way să-nfulec un cheesburger. Eşti binevenit să mă însoţeşti, dar numai dacă putem pune povestea asta de-o parte şi să vorbim despre altceva.

S-a gândit la asta, apoi a scuturat din cap.

– Cred că merg acasă. Să fac ceva.

– Bine, dar să nu-i torni lui maică-ta vreuna din ideile astea ale tale.

A părut aproape comic şocat.

– Dumnezeule, nu!

Am râs şi l-am lovit amical pe umăr. Umbrele îi pieriseră de pe faţă şi dintr-o dată îmi era iarăşi posibil să-l plac. Cât despre întrebările şi insistenţa lui puerilă că povestea trebuie să aibă un sfârşit şi că acesta trebuie să conţină un anume răspuns, era posibil ca timpul să rezolve problema asta. Poate că aşteptasem prea multe din propriile mele răspunsuri. Imitaţia de vieţi pe care le vedem la televizor şi în filme ne şopteşte că existenţa omenească constă din revelaţii şi schimbări bruşte de poziţie; pe când atingem maturitatea deplină, cred, aceasta-i o idee pe care la un anumit nivel ajungem s-o acceptăm. Astfel de lucruri se pot întâmpla din

timp în timp, dar cred că-n mare parte nu-i decât o minciună. Schimbările vieții survin încet. Survin așa cum respiră în timpul unui somn profund nepotul meu cel mic; uneori simt pornirea să-i pun mâna pe piept doar ca să fiu sigur că încă trăiește. Văzută în lumina asta, întreaga idee a pisicilor curioase ce-și satisfac curiozitatea mi se părea ușor absurdă. Lumea rareori își încheia conversațiile. Dacă douăzeci și trei de ani de conviețuire cu Buick-ul 8 ar fi trebuit să mă învețe ceva, asta ar fi trebuit să fie. În acel moment, băiatul lui Curt părea că tocmai făcuse un pas spre însănătoșire. Poate chiar doi. Iar dacă nu puteam lăsa asta să fie de-ajuns pentru o singură seară, însemna că am propriile mele probleme.

– Vii mâine, nu? – am întrebat.

– Devreme, când soarele răsare, dom' sergent. O luăm de la capăt.

– Atunci poate c-ar trebui să-ți amâni gândurile și să prinzi în schimb câteva ore de somn.

– Cred c-aș putea face o încercare. (Mi-a atins scurt mâna.) Mersi, Sandy.

– Nici o problemă.

– Dac-am fost nesuferit cândva...

– N-ai fost, am spus.

Fusese un nesuferit în câteva momente, dar nu credeam că s-ar fi putut înfrâna. Și, la vârsta lui, e foarte probabil ca eu să fi fost cu mult mai nesuferit. L-am privit cum merge spre Bel Air-ul modificat pe care i-l lăsase taică-său, o mașină de aproximativ aceeași stirpe cu mașina din magazia noastră, dar cu mult mai puțin *vivace*. La jumătatea parcării, s-a oprit, uitându-se la Magazia B, și m-am

oprit şi eu cu chiştocul de ţigară fumegând între buze, vrând să văd ce va face.

A mers mai departe în loc să meargă mai aproape de ea. Bun. Am tras un ultim fum din acea încântătoare baghetă a morţii, m-am gândit s-o sting pe asfalt şi i-am găsit în schimb loc în cutia cu chiştoace, unde fuseseră stinse aproximativ două sute de alte chiştoace, care stăteau acum semeţe-n sus. Ceilalţi îşi puteau stinge ţigările pe jos dacă voiau – Arky le mătura fără să se plângă – dar era mai bine dacă n-o făceam şi eu. La urma urmei, eu eram dom' sergent, tipul care şedea în scaunul ăl mare.

M-am dus în clădirea cazărmii. Stephanie Colucci era la dispecerat, bând o Cola şi citind o revistă. Când m-a văzut, a aşezat Cola pe masă şi şi-a întins fusta pe genunchi.

– Ce se mai întâmplă, dulceaţă? – am întrebat.

– Nu prea multe. Canalele de comunicaţii se limpezesc, dar nu atât de repede cum se-ntâmplă după... o chestie din-aia. Dar e de-ajuns să pot ţine lucrurile sub control.

– Ce lucruri?

– 9 dă curs unui incendiu de maşină pe rampa de ieşire 9 de pe I-87, Mac spune că şoferu-i un comisvoiajor care se-ndrepta spre Cleveland; e-ncins ca o sobă cu păcură şi refuză testul de alcoolemie. 16 vede de-o eventuală spargere la sucursala Ford din Statler. Jeff Cutler e-ocupat cu un caz de vandalism la Şcoala Generală din Statler, însă nu-i decât un ajutor acolo, poliţia locală are cazul pe rol.

– Asta-i tot?

– Paul Loving e 10-98 către casă cu patrula, fiul

lui tocmai are-un atac de astmă.

– Ai putea uita să treci asta-n raport.

Steffie mi-a oferit o privire jignită, de parcă n-ar fi fost nevoie să-i spun asta.

– Ce se-ntâmplă în Magazia B?

– Nimic, am spus. Ei bine, nimic semnificativ. Îşi revine la normal. Am plecat. Dacă intervine ceva, sună-l pe...

M-am oprit, îngrozit într-un fel.

– Sandy? – a întrebat ea. E ceva în neregulă?

Dacă intervine ceva, sună-l doar pe Tony Schoondist, fusesem pe cale să spun, de parcă nu trecuseră douăzeci de ani prin vad şi vechiul dom' sergent nu saliva inconştient tocmai atunci uitându-se la emisiunea „Nick at Nite" într-un sanatoriu din Statler.

– Nu-i nimic în neregulă, am spus. Dacă intervine ceva, sună-l pe Frank Soderberg. E rândul lui la timonă.

– Prea bine, domnule. O noapte plăcută.

– Mersi, Steff, la fel şi ţie.

Când am ieşit afară, Bel Air-ul tocmai mergea încet către drumul de acces, din difuzoarele lui modificate ieşind muzica uneia din formaţiile care-i plăceau lui Ned – Wilco, sau poate The Jayhawks. Am ridicat mâna şi mi-a răspuns cu acelaşi gest. Şi cu un zâmbet. Unul plăcut. Mi s-a părut iarăşi greu să cred c-am fost atât de furios pe el.

Am mers către magazie şi-am adoptat poziţia, postura aia cu picioarele depărtate, de supraveghetor de şantier care, cumva, îi face pe toţi să se simtă ca nişte republicani, gata să culeagă dispreţul tuturor pentru toţi pierde-vară asistaţi de stat din inte-

riorul granițelor și pentru străinii incendiatori de steaguri din afara lor. M-am uitat înăuntru. Acolo era, stând tăcut sub becurile din tavan, aruncând o umbră de parc-ar fi fost ceva logic, gras și luxos pe cauciucurile lui cu exteriorul alb. Dotat cu un volan mult prea mare. Cu un tegument ce refuza atingerea prafului și vindeca zgârieturile – asta se-ntâmpla mai încet acum, dar totuși se întâmpla. *Uleiu-i bun*, asta a spus bărbatul înainte să dea coltul, aceste-au fost ultimele lui cuvinte pe această temă, și uite că tot aici era, asemenea unui *objet d'art* uitat cumva într-o galerie închisă. Pielea de pe brațe mi s-a făcut de găină și mi-am simțit boașele strângându-se. În gură simțeam gustul ăla uscat pe care-l încerc atunci când știu c-am dat de dracu'. O belea și jumate, înc-un pic și bate de vecernie, obișnuia să spună Ennis Rafferty. Nu murmura și nu strălucea, temperatura era iarăși trecută de șaizeci, dar îl simțeam cum mă atrage, cum îmi șoptește să intru și să arunc o privire. Îmi va arăta tot soiul de lucruri, șoptea, mai ales acum că eram singuri. Să mă uit la el așa cum era m-a făcut să înțeleg clar un lucru: fusesem furios pe Ned pentru că mă speria. Sigur că da. Să mă uit la el așa cum era, să-i simt atracția oscilatorie adânc în măduva minții mele – zbătându-se, de asemenea, în viscerele și-n vintrele mele –, făcea totul mai ușor de înțeles. Buick-ul năștea monștri. Da. Dar uneori tot voiai să mergi la el, voiai așa cum uneori vrei să te uiți în jos când te afli la mare înălțime sau să privești direct în țeava pistolului sau să vezi gaura din vârful țevii transformându-se într-un ochi. Un ochi care te privește, te privește pe tine și numai pe tine.

Nu avea sens să-ncerci să sapi drum folosindu-te de logică în aceste momente sau să-ncerci să înțelegi acea atracție nevrotică; e mai bine pur și simplu să te depărtezi de hău, să pui pistolul la loc în toc, să pleci la volanul mașinii departe de cazarmă. Departe de Magazia B. Până ce ajungi dincolo de raza de acțiune a acelei subtile voci șoptite. Uneori, fuga e-un răspuns cât se poate de justificat.

Am mai stat, însă, acolo o clipă în plus, simțind acel poc-poc-poc îndepărtat din cap și din jurul inimii, uitându-mă înăuntru la Buick Roadmaster-ul albastru-întunecat. Apoi am făcut un pas în spate, am inspirat profund aerul nopții și m-am uitat în sus la lună până ce mi-am recăpătat complet propriile simțuri. După ce-am făcut asta, m-am dus la mașina mea, m-am urcat și am plecat.

The Country Way nu era aglomerat. În zilele de acum, niciodată nu-i, nici măcar în serile de vineri și sâmbătă. Restaurantele de lângă Wal-Mart și noul Mall din Statler omoară speluncile din centru la fel de sigur cum noul cineplex de pe 32 a omorât bătrânul cinema Gem din centru.

Ca de obicei, când am intrat, oamenii m-au privit pe furiș. Numai că, desigur, la ce se uită ei de fapt e uniforma. Doi indivizi – unul ajutor de șerif, celălalt procuror districtual – au spus salut și mi-au strâns mâna. Procurorul m-a întrebat dacă nu vreau să stau la masă cu el și soția lui, iar eu am spus nu mersi, s-ar putea să mă-ntâlnesc cu cineva. Ideea de-a sta în preajma oamenilor, de-a mai trebui să vorbesc în seara aia (chiar și numai niște palavre), mă făcea să-mi fie rău la stomac.

M-am așezat într-unul din micile separeuri din

fundul încăperii principale şi Cynthia Garris a venit să-mi ia comanda. Era o blondină simpatică, cu ochi mari şi frumoşi. Când am intrat, am observat că pregătea o înghețată cu sirop pentru cineva şi m-a atins să văd că, între a duce comanda la client şi a-mi aduce mie meniul, îşi descheiase nasturele de sus al uniformei, aşa încât să se vadă inimioara din argint pe care o purta la baza gâtului. Nu ştiam dacă gestul îmi era adresat mie sau dacă nu era doar o reacție la uniforma pe care o purtam. Am sperat să fie pentru mine.

– Hei, Sandy, unde-ai fost în ultima vreme? Un sandviş vegetarian? Unu' cu carne? Grătar cu macaroane? Ceva din astea?

A pufnit a dispreț prefăcut.

– Mnu, tocma' am mâncat. Ce-ai special?

– Tocăniță de pui, scoici umplute cu sos de carne – amândouă-s cam grele într-o seară ca asta, după umila mea părere – şi egrefin prăjit. Tot ce-i comestibil te costă c-un dolar în plus. Ştii povestea.

– Cre' c-o să iau numa' un cheesburger şi-o bere Iron City, ca s-am cu ce-l spăla.

A mâzgălit comanda într-un carnețel, apoi mi-a aruncat o privire serioasă.

– Eşti bine? Pari obosit.

– Chiar *sunt* obosit. Altfel îs bine. Ai văzut pe cineva din Detaşamentu' D în seara asta?

– George Stankowski a fo' mai devreme. Altfel, numa' pe tine, iubire. Dintre polițai, adică. Ei, ar mai fi tipii de colo, da'...

A ridicat din umeri ca pentru a spune că tipii ăia nu erau polițai adevărați. Întâmplător, eram de acord cu ea.

– Ei bine, dacă vin nişte jefuitori, o să-i opresc c-o singură mână.

– Dacă lasă bacşiş cinşpe la sută, eroule, lasă-i să-şi facă treaba, a spus. Îţi aduc imediat berea.

Şi-a plecat, dând uşor din codiţă sub nailonul alb al uniformei.

Pete Quinland, proprietarul de la-nceput al bombei ăsteia, murise demult, însă minitonomatele pe care le instalase el încă se aflau pe pereţii separeurilor. Piesele dintre care puteai alege se aflau într-un soi de registru din spatele unui ecran şi, pentru a-ntoarce paginile, avea deasupra nişte manete mici din crom. Mecanismele astea antice nu mai funcţionau, dar era greu să rezişti să nu te joci cu manetele, întorcând paginile, şi să citeşti numele cântecelor scrise de pe acele micuţe etichete roz. Vreo jumătate dintre ele aparţineau preaiubitului preşedinte al Consiliului Administrativ al lui Peter, ţopăieli electrizante precum „Witchcraft" şi „Luck Be A Lady Tonight". **FRANK SINATRA** scria pe micuţele etichete roz şi dedesubt, cu litere mai mici: THE NELSON RIDDLE ORCH. Celelalte erau cântecele alea rock and roll vechi, la care nu te mai gândeşti niciodată după ce au ieşit din topuri; cele care se pare că niciodată nu le difuzează la posturile de radio specializate în muzică veche, deşi ţi se pare că loc ar avea berechet; la urma urmei, de câte ori poţi asculta „Brandy (You're a Fine Girl)" înainte să te-apuci să strigi? Am frunzărit paginile, uitându-mă la piese pe care nici o monedă de-un sfert nu le-ar mai face să cânte; timpul merge mai departe. Dacă faci linişte, îi poţi auzi pasul târşâit şi mâhnit.

Dacă-ntreabă cineva de Buick, spune-le că nu-i decât un bun pus sub sechestru. Asta a spus vechiul dom' sergent în seara când ne-am întâlnit cu toții aici în camera din spate. Chelneriţele fuseseră deja trimise acasă şi ne turnam singuri berea, scriindu-ne singuri chitanţele şi ţinând socoteala până la ultimul bănuţ. Sistemul cinstei, şi de ce nu? Eram oameni cinstiţi, care ne făceam datoria aşa cum credeam de cuviinţă. Şi încă suntem. Noi suntem Poliţia Statală din Pennsylvania, înţelegeţi? *Adevăraţi* luptători ai şoselelor. După cum obişnuia să spună Eddie – când era mai tânăr şi mai slab – nu-i numa' o meserie, e-o adevărată aventură.

Am întors pagina. Uite „Heart of Glass", de **BLONDIE**.

În problema asta nu ai cum fi prea discret. Alte cuvinte pline de înţelepciune rostite de Tony Schoondist, în vreme ce nori albaştri din fum de ţigară se ridicau în tavan. Pe atunci *toţi* fumau, poate cu excepţia lui Curt, şi uite *el* ce-a păţit. Din difuzoarele de sus, Sinatra cânta „One for My Baby" şi dinspre plite venea spre noi dulcele miros de porc la grătar. Vechiul dom' sergent a fost un adept al discreţiei profesionale, cel puţin în privinţa Buick-ului, până ce i-a luat-o mintea pe ogor, la început dezertând noaptea numai câteva escadroane de infanterie de celule cerebrale, apoi plutoane, apoi regimente întregi în plină lumină a zilei. *Ce nu apare-n registre nu poate face nici un rău*, mi-a spus odată – asta se-ntâmpla pe când devenise deja limpede că eu voi fi cel care-i voi lua locul şi voi şedea în scaunul lui, ooh, bunicuţule, ce scaun mare ai. Numai că eu dădusem totu-n vileag în seara

asta, nu-i aşa? Mda, toată tărăşenia. Deschisesem gura şi debitasem toată povestea. Cu puţin ajutor din partea prietenilor, cum zice cântecul. O aruncaserăm în poala unui băiat care încă rătăcea în labirintul de oglinzi al durerii. Un băiat căruia, în pofida durerii, îi fierbea sângele de-o curiozitate cât se poate de naturală. Un băiat rătăcit? Poate. La televizor, poveştile precum cea a lui Ned se termină fericit, dar vă pot zice că viaţa în Statler, Pennsylvania, are puţine asemănări cu *The Hallmark Hall of Fame*. Îmi spusesem că ştiu riscurile, dar acum mă trezeam întrebându-mă dacă era într-adevăr aşa. Fiindcă niciodată nu mergem mai departe având conştiinţa ratării, nu-i aşa? Nu. O facem deoarece credem c-o să salvăm lumea şi, de şase ori din zece, călcăm pe capătul nepotrivit al greblei ascunse-n iarba înaltă şi coada ei se ridică şi bam, chiar între ochi.

Spune-mi ce s-a întâmplat când aţi disecat liliacul. Spune-mi despre peşte.

Uite „Pledging My Love", de **JOHHNY ACE**.

Înlăturând orice efort aş fi depus – orice efort am fi depus oricare dintre noi – pentru a-i sugera că lecţia asta nu consta în asimilarea unui anumit lucru, ci în eliberarea lui. Mergând doar cu capul înainte. Surprinzător într-un fel că nu ne citise drepturile, fiindcă nu fusese oare totul o interogaţie în aceeaşi măsură în care fusese o serie de poveşti din zilele de demult, când babacul lui încă era în viaţă? Era *tânăr* şi în viaţă?

M-am simţit rău la stomac. Aş fi putut bea berea pe care mi-o aducea Cynthia, gazele ei era posibil chiar să-mi fie de ajutor, dar să mănânc cheesburg-

er-ul? Nu prea credeam. Trecuseră ani întregi de când disecase Curt arătarea-liliac, însă la asta mă gândeam acum. La cum spusese el *Nişte minţi iscoditoare vor să afle* şi-apoi a înfipt scalpelul în ochiul ei. Acesta a scos un pocnet şi-apoi a cedat, scurgându-se din orbită ca o lacrimă neagră. Eu şi cu Tony am strigat, şi cum era să mănânc un cheesburger acum, amintindu-mi asta? *Opreşte-te, n-are nici un rost*, am spus eu, dar nu s-a oprit. Tatăl fusese la fel de insistent ca şi fiul. *Hai să ne uităm în abdomen şi-apoi am terminat*, a spus el, numai că el *niciodată* n-a terminat. Tăiase, înţepase, investigase şi pentru asta Buick-ul îl omorâse.

M-am întrebat dacă băiatul ştia asta. M-am întrebat dacă înţelegea că Buick Roadmaster-ul 8 îi omorâse tatăl la fel de sigur cum Huddie, George, Eddie, Shirley şi Domnul Dillon omorâseră monstruozitatea ţipătoare ce ieşise din portbagajul maşinii în 1988.

Uite „Billy Don't Be a Hero", de **BO DONALDSON AND THE HEYWOODS**. Dispărută din topuri *şi* din inimile noastre.

Spune-mi despre liliac, spune-mi despre peşte, spune-mi despre E.T.-ul cu corzi roz în loc de păr, arătarea care gândea, arătarea care-a venit o dată cu ceva asemănător unui radio. Spune-mi şi despre tata, fiindcă trebuie să-mi rezolv socotelile cu el. Sigur că trebuie, îi văd viaţa pe faţa mea şi stafia în ochii mei de fiecare dată când stau la oglindă să mă bărbieresc. Spune-mi totul... dar nu-mi spune că nu există nici un răspuns. Să nu-ndrăzneşti asta. Nu accept asta. O refuz.

– Uleiu-i bun, am murmurat, şi am întors mai

repede manetele din oțel de pe minitonomatul din separeu. Aveam transpirație pe frunte. Mă simțeam și mai rău la stomac. Mi-am dorit să pot crede că e vorba de gripă sau poate toxiinfecție alimentară, dar nu era nici una și știam asta. – Uleiu-i a dracu' de bun.

Uite „Indiana Wants Me" și „Green-Eyed Lady" și „Love Is Blue". Cântece care s-au strecurat cumva printre crăpături. „Surfer Joe", de The Surfaris.

Spune-mi totul, spune-mi răspunsurile, spune-mi singurul răspuns care contează.

Trebuie să recunoașteți că puștiul știa clar ce voia. O ceruse cu egoismul simplu și nepătat al celor rătăciți și loviți de durere.

Cu o singură excepție.

Începuse să ceară o anume bucată din trecut... și apoi se răzgândise. Despre ce bucată să fi fost vorba? Am întins mâna către ea, am dibuit după ea, am simțit-o crispându-se timid la atingerea mea. Când se-ntâmplă asta, nu are rost să mai încerci. Trebuie să te dai în lături și să lași amintirea să se-ntoarcă la tine din proprie voință.

Am dat înainte și în spate paginile nefolositorului tonomat. Etichete mici și roz asemenea unor limbi.

„Polk Salad Annie", de **TONY JOE WHITE** și *Spune-mi despre Anul Peștelui.*

„When", de **THE KALIN TWINS** și *Spune-mi despre întâlnirea pe care ați avut-o, spune-mi totul, spune-mi totul, mai puțin singurul lucru care s-ar putea să tragă semnalul de alarmă în mintea ta suspicioasă de polițist...*

– Poftim berea... – a început Cynthia Garris

şi-apoi a scos un oftat uşor.

Am ridicat ochii de la rotitul manetelor (paginile care se-ntorceau continuu sub sticlă mă hipnotizaseră deja pe jumătate). Se uita la mine cu o groază născută din fascinaţie.

– Sandy – ai febră, dragă? Fiin'că-ţi curge *râu* transpiraţia.

Şi-atunci a fost momentul când mi-am dat seama. Îi spuneam despre picnicul de Ziua Muncii din 1979. *Cu cât vorbeam mai mult, cu atâta beam mai mult*, spusese Phil Candleton. *M-a durut capu' vreme de două zile.*

– Sandy?

Cynthia stătea acolo cu sticla de I. C. şi paharul în mână. Cynthia cu nasturele de sus al uniformei descheiat, astfel încât să-şi arate inima. Ca să zic aşa. Era acolo, dar nu era. Era la ani întregi distanţă de unde mă aflam eu în clipa aceea.

Numai vorbe şi nici măcar o singură concluzie, spusesem eu şi discuţia mersese mai departe – la ferma O'Day, printre altele – şi-apoi, dintr-o dată, băiatul întrebase... *începuse* să întrebe...

Sandy, în ziua aia la picnic aţi discutat careva dintre voi despre...

Şi-apoi o lăsase în suspensie.

– Aţi discutat careva dintre voi despre a o distruge, am spus. Asta-i întrebarea pe care n-a terminat-o.

M-am uitat la chipul speriat şi îngrijorat al Cynthiei.

– A-nceput să întrebe şi apoi s-a oprit.

Chiar crezusem că se terminase vremea poveştilor şi că băiatul lui Curt pleca spre casă? Că va

ceda atât de uşor? La o milă sau aşa ceva în josul drumului, pe lângă mine trecuseră, mergând în sens opus, luminile de poziţie ale unei maşini. Mergând înapoi spre cazarmă cu o viteză bunicică, dar nu tocmai ilegală. Bel Air-ul lui Curt Wilcox să fi fost în spatele luminilor ălora, iar băiatul lui Curt Wilcox în spatele volanului? Se-ntorsese imediat ce-a fost sigur c-am plecat cu toţii?

Aşa credeam.

Am luat sticla de Iron City de pe tava Cynthiei, urmărindu-mi braţul întinzându-se şi palma cuprinzându-i gâtul aşa cum te urmăreşti făcând diverse lucruri în vise. Am simţit inelul rece al gâtului de sticlă strecurându-mi-se printre dinţi şi m-am gândit la George Morgan în garajul lui, şezând pe jos şi simţind mirosul de iarbă tăiată venind de la paletele maşinii de tuns gazon. Mirosul ăla verde, sănătos. Am băut berea, am băut-o toată. Apoi m-am ridicat în picioare şi-am aşezat o bancnotă de zece pe tava Cynthiei.

– Sandy?

– Nu pot rămâne să mănânc, am spus. Am uitat ceva la cazarmă.

În torpedoul maşinii ţineam un girofar Kojak cu baterii şi l-am fixat pe capotă de-ndată ce am ieşit din oraş, ridicând viteza la optzeci şi punându-mi încrederea în lumina roşie pâlpâitoare că-i va face pe toţi cei din faţă să se ferească. Nu erau mulţi. Oamenii din vestul Pennsylvaniei dispar devreme de pe trotuare în majoritatea serilor din timpul săptămânii. Nu erau decât patru mile până la cazarmă, dar drumul mi s-a părut că-mi ia o oră. Mă tot

gâdeam la cum mi se oprea inima în loc de fiecare dată când sora lui Ennis – Balaurul – intra în cazarmă cu incredibila aia căpiță de păr vopsit al ei. Îmi tot spuneam: *Dispari de-aici, ești prea aproape.* Și nici măcar nu-mi plăcea de ea. Oare cu cât ar fi fost mai rău s-o înfrunt pe Michelle Wilcox, mai ales dacă le aducea cu ea pe gemene, pe Micuțele J?

Am condus prea repede pe drumul de acces, exact așa cum făcuseră Eddie și George cu doișpe ani în urmă, vrând să se scape de neplăcutul ăla de prizonier ca să poată merge apoi la Poteenville, unde trebuie să li se fi părut că jumate de lume luase foc și fumega. Numele vechilor cântece – „I Met Him on a Sunday", „Ballroom Blitz", „Sugar Sugar" – îmi săltau fără nici un rost în minte. O prostie, dar era mai bine decât să mă întreb ce-aș face dacă aș descoperi că Bel Air-ul s-a întors, dar că-i gol; ce-aș face dacă Ned Wilcox ar fi dispărut de pe fața pământului.

Bel Air-ul *chiar* se întorsese, așa cum știusem că se va întâmpla. Îl parcase acolo unde fusese mai devreme camioneta lui Arky. Și era gol. Am văzut asta la prima pală aruncată asupra lui de farurile mașinii mele. Numele cântecelor mi-au dispărut din gând. Ceea ce le-a înlocuit a fost o promptitudine rece, genul acela de promptitudine care se naște singură, dezarmată și pe nepusă masă, gata să improvizeze.

Buick-ul pusese stăpânire pe băiatul lui Curt. Chiar cât stătuserăm cu el, ținând propriul nostru gen de priveghi pentru taică-său și încercând să-i fim prieteni, își întinsese brațele invizibile și-l

înşfăcase. Dacă mai aveam încă vreo şansă de a-l lua înapoi, aş fi făcut bine să n-o irosesc pierzând timpul cu prea multe gânduri.

Steff, îngrijorată probabil de vederea unui singur girofar Kojak în locul unui întreg dispozitiv, a scos capul pe uşa din spate.

– Cine-i? Cine-i acolo?

– Eu sunt, Steff.

Am coborât din maşină, lăsând-o parcată unde se afla, cu girofarul roşu învârtindu-se pe capotă deasupra locului pentru şofer. Dacă venea cineva în goană pe unde venisem eu, acesta-l va feri cel puţin să-mi lovească maşina.

– Intră la loc înăuntru.

– Care-i problema?

– Nici una.

– Asta a spus şi *el*.

A arătat cu degetul către Bel Air, apoi a păşit ezitant înăuntru.

Am fugit spre uşa rulantă a Magaziei B în lumina pulsatilă – atât de multe momente tensionate din viaţa mea au fost luminate de girofaruri... Un domn Cutare oprit sau depăşit de girofaruri e întotdeauna înfricoşat. Habar nu au ce ne fac nouă exact aceleaşi lumini. Şi ce-am văzut noi în bătaia lor.

Întotdeauna lăsam un bec aprins în magazie, dar acum era mai luminos acolo decât la lumina lui noaptea, iar uşa laterală stătea deschisă. M-am gândit să schimb direcţia într-acolo, dar am continuat cum pornisem. Voiam înainte de toate să arunc o privire la terenul de joc.

Ceea ce mă temeam cel mai mult să văd era nimic altceva decât Buick-ul. Uitându-mă înăuntru,

am descoperit ceva şi mai înfricoşător. Băiatul şedea la volanul supradimensionat al Roadmasterului cu pieptul sfârtecat. Acolo unde-i fusese tricoul nu mai era acum decât o gaură scânteietoare, însângerată. Picioarele au început să-mi cedeze de la genunchi, şi-apoi mi-am dat seama că, la urma urmei, nu sânge era ceea ce vedeam eu. *Poate* că nu sânge. Forma era prea regulată. O linie roşie dreaptă îl petrecea chiar pe sub gâtul rotund al tricoului... şi colţuri... colţuri cu unghiuri perfect drepte...

Nu, nu era sânge.

Canistra cu benzină pe care Arky o păstra pentru maşina de tuns iarba.

Ned şi-a schimbat poziţia în spatele volanului şi una din mâinile lui a devenit vizibilă. S-a mişcat încet, ca prin vis. În ea ţinea o Beretta. Ţinuse în tot acest timp în portbagajul Bel Air-ului pistolul de serviciu al lui taică-său? Poate chiar în torpedo?

Am hotărât că nu contează. Şedea în capcana aia mortală cu o canistră de benzină şi un pistol. Te-omoară sau te lecuieşte, mi-am spus. Niciodată nu mi-a trecut prin gând că s-ar putea să încerce să le facă pe amândouă în acelaşi timp.

Nu m-a văzut. Ar fi trebuit s-o facă – faţa mea albă de frică ce umplea unul dintre geamurile alea întunecate ar fi trebuit să-i fie perfect vizibilă de unde se afla el – şi-ar fi trebuit să vadă pulsaţia roşie de la girofarul pe care-l pusesem pe capota maşinii mele. N-a văzut nici una. Era la fel de hipnotizat ca Huddie Royer când se hotărâse să urce în portbagajul Roadmaster-ului şi să închidă capacul după el. Îl puteam simţi chiar şi de afară. Pulsul ăla fluctuant. *Vivacitatea* aia. Cuprindea chiar şi

cuvinte. Presupun c-aş fi putut să le inventez eu ca să-mi fac pe plac, dar aproape că nu contează asta, fiindcă pulsul a fost cel care le-a invocat prezenţa, pulsul pe care-l simţiserăm cu toţii în preajma Buick-ului încă de la început. Era o pulsaţie pe care unii dintre noi – tatăl băiatului ăstuia, de pildă – o simţiseră mai puternic ca ceilalţi.

Intră sau rămâi afară, mi-a spus vocea din gând, şi-a vorbit cu o indiferenţă absolut rece. *Iau unu sau doi, apoi mă culc. Încă atâta pagubă şi după aia am terminat pentru totdeauna. Unu sau doi, nu-mi pasă care.*

M-am uitat sus la termometrul rotund atârnat de grindă. Acul roşu stătuse la şaizeci şi unu înainte să plec la The Country Way, dar acum scăzuse înapoi la cincizeci şi şapte. Îl puteam vedea alunecând chiar atunci la valori chiar mai scăzute şi, dintr-o dată, m-a izbit o amintire atât de vie, că era aproape înfricoşătoare.

Pe banca fumătorilor, acolo se petrecea asta. Eu fumam şi Curt stătea doar lângă mine. Banca fumătorilor căpătase o importanţă ciudată în cei şase ani de când cazarma însăşi fusese declarată zonă liberă de fumat. Acolo mergeam cu toţii să ne comparăm notiţele luate în cazurile pe care le cercetam, să ne rezolvăm conflictele privitoare la programul de lucru, să gândim planuri pentru ieşirea la pensie şi planuri pentru asigurări şi planuri pentru ZAP. Pe banca fumătorilor mi-a spus Carl Brundage că-l părăseşte soţia şi că ia copiii cu ea. Nu-i tremurase vocea, dar îi curgeau lacrimile pe obraji în timp ce vorbea. Pe bancă şezuse şi Tony, cu mine de-o parte şi Curt de cealaltă („Christos şi

cei doi hoţi", a zis el cu un zâmbet sardonic), când ne-a spus că mă numeşte pe mine pentru postul de sergent-şef eliberat o dată cu ieşirea lui la pensie. Dacă-l voiam, desigur. Slaba strălucire din ochii lui spunând că ştia al naibii de bine că-l voiam. Curtis şi cu mine am încuviinţat din cap, fără a spune prea multe. Şi pe banca fumătorilor Curt şi cu mine am avut ultima discuţie despre Buick-ul 8. Cu cât înainte de moartea lui se-ntâmpla asta? Mi-am dat seama cu un fior urât că s-ar putea să fi fost chiar în ziua fatală. Cu siguranţă, asta ar explica de ce mi s-a părut atât de teribilă vivacitatea acestei amintiri.

Gândeşte? – mă întrebase Curt. Mi-amintesc soarele puternic de dimineaţă luminându-i faţa şi – cred – paharul din hârtie cu cafea pe care-l avea în mână. *Se uită şi gândeşte, aşteaptă ocaziile prielnice, îşi alege momentele potrivite?*

Sunt aproape sigur că nu, i-am răspuns, dar eram îngrijorat. Fiindcă *aproape* acoperă o zonă mare, nu-i aşa? Poate că-i singurul cuvânt care acoperă o zonă mai mare decât *dacă*.

Dar şi-a păstrat cel mai mare spectacol de groază pentru o ocazie când locul ăsta era aproape complet părăsit, a spus tatăl lui Ned. A lăsat cafeaua de-o parte ca să-şi poată învârti pălăria Stetson în mâini, un vechi obicei de-al lui. Dacă aveam dreptate în privinţa zilei, pălăria aia avea mai puţin de cinci ore să-i fie aruncată de pe cap şi să aterizeze însângerată în buruieni, unde va fi mai târziu descoperită printre ambalaje McDonald's şi cutii goale de Cola. *De parcă ar fi ştiut. De parcă ar putea gândi. Privi. Aştepta.*

Am râs. A fost unul din râsetele alea scurte, răguşite, ha-ha, care nu conţin o doză prea mare de haz. I-am spus că a luat-o razna. Am zis: *Urmează să-mi spui c-a trimis în ziua aia o rază sau ceva ca să facă cisterna Norco să intre în autobuzul şcolar.*

N-a răspuns nimic prin viu grai, dar ochii lui mi-au trimis o întrebare. *De unde ştii că n-a făcut-o?*

Şi apoi pusesem întrebarea băiatului. Întrebasem...

Un clopoţel de avertizare mi s-a declanşat în minte, foarte vag şi departe. M-am îndepărtat de geam şi mi-am dus mâinile la faţă, de parcă aş fi crezut că pot bloca durerea aia fluctuantă blocând pur şi simplu imaginea Buick-ului. Şi imaginea lui Ned, atât de alb şi pierdut în spatele volanului supradimensionat. Pusese stăpânire asupra lui şi atunci, pentru scurtă vreme, pusese stăpânire şi asupra mea. Încercase să mă deturneze cu o grămadă de amintiri inutile. Nu conta dacă aşteptase sau nu conştient ocazia de a-l înhăţa pe Ned. Ce conta era că temperatura scădea înăuntru cu rapiditate, aproape că se *prăbuşea*, şi că, dacă voiam să fac ceva, acum era momentul.

Poate că ar trebui să ceri nişte întăriri, a şoptit vocea din capul meu. Părea a fi propria mea voce, dar nu era. *Poate e cineva în clădirea cazărmii. În locul tău, m-aş duce să văd. Nu c-ar avea vreo importanţă pentru mine. Să mai fac o pagubă înainte să mă culc, asta mă interesează pe mine. Asta-i în linii mari* tot *ce mă interesează pe mine. Şi de ce? Fiindcă pot, şmechere – numai fiindcă pot.*

Să chem întăriri părea o idee bună. Dumnezeu

ştie că mă îngrozea ideea de a intra singur în Magazia B şi de a mă apropia de Buick în starea lui de atunci. Ce m-a făcut să merg mai departe a fost conştientizarea faptului că eu eram vinovat de acea situaţie. Eu eram cel care deschisese cutia Pandorei.

Am fugit la gheretă fără a mă opri la uşa laterală, deşi am simţit mirosul greu şi bogat de benzină. Ştiam ce făcuse. Singura întrebare era cât de multă turnase sub maşină şi cât mai lăsase în canistră.

Uşa gheretei se închidea cu un lacăt. Ani de zile fusese lăsată descuiată, braţul curbat din oţel fiind introdus doar prin balama ca să împiedice uşa să se legene în bătaia vântului. Şi-n seara aia lacătul era deschis. Jur că ăsta-i adevărul. Nu era lumină ca-n toiul zilei, dar venea destulă lumină de la uşa laterală deschisă pentru a vedea clar încuietoarea. Apoi, când am întins mâna spre ea, tija din oţel a intrat în gaura din corpul lacătului cu un *clic* slab, audibil. Am văzut cu ochii mei cum s-a întâmplat... şi am şi simţit-o. Preţ de o clipă doar, pulsul pe care-l simţeam în cap s-a intensificat şi s-a focalizat. Ca rezultat al efortului, parcă.

Am două inele cu chei: cele de la serviciu şi cele personale. Pe inelul „oficial" erau vreo douăzeci şi am folosit un truc învăţat cu mult timp în urmă de la Tony Schoondist. Le-am lăsat să-mi cadă în palmă aşa cum voiau, asemenea unor beţişoare, apoi pur şi simplu am căutat printre ele fără să mă uit. Nu funcţionează întotdeauna, dar de data asta a mers, probabil deoarece cheia de la lacăt era mai mică decât toate celelalte cu excepţia celei de la dulapul personal din cazarmă, iar aceea avea capul pătrat.

Atunci, vag, am auzit murmurul cum începe. Era slab, ca sunetul unui motor îngropat în pământ, dar era prezent.

Am luat cheia pe care-o găsiseră degetele mele şi am vârât-o în lacăt. Braţul din oţel s-a eliberat. Am smucit lacătul afară din balama şi l-am aruncat pe jos. Apoi am deschis uşa gheretei şi-am păşit înăuntru.

Îngustul spaţiu de depozitare păstra căldura imobilă şi explozivă care aparţine doar podurilor şi magaziilor şi ungherelor ţinute închise lungi perioade de timp când afară-i foarte cald. Nimeni nu prea mai venea pe aici, însă lucrurile care se adunaseră de-a lungul anilor (cu excepţia vopselei şi a diluantului pentru vopsea, lucruri inflamabile ce fuseseră, prudent, scoase de acolo) se aflau la locul lor; le puteam vedea în bătaia slabă a luminii. În mare parte, teancuri de reviste de genul celor citite de bărbaţi (femeile cred că ne place să ne uităm la femei dezbrăcate, dar cel mai adesea cred că ne plac uneltele). Scaunul de bucătărie cu şezutul lipit cu bandă izolantă. Radioul de poliţie ieftin, cumpărat de la Radio Shack. Camera video, cu bateria fără-ndoială moartă, stând pe raftul ei lângă vechea cutie cu benzi goale. Pe un perete era lipit un abţibild: SUSŢINEŢI-I PE CEI HANDICAPAŢI MINTAL, DUCEŢI UN AGENT FBI LA MASA DE PRÂNZ. Simţeam miros de praf. În capul meu, pulsul care reprezenta vocea Buick-ului devenea tot mai puternic.

Din tavan atârna un bec simplu şi comutatorul se afla în perete, dar nici măcar n-am încercat să-l aprind. Aveam o bănuială că becul e ars sau că întrerupătorul va fi suficient de activ să-mi transmită

un şoc electric de toată frumusețea.

S-a trântit uşa în urma mea, retezând lumina lunii. Aşa ceva era imposibil, fiindcă, atunci când era lăsată de capul ei, întotdeauna se trântea invers, în afară. O ştiam cu toții. Din pricina asta lăsam noi lacătul introdus prin chinga balamalei. În seara aia, însă, imposibilul se vindea ieftin. Forța care locuia Buick-ul voia ca eu să stau în întuneric. Poate-şi spunea că asta mă va încetini.

Nu era aşa. Văzusem deja ce-mi trebuia: colacul de frânghie galbenă, încă atârnând pe perete sub abțibildul acela haios şi lângă un set uitat de cabluri de transmisie. Şi am mai văzut ceva. Ceva ce Curt Wilcox pusese pe raftul de sus, lângă videocameră, nu la mult timp după ce şi-a făcut apariția E.T.-ul cu funii roz biciuitoare.

Am luat obiectul acesta, l-am îndesat în buzunar şi-am apucat colacul de frânghie de pe perete. Apoi am dat buzna înapoi afară. În fața mea se contura o formă întunecată şi aproape c-am strigat. Preț de-o clipă nebunească, am fost convins că-i bărbatul în haină şi pălărie negre, cel cu urechea malformată şi accent á la Boris Badinoff. Când sperietoarea a vorbit, însă, accentul era sută la sută á la Lawrence Welk.

– Copchilu' ăla nesăbuit s-o-ntors înapoi, a şoptit Arky. Tocma' ce făcui juma' din drumu' către casă şi, făr-o vorbă, am făcut numa'decât cale-ntoarsă. Am ştiut, cumva. Pur şi simplu...

Atunci l-am întrerupt, i-am spus să păstreze distanța şi-am dat în fugă colțul Magaziei B cu colacul de frânghie înfăşurat în jurul brațului.

– Să nu intri colea, dom' serjent! – a spus Arky.

Cred că-i posibil să fi-ncercat să strige, dar era prea speriat să vorbească mai tare.

– A dat pă jos cu bienzină ş-are-un pistol, l-am văzut cu ochii miei.

M-am oprit lângă uşă, am luat frânghia de pe braţ, am început să leg un capăt al ei de cârligul rezistent fixat acolo, apoi m-am răzgândit şi i-am dat colacul lui Arky.

– Sandy, îl poţi simţi? – a întrebat. Iară radiou' o luat-o iară razna, n-al'ceva dăcât pârâieli, am auzit-o pe Steff prin jam cum îl suduia.

– Nu contează. Leagă bine capătul frânghiei. Prinde-l de cârlig.

– Hă?

– M-ai auzit.

Ţineam laţul din celălalt capăt al frânghiei şi-acum am păşit în el, l-am tras în sus până la brâu şi l-am strâns bine. Avea un nod mobil, făcut chiar de Curt, şi s-a strâns cu uşurinţă.

– Dom' serjent, nu poţi face aiasta.

A dat să mă prindă de umăr, dar fără să pună prea multă forţă la bătaie.

– Prinde-l şi-apoi rămâi pe poziţie, am spus. Nu intra înăuntru orice-ar fi. Dacă... (Nu voiam să spun *Dacă dispărem*, însă – nu voiam să aud cuvintele alea ieşindu-mi din gură.) Dacă se-ntâmplă ceva, spune-i lui Steff să transmită Cod D imediat ce trec pârâiturile.

– Iisuse! (Numai că din partea lui Arky s-a auzit mai degrabă *Jesuse.*) Ce-i cu tine, ai-nnebunit? Nu-l sâmţi?

– Îl simt, am spus, şi am intrat.

Înaintând, am scuturat încontinuu de frânghie

pentru a nu se încâlci. Mă simțeam ca un scufundător pornind către profunzimi încă necercetate, având grijă de tubul cu oxigen nu pentru că asta l-ar ajuta cu ceva, ci fiindcă-i cel puțin o ocupație, ceva care-i împiedică mintea să se gândească la lucrurile care s-ar putea să înoate în jurul lui prin întunecimea de dincolo de raza de acțiune a lanternei.

Buick-ul 8 şedea gras şi luxos pe cauciucurile lui cu exterior alb, micul nostru secret, murmurând din adâncul cavernos al propriilor mecanisme. Pulsația era mai puternică decât murmurul, iar acum că eram tocmai înăuntru l-am simțit oprindu-şi eforturile şovăielnice de a mă ține afară. În loc să mă împingă cu mâna lui invizibilă, mă trăgea.

Băiatul şedea în spatele volanului cu canistra de benzină în poală, cu obrajii şi fruntea albe, cu pielea de acolo întinsă şi strălucind. Apropiindu-mă de el, capul i s-a întors pe gât cu o încetineală robotică şi s-a uitat la mine. Avea o privire sălbatică şi întunecată. În ea se citea seninătatea stupidă a celor puternic drogați sau a celor grav răniți. Singura emoție care-i rămăsese în ochi era o îngrozitoare încăpățânare obosită, insistența aceea adolescentină că trebuie să existe un răspuns şi că el trebuie să-l afle. Că avea dreptul. Şi, desigur, asta folosise Buick-ul. Asta folosise împotriva lui.

– Ned.

– Eu aş ieşi de aici dac-aş fi în locul tău, dom' sergent. (Vorbea articulând încet, perfect silabele.) Nu mai e mult timp. Vine. Sună ca zgomotul de paşi.

Şi avea dreptate. Am simțit un val brusc de groază.

Murmurul aparținea, poate, vreunui soi de mașinărie. Pulsația era aproape sigur un fel de telepatie. Asta era altceva, însă, un al treilea lucru.

Venea ceva.

– Ned, te rog. Nu înțelegi ce-i lucrul ăsta și cu siguranță nu-l poți omorî. Tot ce poți face-i să te lași tras înăuntru, precum praful într-un aspirator. Și asta o să le lase pe mama și surorile tale singure. Asta vrei, să le lași singure cu o mie de întrebări la care nimeni nu poate răspunde? Îmi vine greu să cred că băiatul care-a venit aici căutându-și atât de pornit tatăl poate fi atât de egoist.

Auzind asta, ceva i-a tremurat în ochi. Așa cum îi tremură ochii unui om când, concentrat la maximum, aude un sunet puternic în blocul de vizavi. Apoi ochii i s-au înseninat din nou.

– Mașina asta blestemată l-a ucis pe tata, a spus. A vorbit cu calm. Chiar cu răbdare.

Cu siguranță nu aveam de gând să-l contrazic.

– Bine, poate că-i așa. Poate că, într-un fel, e de vină pentru ce i s-a întâmplat tatălui tău atât cât e și Bradley Roach. Asta înseamnă că te poate omorî și pe tine? Ce-i asta, Ned? Cumperi una, primești una gratis?

– Am să *o* omor, a spus și, în sfârșit, i-a apărut ceva în ochi, deranjând seninătatea de la suprafață. Era mai mult decât doar furie. Mie mi se părea a fi un soi de nebunie. A ridicat mâinile. Într-una ținea pistolul. În cealaltă un chibrit cu butan. – Înainte să mă aspire, o să dau foc blestematului ăstuia de vehicul. Asta o să-nchidă pe vecie ușa către partea asta de lume. Ăsta-i primul pas.

A vorbit cu înfricoșătoarea aroganță inconștientă

a celor tineri, convins că ideea **asta nu i-a trecut** nimănui prin minte înaintea lui.

– Şi dacă supravieţuiesc după *asta*, o să omor orice m-aşteaptă de partea cealaltă. Ăsta-i pasul doi.

– Orice te *aşteaptă?*

Am realizat enormitatea presupunerilor lui şi-am fost uluit de ele.

– Oh, Ned! Oh, Christoase!

Pulsaţia era mai puternică acum. La fel şi murmurul. Puteam simţi răceala nenaturală care marca perioadele de activitate ale Buick-ului lipindu-mise de piele. Şi am văzut o lumină purpurie izvorând mai întâi chiar deasupra volanului supradimensionat, în aer, şi apoi începând să tremure pe suprafaţa lui. Venea. Era pe drum. Cu zece ani în urmă deja ar fi ajuns. Poate chiar cu cinci. Acum îi lua puţin mai mult.

– Crezi c-o să ai parte de-o petrecere de bun venit, Ned? Te aştepţi cumva să-l trimită pe Exaltatul Preşedinte al Poporului cu Piele Galbenă şi Păr Roz sau poate pe Împăratul Universului Alternativ să-ţi spună salutare şi să-ţi înmâneze cheia oraşului? Crezi că s-ar deranja? Pentru ce? Pentru un puşti care nu poate accepta faptul că taică-său e mort şi să-şi continue viaţa?

– Taci!

– Ştii ce cred eu?

– *Nu-mi pasă ce crezi tu!*

– Cred că ultimul lucru pe care-l vei vedea o să fie o grămadă mare de nimic înainte să mori asfixiat cu ceea ce respiră ei acolo.

Nesiguranţa i-a tremurat din nou în ochi. O parte

din el voia să joace rolul lui George Morgan şi să termine odată povestea. Dar mai era o parte în el, una căreia s-ar putea să nu-i mai pese de Pitt, dar care încă să vrea să-şi continue viaţa. Şi deasupra amândurora, deasupra şi dedesubt şi-mprejur, unind totul la un loc, se afla pulsaţia şi vocea care-l chema încet. Nici măcar nu era o voce seducătoare. Nu făcea decât să te *(a)tragă*.

– Dom' serjent, ieş' d-acolo! – a strigat Arky.

L-am ignorat şi mi-am ţinut privirea pe băiatul lui Curt.

– Ned, foloseşte-ţi mintea care te-a adus până aici. *Te rog*.

N-am strigat la el, ci am ridicat vocea ca să transmit mesajul prin murmurul din ce în ce mai puternic. Şi, în acelaşi timp, am atins obiectul pe care-l pusesem în buzunarul din spate.

– *Bunul* ăsta în care stai s-ar putea să fie în viaţă, dar asta nu-nseamnă că merită să-ţi pierzi vremea cu el. Nu-i foarte diferit de o plantă carnivoră Venus sau o cănişoară, nu înţelegi? Nu ai cum te răzbuna pe lucrul ăsta, nici cât negru sub unghie. Nu are creier.

Au început să-i tremure buzele. Ăsta era un început, dar îmi doream mai mult ca orice pe lume să lase de-o parte pistolul sau cel puţin să-l coboare. Şi mai era şi chibritul cu butan. Nu la fel de periculos ca un pistol automat, dar destul de periculos; stând lângă portiera din partea şoferului, pantofii mei erau scufundaţi în benzină, iar aburii erau suficient de puternici să-mi aducă lacrimi în ochi. Strălucirea purpurie începuse acum să se-nvârtă în dungi disparate de lumină deasupra comenzilor de

pe bordul fals şi să umple cadranul kilometrajului, făcându-l să arate ca bula din bolobocul unui tâmplar.

– *L-a ucis pe tata!* – a strigat cu vocea unui copil, dar nu la mine striga. N-a reuşit să găsească lucrul la care voia să strige şi exact asta îl dădea de ceasul morţii.

– Nu, Ned. Ascultă, dacă lucrul ăsta ar putea râde, acum asta ar face. Nu l-a prins pe tată aşa cum a vrut – nu aşa cum i-a prins pe Ennis şi pe Brian Lippy –, dar acum are o ocazie a naibii de bună să-l prindă pe fiu. Dacă ştie Curt, dacă te vede, trebuie că strigă în mormânt. Tot de ce s-a temut, tot ce s-a luptat să prevină. Totul se întâmplă din nou. Şi i se-ntâmplă fiului său.

– *Termină, termină!*

Lacrimile îi mânjeau pleoapele.

M-am aplecat, aducându-mi faţa în bătaia strălucirii purpurii, în mijlocul izvorului de răceală. Mi-am coborât faţa la nivelul feţei lui Ned, acolo unde zidul lui de rezistenţă în sfârşit se năruia. Încă o lovitură şi se va doborî de tot. Am scos din buzunarul de la spate tubul pe care îl luasem din gheretă, l-am ţinut lipit de picior şi am spus:

– Trebuie că-i aude râsetul, Ned, el trebuie să ştie că-i prea târziu...

– *Nu!*

– ... că nu mai poate face nimic acum. Absolut nimic.

A ridicat mâinile să-şi acopere urechile, pistolul în stânga, chibritul cu butan în dreapta, canistra cu benzină în echilibru pe coapsele lui, picioarele pierzându-i-se mai jos de tibii în ceaţa de culoarea

lavandei, strălucirea aia ridicându-se ca apa într-o fântână, şi nu era o idee măreaţă – nu-l dezechilibrasem atât de tare cât mi-ar fi plăcut –, dar trebuia să fie de ajuns. Am împins cu policele capacul tubului cu aerosol, am avut doar o fracţiune de secundă să mă-ntreb dacă a mai rămas vreun pic de presiune în drăcovenia aia după câţi ani stătuse nefolosită pe-un raft în gheretă, după care l-am stropit.

Când sprayul i-a atins ochii şi nasul, Ned a urlat de uimire şi durere. A apăsat degetul pe trăgaciul pistolului tatălui său. Duduitul a răsunat asurzitor în magazie.

– La dra-CU! – l-am auzit pe Arky strigând printre ţiuiturile din urechi.

Am apucat mânerul uşii şi, făcând asta, micuţa tijă de închidere a coborât singură, exact ca braţul lacătului în balama. Am vârât mâna prin geamul deschis, am strâns pumnul şi am izbit canistra cu benzină. A zburat din boala băiatului cuprins de convulsii, s-a rostogolit în lumina ceţoasă de culoarea lavandei care se ridica dinspre podeaua maşinii şi a dispărut. Pentru o clipă, am încercat senzaţia *prăbuşirii* ei, aşa cum se-ntâmplă cu lucrurile pe care le arunci dintr-un loc înalt. Pistolul s-a declanşat din nou şi am simţit aerul despicat de glonţ. N-a fost tocmai aproape – încă trăgea orbeşte în plafonul Buick-ului, probabil nici măcar conştient că trage –, dar oricând simţi suflarea unui glonţ aflat în zbor e-a naibii de aproape.

Am dibuit pe interiorul uşii Buick-ului, am găsit într-un sfârşit mânerul şi l-am tras. Dacă nu avea să funcţioneze, nu ştiu ce aş fi făcut mai departe – era prea mare şi prea greu să-l acţionezi prin geam

– dar a funcționat și portiera s-a deschis. În același timp, un fulger puternic de lumină purpurie s-a ridicat dinspre locul unde fusese podeaua Roadmaster-ului, portbagajul s-a deschis cu un bufnet și-a început adevărata atracție. *Tras înăuntru precum praful într-un aspirator*, spusesem, dar habar nu aveam despre ce vorbeam. Bătaia aceea ritmică s-a accelerat dintr-o dată până la un bubuit feroce, aritmic, asemenea unor valuri premergătoare tsunami-ului care va distruge totul. Am încercat senzația unui vânt întors pe dos care părea mai degrabă să tragă în loc să-mpingă, care voia să-ți soarbă globii oculari din orbite și apoi să-ți jupoaie pielea de pe față, și totuși nici măcar un fir de păr nu mi s-a mișcat pe cap.

Ned a strigat. Mâinile i-au căzut brusc, de parcă îi erau legate funii invizibile la încheieturi și acum cineva aflat sub el trăgea de ele. A început să se scufunde în scaun, numai că scaunul nu se mai afla tocmai acolo. Dispărea, dizolvându-se în furtuna aceea bolborositoare de lumină violetă în continuă creștere. L-am apucat de subsuori, l-am smucit, m-am împleticit în spate mai întâi un pas, apoi doi. Luptându-mă cu incredibila forță care încerca să mă tragă în gâtul purpuriu care fusese interiorul Buick-ului. Am căzut pe spate cu Ned peste mine. Benzina s-a îmbibat în stofa pantalonilor mei.

– *Trage-ne!* – i-am strigat lui Arky. Am lopătat cu picioarele, încercând să mă îndepărtez târâș de Buick și de lumina care curgea din el. Nu reușeam să găsesc nici un punct de sprijin. Picioarele continuau să-mi alunece pe benzină.

Ned a fost *smucit*, tras către portiera deschisă din

partea şoferului, tras atât de tare, că aproape mi-a scăpat din braţe. În acelaşi timp, am simţit frânghia strângându-mi-se în jurul brâului. Apucând mai bine pieptul lui Ned cu braţele, am fost traşi cu forţă în spate. Băiatul încă mai ţinea pistolul în mână, dar, uitându-mă la el, braţul i-a ţâşnit drept în faţă şi pistolul i-a zburat din mână. Lumina purpurie pulsatilă din cabina maşinii l-a înghiţit complet şi, dispărând, mi s-a părut că-l aud declanşându-se de două ori, declanşându-se singur. În acelaşi timp, atracţia exercitată asupra *noastră* părea să slăbească puţin. Suficient poate ca, dacă nu mai pregetam nici o clipă, să reuşim să evadăm, să părăsim scena fără vreo altă întârziere.

– *Trage!* – i-am strigat lui Arky.

– Şefu', trag cât poci de tare...

– Trage *mai* tare!

A tras cu furie şi, când laţul făcut de Curtis s-a strâns în jurul mijlocului meu, am rămas fără suflare. Apoi m-am luptat să mă ridic în picioare şi, în acelaşi timp, să merg împleticit în spate, ţinând băiatul strâns la piept. Gâfâia cu ochii roşii închişi, precum ochii unui luptător care-a încasat-o rău de tot în toate cele doişpe runde. Nu cred c-a văzut ce s-a întâmplat apoi.

Interiorul Buick-ului dispăruse, estompat de lumina purpurie. Se deschisese un soi de canal conductor indescriptibil, incognoscibil. Mă uitam în jos printr-un gâtlej infectat şi vedeam o altă lume. S-ar putea să fi paralizat locului suficient de mult ca forţa de sorbţie să-şi recapete priza asupra mea şi să mă tragă – să ne tragă pe amândoi –, dar apoi Arky a-nceput să strige, puternic şi piţigăiat:

– Ajută-mă, Steff! Pentru Dumnezeu! Vino-n-coa' ş-ajută-mă!

Iar ea trebuie s-o fi făcut, fiindcă o secundă sau aşa ceva după aia Ned şi cu mine am fost traşi în spate ca doi peşti bine prinşi în cârlig.

Am căzut iarăşi şi am dat cu capul de pământ, conştient că pulsaţia şi murmurul se îmbinaseră, se transformaseră într-un urlet care părea să-mi sfredelească o gaură în creier. Buick-ul începuse să pâlpâie ca un tub cu neon, şi o invazie de cărăbuşi cu elitre verzi a prins a se revărsa din portbagajul scânteietor. Au căzut pe ciment, au luat-o la goană, au murit. Forţa de sorbţie s-a întărit încă o dată şi-am început să ne mişcăm înapoi spre Buick. Parcă eram prinşi de-un puternic şi hidos curent submarin. Înainte şi-napoi, înainte şi-napoi.

– *Ajută-mă!* – i-am strigat lui Ned în ureche. *Tre' să m-ajuţi, dacă nu, ne prinde!*

Ce gândeam pe atunci era că ne va prinde indiferent dacă mă ajuta sau nu.

Era orb, dar nu şi surd, şi se hotărâse că vrea să trăiască. Şi-a pus picioarele încălţate în tenişi pe podeaua de ciment şi-a ţinut contră cât de bine a putut, călcâiele care-i alunecau ridicând stropi mici de benzină. În acelaşi timp, Arky şi Stephanie Colucci au mai tras o dată cu forţă de frânghie. Am ţâşnit în spate către uşă cu aproape cinci picioare, dar apoi ne-a prins din nou curentul submarin. Am reuşit să înfăşor o buclă de frânghie în jurul pieptului lui Ned, legându-l de mine la bine şi la greu. Apoi am luat-o iarăşi din loc, Buick-ul răpindu-ne tot avantajul pe care-l câştigaserăm şi chiar mai mult. Ne trăgea încet, dar cu o hotărâre îngrozitoare.

Simțeam în piept o presiune claustrofobică, epuizantă. În parte, de vină era faptul că eram înfășurat în frânghie. În parte, sentimentul de-a fi strâns și înhățat și smucit de o imensă mână invizibilă. Nu voiam să merg în locul pe care-l văzusem, dar, dacă ne mai apropiam mult de mașină, asta urma să se întâmple. Cu mine, dar și cu Ned. Cu cât eram mai aproape, cu atât se acumula mai mult forța care ne trăgea. În curând, avea să rupă frânghia galbenă din nailon. Amândoi aveam să țâșnim prin aer, încă legați la un loc. În gâtul acela purpuriu, bolnăvicios aveam să ajungem, și-apoi în ceea ce ne-aștepta de partea cealaltă.

– *Ultima șansă!* – am strigat. *Trageți la trei! Unu... doi... TREI!*

Arky și Stephanie, stând umăr la umăr chiar în fața ușii, au dat tot ce-au avut în ei. Ned și cu mine am împins cu picioarele. Am sărit în spate, de data asta ajungând chiar până la ușă înainte ca forța aceea să ne apuce din nou, să ne tragă la fel de inexorabil cum trage un magnet pilitura de fier.

M-am rostogolit pe o parte.

– Ned, canatul! *Prinde-te de canat!*

A făcut întocmai, întinzând complet brațul stâng. Degetele i s-au strâns în gol.

– La dreapta, puștiule! – a strigat Steff. La *dreapta!*

A găsit canatul și l-a apucat. În spatele nostru, Buick-ul a mai aruncat un monstruos fulger purpuriu și am simțit atracția crescând. Era ca un soi nou de gravitație. Frânghia din jurul pieptului meu se transformase într-o chingă din oțel și nu reușeam să trag nici măcar o gură de aer proaspăt. Îmi sim-

ţeam ochii bulbucându-se şi dinţii tremurând în gingii. Mi se părea că toate viscerele mi se adunaseră buluc în fundul gâtului. Bătăile inimii îmi umpleau creierul, alungând orice gând conştient. Am început să alunec din nou către Buick, călcâiele pantofilor alunecându-mi pe ciment. Încă o clipă şi urma să patinez şi, după încă o clipă, urma să *zbor*, ca o pasăre absorbită de motorul unui avion cu reacţie. Şi, când aveam să merg, băiatul urma să vină cu mine, foarte posibil cu aşchii desprinse din canat ieşindu-i de sub unghii. Urma să fie *nevoit* să vină cu mine. Metafora mea a lanţurilor devenise o realitate crudă.

– Sandy, prinde-mă de mână!

Mi-am sucit gâtul şi n-am fost tocmai surprins să-l văd pe Huddie Royer – şi-n spatele lui pe Eddie. Se întorseseră. Le luase puţin mai mult decât lui Arky, dar se întorseseră. Şi nu fiindcă le-ar fi transmis Steff prin radio Codul D; se aflaseră în maşinile personale, iar comunicaţiile prin unde radio erau FUBAR la noi în cazarmă, cel puţin în clipa aceea. Nu, pur şi simplu... se întorseseră.

Huddie stătea îngenuncheat în cadrul uşii, ţinându-se cu o mână de canat pentru a nu fi tras înăuntru. Nu i se mişca părul pe lângă urechi şi tricoul nu-i flutura, dar asta nu-l împiedica să se legene ca un om în bătaia vântului năprasnic. Eddie stătea pe vine în spatele lui, uitându-i-se peste umăr. Probabil ţinându-l de curea, deşi nu puteam vedea asta. Mâna liberă a lui Huddie era întinsă către mine şi am apucat-o ca un om pe cale de înec. Mă *simţeam* ca un om pe cale de înec.

– *Trageţi* odată, la dracu, a mârâit Huddie către

Arky şi Eddie şi Steff Colucci. Lumina purpurie a Buick-ului îi pâlpâia în ochi. – Trageţi de să vă sară *rărunchii.*

Poate că n-au ajuns până acolo, dar au tras tare, iar noi ne-am rostogolit afară prin uşă ca un dop ieşind dintr-o sticlă, aterizând claie peste grămadă, Huddie fiind cel mai de jos. Ned gâfâia cu faţa lipită lateral de gâtul meu, pielea de pe obrazul şi fruntea lui arzându-mă ca nişte tăciuni. Îi simţeam umezeala lacrimilor.

– Au, dom' sergent, Christoase, scoate-ţi cotu' din *nasu'* meu! – a strigat Huddie pe-o voce înfundată, furioasă.

– Închide uşa! – a strigat Steff. Repede, înainte să iasă pe ea ceva urât!

Nu era nimic altceva decât nişte gângănii inofensive cu elitre verzi, dar, chiar şi aşa, avea dreptate. Fiindcă lumina era destul de urâtă. Lumina aia sincopată, pulsatilă.

Încă eram încolăciţi la un loc pe pavaj, cu braţele prinse sub genunchi, cu picioarele prinse sub torsuri, Eddie încolăcit cumva în frânghie la fel ca Ned, ţipând la Arky că-l strânge de gât, că-l sugrumă, iar Steff îngenunchind lângă el, încercând să-şi vâre degetele sub una dintre buclele galbene, în vreme ce Ned îşi pierdea răsuflarea şi mă lovea cu mâinile. Nu avea cine să închidă uşa, însă *tot* s-a închis, iar eu mi-am sucit gâtul într-un unghi pe care numai panica adevărată îl permite, convins dintr-o dată că era unul dintre *ei*, că trecuse nevăzut de partea astalaltă de lume şi că acum era afară şi-şi dorea poate o scurtă răzbunare pentru cel care fusese măcelărit cu atâţia ani în urmă. Şi l-am *văzut*,

o umbră profilată pe peretele vopsit în alb al magaziei. Apoi s-a modificat şi deţinătorul umbrei a înaintat şi-am reuşit să văd în lumina slabă curbele sânilor şi şoldurilor unei femei.

– Mai am jumate de drum pân-acasă şi mă-ncearcă un sentiment, a spus Shirley pe-o voce nesigură. Un sentiment cu adevărat urât. Mi-am spus că mai pot aştepta puţin pisicile. Nu te mai zbate, Ned, înrăutăţeşti lucrurile.

Ned s-a liniştit cât ai clipi. Shirley s-a aplecat şi, cu un singur gest abil, l-a eliberat pe Eddie din bulca ce-l strângea de gât.

– Uite-aşa, puiuţ, a spus, şi-apoi i-au cedat picioarele.

Shirley Pasternak s-a lungit pe macadam şi a-nceput să strige.

L-am dus pe Ned în clădirea cazărmii şi i-am spălat ochii în bucătărie. Pielea din jurul lor era buhăită şi roşie, părţile albe ale globilor erau injectate, dar spunea că vede perfect. Când a ridicat Huddie două degete, atâtea a spus şi puştiul că sunt. La fel şi cu patru.

– Îmi pare rău, a zis pe-o voce groasă, sugrumată. Nu ştiu de ce am făcut asta. Adică, ştiu, *voiam* s-o fac, dar nu acum... nu-n seara asta...

– Şşş, a făcut Shirley.

A mai luat apă în căuşul palmelor şi i-a udat ochii cu ea.

– Nu vorbi.

Dar nu voia să se lase oprit.

– Voiam să merg acasă. Să mă **gândesc bine**, aşa cum am spus.

Ochii lui umflați, îngrozitor de injectați, s-au uitat pătrunzător la mine, apoi, când Shirley i-a udat cu încă o palmă de apă, s-au închis.

– Fără să-mi dau seama, eram înapoi aici și tot ce-mi amintesc că am gândit a fost: „Tre' s-o fac în seara asta, tre' să-nchei socotelile o dată pentru totdeauna". Apoi...

Numai că nu-și amintea ce se întâmplase apoi; restul era în ceață. N-a spus asta cu voce tare și nici nu trebuia s-o facă. Și nici măcar n-a trebuit să-i citesc cuvintele astea în ochii ăia injectați, uluiți. Le citisem pe *el*, stând la volanul Roadmaster-ului cu canistra de benzină în poală, arătând un chip palid și părând drogat și rătăcit.

– A pus stăpânire pe tine, am spus. Întotdeauna a avut un soi de atracție, doar că n-a avut niciodată asupra cui s-o exercite, așa cum o putea face asupra ta. Când te-a chemat pe tine, însă, am auzit și noi chemarea. Am auzit-o în propriul nostru fel. Oricum, nu-i vina ta, Ned. Dacă e cineva de vină, eu sunt ăla.

S-a ridicat de la chiuvetă, a bâjbâit cu mâinile, m-a apucat de antebrațe. Apa îi picura de pe față și părul îi era lipit de frunte. Arăta de fapt destul de comic. Ca după un botez nereușit.

Steff, care ținuse magazia sub supraveghere din ușa din spate a cazărmii, a venit lângă noi.

– Iarăși se cumințește. Deja.

Am aplecat din cap.

– Și-a ratat șansa. Poate ultima șansă pe care-a avut-o.

– De-a face rău, de-a face pagube, a spus Ned. Asta voia. Am auzit-o în minte. Dar, nu știu, poate

că pur şi simplu am inventat eu asta.

– Dacă-i aşa, am spus, atunci şi eu am inventat-o. Dar în seara asta ar fi putut face mai mult decât doar nişte rele.

Înainte să mai pot spune ceva, Huddie a ieşit din baie aducând cu el o trusă de prim ajutor. A aşezat-o pe tejghea şi-a scos din ea un borcan cu alifie.

– Dă-te cu asta în jurul ochilor, Ned. Dacă-ţi intră şi-n ei, nu-ţi face griji. Nici n-o să-ţi dai seama.

Am rămas toţi locului, urmărindu-l cum îşi dă cu alifie în jurul ochilor, formând cercuri ce străluceau în bătaia tuburilor fluorescente din bucătărie. Când a terminat, Shirley l-a întrebat dacă nu-i mai bine. A aplecat din cap.

– Atunci hai înapoi afară, am spus. Mai am să-ţi spun un ultim lucru. Ţi l-aş fi spus mai devreme, dar adevărul e că nu m-am gândit la el decât în trecere până să te văd stând în blestemata aia de maşină. Probabil că şocul a declanşat amintirea asta.

Shirley s-a uitat la mine cu sprâncenele încruntate. Niciodată nu fusese mamă, dar ce-am văzut atunci la ea pe chip a fost severitatea unei mame.

– Nu-n seara asta, a spus. Nu vezi c-a suferit destul băiatul? Trebuie să-l ducă acasă unul dintre voi şi să inventeze ceva pentru maică-sa – întotdeauna a crezut scornelile lui Curtis, m-aştept s-o creadă şi pe-a voastră, dacă reuşiţi să vă puneţi de-acord asupra detaliilor – şi-apoi să-l bage în pat.

– Îmi pare rău, dar nu cred că asta mai poate aştepta, am spus.

S-a uitat sever în ochii mei şi trebuie să fi văzut că cel puţin *credeam* că spun adevărul, aşa că ne-

am dus cu toţii afară la banca fumătorilor şi, urmărind focurile de artificii muribunde din magazie – al doilea spectacol al serii, deşi ăsta de-acum nu era cine ştie ce, cel puţin deocamdată –, i-am mai spus lui Ned o poveste din zilele de demult. Pe aceasta am văzut-o aşa cum vezi o scenă dintr-o piesă de teatru, două personaje pe-o scenă aproape goală, două personaje sub un singur reflector puternic, doi bărbaţi şezând

ATUNCI: *Curtis*

Doi bărbați șezând pe banca fumătorilor la lumina soarelui de vară, iar unul dintre ei curând va fi mort – când vine vorba de viețile noastre omenești, există un lanț la capătul fiecărui lanț, iar Curtis Wilcox aproape c-a ajuns la al lui. Masa de prânz va fi ultima lui masă și nici unul dintre ei nu știe asta. Acest bărbat condamnat îl privește pe celălalt cum își aprinde o țigară și-și dorește să fumeze și el una, dar a renunțat la acest obicei. Sunt prea mari riscurile, întotdeauna îl bătea la cap Michelle cu asta, dar în mare parte totul se reduce la dorința de a-și vedea copiii cum cresc. Vrea să participe la ceremoniile lor de absolvire, vrea să vadă culoarea părului copiilor lor. Are și planuri pentru când va fi la pensie, el și Michelle au discutat mult despre ele, despre rulota Winnebago care-i va duce în vest, unde s-ar putea în sfârșit să se statornicească, însă el va ieși la pensie înainte de asta, și încă singur. Cât despre fumat, nu avea de unde știi, dar nici măcar n-ar fi trebuit să renunțe la plăcerea asta. Între timp, soarele de vară e plăcut. Mai târziu va fi zăpușeală, va fi o zi prea

caldă pentru a muri, dar acum e plăcut, iar ceea ce se află-n fața lor e tăcut. E tăcut acum pentru perioade din ce în ce mai lungi de timp. Cutremurele de lumină, atunci când vin, sunt mai blânde. Își pierde forța, asta crede ofițerul de poliție condamnat la moarte. Dar Curtis încă-i mai simte uneori bătaia inimii și chemarea tăcută și știe că merită să stea cu ochii pe el. Asta-i meseria lui; a refuzat orice ocazie de promovare numai pentru a putea face asta. Pe partenerul lui l-a luat Buick-ul 8, dar într-un fel își dă el seama, a luat din Curtis Wilcox tot ce i-a trebuit atunci când i-a trebuit. Nu s-a încuiat niciodată în portbagajul lui, așa cum aproape c-a făcut Huddie Royer în 1988, și niciodată nu l-a înghițit de viu, așa cum probabil că l-a înghițit pe Brian Lippy, însă, chiar și așa, tot l-a înhățat. E întotdeauna aproape în gândurile lui. Îi aude șoapta, așa cum un pescar ce doarme în casă aude șoapta mării chiar și-n somn. Iar șoapta presupune existența unei voci, iar ceva ce are voce poate să...

Se întoarce spre Sandy Dearborn și întreabă:

– Gândește? Se uită și gândește, așteaptă ocaziile prielnice, își alege momentele potrivite?

Dearborn – uniformele vechi încă-i spun pe la spate noul dom' sergent – nu trebuie să-ntrebe despre ce vorbește prietenul său. Când vine vorba de ciudățenia din Magazia B, sunt pe aceeași undă, toți sunt, iar uneori lui Curtis i se pare că-i strigă și pe cei care s-au transferat de la Detașamentul D sau chiar au plecat cu totul din PSP pentru a se apuca de altă meserie, o meserie mai puțin riscantă; își spune uneori că i-a pecetluit pe toți așa cum

pecetluiți sunt și amish-ii în hainele și în căruțele lor negre, sau așa cum îți murdărește preotul fruntea în Miercurea Cenușii, sau așa cum sunt legați laolaltă deținuții scoși la muncă pe marginea drumului pentru a săpa un șanț de-o lungime infinită.

– Sunt aproape sigur că nu, spune noul dom' sergent.

– Totuși, și-a păstrat cel mai mare spectacol de groază pentru o ocazie când locul ăsta era aproape complet părăsit, spune cel care s-a lăsat de țigări pentru a-și putea vedea copiii cum cresc și-i aduc nepoți. De parcă ar fi știut. De parcă ar putea gândi. Privi. Aștepta.

Noul dom' sergent râde – un sunet de veselie ce conține numai cea mai mică urmă de ironie.

– Ai luat-o razna, Curt. Urmează să-mi spui c-a trimis în ziua aia o rază sau ceva ca să facă cisterna Norco să intre în autobuzul școlar.

Ofițerul Wilcox și-a pus de-o parte cafeaua pe bancă pentru a-și putea da jos pălăria – Stetson-ul lui. Începe s-o răsucească neliniștit în mâini, un vechi obicei de-al lui. Pe diagonală de unde stau ei, Dicky-Duck Eliot oprește lângă pompa de benzină și începe să-i facă plinul lui D-12, un lucru pe care nu-l vor mai putea face multă vreme. Îi observă pe bancă și le face cu mâna. Ei îi răspund cu vechiul gest de la-fel-și-ție, dar bărbatul care ține pălăria în mâini – Stetson-ul gri de ofițer de poliție statală care-și va încheia datoria față de cetățeni între buruieni, alături de cutii de suc și ambalaje de la fast-food – își ține privirea aproape exclusiv asupra noului dom' sergent. Ochii lui întreabă dacă pot exclude posibilitatea aceea, dacă pot exclu-

de orice altă posibilitate.

Dom' sergent, iritat de asta, spune:

– De ce n-o distrugem, atunci? S-o distrugem şi să-ncheiem o dată pentru totdeauna socotelile. Să o remorcăm pe terenul din spate, să turnăm benzină în ea până ce dă pe de lături şi-apoi să-i dăm pur şi simplu foc?

Curtis se uită la el cu o inexpresivitate care nu prea reuşeşte să ascundă şocul.

– S-ar putea ca ăsta să fie cel mai periculos lucru pe care să i-l facem, spune el. S-ar putea chiar să fie ceea ce vrea să facem. Lucrul pe care a fost trimis să-l provoace. Câţi copii şi-au pierdut degetele fiindcă au găsit ceva în bălării, n-au ştiut că-i o amorsă pentru explozivi şi-au lovit-o cu piatra?

– Nu-i acelaşi lucru.

– De unde ştim asta? De unde ştim?

Şi noul dom' sergent, care-şi va spune mai târziu: Eu ar fi trebuit s-o păţesc şi pălăria mea ar fi trebuit să ajungă pătată cu sânge pe marginea drumului, nu poate spune nimic acum. Pare aproape un sacrilegiu să-l contrazică, şi pe deasupra: cine poate şti? S-ar putea să aibă dreptate. Copiii chiar îşi pierd degetele cu amorse pentru explozivi sau îşi omoară fraţii mai mici cu pistoalele pe care le găsesc în sertarele biroului părinţilor lor sau dau foc casei cu diluantul uitat de părinţi şi găsit de ei în garaj. Şi asta fiindcă nu ştiu cu ce au de-a face.

– Să presupune, spune bărbatul care-şi răsuceşte Stetson-ul în mâini, că 8-ul ăla-i un fel de supapă. Asemănătoare cu supapa din regulatorul insta-

laţiei unui scafandru. Uneori trage aerul şi alteori îl elimină, dând şi primind după voia celui care o foloseşte. Însă ceea ce face e-ntotdeauna limitat de supapă.

– Da, dar...

– Sau gândeşte-te la el altfel. Să presupunem că respiră ca un om care zace pe fundul unei mlaştini şi respiră printr-un fir de trestie ca să nu fie văzut.

– Bine, dar...

– În ambele cazuri, totul intră şi iese în cantităţi mici, trebuie să fie cantităţi mici fiindcă este mic canalul prin care se face trecerea. Poate că ceea ce foloseşte supapa sau trestia a intrat într-un soi de stare de suspensie, cum ar fi somnul sau hipnoza, în aşa fel încât să poată supravieţui respirând puţin. Şi-apoi să presupunem că trece pe-acolo un zevzec care aruncă destulă dinamită în mlaştină ca s-o sece şi să facă inutilă folosirea firului de trestie. Sau, dacă gândim în cazul supapei, s-o spulbere cu totul. Ai vrea să te supui unui astfel de risc? Riscul de a-i da dracului tot aerul de care are nevoie?

– Nu, zice noul dom' sergent pe-o voce slabă.

Curtis spune:

– Odată, Buck Flanders şi Andy Colucci s-au hotărât să facă exact ceea ce vorbim noi acum.

– Nu mai zice!

– Ba mai zic, răspunde netulburat Curtis. Andy a zis că dacă doi ofiţeri de poliţie statală nu pot scăpa basma curată cu o amărâtă de incendiere de autovehicul, ar trebui să-şi predea insignele. Aveau chiar ş-un plan. Voiau să dea vina pe vopseaua şi pe diluantul din gheretă. Combustie spon-

tană, puf, s-a zis cu ea. Şi pe deasupra, a zis Buck, cine-ar mai anunţa departamentul de pompieri? Nu-i decât o magazie veche în care nu se află decât un nenorocit de Buick, pentru numele lui Dumnezeu.

Noul dom' sergent nu poate spune nimic. E prea uluit.

– Cred că-i posibil să le fi vorbit, spune Curt.

– Să fi vorbit. (Încearcă să prindă sensul cuvintelor.) Să le *fi* vorbit.

– Da.

Curt îşi aşază pălăria – cea căreia-i zic mereu pălăria a' mare – pe cap şi-şi petrece cureaua pe la ceafă, aşa cum o porţi când e cald, şi-i potriveşte borul doar din pipăite. Apoi, vechiului său prieten îi spune:

– Poţi zice că ţie nu ţi-a vorbit niciodată, Sandy?

Noul dom' sergent deschide gura să spună sigur că nu, dar ochii celuilalt bărbat îl privesc insistent şi sunt gravi. În cele din urmă, sergentu'-şef nu spune nimic.

– Nu poţi. Fiindcă asta face. Îţi vorbeşte ţie, îmi vorbeşte mie, ne vorbeşte tuturor. Lui Huddie i-a vorbit cel mai tare în ziua când a venit prin ea monstrul ăla, dar o auzim chiar şi când ne şopteşte. Nu-i aşa? Şi vorbeşte tot timpul. Chiar şi atunci când doarme. Aşa că-i important să nu-i dai ascultare.

Curt se ridică în picioare.

– Doar să-l ţii sub supraveghere. Asta-i meseria noastră şi acum o ştiu. Dacă trebuie să respire prin supapa sau prin firul ăla de trestie, sau prin ce dracu' o fi fiind, mai devreme sau mai târziu o

să se asfixieze. O să se-năbuşe. O să renunţe. Şi poate că nici măcar n-o să-l deranjeze asta. Poate că, mai mult sau mai puţin, o să moară-n somn. Asta dacă nu-l trezeşte nimeni la viaţă, desigur. Ceea ce-n linii mari înseamnă doar să ne ţinem la distanţă, acolo unde nu ne poate ajunge. Dar mai înseamnă şi să-l lăsăm în pace.

O ia din loc, viaţa fugindu-i de sub picioare întocmai ca nisipul şi nici unul dintre ei ştiind-o, apoi se opreşte şi-i mai aruncă o privire vechiului său prieten. Nu erau tocmai bibani amândoi, dar au învăţat împreună meseria şi-acum îi prinde pe amândoi mai bine decât îi va prinde vreodată. Cândva, beat fiind, vechiul dom' sergent a spus că meseria de poliţist nu face decât să rezume situaţia când nişte oameni plăcuţi îndeplinesc nişte sarcini neplăcute.

– Sandy.

Sandy îi oferă o privire grăitoare: „şi-acum ce mai e?".

– Fiul meu joacă base-ball într-o echipă anul ăsta, nu ţi-am spus?

– Doar de vreo douăzeci de ori.

– Antrenorul are un băieţel, probabil de vreo trei ani. Şi-ntr-o zi săptămâna trecută, când m-am dus să-l iau pe Ned cu maşina, l-am văzut stând într-un genunchi, jucându-se cu mingea cu băieţelul ăla pe terenul din stânga. Şi m-am îndrăgostit din nou de fiul meu, Sandy. Sentimentul era la fel de puternic ca atunci când l-am ţinut pentru prima dată în braţe, aşa înfăşurat în pătură cum era. Nu-i aşa că-i ciudat?

Lui Sandy nu i se pare că-i ciudat. Crede că pro-

babil ăsta-i tot adevărul de care are nevoie lumea când e vorba de bărbați.

– Antrenorul le împărțise uniformele, iar Ned era îmbrăcat cu a lui și stătea într-un genunchi, aruncând mingea pe sub mână băiețelului aceluia, și jur că era cel mai curat, cel mai pur lucru peste care s-a revărsat vreodată soarele de vară.

Și apoi spune

ACUM: *Sandy*

În magazie s-a văzut o străfulgerare ştearsă, atât de palidă că aproape era liliachie. A fost urmată de întuneric... apoi o altă străfulgerare... apoi iar întuneric... întuneric de data asta neîntrerupt.

– S-a terminat? – a întrebat Huddie, apoi şi-a răspuns singur: Mda, cred că s-a terminat.

Ned l-a ignorat.

– Ce? – m-a întrebat. Ce a spus apoi?

– Ceea ce spune orice bărbat când lucrurile merg bine acasă, i-am zis. A spus că-i un om norocos.

Steff se dusese să-şi vadă de microfon şi de ecranul computerului, dar ceilalţi erau tot acolo. Ned nu l-a băgat în seamă pe nici unul. Ochii lui buhăiţi, înroşiţi nu s-au dezlipit nici o clipă de la mine.

– A mai spus altceva?

– A spus c-ai marcat două tururi complete împotriva echipei Rocksburg Railroad cu o săptămână în urmă şi că i-ai făcut cu mâna după al doilea, când îl începeai pe al treilea. Asta i-a plăcut, râdea în timp ce-mi povestea. A zis că simţeai mingea mai bine-n zilele tale proaste decât o simţea el în zilele lui bune. A mai spus că trebuie să-ncepi să

sari după mingile trimise razant dacă voiai cu adevărat să joci la baza a treia.

Băiatul a lăsat privirea în pământ şi a început să tremure sub apăsarea suspinelor. Ne-am uitat cu toţii în altă parte, pentru a-i lăsa o oarecare intimitate. Într-un sfârşit, a zis:

– Mi-a spus să nu mă dau bătut, dar exact asta a făcut el cu maşina aia. Cu nenorocitul ăla de Buick 8. S-a dat bătut în faţa lui.

Am spus:

– El a făcut o alegere. E-o diferenţă.

A rămas pe gânduri, cugetând la asta, apoi a aplecat capul.

– Bine.

Arky a spus:

– De ast' dat *chiar* că plec acas'.

Dar înainte să plece, a făcut ceva ce n-o să uit niciodată: s-a aplecat în faţă şi a sărutat obrazul umflat al lui Ned. Am fost şocat de tandreţea gestului.

– Noapte bună, puştiu'.

– Noapte bună, Arky.

L-a privit cum pleacă la volanul camionetei lui rablagite şi apoi Huddie a spus:

– Îl duc eu pe Ned acasă cu Chevy-ul lui. Cine vrea să vină după noi şi să m-aducă înapoi să-mi iau maşina?

– Vin eu, a spus Eddie. Numa' c-o să aştept afară cât îl duci tu-năuntru. Dacă explodează Michelle Wilcox, vreau să fiu în afara razei de acţiune.

– Mă descurc eu, i-a spus Ned. O să-i spun c-am văzut tubul pe raft, că l-am luat să văd ce-i înăuntru şi că m-am stropit în ochi ca un prost.

Mi-a plăcut. Avea toate calităţile lucrurilor simple.

Era exact genul de poveste pe care ar fi scornit-o taică-său.

Ned a suspinat.

– Mâine devreme, când răsare soarele, o să şed în scaunul oftalmologului din Statler Village, asta-i partea proastă.

– N-o să te doară, a spus Shirley. Şi ea l-a sărutat, lipindu-şi buzele de colţul buzelor lui. – Noapte bună, băiete. De data asta plecăm toţi şi nu se mai întoarce nimeni.

– Amin, a spus Huddie, şi-a privit-o cum se îndepărtează.

Avea patru'ş'cinci sau aşa ceva, dar încă mai aveai la ce să te uiţi când îşi punea posteriorul în mişcare. Chiar şi la lumina lunii. (*Mai ales* la lumina lunii.)

Şi a plecat, trecând cu maşina pe lângă noi, o fluturare rapidă de la-fel-şi-vouă şi-apoi nimic altceva decât luminile de poziţie.

Din Magazia B, întuneric. Nici o lumină de poziţie acolo. Şi nici focuri de artificii. Se terminase pentru seara aceea şi-ntr-o bună zi va fi gata pentru totdeauna. Dar încă nu. Încă-i mai simţeam bătaia somnoroasă adânc înlăuntrul minţii, o şoaptă fluctuantă care ar fi putut fi cuvinte dacă asta ai fi vrut.

Ce văzusem.

Ce văzusem când îl ţineam pe băiat strâns la piept, el fiind orbit de spray.

– Vii cu noi, Sandy? – a întrebat Huddie.

– Mnu, nu cred. Mai stau aici puţin, apoi plec acasă. Dacă sunt probleme cu Michelle, spune-i să mă sune. Aici sau acasă, nu are importanţă.

– N-o să fie probleme cu mama, a spus Ned.

– Şi tu? – am întrebat. O să mai am probleme cu tine?

A ezitat, apoi a spus:

– Nu ştiu.

Într-un fel, mi-am spus că-i cel mai bun răspuns pe care-l putea da. Trebuie să-l punctaţi pentru sinceritate.

S-au îndepărtat, Huddie şi Ned îndreptându-se către Bel Air. Eddie s-a separat de ei, mergând spre propria lui maşină şi oprindu-se destul cât să ia girofarul Kojak de pe capotă şi să-l arunce înăuntru.

Ned s-a oprit lângă bara de protecţie din spate a maşinii sale şi s-a întors spre mine.

– Sandy.

– Ce-i?

– Nu avea nici o idee despre locul de unde a venit? Despre ce este? Despre cine era bărbatul în haină neagră? Nu aveaţi *nici unul* dintre voi?

– Nu. Ne dădeam cu presupusul din vreme-n vreme, dar nimeni nu avea vreo idee care să semene cu cea adevărată, sau măcar pe-aproape. Probabil că Jackie O'Hara a nimerit-o când a zis că Buick-ul e ca o bucată de puzzle care nu se potriveşte niciunde. Te tot uiţi la ea, o învârţi pe toate părţile, o aşezi în toate locurile şi-ntr-o zi o întorci pe cealaltă parte şi vezi că e roşie şi că toate celelalte piese din puzzle sunt verzi pe spate. Mă urmăreşti?

– Nu, a spus.

– Ei bine, încearcă, am spus, fiindcă o să trebuiască să te obişnuieşti cu ideea.

– Şi cum ar trebui *să fac* asta?

Nu era nici urmă de furie în vocea lui. Se consumase toată furia. Acum tot ce-şi dorea erau instrucţiuni. Bine aşa.

– Nu ştii de unde ai venit *tu* şi nici unde mergi, nu-i aşa? – l-am întrebat. Dar n-ai ce face, îţi trăieşti viaţa. Nu-ţi pierde prea mult vremea cu asta. Nu sta mai mult de-o oră pe zi scuturând pumnii către cer şi înjurându-l pe Dumnezeu.

– Dar...

– Găseşti Buick-uri pretutindeni, am spus.

După ce au plecat, a ieşit Steff şi mi-a oferit o ceaşcă de cafea. I-am spus mersi, dar mă abţin. Am întrebat-o dacă n-are o ţigară. Mi-a aruncat o privire afectată – aproape şocată – şi mi-a amintit că nu fumează. De parcă ăsta era garajul ei personal, unul pe care scrie mare TOATE BUICK ROADMASTER-URILE TREBUIE SĂ ÎNTOARCĂ DINCOLO DE PUNCTUL ACESTA. Măiculiţă, dacă am trăi într-o astfel de lume... Măcar de-ar fi aşa.

– Mergi acasă? – m-a întrebat.

– Peste-un pic.

A mers înăuntru. M-am aşezat pe banca fumătorilor. Aveam ţigări în maşină, cel puţin jumate de pachet în torpedo, dar să mă ridic în picioare mi se părea o muncă prea istovitoare, cel puţin pentru moment. Când chiar aveam să mă ridic, mi-am spus că o voi face doar ca să mă pun în mişcare. Aş fi putut fuma pe drumul spre casă şi, o dată ajuns, mi-aş fi făcut o cină frugală – The Country Way era deja închis şi, oricum, mă-ndoiam că Cynthia Garris s-ar arăta foarte fericită să-mi mai vadă faţa pe acolo. O speriasem cum scrie la carte mai

devreme, frica ei nefiind nimic pe lângă a mea când mi-a picat fisa şi mi-am dat seama de ceea ce era aproape sigur că plănuia Ned să facă. Iar frica mea de atunci nu a fost decât o umbră a terorii pe care am simţit-o uitându-mă în strălucirea aia purpurie aflată într-o continuă creştere, cu băiatul atârnându-mi orb în braţe şi cu acel poc-poc-poc egal răsunându-mi în urechi, un sunet asemănător cu nişte paşi care se apropie. Mă uitam în jos, ca într-un puţ, şi într-un plan înclinat... de parcă vederea mi-ar fi fost spartă de-un dispozitiv prismatic. Fusese ca şi când m-aş fi uitat printr-un periscop în care se reflectă lumina fulgerelor. Ce-am văzut a fost foarte viu – n-o să uit niciodată asta – şi ireal de ciudat. Iarba galbenă, maronie la vârfuri, acoperea un povârniş pietros care se ridica în faţa mea şi apoi se întrerupea la marginea unei prăpastii. În iarbă forfoteau cărăbuşi cu elitre verzi şi-ntr-o parte creştea un mănunchi din crinii aceia ca de ceară. Nu putusem vedea fundul prăpastiei, dar putusem vedea cerul. Era de-un îngrozitor purpuriu congestionat, acoperit din belşug cu nori şi împodobit cu fulgere. Un cer preistoric. Pe el, rotindu-se în stoluri amorfe, se vedeau diverse zburătoare. Păsări, poate. Sau lilieci ca acela pe care încercase Curt să-l disece. Erau prea departe de mine ca să fiu sigur. Şi totul s-a întâmplat foarte repede, v-amintiţi. Cred că se afla un ocean la baza acelei prăpastii mici, dar nu ştiu de ce cred asta – poate numai datorită peştelui care-a căzut atunci din portbagajul Buick-ului. Sau datorită mirosului de sare. În preajma Roadmaster-ului s-a simţit mereu mirosul ăla vag, salin, ca de lacrimi.

În iarba galbenă, aproape de locul unde se termina partea de jos a ferestrei (dacă aşa ceva era) prin care mă uitam, zăcea un ornament argintiu prins pe un lanţ fin: svastica lui Brian Lippy. Toţii anii cât a stat sub cerul liber i-au răpit luciul. Puţin mai încolo era o cizmă de cowboy, genul acela cusut aparte şi cu toc ţintat. Pe mare parte din piele crescuse un muşchi negru-cenuşiu care semăna cu pânza de păianjen. Fusese ruptă pe o parte, creând o gură zbârcită prin care puteam vedea strălucirea galbenă a unui os. Nici urmă de carne: douăzeci de ani în aerul caustic al locului aceluia trebuie s-o fi descompus, însă mă-ndoiesc că absenţa ei se datora doar simplului fenomen al descompunerii. Ce cred e că vechiul coleg de şcoală al lui Eddie J a fost mâncat. Probabil cât încă era în viaţă. Şi-n vreme ce striga; asta dacă avea destul suflu pentru a o face.

Şi încă două lucruri, amândouă lângă partea de sus a ferestrei mele ocazionale. Primul era o pălărie, şi ea împodobită cu bucăţi din muşchiul ăla negru-cenuşiu; îi crescuse de jur împrejurul borului, dar şi în despicătura calotei. Nu era ceva ce se poartă acum, pălăria aia, uniforma s-a schimbat din anii 1970, însă era un Stetson al PSP, asta-i sigur. Pălăria a' mare. Nu fusese luată de vânt fiindcă cineva sau ceva înfipsese o ţeapă din lemn aspru prin ea ca s-o ţină locului. De parcă ucigaşul lui Ennis Rafferty se temuse de extraterestrul intrus chiar şi după moartea lui, şi trăsese în ţeapă cel mai izbitor obiect vestimentar al lui pentru a fi sigur că nu se va ridica şi că nu va hoinări prin noapte ca un vampir înfometat.

Lângă pălărie, ruginit şi aproape ascuns de vegetaţia pitică, se afla pistolul lui. Nu Beretta automatic pe care-l avem acum, ci Ruger-ul. De genul celui pe care-l folosise George Morgan. Îl folosise oare şi Ennis pentru a se sinucide? Sau observase ceva venind şi-a murit trăgând în el? S-a tras măcar cu el?

Nu aveam cum să-mi dau seama şi, înainte să mă uit mai îndeaproape, Arky a strigat la Steff să-l ajute şi am fost smucit în spate cu Ned atârnând în braţele mele precum o păpuşă. Nu am mai văzut nimic, însă am primit răspuns la cel puţin o întrebare. Acolo merseseră, asta era sigur, Ennis Rafferty şi Brian Lippy, amândoi.

Oriunde ar fi acel *acolo*.

M-am ridicat de pe bancă şi-am mers la magazie pentru o ultimă dată. Şi-acolo era, albastru-întunecat şi nu tocmai normal, aruncând o umbră de parcă exact asta ar fi. *Uleiu-i bun*, îi spusese bărbatul în haină neagră lui Bradley Roach, şi apoi plecase, lăsând în urmă bizara asta de cartelă telefonică din oţel.

Într-un moment anume, în timpul ultimei furtuni apatice cu fulgere, portbagajul se închisese iarăşi singur. Vreo duzină de gângănii moarte zăceau împrăştiate pe podea. Urma să le curăţăm mâine. Nu avea rost să le păstrăm sau să le fotografiem; nu ne mai pierdeam vremea cu asta. Doi dintre noi le vor arde în incineratorul din spatele cazărmii.

Eu voi da ordine să se facă aşa. Să dau ordine e o altă atribuţie a celui care şede în scaunul ăl mare, şi-ncepe să-ţi placă. Dă-i ăluia rahatu' şi ăstuia pisatu'. Au de ce se plânge? Nu. Au de ce să treacă

lucrul ăsta pe lista CN şi s-o dea apoi capelanului? Da. Chiar dacă nu le foloseşte cine ştie la ce.

– O s-aşteptăm să mori singur; avem răbdare, i-am spus ciudăţeniei din magazie. Asta putem face.

A rămas doar locului pe cauciucurile lui cu exteriorul alb şi, adânc înlăuntrul minţii mele, pulsaţia a şoptit: poate.

... sau poate că nu.

Mai târziu

Necrologurile sunt modeste, nu-i aşa? Mda. Cu cămaşa mereu îndesată în pantaloni, cu fusta mereu trasă mai jos de genunchi. *A murit pe neaşteptate.* Ar putea fi orice, de la un atac de cord care l-a prins pe closet şi până la a fi înjunghiat în dormitor de-un spărgător. Poliţiştii, însă, ştiu adesea adevărul. Nu *vrei* întotdeauna să-l ştii, mai ales când e vorba de unul dintr-ai tăi, dar îl ştii. Fiindcă-n cele mai multe cazuri noi suntem cei care venim primii la faţa locului, noi cu girofarurile noastre roşii şi cu aparatele de emisie-recepţie de la brâu pârâind, ceea ce pentru domnii Cutare pare doar o trăncăneală fără sens. Pentru majoritatea celor care *mor pe neaşteptate*, ale noastre sunt primele feţe pe care ochii lor deschişi nu le pot vedea.

Când ne-a spus Tony Schoondist că iese la pensie, mi-amintesc că mi-am spus: *Bun, asta-i bine, începe să se-nnegrească în cerul gurii. Ca să nu mai spun că ridică tot mai greu picioru' la gard.* Acum, în anul 2006, mă pregătesc să-mi agăţ şi eu pălăria în cuier şi probabil că unii dintre oamenii mei mai tineri vor gândi la fel: negru-n cerul gurii

şi ridică greu picioru'. Da-n general, ştiţi, mă simt ca-ntotdeauna, plin de fiere şi oţel, gata oricând să fac o tură dublă. În majoritatea zilelor când observ firele de păr cărunte ce-acum sunt mai multe ca alea negre sau cât de multă frunte este până acolo unde-ncepe să crească părul, îmi spun că-i o greşeală, o greşeală birocratică ce, o dată adusă la cunoştinţa autorităţilor în drept, va fi într-un sfârşit corectată. E imposibil, cred, ca un om care încă simte atât de profund că are douăzeci şi cinci să arate atât de trecut de cin'ş'cinci. Apoi urmează câteva zile proaste şi ştiu că nu-i vorba de nici o greşeală, că nu-i decât timpul care nu stă în loc, care păşeşte târşâit, implacabil. Dar a fost vreodată un moment mai rău ca acela când l-am văzut pe Ned la volanul Buick Roadmaster-ului 8?

Da. A fost unul.

Când a fost recepţionat mesajul, de serviciu era Shirley: un accident pe SR 32, lângă intersecţia cu Humboldt Road. Acolo unde era mai demult vechea benzinărie Jenny, cu alte cuvinte. Chipul lui Shirley era alb ca varul când a venit şi-a rămas în uşa deschisă a biroului meu.

– Ce este? – am întrebat. Ce dracu-i cu tine?

– Sandy... bărbatul care a făcut raportul zice că autovehiculul e-un Chevrolet vechi, roşu cu alb. Spune că şoferu-i mort. (A înghiţit.) În bucăţi. Aşa a spus.

De partea aia nu-mi păsa, deşi urma să-mi pese mai târziu, când eram nevoit să mă uit la el.

– Chevrolet-ul – ţi-ai notat ce model e?

– N-am întrebat, Sandy, n-am putut. (Ochii îi

erau plini de lacrimi.) N-am îndrăznit. Dar câte Chevrolet-uri roşu-cu-alb vechi crezi că sunt în Districtul Statler?

M-am dus la faţa locului cu Phil Candleton, rugându-mă ca Chevy-ul accidentat să fie un Malibu sau un Biscayne, orice numai un Bel Air cu plăcuţe de înmatriculare personalizate – MY 57 – nu. Dar exact ăsta era.

– Futu-i, a spus Phil pe-o voce joasă şi îngrozită.

Intrase în parapetul unui pod de ciment care traversează râul Redfern la mai puţin de cinci minute de mers pe jos de locul unde a apărut Buick-ul 8 pentru prima dată şi unde-a fost ucis Curtis. Bel Air-ul avea centuri de siguranţă, dar el nu o purtase pe cea din partea şoferului. Şi nu erau nici urme de derapaj.

– Christoase Atotputernice, a spus Phil. Asta nu-i a bună.

Nu era a bună şi nu era un accident. Deşi în necrolog, unde cămăşile sunt atent vârâte în pantaloni şi fustele sunt discret ţinute mai jos de genunchi, nu va scrie decât *a murit pe neaşteptate*, ceea ce era adevărat. Dumnezeule, cât era de adevărat!

Începuseră deja să se adune curioşii, oprindu-se să se holbeze la ceea ce zăcea cu faţa în jos pe îngustul trotuar al podului. Cred că un cretin a făcut chiar şi o poză. Am vrut să fug după el şi să-i îndes pe gât porcăria aia de aparat foto de unică folosinţă.

– Puneţi nişte semne pentru devierea circulaţiei, i-am spus lui Phil. Tu şi cu Carl. Direcţionaţi traficul pe Drumul Districtual. O să-l acopăr eu. Iisuse, ce dezastru! *Iisuse!* Cine-o să-i spună mamei lui?

Phil nu voia să se uite la mine. Ştiam amândoi cine urma să-i spună mamei lui. Mai târziu în ziua aia mi-am luat inima în dinţi şi-am făcut cel mai greu lucru pe care-l ai de făcut când stai pe scaunul ăl mare. După aia m-am dus la The Country Way cu Shirley, Huddie, Phil şi George Stankowski. Nu ştiu ei ce-au făcut, dar eu n-am trecut de start şi n-am ridicat nici două sute de dolari; bătrânu' Sandy s-a dus direct pe căsuţa beţiei.

N-am decât două amintiri limpezi din seara aia. Prima e c-am încercat să-i explic lui Shirley cât de ciudate sunt tonomatele din The Country Way, cum toate melodiile din ele nu sunt decât cele la care nu te-ai mai gândit niciodată până ce nu le-ai citit din nou numele aici. N-a priceput.

Cealaltă amintire e că m-am dus la baie să vomit. Dup-aia, stropindu-mă pe faţă cu apă rece, m-am uitat într-una dintre oglinzile alea din oţel cu ape. Şi am ştiut sigur că faţa îmbătrânită pe care am văzut-o uitându-se la mine de acolo nu-i o greşeală. Greşeala era să cred că tipul de două'ş'cinci de ani care părea că trăieşte la mine-n cap e adevărat.

Mi l-am amintit pe Huddie strigând: *Sandy, prinde-mă de mână!* – şi-apoi amândoi, Ned şi cu mine, ne-am lungit pe macadam, în siguranţă, alături de ei. Gândindu-mă la asta, am început să plâng.

A murit pe neaşteptate, porcăria asta merge pentru ziarul *American*, dar poliţiştii ştiu adevărul. Noi curăţăm mizeria şi-ntotdeauna ştim adevărul.

Toţi cei care nu erau de serviciu s-au dus la înmormântare, desigur. Fusese unul dintre noi. Când s-a

terminat, George Stankowski le-a dus acasă cu mașina pe mama și pe surorile lui, iar eu m-am întors la cazarmă cu Shirley. Am întrebat-o dacă merge la recepție – ceea ce, dacă ești irlandez, numești parastas, cred – și a scuturat din cap.

– Urăsc chestiile alea.

Așa că am fumat o ultimă țigară pe banca fumătorilor, uitându-ne impasibili la tânărul ofițer care se uita înăuntru la Buick. Stătea în aceeași poziție cu picioarele depărtate, dracu' să-i ia pe democrați, l-ai auzit pe ăla despre comis-voiajorul șarlatan, pe care o adoptam cu toții când ne uitam în Magazia B. Secolul se schimbase, dar toate celelalte erau mai mult sau mai puțin aceleași.

– E-atât de nedrept, a spus Shirley. Un om atât de tânăr...

– Despre ce vorbești? – am întrebat-o. Eddie J avea aproape cincizeci, pentru numele lui Dumnezeu... poate chiar *avea* cincizeci. Cred că surorile lui sunt trecute amândouă de șaizeci. Maică-sa are aproape *optzeci!*

– Știi ce vreau să spun. Era prea tânăr să facă asta.

– La fel era și George Morgan, am spus.

– Crezi c-a fost... ?

A înclinat din cap către Magazia B.

– Nu cred. Așa-i viața. A depus eforturi să-și revină, s-a spetit. Asta se-ntâmpla chiar după ce-a cumpărat de la Ned vechiul Bel Air al lui Curtis. Lui Eddie i-a plăcut întotdeauna mașina aia, știi doar, iar Ned nu mai avea nevoie de ea la Pitt, nu în primul an. N-ar fi făcut decât să stea în parcare...

– ... iar Ned avea nevoie de bani.

– Să pleci la colegiu dintr-un cămin cu un singur părinte? Avea nevoie de fiecare șfanț. Așa că, atunci când l-a întrebat Ennis, el a spus bine, sigur că da. Eddie i-a dat pe ea trei mii cinci sute de dolari...

– Trei mii două sute, a spus Shirley cu siguranța celui care chiar știe.

– Trei mii două, trei mii cinci, tot aia-i. Ideea e că Eddie a văzut în asta o nouă modalitate de a-și recăpăta stăpânirea de sine. N-a mai mers la The Tap; cred c-a început să meargă în schimb la întrunirile organizației AA. Asta era partea bună. Pentru Eddie, partea bună a durat aproximativ doi ani.

Dincolo de parcare, ofițerul care se uita în Magazia B s-a întors, ne-a observat și-a pornit în direcția noastră. Mi-am simțit pielea de pe brațe încrețindu-se. Îmbrăcat în uniforma cenușie, băiatul – doar că nu mai era băiat, nu tocmai – semăna uimitor de tare cu taică-său. Nu-i nimic ciudat la asta, presupun; pur și simplu codul genetic, o corespondență care se transmite prin sânge. Ce-o făcea înfiorătoare era pălăria cea mare. O ținea în mâini și-o tot rotea.

– Eddie a căzut de pe cal exact pe când cel de colo a ajuns la concluzia că nu-i făcut pentru colegiu, am spus.

Ned Wilcox a plecat de la Pitt și s-a întors acasă în Statler. Vreme de-un an a făcut treaba lui Arky, Arky fiind deja ieșit la pensie și mutat înapoi în Michigan, unde fără-ndoială că toată lumea vorbea ca el (ce gând înfricoșător!). Când a făcut două'ș'unu, Ned a depus cererea și-a dat testele. Acum, la două'ș'doi, uite că aici era. Salutare, bibane.

Ajuns la jumătatea parcării, băiatul lui Curt s-a oprit să se uite înapoi spre magazie, încă răsucindu-şi Stetson-ul în mâini.

– Arată bine, nu-i aşa? – a murmurat Shirley.

Am adoptat mina mea de vechi dom' sergent – puţin distant, puţin ironic.

– Şi-a băgat minţile-n cap cât de cât. Shirley, ai vreo idee câţi draci a invocat maică-sa când a aflat într-un sfârşit ce-are de gând?

Shirley a râs şi şi-a stins ţigara.

– A invocat mai mulţi atunci când a aflat că plănuieşte să-i vândă lui Eddie Jacubois Bel Air-ul lui taică-său – cel puţin aşa mi-a spus Ned. Adică, să fim serioşi, Sandy, trebuia să-şi dea seama c-o să se întâmple. *Trebuia*. Doar a fost căsătorită cu unul, pentru numele lui Dumnezeu. Şi probabil c-a ştiut că aici îi e locul. Eddie, însă, unde-i era *lui* locul? De ce nu s-a putut opri pur şi simplu din băut? O dată pentru totdeauna?

– Asta-i o întrebare grea, am zis. Se spune că-i o boală, aşa cum e cancerul şi diabetul. Poate că aşa-i.

Eddie începuse să vină la serviciu mirosind a alcool şi nimeni nu l-a acoperit multă vreme; era prea serioasă situaţia. Când a refuzat să vadă un psihiatru şi a refuzat şi concediul cu plată pentru a-şi petrece patru săptămâni la clinica pe care-o pune PSP la dispoziţia ofiţerilor cu probleme, a fost pus să aleagă: să se lase în linişte de băutură sau să fie concediat cu mare tam-tam. Eddie şi-a dat demisia, şi-a primit jumate din pensia pe care ar fi primit-o dacă ar mai fi reuşit să stea în serviciu încă trei ani – la capătul drumului, beneficiile

nu-s deloc de neglijat. Şi nu-nţelegeam asta mai mult decât o înţelegea Shirley – de ce *nu* renunţase pur şi simplu? Având un asemenea stimulent material, de ce nu-şi spusese pur şi simplu *O să-mi fie sete trei ani, dar dup-aia o să pun dopu' şi-o să fac baie-n alcool?* Nu ştiu.

The Tap *chiar* a devenit a doua casă a lui Eddie J. Alături de bătrânul Bel Air, desigur. L-a ţinut perfect ceruit pe dinafară şi fără nici o pată pe dinăuntru chiar până în ziua când a intrat cu el în parapetul podului de peste râul Redfern cu aproximativ optzeci de mile la oră. Pe-atunci avea o grămadă de motive s-o facă – nu era un om fericit –, însă trebuie să te-ntrebi dacă nu erau poate şi câteva motive puţin mai aproape de casă. Mai ales eu trebuia să mă-ntreb dacă nu auzise cumva pulsaţia aia înainte de sfârşit, şoapta aia fluctuantă care seamănă cu o voce şi-ţi vorbeşte chiar în miezul creierului.

Fă-o, Eddie, dă-i drumul, de ce nu? Altceva nu prea mai ai, nu-i aşa? Tot restu-i destul de franjurat. Apasă doar puţin mai hotărât pe acceleraţie şi-apoi roteşte volanul spre dreapta. Fă-o. Dă-i drumul. Fă un pic de pagubă pentru amicii tăi, să aibă ce curăţa.

M-am gândit la seara în care am şezut exact pe aceeaşi bancă, tânărul la care mă uitam cu patru ani mai tânăr ca acum ascultând cu toate simţurile cum Eddie povestea cum a tras pe dreapta imensa camionetă a lui Brian Lippy. Puştiu' asculta povestea lui Eddie despre cum a încercat s-o convingă pe iubita lui Lippy să facă ceva înainte ca iubitul ei s-o nenorocească de tot sau poate chiar s-o omoare.

Asta i s-a întâmplat, însă, chiar lui, desigur. Din câte ştiam eu, fata aia cu faţa însângerată e singura încă în viaţă din cvartetul de atunci. Mda, e printre noi. Nu mai patrulez mult pe şosele în zilele deacum, dar numele şi poza ei îmi ajung pe birou din când în când, fiecare poză arătând o femeie din ce în ce mai aproape de babornița cu respirația mirosind a bere, cu nasul spart, gata să ți-o tragă pentru un pachet de țigări, care, în lipsa unui miracol, va deveni. A avut o grămadă de DUI, destule D-şi-D-uri, un drum la spital într-o noapte cu un braţ şi şoldul rupte după ce-a căzut pe scări. Îmi închipui că cineva ca Brian Lippy a ajutat-o probabil să cadă pe scările alea, nu credeți? Fiindcă *într-adevăr* îşi aleg iar şi iar acelaşi gen de om. Are doi sau poate trei copii dați în plasament. Aşa că mda, e printre noi, dar trăieşte cu adevărat? Dacă spuneți că da, atunci trebuie să vă spun că poate George Morgan şi Eddie J au făcut bine ce-au făcut.

– Am să-mi iau zboru', a zis Shirley şi s-a ridicat în picioare. Mi-a ajuns câtă veselie am văzut în ziua de azi. Te descurci singur?

– Mda, am spus.

– Hei, s-a întors în seara aia, nu? S-a întors.

Nu era nevoie să fie mai explicită. Am încuviințat, zâmbind.

– Eddie a fost un tip de treabă, a spus Shirley. Poate că n-a reuşit să se lase de băutură, dar a avut cel mai curat suflet.

Mnu, mi-am spus, urmărind-o cum merge către Ned, urmărindu-i cum discută puțin. *Cred că* tu *ai cel mai curat suflet, Shirl.*

I-a oferit lui Ned un pupic din vârful ciocului pe

obraz, aşezându-i o mână pe umăr şi ridicându-se în vârful degetelor de la picioare, apoi s-a îndreptat către maşină. Ned a venit acolo unde şedeam eu.

– Eşti bine? – m-a întrebat.

– Mda, bine.

– Şi-nmormântarea...?

– Hei, la naiba, n-a fost decât o înmormântare. Am fost la altele mai bune şi la altele mai rele. Mă bucur c-a fost închis sicriul.

– Sandy, pot să-ţi arăt ceva? Acolo?

A înclinat din cap către Magazia B.

– Sigur. (M-am ridicat.) Coboară temperatura?

Dacă era aşa, era ceva nou. Trecuseră doi ani de când temperatura nu mai scăzuse mai mult de cinci grade sub temperatura de afară. Şaişpe luni de la ultimul spectacol de lumini, iar acela n-a constat decât din opt sau nouă pâlpâiri palide.

– Nu, a spus.

– S-a deschis portbagajul?

– E-nchis ca o conservă.

– Ce, atunci?

– Prefer să-ţi arăt.

M-am uitat sever la el, ieşindu-mi pentru prima dată din gânduri suficient cât să observ cât de surescitat era. Apoi, încercat de-un amalgam de sentimente – curiozitatea şi neliniştea erau notele dominante, cred –, am străbătut parcarea alături de fiul vechiului meu prieten. Şi-a adoptat poziţia de supraveghetor de şantier la unul dintre geamuri, iar eu am adoptat-o pe-a mea la cel de lângă.

La început n-am văzut nimic neobişnuit; Buick-ul stătea pe ciment aşa cum făcuse vreme de, mai

mult sau mai puțin, un sfert de secol. Nu se vedea nici o lumină fulgerând, nici un exponat exotic. Acul roșu al termometrului stătea la limita între nimic remarcabilă de șaptezeci și trei de grade.

– Deci? – am întrebat.

Ned a râs, încântat.

– Te uiți țintă la el și nu vezi! Perfect! La-nceput nici eu n-am văzut. Știam că s-a schimbat ceva, dar nu-mi dădeam seama ce.

– Despre ce vorbești?

A scuturat din cap, încă zâmbind.

– Nu, domnule sergent, nu. Nu cred. Tu ești șeful; ești de asemenea unul dintre cei trei polițiști care au fost de față atunci și e și-acum. E chiar în fața ta, uită-te bine.

M-am uitat iarăși înăuntru, mijind mai întâi ochii și apoi ducând mâinile la tâmple să elimin lumina, vechiul gest. Mi-a fost de ajutor, dar la ce mă uitam? Ceva, da, avea dreptate în privința asta, dar ce anume? Ce se schimbase?

Mi-am amintit seara aceea la The Country Way, frunzărind întruna paginile tonomatului ăluia mort, încercând să identific cea mai importantă întrebare, care era cea pe care Ned se hotărâse să n-o pună. Aproape că-mi venise, apoi îmi scăpase iarăși printre degete. Când se-ntâmpla asta, nu avea rost s-o iei pe urmele ei. Asta mi-am spus atunci și asta mi-am spus și acum.

Așa că, în loc să mă uit la 8 cu privirea mea de polițist, mi-am lăsat ochii să se defocalizeze și mintea să rătăcească aiurea. A rătăcit spre titlurile melodiilor, desigur, titlurile celor pe care se pare că, o dată ce scurta lor perioadă de popularitate a

trecut, nu le mai ascultă nimeni, cele pe care nu le mai difuzează nici măcar posturile radio profilate pe muzică veche. „Society's Child" şi „Pictures of Matchstick Men" şi „Quick Joey Small" şi...

... şi bingo, am văzut-o. Aşa cum spusese el, era chiar în faţa ochilor mei. Preţ de-o clipă, n-am putut respira.

În parbriz se vedea o crăpătură.

O dâră subţire, argintie, străbătând parbrizul în zigzag precum un fulger, de sus până jos, pe partea şoferului.

Ned m-a lovit prietenește peste umăr.

– Ai văzut, Sherlock, ştiam eu c-o să reuşeşti. La urma urmei, nu-i decât în faţa ochilor tăi.

M-am întors spre el, am dat să vorbesc, apoi m-am întors la loc să mă asigur că văzusem ceea ce credeam că văzusem. Aşa era. Crăpătura arăta ca o dâră de argint viu îngheţată în loc.

– Când s-a întâmplat? – l-am întrebat. Ştii?

– Îi fac câte-o poză Polaroid la fiecare patruzeci şi opt de ore sau aşa ceva, a spus. O să verific să fiu sigur, dar pariez pe-o oaie moartă şi pe cuţitul cu care s-o belesc că-n ultima poză pe care am făcut-o nu apare nici o crăpătură. Aşa că s-a întâmplat între seara zilei de miercuri şi vineri după-amiază la...

S-a uitat la ceasul de mână, apoi mi-a oferit un zâmbet larg.

– La patru şi cinşpe.

– S-ar putea să se fi întâmplat chiar în timpul înmormântării lui Eddie, am spus.

– E posibil, da.

Ne-am mai uitat înăuntru pentru scurtă vreme,

fără ca vreunul dintre noi să spună ceva. Apoi Ned a zis:

– Am citit poezia de care ziceai. „Minunata trăsură c-un singur cal."

– Chiar aşa?

– Îhî. E destul de reuşită. Destul de haioasă.

Am păşit de lângă geam şi m-am uitat la el.

– O să se-ntâmple mai repede acum, ca-n poezie, a spus. Urmează să-i explodeze un cauciuc... sau o să-i cadă toba de eşapament... sau o bucată de ornament cromat. Ştii cum e când stai în martie sau la sfârşitul lui aprilie lângă un lac îngheţat şi auzi gheaţa crăpând?

Am încuviinţat din cap.

– Aşa o să fie şi cu maşina asta.

I se aprinseseră ochii, şi mi-a venit o idee curioasă: pentru prima dată după moartea tatălui lui, îl vedeam pe Ned Wilcox cu adevărat fericit.

– Crezi?

– Da. Numai că-n locul sunetului de gheaţă crăpând, va fi acela de şuruburi rupându-se şi de sticlă spărgându-se. O să se alinieze poliţiştii la geamurile astea aşa cum făceau în vremurile de demult... numai că acuma o să fie ca să vadă cum se îndoaie şi se rup şi se desprind şi cad tot soiul de lucruri din maşină. Până ce, într-un sfârşit, n-o să mai rămână nimic din ea. O să se-ntrebe dacă n-o să mai fie o ultimă fulgerare de lumină chiar la sfârşit, cum e floarea-chinezească la sfârşitul spectacolului cu focuri de artificii de Patru Iulie.

– Crezi că aşa o să fie?

– Cred că s-a zis cu focurile de artificii. Cred c-o să auzim o ultimă bucată de oţel trosnind puternic

şi-apoi o să putem duce tot mormanul la împachetat.

– Eşti sigur?

– No, a spus şi a zâmbit. *Nu* poţi fi sigur. Am învăţat asta de la tine şi de la Shirley şi de la Phil şi de la Arky şi de la Huddie. (A făcut o pauză.) Şi de la Eddie J. Dar o să fiu pe faţă. Şi mai devreme sau mai târziu...

A ridicat o palmă în aer, s-a uitat la ea, apoi a făcut-o pumn şi s-a întors la geam.

– Mai devreme sau mai târziu.

M-am întors şi eu la geamul meu, făcându-mi mâinile căuş la tâmple ca să elimin lumina. M-am uitat cu ochii strânşi înăuntru la ciudăţenia care semăna cu un Buick Roadmaster 8. Puştiu avea categoric dreptate.

Mai devreme sau mai târziu.

Bangor, Maine
Boston, Massachusetts
Naples, Florida
Lovell, Maine
Osprey, Florida
3 aprilie 1999 – 20 martie 2002

Nota autorului

Mi s-a întâmplat să-mi cadă din când în când idei în braţe – cred că asta-i valabil pentru orice scriitor – dar *Dintr-un Buick 8* a fost aproape comic exact opusul: eu am căzut în braţele unei idei. Şi asta cred că merită o scurtă notă.

Soţia mea şi cu mine ne-am petrecut iarna lui 1999 la Longboat Key în Florida, unde am cârpit ultima ciornă a unui scurt roman (*The Girl Who Loved Tom Gordon*) şi-am scris puţine alte lucruri cu adevărat importante. Şi n-aveam nici planuri să mai scriu ceva în primăvara acelui an.

La sfârşitul lui martie, Tabby a luat avionul din Florida înapoi spre Maine. Eu am mers cu maşina. Urăsc să zbor cu avionul, ador să conduc şi, pe deasupra, aveam de transportat o droaie de mobile, cărţi, chitare, componente de calculator, haine şi hârtii. A doua sau a treia zi pe care o petreceam pe drum m-a găsit în vestul Pennsylvaniei. Aveam nevoie de benzină, am ieşit de pe autostradă şi-am luat-o pe un drum lăturalnic. Lângă rampă am găsit o benzinărie Conoco. Era chiar şi un benzinar care îţi turna benzina. Mi-a oferit chiar şi câteva cuvinte

dintr-o conversație tolerabil de plăcută și nu m-a taxat în plus pentru ele.

L-am lăsat să-și facă treaba și m-am dus la toaletă să mi-o fac pe-a mea. Când am terminat, am dat ocolul până în spatele benzinăriei. Acolo am găsit o pantă destul de abruptă plină cu piese de mașini și, la poalele ei, un pârâiaș bolborositor. Încă mai era destulă zăpadă pe jos, rămasă în fâșii murdare și mici canale de scurgere. Am făcut câțiva pași în josul pantei pentru a arunca o privire mai bună asupra apei și mi-au fugit picioarele de sub mine. Înainte să mă prind de ceva ruginit și să mă opresc, am alunecat vreo zece picioare. Dacă nu m-aș fi prins, e foarte probabil c-aș fi ajuns în apă. Și apoi? Zarurile-s aruncate, cum se spune.

L-am plătit pe benzinar (din câte știu, habar nu avea de accidentul meu) și-am ajuns la loc pe șosea. Conducând, m-am tot gândit la ce pățisem, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi căzut în pârâu (care, cu toate scurgerile de primăvară, era cel puțin temporar un râu mic). Cât ar fi trebuit să stea lângă pompe mașina mea plină cu mobile și cu hainele noastre colorate din Florida înainte să se agite benzinarul? Pe cine ar fi sunat? Cât le-ar fi luat să mă descopere dacă m-aș fi înecat?

Incidentul ăsta mic s-a petrecut cam pe la zece dimineața. După-amiaza mă aflam deja în New York. Și aveam deja destul de bine conturată în minte povestea pe care tocmai ați citit-o. Am spus-o în cartea mea despre meșteșugul scrisului că primele ciorne trebuie să reflecte doar povestea; dacă există vreun înțeles, acesta ar trebui să apară mai târziu și să răsară natural chiar din poveste. Aceas-

tă poveste a devenit – presupun – o meditație asupra naturii esențialmente indescifrabile a lucrurilor care ni se întâmplă în timpul vieții și a imposibilității de-a le găsi o semnificație logică. Prima ciornă a fost scrisă în două luni. Pe atunci îmi dădeam deja seama că am o droaie de probleme din pricina a două lucruri pe care nu le cunoșteam: vestul Pennsylvaniei și Poliția Statului Pennsylvania. Înainte să mă pot ocupa de vreuna din lacunele astea, am suferit propriul meu accident rutier și viața mi s-a schimbat radical. De fapt, am ieșit din vara lui '99 bucuros că mai am viață în mine. A trecut mai bine de-un an înainte să mă gândesc iarăși la povestea asta, darămite să mai și lucrez la ea.

Coincidența de-a fi scris o carte plină de înfiorătoare ghinioane implicând mașini înainte să am propriul meu ghinion nu s-a lăsat fără urme, dar am încercat să nu exploatez prea tare situația. Cu siguranță, nu cred c-a fost ceva premonitoriu în asemănările dintre ce i se întâmplă lui Curtis Wilcox în *Buick 8* și ce mi s-a întâmplat mie în realitate (în primul rând, eu am supraviețuit). Pot spune cu sinceritate, totuși, că am născocit mare parte din poveste: cât despre Curtis, monedele mi-au fost azvârlite din buzunare și ceasul mi-a fost smuls de la încheietura mâinii. Șapca pe care o purtam a fost descoperită mai târziu în pădure, la cel puțin douăzeci de yarzi distanță de locul impactului. Dar nu am schimbat nimic în curgerea poveștii, ca să se potrivească celor întâmplate mie; mare parte din ce-mi doream se afla deja în prima ciornă. Imaginația-i o unealtă puternică.

Nu mi-a trecut niciodată prin gând să mut poves-

tea din *Dintr-un Buick 8* în Maine, deşi Maine e locul pe care-l cunosc (şi-l iubesc) cel mai bine (cel mai mult). M-am oprit la o benzinărie în Pennsylvania, am căzut în fund în Pennsylvania, ideea mi-a venit în Pennsylvania. Mi-am spus că povestea care-a ieşit de aici trebuie să rămână în Pennsylvania, în pofida problemelor pe care le ridica. Nu că n-ar fi fost şi părţi bune; cel mai important lucru e că am putut să plasez oraşul imaginar Statler doar la o aruncătură de băţ mai în josul drumului de Rocksburg, oraşul care serveşte de scenă minunatei serii romaneşti scrise de K. C. Constantine despre şeful poliţiei dintr-un oraş mic Mario Balzic. Dacă n-aţi citit nici una dintre poveştile astea, ar trebui să vă faceţi un cadou. Nesfârşita poveste a şerifului Balzic şi a familiei lui seamănă cu *Clanul Sporano* întors pe dos şi povestit din perspectiva unui apărător al legii. De asemenea, Pennsylvania e căminul populaţiei amish, al cărei mod de viaţă voiam să-l explorez puţin mai în amănunt.

Cartea aceasta n-ar fi putut fi niciodată terminată fără ajutorul ofiţerului Lucien Southard din Poliţia Statului Pennsylvania. Lou a citit manuscrisul, a reuşit să se abţină să râdă prea tare de multe greşeli din el şi mi-a scris opt pagini cu notiţe şi corecţii ce-ar putea fi tipărite fără nici o ruşine în manualul oricărui scriitor (printre altele, ofiţerul Southard a fost învăţat să scrie cu litere de tipar mari, uşor de citit). M-a dus la mai multe cazărmi ale PSP, mi-a făcut cunoştinţă cu trei ofiţeri de comunicaţii care au fost destul de drăguţi să-mi arate cu ce şi cum fac (ca primă demonstraţie, au verificat plăcuţele de înmatriculare ale camionetei mele Dodge –

rezultatul a fost bun, mă simt uşurat să vă spun, fără nici o punere sub urmărire sau amenzi neplătite) şi au făcut demonstraţii cu tot soiul de instrumente din dotarea Poliţiei Statale. Cel mai răbdător şi mai instructiv dintre aceşti OCP a fost Theresa M. Maker – mulţumesc, Theresa, pentru bunăvoinţă.

Mai important, Lou şi câţiva colegi de-ai lui m-au scos la masă la un restaurant din ţinutul amish, unde am consumat sandvişuri imense şi am băut carafe întregi de ceai cu gheaţă. M-au cadorisit cu o oră de poveşti din viaţa de poliţist statal. Unele au fost comice, unele oribile şi altele reuşeau să fie amândouă în acelaşi timp. Nu toate au ajuns în *Buick 8*, însă câteva au ajuns sub o formă destul de ficţionalizată. M-au tratat ca pe un prieten şi nimeni nu s-a mişcat prea repede, ceea ce-a fost bine. La vremea respectivă, încă mai ţopăiam în cârje.

Mersi, Lou – şi le mulţumesc tuturor ofiţerilor care lucrează la cazarma din Butler – pentru că m-ai ajutat să-mi păstrez cartea despre Pennsylvania în Pennsylvania. Mult mai important, mersi că m-ai ajutat să înţeleg cu ce se ocupă ofiţerii de poliţie statală şi preţul pe care-l plătesc pentru asta.

Susan Moldow şi Nan Graham, Duetul Dinamic de la Scribner, n-au vrut să mă lase să-nchei nota asta fără să menţionez că s-au luat anumite – aha! – libertăţi cu privire la Buick pe coperta[1] cărţii. GM-ofilii vor putea observa cu plăcere că fata de pe coperta *Opt-ului* e cu câţiva ani mai în vârstă

[1]Autorul face referire la coperta ediţiei originale în limba engleză: *From a Buick 8*, Pocket Books, New York, 2002 – n. ed. rom.

decât Buick-ul din poveste. M-au întrebat dacă mă deranjează escrocheria asta mică şi le-am spus că absolut deloc. Ce mă deranjează, mai ales când e târziu şi nu pot dormi, e grilajul ăla ca o gură rânjită. Arată aproape gata să-nfulece pe cineva de viu, nu-i aşa? Poate că pe mine. Sau poate că pe tine, dragul meu Cititor Fidel.

Poate că pe tine.

Stephen King
29 mai 2002

În zona rurală a statului Pennsylvania, poliţiştii statali ascund de ani buni într-o magazie o maşină. Un Buick Roadmaster cu 8 cilindri. Un model nemaivăzut, cu modificări ciudate de structură şi fabricat din materiale şi mai ciudate. Cu mult timp în urmă, în anul 1979, acesta a fost descoperit abandonat la o benzinărie din apropierea Detaşamentului D. Rechiziţionat cu titlul de obiect fără proprietar, acesta a intrat de drept în proprietatea ofiţerilor din cadrul detaşamentului.

Numai că vieţile lor s-au schimbat de atunci. Febra descoperirii a pus stăpânire pe fiecare. Pe Curtis Wilcox mai mult ca pe oricine, care, până la bizara sa moarte în timpul exercitării datoriei, întreprinde mai multe experimente având Buick-ul ca „masă de disecţie"...

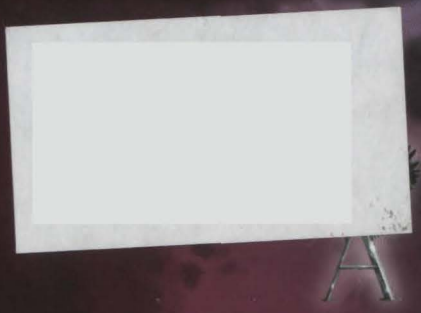

Editura Aquila '93
Şoseaua Borşului nr. 7,
Oradea
www.edituraaquila93.ro

ISBN 973-714-051-6